ALİ NARÇIN

KAYIP KITA MU ve OSİRİS DİNİ

SİYAH BEYAZ

Ali Narçın

MU İNANCI ve OSİRİS DİNİ

inceleme

Mu İnancı ve Osiris Dini
Ali NARÇIN

©Siyah Beyaz Kitap, 2014
©Ali Narçın, 2014

ISBN: 978-605-4777-50-1

Genel Yayın Yönetmeni
Murat Kaplan

Kapak Tasarım
Hüseyin Arslanbaş

Baskı ve Cilt
İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Matbaa Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

SİYAH BEYAZ KİTAP
Kayışdağı Mah. Baykal Sok. No: 50/3 Ataşehir/ İstanbul
Tel: 0216 660 10 53
www.siyahbeyazyayinevi.com
"Okuma alışkanlığınıza renk katmak için..."
www.kulturperest.com
İnternetteki kültür adresiniz...

MU İNANCI ve OSİRİS DİNİ

İÇİNDEKİLER

DÜŞÜNCENİN DÜŞÜNCESİ 11

I. BÖLÜM 17
GECEYLE SAVAŞ 19
ZAMANIN SIFIR NOKTASI 23
DÜNYA AFETLER KARŞISINDA YARALANMIŞTI 27
ARAÇLARIYLA GERİ DÖNDÜLER 42
KIYAMET NEDEN BEKLENİYOR. 54
İLGİNÇ EFSANELER 58

II. BÖLÜM 61
DÜŞÜNCEYLE İLK ADIM 63
DÜŞÜNCENİN ÇİZDİĞİ DİNSEL GELİŞME 67
MATEMATİKSEL DİL 72
UZAYLI BİLGİNLER 76
İZLENİYORUZ 80
GELECEK KORKUSU 84
GÖKBİLİMİ BÜTÜN ZAMANLARDA VARDI 89
EVRENDE HARİKALAR YARATAN ENERJİ 100
GECE FENERİ AY FETHEDİLMİŞTİ 103
EVRENİN EN BÜYÜK ÖDÜLÜ 109

III. BÖLÜM 117
SEMBOLLERLE DEĞİŞEN YAŞAM 119
YARATILIŞTA MİTOLOJİLERİN ÖNEMİ 128
İLKEL ÇAĞDA TAPINMA 133

İLKEL TOPLUMLAR SEVGİ UĞRUNA
TAPINDIKLARINA HEYKELLER YAPARLARDI 141
AKHENATON IV NEDEN DİN DEVRİM YAPMAK İSTEMİŞTİ? 151
BABİL'DEKİ SEMBOL 156
MİTLERİN GÜNÜMÜZDEKİ ÖNEMİ 165
MİTOLOJİK METİNLER
YARATILIŞIN ÖNEMLİ BELGELERİDİR 170
BAŞLANGIÇTA GÜNEŞ YOKTU. 176
ESKİ UYGARLIKLARDA
GÜNEŞ'E OLAN İNANÇ ÇOK ÖNEMLİYDİ 187
MİTOLOJİDE GÜNEŞ VE AY 191
KİMLER GÜNEŞLE NASIL ÖRTÜŞTÜRÜLDÜ 200

IV. BÖLÜM 209
MISIRLILAR, MAYALARLA AYNI SOYDAN MIYDI? 211
MAYA VE AZTEKLERDE BAZI EVRELER 218
MAYA KİÇE KABİLELERİNİN
KUTSAL EL KİTABI "POPOL–VUH" 241
PİRAMİTLER UFO'LAR İÇİN BİRER RAMPA MIYDI? 244

V. BÖLÜM 251
MU'NUN GİZEMLİ İNANCI 253
MU'DA Kİ KOZMİK YÜKSELİŞ 266
JAMES CHURCHWARD'IN MU'NUN KOZMİK KÜLTÜRÜNÜ
AÇIKLAMASI 269
KITANIN YOK OLUŞUNU HAZIRLAYAN ETKENLER 276
CENNET VE CEHENNEM KENTLERİ 281
THOT'UN NİL DELTASINA GETİRDİĞİ MU DİNİ 286
CENNETTEKİ MUTLU FİRAVUN UNAS 299
İNANCIN SEMBOLLERLE BAĞLANTISI VE KURBANLAR 309
TANRISAL GÜÇ VE İLAHİLER 317
TUFANLARIN YARATTIĞI GERGİNLİK 320
ENKİ, TUFANIN İLK HABERCİSİ MİYDİ? 326
KIYAMET SENARYOLARI KORKUTUCU BOYUTLARDA 332
SÜMER METİNLERİYLE TEVRAT'IN İLİŞKİSİ 334

VI. BÖLÜM 341
ÖLÜLER KITABI 343
ATLANTİSLİ BİLGE OSİRİS VE MISIR'A YAYILAN KÜLTÜ 356
ÖLÜLER KİTABIYLA TOPRAĞA DÖNÜŞ 360
RUHUN YARGILANMASI İÇİN AYDINLIĞA
DOĞRU AÇILAN PENCERE 362
İTİRAFLAR YOLUNDAKİ AYDINLIK 368

BÜYÜK YARGILAMA 370
RUHLAR YARGILANIYOR VE TANRILAR KARAR DEFTERLERİNİ İMZALIYORLAR 376
RUHUN SALONA GELİŞİ 379
DUAT'IN KAPISINDA BEKLEYEN CANAVARLAR 382
TANRIYLA BİREBİR DİYALOĞ BAŞLATANLAR 385
MUMYALAMA SIRASINDA ÖLÜYÜ KORUYAN DUALAR 387
SKARABE'NİN GİZEMLİ MESAJI 394
GÜNEŞE YAPILAN YOLCULUK 396
KAYNAK KİTAPLAR 401
BİLİNMEYEN SÖZCÜKLER 405
İTİRAFLARLA İLGİLİ BAZI DUVAR GÖRÜNTÜLERİ VE PAPİRÜSLERE İŞLENEN GÖRSELLER 407

DÜŞÜNCENİN DÜŞÜNCESİ

Evrensel yaratılışın ilkesi henüz ayrıntılı bir şekilde bilinmeyen ve ilk büyük patlamadan sonraki başlangıç tarihi (buna sıfır zaman noktası diyemiyoruz) inanılmaz sırlarla dolu olan bu kısa ömürlü zaman diliminde; milyarlarca insanla, milyarlarca yıl okuyup, bitiremeyeceğimiz bir kitap var karşımızda: Bu öylesine ilginç bir kitap ki arayacağınız her şey var içinde. Sıfır noktasındaki zamanın şimdiki sonsuzluğunu bile güzelleştirmeye devam eden bu kitabı anlayabilmek; onu okuyup, incelemekten daha zor.

Zaman kavramının en güçlü halkaları olan sonsuzluk ve madde bir aradayken, maddenin matematiksel rakamlar ve fizik yasalarına entegre olarak bilimsel kayıtları zorlayan inanılmaz tepkilerle gelişmesi, büyümesi sonradan da bilinmeyen nedenlerle genişleyerek ilk büyük patlamayı meydana getirmesinden sonra, hiç yoktan yaklaşık kütle ağırlıkları 2x10.27 (Bu sayı optik cihazların bulunması ve C-14 karbon testinin son uygulamalarıyla değişmiş olmalıdır) olarak bulunan ve içinde milyarlarca gökcisimlerini barındıran evren yaratılmış oldu. Evrendeki sonsuzluğun belirsizliğini bilinmeyen bir bilmeceye dönüştüren bu mükemmel sessizlik içinde yüzlerce gökcisimleri olan yıldız ve gezegenlerde yaşam belirtileri gözlendi. Bizim de içinde bulunduğumuz şanslı gezegenimiz yaşam belirtileri olan bu yüzlerce binlerce gökcisimleri arasında yer aldı. Başlangıcın bir rastlantı sonucu gelişmiş olmadığını hepimiz biliyor ve düşünüyor olmalıyız. Noktasız bir öyküdür bu. Birdenbire karar verilmeyen bu yaşam, karanlıklar içindeki zamanın sıfır başlangıcı ile beraber gelişmiştir. İnanılmaz gelişmelerle ilgili anlatımı kitaplara sığmayacak kadar sırlarla dolu diri bir enerji sessizce varlığını gösterdi.

Çözümünü bekleyen matematiksel sayıların yer aldığı evren sonsuzluğunda zaman sıfır noktasındadır. Anlamsız bir boşluktan başka hiçbir şey yoktur. İlk saniyeler içindeki büyük patlama-

yı planlı ve organizeli bir şekilde başlatan düşünce nasıl oluştu? Ortada inanılmaz derecede mükemmel bir plan var. Bu mükemmel planı kimler çizdirdi ve nasıl uyguladılar? Yoksa düşüncenin çizdirdiği plan böyle olmasını mı gerektiriyordu? Pierre Rausseau *"Las Atomes et Les Etoiles"* adlı eserinde açıkladığı gibi kırk milyar civarında düşünülen gökcisimleri acaba hangi denklemler sonucu matematiksel bir tabloda yer aldılar? Bu mimar kimdir? Gizlilik içinde kalmanın temelinde ne gibi sorunlar vardır? İşte bu sorunsal çizimlerle iç içe yer kaplayan fiziksel denklemlerle dolu çözümünü bekleyen problemlerin yanıtları; Milyarlarca yıl okuyup bitiremeyeceğimiz ve sonsuzluk olarak karşılığını kelimelerle tamamladığımız "Evren" adlı kitapta saklıdır. Bu nedenle Voltaire *"Doğa, tanrı tarafından insanların önüne konmuş en büyük kitaptır"* şeklinde bir ifade kullanacaktır.

Gezegenimizde başlangıçta yaşam inanılmaz derecede ilkel koşullar içindeydi. Yeryüzündeki canlılarla (özellikle insanlarla) yakından ilgilenen yaratıcı öğreticiler; sırlarla dolu bilinmeyen denklemlerin kuşatmasındaki zorlu yaşamı başarma ve şekillendirme işini de sanki bize verdi! Yani biz insanlara! İnsan neydi? Nasıl yaratıldı? Ya da nereden geldi? Birlikte yaşamayı kimden ve nasıl öğrendi? Daha önceleri tıpkı hayvani davranışlar içinde olduğu düşünülen insan, küçük topluluklar yaratarak konuşmayı nasıl öğrendi? Canlı türler arasında özellikle insanlarla hayvanlar arasındaki fark neydi? Bu inanılmaz farklılığa hangi düşünce karar verdi? Bu tür soruların karşılığını belirleyen antropologların yazdıkları yüzlerce eser var. Bu eserlerde en azından insanın etimolojik olarak kayıp kimliğine doğru nasıl bir maraton içinde olduğu görülecektir.

Muhteşem sonsuzlukta bir nokta kadar yer kaplayan içinde bulunduğumuz dünya adlı gezegenimize bile baktığımızda her şeyi görebiliyoruz. Ama hiç eksiksiz.. Düşüncenin çizdirdiği bu haritada karşılığı olmayan tek bir hareket bile yoktur. Bu inanılmaz derecede çarpıcı planı yaratan mimarı düşünmek bile olağanüstü bir düşünce... Bireysel yaklaşmadan, araştıralım, öğrenelim ve öğretelim.

İlk insanların günlük yaşamını betimleyen bir film sahnesi.

Beni böyle bir kitabı yazmaya yönelten tek istek; benliğimi kuşatan yüzlerce, binlerce biçimsel sayı kuramı içindeki sorgulamaların ve sırlarla dolu hareketli problemlerin düşüncelerimde farklı olarak şekillenmesiydi. Çoğu gök cisimlerinde enerji kütleleri hareket halindeyken güçleri yitirilmiyorsa, ışınları sönmeyip güneşten gelen ışınları da yansıtıyorsa ve yörünge alanı daralmıyorsa, düşünce jestleriyle iç içe olan insan da öyledir. Gerçekten hareket halindeki konuşma evreninde yeni bir düşünce şekli var ise onu mantıksal süreler içinde açığı çıkarmak insanların görevidir. Çünkü orta çağda yaşamıyoruz ve karşımızda "Engizisyon mahkemeleri" de yoktur artık.[1] Yirmi birinci yüzyıla da merha-

1 Engizisyon mahkemeleri: Roma Katolik ve Apostolik Kiliselerin papazları tarafından kurulan ve acımasız kararlarıyla tarihte kara bir leke bırakan mahkemelerdir. Ortaçağda halk tarafında kiliselerdeki papazların her şeyi bilmesi inancı yaygındı. Dışarıda üretilen her bilim dalındaki yeni buluşlar bu yetkili din adamlarının rahatını bozuyordu. Halk bilgisizdi. Papazları dinleme zorunluluğu yüreklerine işlemişti. Bunu fırsat bilen papazlar; topluma karşı yetersiz, bilgisiz olmama imaji içinde bulundukları için bilim ile uğraşanları asılsız suçlamalarla sindirmek için kendi kurdukları mahkeme heyetine baskılarda bulunuyorlardı. (Mahkeme heyeti de papazlardan oluşuyordu)Evrenin yaratılışını, tanrının varlığını kıyameti, cennet ve cehennemi bir tek onlar biliyorlardı! Çünkü papazlar ne söylerlerse ya da ne anlatırlarsa doğrudur inancı ortaçağda yaygındı. Bilim ile uğraşan üretken din adamları kiliselerdeki papazlar tarafından afaroz ediliyor

ba dedik. Olası bir son için geri sayma işlemini başlatanlar bile oldukça tedirgin. Korku ile karışık bir tedirginlik ister istemez kuşatıyor düşünceleri... Herkes şaşkın bir şekilde bir şeyler olacakmış gibi bekliyor. Kimileri Teccali!, kimileri yaratıcının oğlu olarak belleklere işlenen İsa'yı, kimileri de kıyameti bekliyor. Özellikle Güney Amerika uygarlıklarında Mayaların 4 evreden söz ettikleri ve henüz olmayan beşinci evrenin de bir anlamda kıyametin başlangıcı olacağını belirten kehanetler var. Kuşku yaratan kehanetlerin meydana getireceği olaylara bağlantılı olarak Teccal (Deccal) gelerek suçluların çoğalmasına neden olacak, İsa insanlara yeni bir diriliş şansı vermek için geri dönecek. Özellikle din adamlarından tutun bilim adamlarına kadar son yıllarda Mayalara ait olduğu ileri sürülen 5'nci kehanetlerinde dünyanın 21 Aralık 2012'de sona ereceği varsayımıdır. Bu tür yorumlar insan yaşamı devam ettikçe çoğalacak ve her geçen gün sonucun biraz daha yaklaşmasına neden olacaktır. Böyle korkuları, kuşkuları gün geçtikçe farklı bir boyut içinde üretenler kendilerinin sonunu getirecek, bunlara benzer korkularla her gün daha farklı biçimlerde savaş halinde olacaklar. Ve belki de son bir patlama ile evrenin sistemi çözümsüzlüğe girerek her şey yok olacak. Kuşkular da insan düşüncesini kemiren bir tür bakteridirler. Onları düşünce merkezinden söküp atmanın tek yolu okumaktır. Okuyacaksın! Yine okuyacak, yine okuyacaksın. Sonuç olarak derin bir oh çekecek ve düşüncelerini kuşatan kuşku bakterilerinden kurtulmuş olacaksın.

Oldukça genç olan evrenimiz, yeniden genişleyerek yörüngesinden de gün geçtikçe uzaklaşarak tehlikeli bir sona doğru yaklaşmaktadır. Günümüzde bilimsel düşünce; şişen evren modelinin bir gün yeniden parçalanarak yok olabileceğini matematiksel denklemlerle kanıtlamaya çalışmaktadır. Zaman sıfır noktasındayken büyük patlama ile beraber yoktan var edilen bizim de içinde bulunduğumuz mükemmel dünyamız büyük bir sessizlik içindeydi. Toprakta kımıldamalar belirdikçe değişik türdeki canlılar da yaratılmaya başlandı. (Bilimsel araştırmalar yaratılışın tesadü-

ve söz konusu mahkemelerde yargılanıyorlardı. Bu mahkemelerde binlerce günahsız insan gibi bilime imza atanlardan Gıordano Bruno ve Galilei Galileo de yargılandı. Ancak bruno yargılanıp diri diri ateşte yakılarak öldürülmekten kurtulamadı. Ben inanıyorum ki yaratıcılar böyle olmasını istememişlerdi.

fen cansız maddenin canlanmasıyla oluştuğunu kanıtlamaya çalışıyor!) Bu mükemmel planda hala yaratılışı esrarengiz olan insan da yer aldı. Burada noktasız cümlelerin sonuna ben de bir cümle eklemek istiyorum. Canlı madde, cansız maddenin aniden canlanmasıyla yaratıldığını düşünelim. O halde cansız madde hangi elementin değişime uğramasıyla yaratıldı? Gizemli ve inanılmaz bir bilmecedir bu. İnsanın yaratılışı karşısında günümüzdeki bilimsel ataklar ne yazık ki yetersiz kalmaktadır. Hücre bölünmeleri sonucunda çoğalarak kendi kimliğini kısa sürede kazanan insan; bilinçli bir şekilde hayvanlar sınıfından ayrıldı.[1] Bu yeni canlı türü olan insanın yaratılışının karşısında yaratıcı öğreticilerin dans etmesi gerekirdi. Çünkü anlatılmaz bir evrimleşmeydi bu. Hiç olmazsa yaratılışa inanan ve onlar için anıtlar, tapınaklar, kutsal yapılar üretebilen, adaklar adayan bir sınıf doğmuş oldu. Bu müthiş planda insan denilen canlının yeni modeli kendi kimliğini bulduğu zaman "düşünce" de onunla beraberdi.

Yeni model olan insanın karanlık tarihi hem ilerliyor ve hem de yığınla sorunları evrenin genel geometrisinde çizgileştiriyordu. Bu çizgileri taş bloklara, hayvan derilerine, ağaç gövde ve yapraklarına, mağara duvarlarına çizdiren düşünceydi. İlerleyen zamanın karanlık tarihinde düşünce; içindeki ana yönetim merkezini kanıtlayacak uygun bir işaretler sistemi kurdu. Bu işaretler arasındaki birleştirici yapım bağlarını da jestlerle tamamladı. Sonuç olarak düşünce; İstekleri seslendirebilecek yöntemi böyle işaretlerle düzenledi. Ve buna da dil denildi. Zamanın bu kısa tarihli gelişmesinde insan: mükemmel bir model olmaya başlamıştı. İletişim yolları, ticari bağlar Arada bir yok edici, öldürücü savaşlar olmasına rağmen birlikte yaşamayı, birlikte anlaşmayı, birlikte çalışmayı oluşturdu. Düşünce enerjisinin yarattığı bu işaretler sistemi ve birleştirici yapım bağları arasındaki jestler sonucu dinler yaratılmış, insanlar ile yaratıcı öğreticiler arasında resmi ilişkiler bile başlamıştı!

1 Fransız Biyolog Jean-Babtiste Lamarck'tan türler konusunda bilgiler alan Charles Darwin evrimleşme sürecinde türlerin kökenini belirlerken insan soyunun da zaman aşımında evrimleşmiş başka bir canlı fosilden yaratıldığına kendisini inandırsa da bugünkü genetik, mikrobiyoloji ve biyomatematik bilimleri türler ile ilgili yepyeni bulgular elde ederek kısmen de olsa Darwin'in yanılmış olabileceğine ışık tutuyorlar.

Boşluğun iki perdesinden biri gündüz, diğeri de gece perdesidir. Her perdenin kendine özel bir çekiciliği bulunmaktadır. Gece perdesinde bulutlar yoksa hiç bir optik cihaz kullanmadan sadece gözlerinizle evrenin sonsuz boşluğundaki sessizliğe ve uzaklardan anlaşılmayan hareketli hayata bakınız. Sonra da sessizlikle ilişki kurarak düşünün. Bilinmeyenle telepati kurarak öylesine derin bir sevinç ve inanılmaz bir duygu tattınız mı hiç?

Ali Narçın

Cluj Napoca / Romania-1996

I.
BÖLÜM

"...Dün gece bir başka zamanda,
bir başka yerde, bir başka bedende uyandım."

The Alexander -Makro felsefe Klasiği-

Kitapta yer alan tüm bölümler, düşünce tarafından yazdırıldı. Organik olarak katkım onları yazıya döküp, dil işaretleriyle seslendirmek oldu. Kelimeler arasındaki boşluklarda yer almış bilinmeyen binlerce sorularla savaşmaya çalışan bir enerjinin geometrisindeki açıları arasında dolaşan gizli kalmış sırlara verilen cevapların bir bilmeceye dönüştüğü evrende; düşünce enerjisinin tarayıcı cihazlarıyla sonuca gitmek kaçınılmaz gibi görünüyor.

GECEYLE SAVAŞ

Gecenin karanlığı tüm sırlarıyla bedenime dağılırken, inanılmaz bir irkintiyle uyanmıştım. Yüksek boyutlu ve inatçı şimşeklerin çatışması altında karanığa gömülmüş saatlerin yarısından çoğu da uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Milyarlarca gök kütlelerini evreninde barındıran mavi gökyüzü bulutların kuşatmasındaki düşler arasındaydı. Yarı uyanık halde dışarıda toprakla savaşır gibi inatla direnen su taneciklerinin dokundukları yerleri düşündüm. Karanlığa gömülen ve elektriklenen yıldırımlarla yıldızımız; sanki yeni bir gerilimin içine sürükleniyordu. Direnişi çağrıştıran ve renksiz rüzgarlardan kaçışan yağmur bulutları öfkeli birer imparatordu. Gecenin gözleri karanlık noktalardı. Gri bulutlarla daha da karanlıktı. Mavi-siyah sessizliği ayaklandıran yıldırımlardan yansıyan ışıklar ve gürültülerle uzandığım yerden doğruldum, pencereden dışarıya baktım. Sanki yeni bir felaketti başlayan. Böylesine korku dolu bir doğa saldırısı görmemiştim. Düşüncenin fiziksel alanında yer alan yaratıcı öğreticilerin karşısında savaş nedeni arayan gök yıkıcıları yoksa yeniden saldırıya mı geçmişlerdi? Olup bitenleri dışarıdaki sonsuzlukta görmek istedim. Beynimdeki tarayıcılarla en uzak noktaları düşünüyordum. Ancak farklı bir atmosferin uç noktalarını süsleyen düşüncemin görme özelliği baygındı. Kendinden geçmiş kar taneleri gibi sallana sallana evrenin sonsuzluğuna dağılıyordu..

Kitaplar ve düşünceler arasındaki seyahatim bana gösteriyordu ki düşüncenin görme duyusu yoktu. Yaratıcı öğreticilerin düşünce sistemine uyguladıkları bilinçli bir eksiklik olmalıydı bu. Düşüneceksin ama, görmeyeceksin! Düşünmeyi başarmış her canlı için bu karar inanılmaz bir infazdı. Oysa ki gözlerimle görmek istediğim her şey yakınımdaydı. Düşündüklerimin de öyle olmasını istedim. Bu yağışlı gecede toprağa dokunarak patlayan her su damlası, enerjisi tükenip parçalanan bir gök kütlesini andırıyordu.

Sonsuzluğun karanlığında tarifsiz bir panik vardı. O milyarlarca yıldız arasında enerjisi bitip tükenen ölü göktaşları yeni bir yıkıma yol açacak gibi serserice sallanıyorlardı. Ya dünyamıza çarparlarsa ve dünyamız yörüngesinden kayıp güneş sisteminden biraz daha uzaklaşırsa! Bir kâbus olmalı bu. Geçmeyen saatlerin kuşatmasındaydım. Takvimler sanki son yapraklarını dökecek; yeni baştan başlayacak bir zaman dilimi olmayacak korkusu benimle savaşıyor gibiydi. İçinde bocalandığım bu dalgın düşünceler arasında korku dolu armonilerin habercisi olan gecenin anlamlı fırtınaları sessizce saldırıyordu evrenin benliğine. Yanaklarıma sürtünen rüzgarın bu fırtınalardan kaçışını anlıyordum.

Kendimi mor ülkesinin ötesinde sessizce alevlenen güneşin öldürücü noktalarının yarattığı tünellerde hissettim. İnanamıyordum; karanlık ve korku dost olmuşlardı. İrkilmedim, mükemmel bir boşluk benliğimi kucaklamıştı. Anlatamadığım ve çözüm bekleyen ezoterik duygu sesleri dokunuyordu kulaklarıma. Bu sesler yörüngesiz yıldız sesleriydi. Muhteşemdi her şey. Yeni bir diriliş, yeni ziyaretçilerimizin özgürlüğüyle renkli atmosferin ekranındaydı. Melodileşen renkler tablosunda ılık rüzgarların tellerine dokunan ışık tanecikleriyle başbaşaydım. Uzun sabah çizgisinde gözlerime yerleşen evrenin sessizliğiyle iletişim kurmak isteyen düşlerim durgun bir gökyüzüydü.

Durgun bir gökyüzü!...

Fırtınaları dinmiş gök kentlerinde ölenlerin infazlar sırasındaki acılarını düşündüm. Ürkütücü karanlığı kuşatan bulutlarla zaman yönünü değiştirmiş gibiydi. Durmuştu her şey. Hareketler, sesler göğün derin sessizliğindeki öfkesinde kıvranıyordu. Bu kocaman sessizlikte ellerini havaya kaldıran rüzgarları da göremedim. Yaratıcı öğreticilerin beklentileri göklerde çarpışan gazların çıkardığı sesler ve alevler sonucu yok olmuştu. Aydınlık abideleri yıldırımların çarpışmasıyla dağılıp yok olan tapınaklara benziyordu... Beklentilerin tümü durgun gökyüzü kanatlarında ışığı takip eden yaratıcı öğreticilerin kollarındaydı!

Anlımın orta yerinde güneş parçalanmış şekliyle duruyordu sanki. Kanlı fırtınalar, aç rüzgarlar ve öldüren alevler arasında barışı hiç görmedim; sadece savaşanlar vardı. Bu savaşlar bir yönden büyüme hesapları, bir yönden güç hesapları bir yönden de açlık

ordularına karşı gelme savaşlarıydı. Yaşamak için bunların yapılması emir haline gelmiş gibiydi. Efkârlandım birden. Evrenler arasındaki tel örgüleri, granitleşmiş yürekleri, gaz girdaplarını, kara deliklere benzeyen gözleri, sancılar içindeki sesleri öylesine düşündüm. Akıp giden nehirlere sen de hiç ıslanmayan mektuplar bıraktın mı? Hiç sen de ağlamak istedin mi bulutlar altında? Manyetik bir alandaydım. Her şey korkularla birlikte bana doğru ilerliyordu. Yürüyen gözleri hiç görmedim. O kocaman ateş kütlesi bulutlarla kuşatılmıştı. Çocukların mutluluklarını da görmedim. Açlıklar, baskılar, işkenceler bir bir geçiyordu ışık çizgisinden. Bir el bile sallamadan ölüme ilerlediler masum ve günahsız çocuklar.[1]

Evrenler arasında savaşanlar, yıldızları paylamaya çalışanlar ve sessizliğe silah çekenler!.. Düşün ki ölüm ile beraber oldun. Ne çıkar şimdi dilediğin kadar haykırman. Hiç uzaklardan da olsan (*ya da başka evrenlerden*) seyrettin mi dünyayı?

Bir alev deposu!...

Bir atom bombası gibi duruyor karşında bak. İşte budur senin bakmak istediğin yer evin. Bendeki yaşlanmayan bir gözdü. Tıpkı ışık tanecikleri gibi yapışık bir sevda vardı içinde. Bir sevdaydı bu, ikimiz arasında koşturup duran. Geride bıraktığım yıllara baktım. Enkazdı her şey. Sen o enkazın içindeydin. Ardımdan koşuyordun,

1 Irak kökenli diktatör Saddam Hüseyin yönetimindeki "Baas" Yönetimi 16.03.1988 yılında kendi sınırlarındaki Halepçe kentinde yaşayan insanların üzerine kimyasal bomba saldırısı düzenledi. Bu şehirde yaklaşık 70 bin kişi yaşıyordu. Çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu bu insanlardan bombanın yarattığı ölüm dalgalarıyla beş bin kişi çoğunluğu çocukların oluşturduğu insanlar öldüler. Dünya susmuştu. Ayrıca 10 bin civarında Kürt halkından insanlar kimyasal tesiri olan bombanın etkisiyle ölümün pençesine yakalandılar. Bomba saldırısını duyan Kürtler Türkiye'nin sınır kapılarına doğru koştular. Doğrusu kaçtılar. Bu kaçış ayrıca binlerce Kürt insanının hayatta kalmasını sağlamıştır. Yaklaşık 120 bin Kürt kökenli Iraklı, Türkiye'deki çeşitli kamplara yerleştirildiler. Ölen insanlarla beraber binlerce evcil hayvan da yok edildi. Doğanın cehresi inanılmaz yaralar aldı. Süper devletler sustu. Baas yönetimi bomba saldırısını yapmadıklarını resmi yollarla açıkladı. Kimse suçu kabullenmedi. Halepçe'yi hayaletler bombalamıştı. Ancak bir şey unuttular. Hayatta kalmayı başarmış binlerce Kürt çocuğu yeryüzünde hayat devam ettikçe tanık olarak kalacaklardı. Bu saldırı tam unutuldu derken; Saddam Hüseyin'in diktatör düşüncesi ABD'nin dikkatini çekti. Yaklaşık 15 yıl sonra dünyanın çeşitli ülkeleri ABD ile birleşerek Irak'taki baas yönetiminin halk üzerindeki baskısını göz önünde bulundurarak bütün dünya ülkelerinin tanık olduğu kanlı bir savaş başlatarak Saddam Hüseyin'in diktatörlük devrine son verdi...

ama yetişemiyordun. Ben de koşuyordum kendi varlığıma doğru. Ne sen bana yetişiyor ne de ben benden sonraki bene yetişiyordum. Erişilmez bir alan vardı benden önceki ile benden sonraki benliğim arasında. Üç boyutlu bir geometrinin ortasındaydım. Hangi yöne gitsem ben vardım. Doğrusu şaşırmadım. Önceki de şimdiki de ona yetişmek istediğim sonraki de bendim. Haykırmayı çoğu zaman denediğim oldu. Haykırdım. Sesim o mükemmel sonsuzlukta parçalanıyordu sanki..Ses girdaplarında yok olan ve parçalanmış düşüncelerimin parçacıklarını mavi-karanlıkta arayan da bendim.

Neredeyse bu gece bulutlar konuşacaklardı benimle. O dostluklar içinde ışık tanecikleri de durmadan delip geçiyordu sonsuzlukları. Hislerim mavi karanlığın bulvarında ışığını terk eden bir zaman tablosuydu. Atılgandı evrenim. Uzak bir sonsuzlukta sesi çok derinden gelen melodiler, zamanın durduğunu anlatıyordu. Anlımda şakalaşan ışık taneciklerine öylesine baktım. Yükseklerde olduğumun bilincindeydim. Her şey netti. Ben de görünüyordum.

Siz hiç ışık tanecikleri arasında bulunan geleceğin aynasında binlerce ışık

yılı uzağınızdaki ilk benliğinizi gördünüz mü?

ZAMANIN SIFIR NOKTASI

O fırtınalı geceyi nedense hiç unutamadım. Karanlıklar içinde bulutlu bir gökyüzü vardı. Sokak lambalarını andıran sayısız gökcisimlerinin önünü fırtınayı yaratan kimliksiz bulutlar örtüyordu. Sessizliği dağıtan bu fırtınaların ardındaki bulutlar; kimliksiz kozmik haydutlardı. Düşüncenin mozaikleri arasında bir çıkış yolu arayan sorular dizini evrene egemen olan ana düşüncenin nasıl bir başlangıç emrini verdiğini incelerken, insanın bunca eserlere imza atması ise şaşırtıcı olarak değerlendirilmişti. Evreni hiç yoktan oluşturan ilk büyük patlama milyarlarca yıl önce olmuştu. Bu patlamayla beraber gökyüzü, yörüngeli ve yörüngesiz milyarlarca yıldız, gezegen ve gök taşların oluşmasıyla sonsuz boşlukta yeni bir tablo oluşturulmuştu. Bilimsel olarak bu patlamanın 15-20 milyar yıl önce olduğu ispatlanmaya çalışılıyor. Matematiksel veriler doğruysa bu inanılmaz hareketlilik demek ki yaklaşık 15 milyar yıl önce başladı. Büyük patlama olmadan önceki zamanın başlangıç noktası ise henüz ispatlanmadığı için tartışmalara açık olmalı!... Çünkü ilk büyük patlama olmadan önce maddenin bu günkü yaratıcı düşünceyi zorlayan genişleme dönemi biraz daha önem kazanmaktadır. Birdenbire olsa bile bu ilk büyük patlamanın organize edilmesi için belirli bir zaman dilimine ihtiyaç duyulması kaçınılmazdır. Yaratıcı düşünceyi rahatsız eden ve belirsizlik içinde bulunan kayıp bir zaman dilimi de vardır. Belirsizlik içindeki bu kayıp zaman dilimi nereden, nasıl ve kimler tarafından planlaştırıldı?

Kısacası büyük patlama "*Big-Bang*" teorisine malzeme oluşturan göksel düşünce; ilk patlama olmadan önceki zamanın gelişmeyen grafiğinde yaratılan objeler arasında kendini göstermesi gerekirdi. Henüz madde yoktu. Ama evreni yaratma ve işler hale getirmek için bir zaman noktası belirliydi. İşte bu belirsizlik içindeki zamanın başlangıcına nasıl başlamalı ve nasıl hesaplamalı?

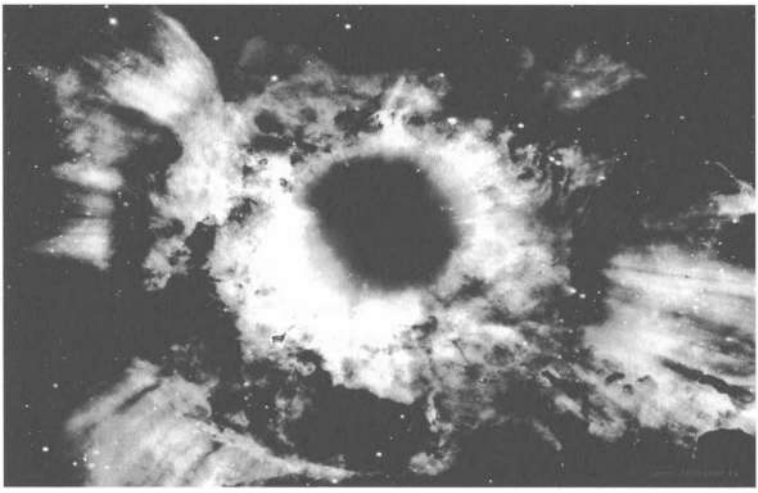
Demek ki zamanın başlangıcı evrenin genişleme dönemi içindeki ilk büyük patlama ile birlikte başlamadı. Büyük patlama ile ilgili uzaydaki bilinmeyen bu esrarengiz çalışma, tarifi olanaksız bir organizasyondu. Yaratıcı öğreticilerin en büyük buluşu bu organizasyon olmalıydı. Araştırmacıların tespit ettiği gibi yaratıcı öğreticilerin bıraktığı izler doğrultusunda ele alınması gereken sabit matematiksel hesaplar, bizim evrenimizin içinde bulunduğu zamanın başlangıcı ilk patlama ile aynı çizgide birleşmiyor. Yani ilk büyük patlama olmadan önce içinde bulunduğumuz galaksimizde zaman vardı. Ancak başlangıcı belirsizlik içindeydi.

Doğrusu ilk büyük patlamanın kuşatma altında tuttuğu kısa zaman diliminden önce hazırlık dönemi olarak bellekleri rahatsız eden ve matematiksel kayıtlara işlenmeyen kayıp bir zaman çizgisi vardı. Söz konusu zaman çizgisinin başlangıcına önayak olmuş bu sürenin hazırlık dönemi, yaratıcı öğreticilerin ilahlaşma dönemi olarak kayıtları süsleyecek. Çünkü karanlık nokta içindeki zamanın hazırlık dönemi, aydınlık sürenin başlangıcını hazırlamış. Bu başlangıç sıfır zaman ile birlikte günümüze kadar varlığını korumuştur. Ancak üretimdeki matematiksel işlem ise devam etmektedir.

Evren yaratılmış, sistem kurulmuş, her gök cismi için planlı bir şekilde yörüngeler düzenlenmişti. Yeni zaman diliminde gök cisimlerinden yansıyan güneş enerjisinin ışınlarını öylesine etkili göremedim. Işınların hızları belki değişmiyordu ama; oldukça zayıf bir yansıma içindeydiler. Isı enerjisi de öylesine güçlü değildi. Gece boyunca ana düşüncenin bile kabul etmek istemediği ürkütücü gürültülerin kuşattığı bir karanlık ile iç içeydim. Demek ki güneşin enerjisi tükendiği zaman uzay ölü bir karanlığa gömülecekti. İnanılmaz ama, hüsran dolu bir son!...

Biraz daha ayrıntılara indiğimizde oldukça şaşırtıcı gelişmelerle karşılaşmak mümkündür. Araştırmacı bilim adamlarının görüşlerine "tutsak" olmuş bir şekilde katılırsak ilk büyük patlama olmadan önce güneşin ışık ve ısı enerjisi yoktu diye kendimizi kandırabilirdik. Evren ölü bir karanlığın içindeymiş! Bu karanlık ölü bir karanlık olmuş olsa da zamanın başlangıcı böyle bir karanlığın içinde planlanarak kararlaştırıldı. Nasıl oldu da yaratıcı öğreticiler olmayan bir zamanın "ışık çizgisi"nde toplanmış olabilir.

Yaratıcı öğreticiler evrenin genişleme teorisiyle ilgili düşüncelerini söz konusu çizgide gerçekleştirmiş olabilirler. Bu ışık çizgisi kısmen de olsa karanlığı aydınlatıyor olabilirdi. O halde ilk büyük patlama henüz gerçekleşmediğine göre bu aydınlık çizgisi hangi denklemler sonucu yaratıldı? Ya da güneş enerjisinin olmadığı zaman boyutunda aydınlık hangi evrenin düşünce çemberinde bulunuyordu? Genç evrenimizde güneş hem ısı ve hem de aydınlık üretmektedir. İlk büyük patlama gerçekleştikten sonra ateş kütleleri halinde evrenin sırlarla dolu boşluğuna dağılan parçalar nasıl oldu da soğudu? Varsayımları matematiksel hesaplara reel olarak işleyip organize eden yavru düşünceler ateş kütlelerinin soğuyabilmesi için acaba ne kadar düşündüler? Ya da uzay boşluğuna hızla dağılan ateş kütleleri nasıl oldu da soğudu? Uzayda soğuk havayı üretebilen kozmik araçlar mı vardı? Evrenin yaratılmasına koridorlar açan büyük patlamadan sonra yörüngeler yaratan yıldız ve gezegenler arasında enerjisi soğumayan bir tek güneş vardı, neden? Bir taraftan ısı ve ışık saçan inanılmaz derecede ilginç ve etkili bir güneş olacak; bir taraftan da soğuk hava üreten klima sistemli bir makine olacak gökyüzünde. Acaba matematiksel düşünce böyle olmasını mı istiyordu? Doğrusu şaşırtıcı bir çalışma değil mi? Hiç kuşkusuz herhangi bir üretim için ilk ve ilk zamanın matematiksel kimliği çok önemlidir. Planlı organizasyon bilinmeyen zamanın ilk başlangıcıyla birlikte karanlık bir ortamda hazırlanmadığına göre demek ki aydınlık için önce ışık enerjisi yaratıldı. Zaman ve ışık enerjisinin birleşmesi mükemmel bir organizasyon başlattı. İşte yaratıcı öğreticiler evrenin genel geometrisine ışık enerjisini, zamanın esrarengiz gücünü ve yaratıcı düşüncenin inanılmaz gelişmesini de ekleyerek planlanan organizasyonu gerçekleştirdiler.

İlk büyük patlama

Düşüncenin bu kahredici trafiğinden şimdilik uzaklaşmak ve yeni düşünce okunu gerçek hayatın kendisine çevirmek için gecenin de bu sevimsiz karanlığını düşlememek üzere yeniden güneşin ışınlarına ve ısı enerjisine kavuşacağım günün sabahını beklerken *"Mısırın Ölüler Kitabında"* kaldığım yerden devam etmek zorunda kaldım. Nedense hep gece vardı. Zaman büyük patlama öncesindeki zamandı. Sanki parçacıklar halinde birleşerek çizgileşen güneşin ışınları bir türlü penceremden odama yansımadı. Bu ölü ve sevimsiz karanlığın içindeki tatsız zamandan kurtulmak için kendimi adeta bu kitaba adadım. Öylesine dalmıştım ki zamanın derinliklerine, kitaptaki her kelimeyle savaşır gibiydim. İlk büyük patlamanın başlangıç noktasını böyle bir karanlığın içinde nasıl kararlaştırdılar şeklinde kendi kendimizi sorgulayabilirdik. Demek ki Enerji kütlesi olan güneşin aydınlığı olmadan önce bir aydınlık çizgisi vardı. Bu aydınlık çizgisi güneşin ışınlarından kaynaklanan bir güneş çizgisi değildi. Matematiksel rakamlara bakıldığında bir başka enerji kaynağı olabilir düşüncesi ağırlık kazanıyor. Yoksa ana düşünce bu organizasyonu gerçekleştirmek için güneşe benzer bir aydınlık kütlesi mi kullanmıştı?

DÜNYA AFETLER KARŞISINDA YARALANMIŞTI

Tibet'li yazar T.Lobsang Rampa'nın evreni algılama araştırmasındaki düşünsel haykırışı boşuna değildi. Ona göre bedensel görünüşümüzün biçimsel şekli hem üç boyutla uzay boşluğunda bir çırpınış verecek ve hem de alın kemiğinin orta yeri bir burgu ile delinerek üçüncü bir göz yerleştirilecekti. Onun evrenin doğası ile ilgili davranış biçimi ve algılama hareketlerine göre "*üçüncü göz*" gerçek yaşamın içinde düşünülmeyen ve bilinmeyen düşüncelerin ve bedensel yapıdaki ruhsal tavırların açığa çıkmasına yarayacak bir organik düşünceydi. Bu aynı zamanda beyin sistemindeki bilgi toplayıcı radarlara yardımcı olabilecek ve emici gücü fazla olan bir anten görevi de yapabilecekti..Beyinde matematik odası olarak adlandırılan bölümlerde ön sezgilerle bu tür olayları önceden hesaplamak düşüncenin kendi bölgesinde şekillendirmek istediği bir yoldu. Paris'teki Fransız Sağlık ve Tıp Araştırma Enstitüsünden Nicolas Malko ve ekibi '*diskalkulik*' olarak bellekte adlandırılan beyin bölümlerinin anormal etkinlikte bulunduğunu saptadı. Bu bölüm biçimsel imgeleri anımsamaya yardım ediyor. Manyetik Rezonanslarla beyinlerinde tarama yaptığı kadınlardan 14'ü üzerindeki araştırmasında bu odalarda imge kıvrımının sık olduğu saptandı. Colomba Missouri Üniversitesinden David Geary tüm sorunların beynin yalnızca bir bölgesinden çözülemeyeceğini açıklıyor. Diskalkulı henüz bilinmeyen bir alan, disleksinin ise nedenleri de bulunmaya çalışılıyor.)[1] Daha doğrusu bireyin açığa vurmayan kötü davranışlarının belirgin olabilmesine yardımcı olabilecek ruhsal imgelerin düşlerle tamamlanması şeklinde olacaktı. Artık bizler de alın kemiğimizin orta yerini (*ne ile delersek delelim*) delip, oraya üçüncü bir göz yerleştirip, toplum arasına gi-

1 Hürriyet Gazetesi-Bilim eki 19.12.2003/16

relim! İnsanların gerçek yaşamlarının paralelinde gelişen dış yaşamı ile ilgili düşünce ve tavırlarını ölçerek yeni bir yaşama adım atalım! Bir bakıyorsunuz çevrenize herkesin kafasında üç göz var! Neden olmasın? Bizler de uzaylı yaratıklar değil miyiz? Bizler de bu sonsuz evrende yaşadığımıza göre diğer gezegenlerde yaşayanlar bizler için *"uzaydaki akıllı yaratıklar"* demeyecekler mi?

Uzay boşluğuna dağılan ve hareket halindeki bazı kütlelerde yaşayan canlılar; bu durumda yörüngesi belirlenen yıldızlarda yaşamıyorlar mı? Günümüzde teknolojiyi uzaktaki olası düşman saldırılarına karşı geliştirip kullanmak istiyorsak; bu da bizim dışımızdaki yıldız ve gezegenlerde yaşayan insanların varlığını hatırlatır. Ayrıca biz uzayda varlığı gizlenemeyen canlılar topluluğu düşüncesinde *"akıllı düşman yaratıklar"* olarak biliniyor olabiliriz. Antik çağlarda çoğu gelişmelere imzasını atan ve bu canlı hayata adım attıran insan topluluklarını hayranlık içinde inceleyip, baktığımız zaman iri devler, maymun tipliler, at başlı geyik ayaklı, yılan ve ejderha gövdeli, aslan tipli insanlardan söz eden metinlere sık sık rastlıyoruz. Etıyopya tarihini anlatan "Kebra Negest" te ise bu iri devler ile ilgili şunlar yazılıdır. *"...Kabil'in kızları, dev meleklerle cinsel ilişkiden hamile kaldılar: ancak doğum yapamadılar. Ve çoğu öldüler. Bebeklerin yüzlercesi analarının karnında öldü. Diğerleri ise analarının gövdesini yararak dışarı çıktı. Daha sonra bunlar büyüyerek devlere dönüştüler.."* Bu örnekler arasında Hintlilerin yaşam felsefelerini renklendiren Tanrılar için de soğuk benzetmeler vardı. *"..Hint tanrısı Vişnu güneş Tanrısının bir görünüşü olan Tanrıdır. Hint insanı güneş Tanrısını bazen at veya boğa; bazen de insan kafalı olarak tasvir ederlerdi. Hintlilere göre; Tanrı Vişnu yeryüzüne indiğinde büründüğü kılıklardan biri, cüce insandır..."* Sayfalar ilerledikçe bu tür örneklerle sık sık karşılaşarak düşüncenin neler yaptığına tanık olacak ve içinde yaşamakta olduğumuz evrenimizi biraz daha tanımış olacağız. Bugüne kadar yapılan kazılar ve araştırmalar sonucu dört milyon civarında devin öldüğü tespit edilmiştir. Onların soyları için Yahudi efsanelerinde; *Emitler, Korkunçlar, Giborimler, Refaitler, Heyulalar, Hilekarlar ve samsonitler* olarak adlandırılmışlardır. Hatta Asya ve eski Grek söylencelerinde devlere karşı savaşıldığı da anlatılıyor. Bu tiplemeler dışında kuşlar gibi uçan insan tiplerini anlatan yazıtlar da tespit edilmiştir. Ama üçüncü gözü olan hiç bir insan başlı

yaratıktan söz edilmiyor. Dahası hiç bir yaratıcı kurtarıcı için de alın kemiği boşluğuna eklenmiş üçüncü bir göz modeli anlatılmıyor. Acaba yaratıcı öğreticiler bu işlemi bilmiyorlar mıydı? Ya da evrenin mimarı, canlılar için çizdiği planda bilerek mi bu eksikliği bıraktı? Aslında alın kemiği boşluğu düşüncenin özgür alanıdır. Aynı zamanda elektromanyetik bir alandır. Algılanan hareketler, davranışlar burada üretime geçiyor. Beyin ile alın kemiği arasındaki boşluk, beyin sistemi için hem bir enerji deposu ve hem de bir laboratuardır. Buna algılama istasyonu da diyebiliriz. Zekânın hatırladığı kurgulardan biri de düşüncenin kendini tanıtması ve anlatması için beyin modeline uyguladığı jestlerdir. Bu jestler rakamlar, semboller ve dilin yazıya geçirilmesinde köprü görevi yapan harflerdir. Hesaplamalar rakamlardan, anlatımlar harflerin birleştirdiği sözcüklerden örnekler ise şekillerden oluşmaktadır. Bu şekiller daha sonraları geometrik şekiller olarak belirli bir düzene yerleştirilmiştir.

Bir enerji deposu olarak bellekleri sarsan güneşin Dünyadan uzaklığı 149.600.000 km'dir. Bu inanılmaz mükemmellikteki enerjiden kaynaklanarak yeryüzüne doğru gelen daha doğrusu diğer evrenlerdeki güneşlerden de gelen kızıl ötesi (*ınfrared*) ve mor ötesi (*ultravıole*) ışınları dünyamızı bir kuşak gibi çevreleyen ozon çemberinden süzülür. Dünyamıza doğru hızla akın eden bu ışınlar ve onlarla aynı ortamı paylaşan soyut takyon parçacıklar (*ışığın hızına yardımcı oldukları kesinlik kazanmaktadır. Işık çizgisinde ateşleme görevini de üstlenen takyon parçacıklar bilim dünyasını oldukça rahatsız etmektedir*) da bu çemberden süzülerek düşünce sistemine yarayacak şekilde alın boşluğundaki manyetik alanda depolanırlar. Ve düşüncenin hızına yarayacak hale gelirler. Düşünce ise algılamak istediği en uzak noktalardaki bilinmeyen hareketlere takyon parçacıkları ateşleyerek ulaşır. Yanı beyin sistemindeki enerjiden yansıyan soyut takyon parçacıklar aracılığıyla ışıktan daha hızlı hareket eden düşünce parçacıkları birleşerek aradaki uzaklığı normale dönüştürmektedir. Her noktayı ateşleyen enerji birikimi hayal ettiğimiz şeyleri belleğimizdeymiş gibi gösterir. Gelişen teknolojiden yararlanarak uzayın derinliklerine doğru açılmayan kapıları "takyon" parçacıklardan yapacağımız deneylerle zorlayacağız. Bu deneyler günümüz teknolojik laboratuarında yapılmakta ve büyük olasılıkla da sonuç alınmaktadır.

Ozon tabakasından süzülerek emilen söz konusu ışınlar; yaşam içinde yeni bir enerji olarak varlığını korurlar. Bu enerjiyi kullanarak beyin sisteminin ön boşluğundaki kemik engelinden bir aralık yaratıp, oradan da evrenin bilinmeyen yönlerine açılmak daha yerinde olur kanısındayım. Böyle bir durumda ise manyetik alan içinde biriken ışınların sayısı da sayısal bir düzlemde evrendeki serbest ışın sayılarıyla kenetlenir hale gelmesi de kaçınılmazdır. Böylece biriken ışınlar içeriden dışarıya doğru yansıyarak düşüncenin hızına yardımcı olmuş olurlar.

Okuyucuya üçüncü bir gözün alın kemiğinin ortasında burgu ile delinip açılması ve oraya bir gözün yerleştirilmesi düşüncesi tatmin edici değildir. Ancak düşüncenin içindeki mantıksal yolları kullanarak evrene doğru kapıların açılması gerekliydi. Burada T. Lobsang Rampa'nın düşlediği üçüncü göz uygulama işlemi, görme duyusu anlamındaki hareket değildir. Bu davranış ve hareket şekli manyetik alan içinde düşünceye yansıyan yansımaları hissedip de görünmeyen hareketleri anlamak için bedensel enerjide kullanılacak yeni bir histi. Buna belki de yedinci his diyebiliriz.

Eski Ahit kitabında (*Tevrat*) krallık koltuğunda bir peygamber gibi anılan Hezeikel aynı evren içinde başka yıldız ve gezegenlerden kendilerini ziyarete gelenleri (*Bunlar bugün de bilim çevrelerini etkileyen uzaydan gelen akıllı ziyaretçilerdi*) tip olarak insana benzediklerini ve söz konusu yaratıkların dört yüzünün olduğunu da cesurca anlatıyor. İlkel yaşamın ***"ilkel"*** diye adlandırdığımız insanlara medeniyetler getiren başka evrenlerdeki yaratıcı öğreticiler belki de en yakın gezegenlerden birinde üçüncü göz işlemini daha net bir hale getirerek bir bedende dört şekil kullanarak amaçlarına ulaşmaktadırlar. İnsan yüzü, aslan yüzü, kartal yüzü ve öküz yüzü tiplemelerini kullanan yaratıcı öğreticiler; yıldızımızdaki ilkel insan tipine daha heybetli görünsün diye yeni bir model biçimlendirmişlerdir. Doğrusu da öyleydi. Vahşi yaşama karşı kendi yaşamlarını koruma altına alabilmek için çeşitli maskeler kullanmak zorunda kalan yaratıcı öğreticiler, bu yolla amaçlarına ulaşmışlardı. İlginç maskeler kullanan yaratıcı öğreticiler; maskelenip kendilerini görkemli göstermek için neden hayvan türlerini seçtiklerini de henüz çözmüş değiliz. Acaba başka yıldız ve gezegenlerde insan başlı konuşan hayvanlar mı yaşıyordu? Ya

da yaratıcı öğreticiler azınlıkta mıydı? Hızla çoğalan insan nesli vahşi ve yırtıcıydı. Kurtarıcıları olan yaratıcı öğreticilere bile saldırıyorlardı. Bu saldırı yeni bir korku değildi. Yaratıcı öğreticiler psikolojik olarak tedirgindi. Kendilerini vahşi, yırtıcı insan gruplarından koruyabilmek için çekici ve heybetli hayvan maskeleriyle gizlemeye çalışıyorlardı. Bu yaratıcı öğreticiler başka yıldızlardan gelen bilim adamı niteliğindeki düşünürlerdi. Belki de insan soyu konuşabilen, düşünebilen başka evrenlerdeki canlıların yeryüzündeki maymunlarla döllenmesı sonucu yaratıldı. Dahası döllenen maymundan başka bir hayvan ırkının yaratılmasını gören diğer maymun gurupları nedense bu yeni ırkı sevemediler. Aralarından kovarak soylarını koruduklarına inandılar. Büyük olasılıkla Charles Darwin'in teorinse göre herhangi bir maymunun başka bir canlı türle döllendikten sonra yeni bir hayvani ırkın ortaya çıktığı ve bu yeni ırkın da mevcut maymunlar tarafından dışlanarak kovulduğu akla gelmektedir. Belki de maymun yeryüzüne gelmiş olan bilinmeyen bir canlıyla döllenmiş ve yeni bir ırk yaratılmıştı!

Mitolojik yaratığı belirten bir çizim

Yaratıklara benzetilme olayı günümüzde de yaygındır. *Aslan gibi, kaplan gibi*, kurt, *ayı, tilki vs.* gibi, deyimleri halen halk arasında kullanmıyor muyuz? Doğrusu biz Hz.Ali'yi de yaratıcı öğreticilerin aslanı olarak ilan etmedik mi? Aslan tiplemesi daha görkemli ve daha heybetli olduğu için Hz.Ali'ye bu yakıştırmayı verenler acaba geçmişleriyle ilgili bu tür öykülerle tanışmışlar mıydı? Ya da geçmiş yaşamlarda böyle insansı robotlar mı vardı?[1] Yaklaşık elli yıl önce Alan Turing, insan türünü makineden ayıran özelliğin ne olduğunu bilim dünyasına sormuştu. Bu gün yazılımcılar sanal ortam yaratarak bu sorunun cevabına ulaşmak istiyorlar. Hatta yanıt bile vermeye çalışıyorlar. Tarihin derinliklerine inildiğinde insan ve hayvan karşımı mitolojik tanrıların varlığından söz eden metinlerle karşılaşıyoruz. Bu metinlerde anlatılanlar hayal ürünü değilse, insanlarla iç içe yaşayan "insan-hayvan" karışımı canlıların var olduğunu kanıtlıyor.

1 İnsan robotlar: Geçmiş çağlarda insan modeline benzer robotlar yaşamışlar. Bunların varlıkları şekillerle bugüne kadar anlatılmıştır. Argonotlar da birer robot gibi görev yapmışlar.

Çok değil 1400 yıl önce yaşayan, islam dini kurucusu ve önderi Hz.Muhammed için de "*elinde bir göz vardır*" söylentisi halk arasında yaygın bir durumdaydı. Hatta islam dininin etkin olduğu bölgelerde yaşayanlar arasında bu tiplemeyi doğrulayacak yüzlerce içinde bir göz resmi bulunan "*el motiflerini*" görmek mümkündü. İnsanlar doğal olarak bir şeylerin peşinde. Çünkü yaratıldılar ve yalnız bırakıldılar. Yani sahipsiz kaldılar. Ya da yaratıcı öğreticilere bir şeyler oldu. Yaklaşık 1400 yıldır kendisini yaratıcı öğreticilerin elçisi olarak gösterebilecek bir babayiğit çıkmadı. Ya da uzayın herhangi bir bölgesinden bizleri ziyaret etmek için gelenlerden hiç birisi "*işte biz geldik*" diyen akıllı bir yaratık çıkmadı. Belirsizlik ve bilinmezlik sırlarıyla beraber zaman okunu ilk defa evrene fırlatmasından bu yana devam etmekte. Bu toprak parçasında ne kadar yalnız olduğumuz bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Belirsizlik ve bilinmezliğin ortaya çıkması için beklemekten ve izlemekten başka yapılacak hiç bir şey yoktur. Umut bu, bekleyelim bakalım!

"*...Kendimizi acayip bir dünyada gördük.*" Diyor İngiliz bilim adamı Stefan Hawking.[1] Doğrusu da öyle. Çevremızde olup bitenlerin hepsi acayip. Canlı ve cansız varlıklara bakıyorsun, göklerin o muhteşem maviliğine bakıyorsun, kütlelerin ağırlığını düşünüyorsun; şaşırıyorsun. Nasıl bir plan uygulandı? Planı çizeni ve yaratanı düşünüyorsun; donup kalıyorsun!...

İnanılmaz denklemler sonucu karmaşık bir plan uygulanarak yaratılan bu evrenimizde her şeyin acayip oluşu da normaldir. Kertenkelenin kuyruğunu kesip atıyorsun, bir zaman sonra kuyruk inanılmaz bir gelişme göstererek aynı eski konumuna dönebiliyor. Fakat insanın bir yerini kesip attığınızda aynı gelişmeyi göremiyorsunuz. Örümcek için de ilginç düşünebiliriz. O küçük hayvanın bedeninde üretimi hiç bir zaman bitmeyen bir iplik fabrikası var sanki. Bu da acayip değil mi? Ayrıca Kırlangıç, yuvasını yırtıcı hayvanlardan korumak için bir matematik formülünü uygular. Fizik yasalarından yararlanarak barınağını her türlü tehlikeden korumak için değişik şekillerde yuva yapar. Arılar arasında da ilginç ve acayip davranışlar var. İntihar arıları bu ilginçliğe tek

1 Stefan Hawking: Yirminci yüzyılın adından en çok konuşulan İngiliz bilim adamıdır. Amansız parkinson hastalığına yakalanmasına rağmen tekerlekli sandalyesinde asistanlarıyla birlikte evrenin genişlemesiyle ilgili yeni fizik yasaları üretmektedir.

örnek olarak gösterilebilir. Araştırdıkça doğada ilginç hareketler içinde bir yaşamın devam ettiğini görmek hiç de zor değildir. Gök devinimlerindeki kutupların çarpışmasından sonra oluşan şimşekler, yıldırımların meydana getirdiği hasarlar tartışmasızdır. Bu ne biçim çalışma, bu ne biçim bir plan? Acayip değil mi?

Aynı şaşırtıcı gelişmeleri Tibet'lı yazar T.Lobsang Rampa'nın "İkinci Beden" adlı yapıtında da görüyoruz. Sayfalar ilerledikçe ilginçleşen bu yapıtın son bölümlerinde Rampa, Tibetli rehberi Lama Mingyar Dondulp ile Potala Sarayının o gizemli mahzenlerini gezerken; mahzenlerde saklı bulunan *"eski metinleri"* içinde barındıran tahta yazıtların üzerinde yazıldıkları karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Yaratılışımız ve evrenin sistemi ile ilgili Potala Sarayındaki mahzenlerde somut örnekler sergilenmişti.

İnsanlar kendilerinden sonraki nesillere bir şeyler bırakmak için oldukça çırpınmışlardı. Her şeyin başlangıcı belirlenmiş gibiydi. Fakat şiddetli fırtınalar ve şanssız gök hareketleri bu önemli yazıtların çoğunun ortadan silinmesine neden olmuştu. Şansız gök hareketleriyle ilgili İncil'de de ilginç anlatımlar vardı. " *...Fakat o günlerin sıkıntısından hemen sonra güneş kararacak, ay ışığını vermeyecek, yıldızlar gökten düşecek ve göklerin kudretleri sarsılacak. 30. O zaman insanoğlunun alameti gökte görünecek; o zaman yeryüzünün bütün sıptaları dövünecekler. Ve insanoğlunun göğün bulutları üzerinde kudretle ve büyük izzetle geldiğini görecekler. 31. Ve meleklerini büyük sesli boru ile gönderecek ve melekler göklerin bir ucundan öteki ucuna kadar onun seçtiklerini dört yerden toplayacaklar..*" Şu düzensiz gök hareketleri olmamış olsaydı, belki de insanlar başlangıçta sembollerle de olsa açıklama yaparak nelerin olduğunu daha iyi kavrayacaklardı. İnsan düşüncesini analiz eden ve koruması altına alan bir başka ana düşünce gücü vardı. Bu ana düşünce evrenin genel geometrisini hem yönlendiriyor ve hem de yeni yasalar üreterek söz konusu üretime biçim vermeye çalışıyor. İşte bu günkü canlı yaşamı ve binlerce gök hareketlerini bu acayip düşünce yönetiyor ve yönlendiriyor. Evrendeki tüm canlıları ilgilendiren bu konu, gelişmiş düşünce gücü hiç tedirgin olmadan yaratıcı öğreticilerin yeryüzünde yaşamasını sağladı. İşte bu güç neydi? Nasıl oluştu? Soruları insan mantığını en çok yoran etkenlerden biri değil mi? Yoksa yaratıcı düşüncenin kendisi miy-

di? Düşünce gücü ile ilgili gelişmeler sayfalar ilerledikçe birlikte ele alacak ve incelemeye çalışacağız. Özellikle çağımızda yaratıcı gücün doğa olduğu belirtilmektedir. Bu görüşü savunanlar da "Diyalektik Materyalizm" ekolu içinde ele alınmaktadır. Yaratıcı gücün sıfatı bu defa Mataryalizm Felsefesinde "doğa" şeklinde değiştirilmiştir. Demek ki onlar da yaratıcı yerine "doğa" sözcüğünü kullanarak bir bilinmeyenin ardında kendilerini izole etmeye uğraşıyorlar. Onlara göre yaratıcı yok "Doğa" var. Oysa doğa tanrının değiştirilmiş sıfatlarından bir olmaktadır.

Yazarın Potala Sarayındaki inceleme gezisi sırasında rehberi Lama Mıngyar Dondulp, dünyamız hakkında ve onun yaratılış şekline artı olarak o da acayip düşüncelerini açıklamak zorunda kalmıştı. "*...Çok çok eski günlerde dünya farklı bir yerdi, uzayda güneşe çok daha yakın bir konumda dönüyordu. Ve karşı yönünde, yakınında bir gezegen yer alıyordu. Günler daha kısaydı. Bu yüzden de insanoğlu daha uzun bir yaşama sahip görünüyordu. İnsanlar yüzlerce yıl yaşıyorlardı. İklim daha sıcaktı. Bitki örtüsü hem tropikal ve hem de çok gürdü. Ve insanlar şimdikinin iki katıydılar. Fakat kendileriyle birlikte yaşayan yabancı bir ırkla kıyaslandıklarında cüce sayılabilirlerdi. Bu yabancı ırk farklı bir sistemden gelen üstün zekaya sahip varlıklardan oluşuyordu. Bunlar dünyayı denetliyor ve insanoğluna pek çok şey öğretiyorlardı..*" Düşünceden düşünceye dolaşan kelimeler topluluğundaki bu kısa bilgiler yaşadığımız gezegenle daha yakından ilgilenmemizi zorluyor. İlk büyük patlamadan sonra güneşe oldukça yakınlığıyla bilinen ve tanınan gezegenimiz; eski çağlardan günümüze kadar varlığını koruyan antik yazıtlardan, mağaralardaki duvar motiflerinden ve yakın tarihlere uzanan hıyeroglif tipi resimli yazı şekillerinden organize edilmiş mesajlardan anlaşıldığı gibi, buzul ötesi bir yaşam söz konusuydu. Yıldızımızda her şey normaldi. Isı genellikle gezegenimizin her tarafında yüksekti. O çağlarda dünyamızın yörünge çizgisine göre kuzey kutup bölgeleri bile (+) artı derecelerin altına düşmüyordu. Sıfır derecede yanı (-) eksi dondurucu soğuklar yoktu. İnsanların neden sadece cinsel bölgelerini örten hayvan derileri ve ağaç yapraklarını kullandıkları ısının yüksek derecesiyle ilgilidir. Artı derecedeki sıcaklıkların nedeni dünyamızın hem güneşe olan yakınlığıydı ve hem de evren bugünkü gibi anormal derecede genişlememişti. Doğrusu evren genişledikçe yıldızlar arası uzaklıklarda

da değişiklikler olacaktır. Güneş enerjisinden uzaklaşan yıldızlarda soğuk havanın baskısı artacak ve sıcaklıklar azalacaktır. Bugün arkeolojik kazılarda bu konudaki bilimsel araştırmalar tam olarak yapılmıyorsa da böyle bir yaşam şekline yaklaşan bilimsel kazılar bu veriler doğrulayacak niteliktedir. O çağlarda yani ilk patlamalardaki durgun ve başlangıcı belli olmayan zamandan kısa bir süre sonra kendi yörüngesini bulan ve dönüşlerine sistemli bir şekilde başlayan bu küçük dünyamız sıcak bir atmosferin içindeydi.

Henüz netlik kazanmayan o ilk başlangıç zamanında ekvator dediğimiz güneşe doğru yaklaşan çizgi de yoktu. Kuzey Kutup bölgelerindeki ısı oranı Güney Kutup bölgelerine nazaran çok farklı değildi. Kutuplar farklı alanlardaydı. Kuzey kutbu bu günkü konumunda değildi. Zaten bugün ekvator kuşağının bulunduğu alanlar suyla kaplıydı. Kumsal bölgelerin varlığı, kum tepelerinin fazla olması bu yaklaşımı doğruluyor sanki. Gezegenimizin bugünkü durumunu belirleyen Kuzey kutbundaki buzul gelişme de yoktu. Orada mükemmel kentler inşa edilmişti. İri buz dağlarının altında gerçekten gizli bir medeniyet yaşıyor. Bu gizli ve kayıp medeniyet çözüldüğünde çok daha taze bilgilerin ortaya çıkması kaçınılmaz olacak. Günümüzde arkeologlar sadece güneydeki piramitleri ve yeraltı kentlerini incelemekle yetiniyor. Hiç biri kuzey kutbunda buz kayalarının altındaki kayıp kentleri incelemeyi düşünmüyor. Teknolojik ilerleme amacına ulaşırsa ve buz tepelerinde kazılar gerçekleşirse belki de nereden geldiğimizi belirleyecek ipuçlarını da bulabiliriz. Belki de ışın saçan metal gemileriyle dünyamıza kültürler taşıyan yaratıcı öğreticilerin de kentleri bu buzullar bölgesinde, buz kayalarının altında o muhteşem sırlarıyla duruyor. Neden olmasın? Kozmik kaza geçiren dünyamız, büyük felaketler yaşarken geometrik konumu da değişmiş olabilir. Bazı varsayımları değerlendirebilirsek Kuzey Kutup bölgelerinde mükemmel kanıtlar bulabiliriz. Doğaldır ki o bölgelerde kazılar ve incelemeler yapılırsa kaybolmuş kentler, yaratıcı öğreticilerin ürettiği anıtlar, heykeller ortaya çıkacak. Belki de bilinmeyen yaratıcılık kimliğini burada arayabilirler. Gök felaketi yüzünden doğrusu meteor taşlarının dünyamıza çarpmaları yüzünden iklim değişiklikleri olmuştur. Araştırma ve inceleme kitaplarında bu gibi bilgilere benzer binlerce görüş, düşünce ve kanıtlar dünyanın içinde bulunduğu konumunu daha açıklayıcı hale getirir. Med-

yum Mark Niclas ise dünyanın bu günkü konumu hakkında bu görüşlerini açıklamaktadır. "*..Yıldız yaklaşırken, dünyaya yaklaştığı ölçüde mevsim değişikliklerine, yerküre hareketinin nabız atışlarında tektonik hareketlere neden olduğu, okyanuslarınızda gelgit hareketini etkilediği gibi dünyanın da içinde hücresel bir değişime de yol açacaktır...*" Bu özellikler yüzünden evrenin her tarafında ısı aynı orantılarda değildir. Güneş enerjisinden uzaklaştıkça yüksek soğuklarla karşılaşmak mümkündür. Kozmik kazalar sonucunda geometrik konumu değişmiş olabilen yıldızımızın bir bölümü soğuk bir atmosfer alanına girmiş olabilir.

İlk patlamadan sonraki yerleşim zamanında dünyamız doğal olarak güneşe olan yakınlığıyla hem sıcak iklimlere ve hem de gür bir bitki örtüsüne sahipti. Dönüşü ise tam tersineydi. Dünyamız batıdan doğuya doğru değil de doğudan batıya doğru dönüşünü tamamlıyordu. Ekvator bölgesinin bulunduğu alanlar bu tezi savunacak niteliktedir. Gezegenimizin kuzey kutbu ise güneşten uzak olduğu için buzlar ve soğuk iklimlerle kaplıdır. Ve bu soğuk iklimlere sahip kuzey kısımları hem zor bir yaşama sahne olmakta ve hem de bitki örtüsünden yoksun kalmaktadır. Bu zor yaşam şekli doğal olarak arkeolojik kazıların yapılmasına da engel olmaktadır.

Demek ki ısının yüksek olduğu dünyamızda her şey normaldi. Doğal afetler yüzünden yaşamları çıkmaza giren diğer gezegenlerdeki zeki yaratıklar yeni bir yaşam yeri elde etmek üzere dünyamıza ışın saçan metal gemileriyle gelmişlerdi. Bulundukları yıldızın yaşam koşulları tükenmek üzereydi. Onlar da güneşe yakın bir yıldızda bulunuyorlardı. Doğal afetler yüzünden yavaş yavaş kuraklıklar baş gösteriyor ve yaşamakta oldukları yıldızın hayat enerjisi tükeniyordu. Onlar akıllı yarattıklardı. Kendi yıldızlarının nasıl bir son ile yok olabileceğini biliyorlardı. Çünkü gür bitkilerle kaplı bulunan topraklar kuraklıklar yüzünden büyük çöllere ve çıplak tepelere dönüşüyordu. Ve bu acı sona yenilmemek için ışın saçan metal gemileriyle uzun araştırmalar sonucu bizim dünyamıza geldiler. Ancak onlar istilacı düşünceye sahip olan yıkıcılar değildi. Dünyamıza geldikleri zaman hominind türü olan ve "*homo erectus*" olarak sınıflandırdığımız insana benzer bir canlı tür yaşıyordu. Bu canlı türün araştırmasını yapan bilim adamları daha sonraki yıllarda kazılar ve incelemeler yaparak, iki milyon

yıl önce Endonezya'nın Lombok adası civarında evrimleşerek ve evrimleştikleri noktadan başlayarak yeni şekliyle topraklara yayıldıklarını anlatacaklardı.

Mağara insanının yapısı Darwin'e ve onun düşlediği fiziksel tipe çok benziyordu. Bir hayvan gibi homurdanıyor ve zıplayarak iki ayak üzerinde yürümeyi sağlıyordu. Doğrusu ön elleri uzun olan bu insan tipi tıpkı bir maymun gibi görünüyordu. Onun maymuna benzeyişi Darwin'i de aldattı. Ve o, bu yıldıza egemen olabilecek mağara insanının soyunun da maymun türü olduğunu savunacaktı. Darwin'e göre atamız artık maymun türüydü. Ama nedense bugüne kadar hiç bir maymun da insan olmayı kabul etmemiştir. O belki de kendisini insana benzetmek bile istemedi! Günümüzde genetik, mikrobiyoloji ve biyomatematik bilimlerinin türler hakkında ortaya koyduğu somut gerçekler Darwin'in türlerin kökeni ile ilgili düşünce ve görüşlerinin bir kez daha incelenmesini gündeme alacak gibi... Evrendeki her şey bir plan sonucu gerçekleştiğine göre hiç yoktan insanı da bir hayvan türü ile eş değerde görmek pek de mantıklı olmasa gerek. O halde maymun denilen hayvan türü nereden geldi? Türler arası bir gerçek vardı. Bu gerçek ise düşüncenin olağanüstü yaratıcılığıydı. Maymun türünü üretebilen düşünce neden bir insan türü yaratmasın? Doğrusu bu konu hakkında cevapsız bir dizi cümleler oluşturulacak. Bu kadar mükemmel bir planın içine cansız maddenin temelini atabilen ana düşünce, canlı cevheri ürettiği zaman bir insanı üretemez miydi? Yoksa dünyamızdaki bu canlı yaşam diğer gezegen ve yıldızlardaki yaşamın ortak bir ürünü müydü? Mağara insanı ayrı bir türdü. Çünkü yaşamak için maymun bile avlayıp geçiniyorlardı. Hatta kendi cinslerini bile yaşamı sürdürmek için yiyecek maddesi olarak kullanıyorlardı. İşte bu türlerin soyundan olanlar bu gün bile vardır. Ve "yamyam" olarak adlandırılmaktadırlar. Onların algılama yetenekleri diğer canlılardan üstündü. Çünkü yaratıcı öğreticilerin düşüncelerini hemen kavrayabilecek bir yapıdaydılar. Yaratıcı öğreticiler dünyamıza geldikleri zaman mağara insanı vardı. Atlantis kıtası gibi gök felaketleri yüzünden sulara gömülen Mu uygarlığının varlığını kitaplaştıran Hans Stephan aynı konuyla ilgili o da düşüncelerini açıklamaktan geri kalmamıştı. *"..C'nin tezine göre: mağara adamlarının bu yazıları onları yazanların Anavatandan geldiklerini göstermektedir. Ayrıca şunu da ekleyebiliriz*

ki, bu insanlar felaketten geriye kalanların soyları idiler..." Onların yaşamları hayvanlardan farksızdı. Bu iri yapılı dev ziyaretçiler mağara insanını eğitmeye başladılar. Onları yavaş yavaş mağara içlerinden ve ağaç kovuklarından çıkarıp, bir araya getirmeğe çalışarak insan toplulukları oluşturmağa başladılar. Böylece mağara insanı uzaydan gelen iri yapılı dev adamları ya da yaratıcı öğreticileri birer ilah gibi düşünerek onlar için çalışmağa başladılar. Bu çalışmalar ile ilgili *İlk kölelik devri* de başlamış oldu. Bu belirsiz tarihi de kölelik devri diye kayıtlara işlemek gerek. Onlar hem öğreticilerine kölelik ve hem de bedensel enerji gösterip efendilerine kurtarıcı ilahlar gözüyle bakmaya başladılar.

Düşüncenin gücü mağara insanına başkalarına hem kölelik ve hem de inanmayı öğretti. Ayrıca düşünce onlara efendileri için heykeller, süs eşyaları, ayinler, adaklar adamayı öğretmeye başladı. Bu davranış biçimi ve yaratıcı öğreticilerin yaklaşımı mağara insanı ile hayvanlar arasındaki farkı işaretledi. Mağara insanı diğer hayvanlar gibi maymunu da bir hayvan gibi görmeye başladı. Onlara göre yaratıcılarda uzayın herhangi bir gezegeninden gelen atalarıydı. Çünkü öyle eğitildiler, T.Lobsang Rampa'nın Budist rahibi olan Lama Mingyar Dondulp'un konuşmasına devam edelim. " *..Bu iri devler dünya insanına çok şey öğrettiler. Ve sık sık ışınlar saçan metal gemilerine binip gökyüzünde kayboluyorlardı. Bir gün korkunç bir patlama oldu. Tüm dünya sarsıldı. Ve dönüş yönünü değiştirdi. Gökyüzü kıpkızıl oldu. Korkunç alevler göğü sardı. Ve dünya dumana kaplandı. Bir gezegen dünyaya yaklaşıyordu. Giderek hızla büyüyor, büyüyordu. Dünyaya çarpacağı çok açıktı. Fırtınalar çıktı. Onunla birlikte gelgitler oluştu. Günler ve geceler uluyan şiddetli fırtınalarla doldu. Sonunda gezegen korkunç bir çatırdıyla dünyaya çarptı. Aynı anda da çok güçlü bir elektrik kıvılcımı gökyüzüne yayıldı. Gökyüzü sürekli boşalan elektrik yüküyle alev alevdi. Ve oluşan kara bulutlar günleri dehşet dolu sürekli bir geceye dönüştürüldü...*" İlk çağlarda ne yazık ki ışın saçan metal gemileriyle dünya insanını bilinçlendirmeye gelen yaratıcı öğreticiler mağara insanlarına düşüncelerini toplu olarak aktaramıyorlardı. Onları bir araya getirmek bile başlı başına bir işti. Çünkü hem dağınık yaşıyor ve hem de maymun gibi bir yerde duramıyorlardı. Yaratıcı öğreticiler için asıl zorluk mağara insanının bu davranışlar içinde olmalarıydı. Bu iri yapılı dev yaratıklar bu zoru da başardılar. Hatta dişileriy-

le döllenerek yeni bir soy üretmeye başladılar. Bu yeni soy Homo Sapinesten daha farklı bir yapıdaydı. Vücut yapıları da düzelmişti. Algılama ve hissetme duyuları farklı bir şekle girmişti. İri dev öğreticilerin yaptıkları eğitimler uzun sürmedi. Dünyaya bir şeyler olmaya başlamıştı. Uzayda en son yakıtını da tamamlayan ve enerjisi tükenen, hiç bir çekim yasası kalmayan, yörüngesinden de kayan bir "*süpernova*" diye isimlendirdiğimiz ölü bir yıldız, dünyanın oldukça yakınında bulunuyordu. Ve bu yıldız bilinmeyen nedenlerle dünyanın atmosferinde parçalanıyordu. Bu patlama sonucu uzayın derinliklerine yayılan kahredici ses dalgaları şiddetli fırtınalara neden olmuştu. Aşırı fırtınalar yüzünden volkanlar harekete geçmiş ve dünyanın konumları yavaş yavaş değişiyordu. Atmosferde patlayan bu ölü yıldız dünya büyüklüğünde ve de oldukça yakınında bulunuyordu... *Gök yarılıp da erimiş yağ gibi kıpkırmızı bir gül olduğu zaman*... "İslam dininin yayılmasına neden olan Kur'an da işte böyle açıklıyor. Bu düşünce: *Galileo Galilei (1564-1641), İsaac Newton (1642-1727), Johannes kepler (1571-1630), N.Kopernik (1473-1543), Rene Descartes (1596-1656), ChristianHuygens (1629-1695)Jean-Babtiste Lamarck (1744-1829), P.S de Laplace (1749-1827), S.Carnot (1796-1832), Charles Darwin (1809-1882), Gregor Mendel(1822-1884), Albert Einstein (1879-1955), Lous de Broglie (1892-1987), Georges HenrıLemaıtre (1894-1966) E.P.Huble* vs. Bilim adamları olmadığı zamanlar bu kitapta yer alıyordu. Demekki teorilerin kaynağı islam dini kitabında gösterilmiştir. O halde hipotez olarak görülen bu düşünceleri teorileştiren bilim adamları Kuran'ı Kerim'i kaynak göstermedikleri için teorileri islam dininin temsilcilerine geri vermesi gerekiyor. Yaşadığı dönemde araştırmacı yazar kimliğiyle tanınan Hz.Muhammed oldukça geniş bir taramadan sonra evrenin yapısı ve geçirdiği bazı sorunlarıyla ilgili ancak kısa cümlelerle yanıtını vermeye çalışmıştır. Doğaldır ki bu araştırmalarda cümleleşen bazı ifadelerin kaynakları da eski yazmanlar(yazarlar)ın ortaya koydukları mitolojik eserlerinden o döneme yansımıştır. Adı her zaman silinen, bilindiği halde yazılmayan eski yazmanların ortaya koydukları anlatımlar günümüz de de şaşkınlık yaratmaktadır. Acaba o dönemlerde yazmanların çalışmalarına güç veren başka bilinmeyen canlılar mı vardı?

Dirilen volkanlardan likit haline dönüşmüş maddeler toprakta yeni istilalar kazanırken gezegenimizin de patlamaya hazır oldu-

ğunu anlamak hiç de zor gibi görülmüyor. Enerjisini kaybeden ve yörüngesini terk eden süpernova dünyaya yaklaştıkça kendisiyle beraber fırtınalar oluşturmaya başlamıştı. Bu fırtınalarla dünya yörüngesini ve yönlerini kaybedecek duruma girmişti. Başka evrenlerden dünyamıza gelerek bir nevi mağara insanını eğitmek isteyen iri yapılı dev adamlar, gelecek olan tehlikeyi sezerek ışın saçan metal gemilerine binip, dünyadan uzaklaştılar. Böylece eğitimleri yarıda kalan mağara insanı da yeniden mağaralarına sığınırken kendilerinin ve yıldızlarının son akibetini beklediler. Fırtınalar şiddetlendikçe şiddetlendi. Supernova da yörüngesinden çıkarak hızla dünyaya doğru yol almaya başladı. Gökler adeta alevler içindeydi. Canlıları kurtarabilecek yaratıcı öğreticiler de yoktu. Hızla ilerleyen bu süpernova sonuçta dünyaya çarparak önlenemez bir felakete yol açtı. Şiddetli elektriklenme bu çarpmayla daha şiddetlendi. Dünya yörüngesinden çıkıp o da hızla ilerlemeye başladı. Mağara insanı, hayvanlar, o iri gövdeli dinozorlar; depremler, volkanik patlamalar ve yangınlar sonucunda yaşamlarını noktaladılar

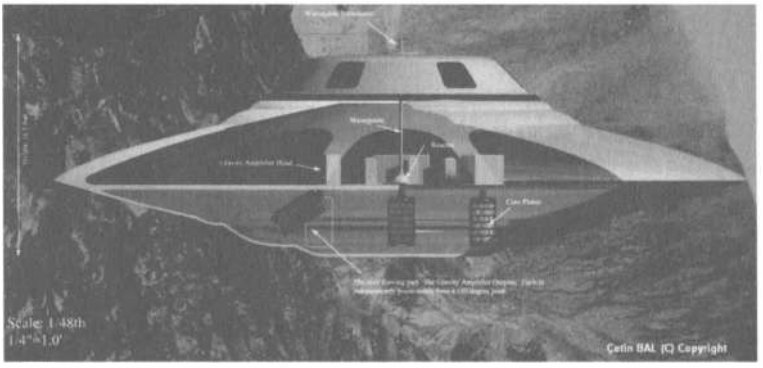
Şiddetli çarpışma sonucu şans eseri dünya, yeni bir yörüngeye yerleşti. Güneşten çok uzaklarda değil dönüşü ise değişti. Batıdan doğuya doğru dönmeye başladı. Fırtınaların şiddeti kesildikçe dünyayı yeni mevsimler kuşatmaya başladı. Kuzey Kutupları tamamen donup buzlarla kaplandı. Böylece dünya için çekilmez yeni bir buzul devri de başlamış oldu. Mağaralarında sağ kalmayı başaran küçük insan tipleri yeniden hayata sarıldılar. Işın saçan metal gemilerine binip uzaklaşan yaratıcı öğreticiler ise geri dönmeye başladılar.

ARAÇLARIYLA GERİ DÖNDÜLER

Beklenmeyen ve ansızın meydana gelen felaket, dünyanın gelecekteki yaşamını ağır bir şekilde yaralamıştı. Kozmik çarpışmadan sonra uzay haritasındaki konumu ve koordinatları değişen gezegenimiz; duru bir sessizliğe gömüldü. Çarpışma anını saniyesi saniyesine izleyen yaratıcı öğreticiler, ölü sessizliğin boşluğuna düşen ve yeniden şekillenerek biçim kazanan dünyaya ışın saçan metal araçlarıyla gelmeye başladılar. Seyahat ettikleri araçların yakıt işlemlerini giderebilmek için seçtikleri akıllı yaratıklar tarafından dünya yörüngesine yerleştirilen uzay istasyonlarında *(Bu istasyonlara uzay kentleri demek daha mantıklı olmalı.)* sağlıyorlardı. Karmaşık bir konumda bulunan zamanı kısaltmak için üs olarak kullanıyorlardı. İnsanın günümüzdeki modelini canlandıran bu yaratıklar; düşman yaratıklar değildi. Şekli, yerleşik alanı, yörüngesi, konumu ve uzay haritasındaki yeri değişen bu yıldıza yeni bir hareketlilik kazandırmak için geri gelmişlerdi. Çünkü bu yaratıcı öğreticiler, kozmik kazadan sonra Dünyadaki canlı yaşamın yok olmadığını biliyorlardı. Çarpışma sırasında dünyanın konumunda biçimsizlikler ve değişiklikler bitmiyordu. Su baskınları, depremler toprak kaymaları ve yangınlar devam ediyordu. Büyük volkanlar olanca şiddetiyle patlıyor ve lavlar geniş bir alanı etkisiz hale getiriyordu. Beklenmeyen hareketler yaratıcı öğreticilerin kontrolü dışında gelişen hareketlerdi. Yeni yörüngesinde dönüşü tersinden başlayan Dünyanın kuzey kutbu ise güneş ışınlarının etkisinin dışına çıktığı için şiddetli soğuklar egemen olmaya başlamıştı. Şiddetli fırtınalar, kar yağışları bu bölgenin tüm coğrafik özelliğini değiştirmişti. Isının azaldığı bölgeler buz dağlarıyla kaplandı. Bu felaket gelmeden önce yaratıcı öğreticilerin inşa ettirdikleri o mükemmel eserler de buz kayalarının altına gömüldüler. Dönüşü tersinden başlayan dünyamızda kutuplar da yer değiştirmişti. Güney kutbu yerini Kuzey kutbuna bırakmıştı. Buzlarla inanılmaz bir

şekilde izole olan bu yeni kutupta yapılacak hiç bir şey yoktu. Bölge artık soğuk iklimlerin işgali altındaydı.

Yeni iklim şekli yaratıcı öğreticileri de şaşırtmış olmalı. Böylece yaratıcı öğreticiler iklimi günden güne düzelen güney kutbuna doğru akın etmeye başladılar. (*Yani dünün Kuzey kutbu*) Onlar ışın saçıp uçan metal araçlarıyla birlikte soylarını da geri getirmişlerdi. Ve beraberlerinde dünyadan alıp götürdükleri ilk insan soylarından olanları da getirmeyi ihmal etmediler. Bunlar süpernovanın dünya ile çarpışmasından önce uzay kentlerine dünyadan götürülen canlılardı. Uzay kentlerinde kaldıkları sürece eğitimler gören ve çok şeyler öğrenen mağara insanı yeniden topraklara egemen olmayı başardılar. Bunlar dünya toprağını uzay kentlerinden getirdikleri tohumlarla süslemeye başladılar. İşte toprağın değerlendirilmesiyle ilgili bu çalışma zamanını da işlenmemiş kayıtlara ***tarımın ilk dönemi*** olarak ilave ediyorum. Mağara insanının bilmeden toprakla kucaklaşmasının sembolü tarımın ilk işareti oldu. Her ne kadar tarımın ilk döneminin "***Taş Devri"*** döneminde başladığını bilim adamları incelemelerinde yazmışsalar da; bunun gerçek tarihinin düşüncenin ayaklandığı ilk dönemlerdeki yaratıcı öğreticilerin eseri olduğunu unutmayalım.

Günümzüde resmedilen bir Ufo aracı.

Her şey normaldi. Yaratıcı öğreticilerle birlikte çalışan canlılar güç birliği içinde dünyanın yaralarını onarıyorlardı. Bir gün garip şeyler oldu. Gökyüzü şiddetli bir gerilim içine gömülmüştü. Bu gerilimli bekleyiş ilk hominidler olan insanı da etkilemeye başladı. Korku ile kuşatılmış bu bekleme insanların ürkütücü rüyası olmuştu. Onların düşüncelerinin ulaşamayacağı bir gerilim gök kentlerini istila etmişti. Yaratıcı Öğreticiler derin bir sessizlik içinde beklemeye başlamışlardı.

Hintlilerin Sansıkrit metinlerden Mahabaratadan "Drona Parva" kitabının sayfalarında yazılı olanlar; bizlere konu ile ilgili gelişmeyi daha esrarlı bir şekilde anlatıyor gibi... "*Kaçıp gitmiş olan tanrılar geri döndüler. Bugüne kadar Mahce wara' dan korkmuşlardı. Önceleri yiğit asuralar gökteki üç kente egemendiler. Bu kentlerin hepsi büyüktü ve harika bir şekilde inşa edilmişti. Biri demirdendi (Demirdenmiş gibi görünüyordu.) ikincisi gümüşten, üçüncüsü ise altındandı. Altın kent Kamalaksha'ya, gümüşten olanı Tarakaksha'ya aitti. Üçüncüsüne demirden olanına ise Vidyunmalin hükümdar sıfatıyla sahipti. Bunca silahına rağmen Maghavat bu gökkentlerini herhangi bir şekilde etkilemeyi başaramadı. Bu zorlanmadan bunalan tanrılar; Rudra'nın desteğini sağlamak istediler. Onun için de bütün tanrılar Vasavayı sözcü yapıp ona giderek dediler ki ;bu gök kentlerinin, korkunç halkı Brahama'nın koruyuculuğunu elde etmişler Bu koruyu-*

culuğun sonucu olarak da tüm evreni tehdit ediyorlar. Ey tanrıların efendisi onları perişan etmeye senden başka kimsenin gücü yetmez. Onun için de ey Mahadava yok et tanrıların bu düşmanlarını.." Metinden anlaşılacağı gibi yaratıcı öğreticiler arasında yenilik isteyen ya da baskılara karşı başkaldıran yeni eğitimciler sempatizanlarıyla birleşerek yaratıcı öğreticilerin egemenliğine son vermeyi planladılar. Göklerdeki güçler çatışmaya ve anlamsız hareketlerle inanılmaz bir şekilde zıtlaşmaya başladılar. Bu kez süpernovalar çarpışmadılar dünya ile. Lazer ışınlı silahlara sahip yaratıcı öğreticiler kendi aralarında düşman savaşı başlatarak gök kentlerini imha etmeye başladılar. İnatla gelişen bu hareket yaratıcı öğreticilerin bölünmesine büyük etken olmuştu. Bu yıldız artık paylaşılmaz bir konumdaydı. Yıldızlararası düşman saldırıları olanca hızı ile şiddetli çarpışmalara dönüşüyordu. Güçlü silahlara sahip olanlar istilalarına devam ederek yeni alanlara sahip oluyorlardı. Düşman saldırılar genç dünyamız için kahredici bir felaketti. Yıkıcı düşman savaşları hem gök kentlerinin imha oluşunu hazırladı ve hem de teknolojiye doğru adım atmak isteyen insan düşüncesine öfkeyi yerleştirdi. Öfke, inat kurtarma operasyonuna yeni bir engel oldu. İnatçı bu direnme ise uzay kentlerinin sonunu hazırladı. Ayaklanma ile ilgili çatışmalara yeni boyutlar getiren kalıcı öğreticiler ile dünya insanı arasında savaşlar başlamıştı. Bu konuyla ilgili Zeus Adına adlı kitabında Erich Van Daniken de buna benzer görüşlerini açıklamaktan geri kalmıyordu... *"Geride kalan tanrılar yeryüzünde birbirleriyle çatıştılar. bunlar özgün teknolojilerinin birçok bölümünü hala kullanabiliyorlardı ve başlangıçtaki bilgilerini de korumaktaydılar..."* Bu düşünceler insanlar bilinçlenmeden önce de vardı. Çünkü kendisini bir hayvana benzetmeye çalışan insan; ağaç dallarındaki yaşamlarını toprak yüzeyine taşıdıktan sonra, dünyanın gerçek efendileri olabileceğine de farkına varmadan karar veriyorlardı.

Kendi aralarında ışınlarla yüklü silahlarla gök savaşlarını başlatanlar; belki de dünyada ilk kez hem savaş hareketi ve hem de düşmanlık hareketinin başlamasına neden oldular. Doğrusu inanılmaz ama ***ilk düşmanlığı ve savaşı*** insan düşüncesine yerleştirenler yaratıcı öğreticiler oldu. Bu bilinmeyen tarihin de altını çiziyor, kayıtlara bu şekilde işlenmesinin mantıklı bir yaklaşım olacağına inanıyorum. Mezopotamya bölgesinde de bu denli savaşların olduğuna tanık olmaktayız.

Ansızın yaratılan bu canlı yaşamın serüvenlerle dolu sürpriz gelişmesi yaratıcı öğreticilerin de bölünmesini ortaya koymuştu. Öldüresiye savaş bu yıldızın gelecekteki hayatını biraz daha kararttı. Yeniden kurtarılış bilinmeyen bir kentin varlığını hisettirdi. Yaratıcı öğreticiler arasında düşmanlık savaşı başlamadan önce onlar tarafından çok şeyler öğrenebilen mağara insanı ve yaratıcı öğreticilerin soylarından gelenler yine kaçışmaya ve kendilerini bu gök savaşından (*Buna antik yıldızlar arası savaş da diyebiliriz.*) korumaya başladılar. Yaratıcı öğreticiler arasında anlamsız ve şiddetli bir hareketle başlayan gök savaşları dünyayı yeniden fırtınalara ve yağmurlar sonucunda gelişen sellere bıraktı. Gökteki disiplinli hareket boşalan yüklü elektrik akımları yüzünden yeniden dengesini kaybetti. Fırtınalar yağmurlar, kısacası doğa felaketleri hem dünyanın jeolojik yapısını etkiliyor ve hem de savunmasız canlıları yok ediyordu. Sular yükselmeye başlıyor, ardından toprak kaymaları, depremler; yeni bir kıyamete haberci oluyordu. Yaratıcı öğreticiler arasındaki gök savaşları da tüm şiddetiyle devam ediyordu. Bu kıyamet, bir adı da Utanpiştim(Yeşker) olan *Hz. Nuh* zamanında olmuştu.[1] Yeryüzüne çarptığı düşünülen bir göktaşının yarattığı yaralar yüz binlerce insanla beraber milyarlarca hayvanın da yok olmasını sağladı. Çarpma sonucunda felaketler sellere dönüşmüş ve sular bulunduğu konumun çok üstünde yükselerek coğrafyanın dengesini bozup, canlı yaşamın izlerini yok etmişti.

Drona parva eserindeki yolculuğumuza devam edelim... *"Kiwa bütün göksel güçlerini bir araya getirdiği bu harika arabasıyla uçarak üç kentin yıkılmasını hazırladı. Ve sthanu yıkıcıların bu birincisi. Asuraların bu en yok edicisi nice kahramanlıklarıyla göklerdeki herkesi kendine hayran etmiş bu heybetli savaşçı benzeri görülmemiş olağandışı bir savaş düzeni buyruğu verdi. Ondan sonra gökteki üç*

1 Adem'den sonra insanların ikinci atası olarak bilinen Hz.Nuh'un kavmi yanlış yola sapmış, ahlak kurallarından uzaklaşarak Allah'a isyan edecek duruma gelmişlerdi. Nuh bu davranışlardan dolayı çok üzgündü. Rivayetlere göre bir gün Cebrail'den bir vahiy alır.Ve çok yakın zamanda bir tufanın olacağı bildirilir. Nuh'a bir geminin yaptırılması ve inananlardan çifter guruplar halinde gemiye almaları emredilir.Nuh'a 300 arşın uzunluğunda 50 arşın genişliğinde ve 30 arşın yüksekliğinde bir geminin yapılması istenir.Ve gemi yapıldıktan yedi gün sonra gök hareketlerinden değişiklikler olmaya başlamış ve tufan anı gelmişti.Tufan olmuş ve daha sonraları sular çekilmişti.Gemi bugünkü Ağrı ilinin sınırlarında bulunan Ağrı dağında kalmıştı.

kent bir araya gelince, atış hedefi olunca, tanrı mahadava üç katlı saldırı kemerinden fırlattığı korkunç ışını ile onları delip parçaladı. Danavalar yuga ateşiyle tutuşturulmuş ve vişnu ile somadan meydana gelmiş bu ışına karşı her şeyi yapabilecek yetenekte değildirler. Üç kent yanarken parvattı gösteriyi seyretmek için hemen oraya koştu..." Beklenmeyen uğursuz ölü yıldızın çarpmasından sonra duru bir sessizlikle iç içe giren dünyamıza geri dönen yaratıcı öğreticiler sanki değişmiş gibiydiler. Mağara insanı ve yaratıcı öğreticilerin soylarından gelen melezler şaşırdıkları gibi, kendi atalarını göksel güçler gözüyle düşünmeye başladılar. Göksel güçlerden korktukları için saygı duyan mağara insanı, daha sonraki zaman dilimlerini kullanarak onlar için anıtlar, tapınaklar inşa edeceklerdi. Bu korku ile birleştirilen ilahi saygı mağara insanının soylarına miras olarak kalacaktı. Artık onlar da öğretici ve kurtarıcılarını ilahlaştıracaklardı. Hatta savaşan öğreticilere *"güneşte oturan koruyucu güçler"* diye saygı gösterisinde bulunuyorlardı. Saygı duydukları bu göksel güçler yaratıcı ve yıkıcı olmak üzere iki sınıfa ayrılmışlardı. Önceleri gök kentlerini birlikte inşa eden yaratıcı öğreticiler arasında şiddetli anlaşmazlıklar çıktığı için bölünmeler olmuştu. Bunlardan oluşan bir sınıf yapıcı ve yenilikçi diğer bir sınıf ise tutucu ve yıkıcı olmak üzere ikiye bölünmüşlerdi. Bu bölünmeler yüzünden aralarında büyük fırtınalar kopmuştu. Gök kentlerine yapılan saldırılar sonucu bu kentler yıkılmıştı. Yapılan saldırılar ihtilalci saldırılardı. Anlaşmazlıklar yüzünden, bireysel kaygılar yüzünden iç savaşlar başlamış ve saldırılar sonucu gök kentleri imha olmuştu. Yaratıcı öğreticiler dünya insanına yeterli bilgiyi veremeden ihtilal başlatmıştı. Bilgisizce gelişen başkaldırı yüzünden yaratıcı öğreticiler ile insan türü arasına düşmanlık kültürü girdi. Bu nedenle gök kentlerinin yıkımı söz konusu düşmanlık kültüründeki tohumun büyümesi sonucu sona ermişti.

Aslında olayın derinliklerine inildiği zaman yıldızlar arası savaş diye de adlandırabiliriz. Çünkü başka evrenlerde yaşayan iri yapılı dev adamlar; kendilerinin kullandıkları ışın saçan uçan araçlarına yakıt işlemini kolaylaştırmak ve dinlendirmek amacıyla uzay istasyonları kurmuşlardı. Bu istasyonlar arasındaki ulaşımı çok kolay bir şekilde sağlayarak kısa aralıklarla temas kurmak istedikleri mağara insanlarına ışın saçan metal araçlarıyla gelerek onlara eğitimler veriyorlardı. Onlara kendilerine inanmalarını emrediyorlardı. Bu belki de önemli bir aşama değildi; ama dünya-

lılar arasında ***köleliğin*** başlamasına yol açtı. Ayrıca ilk defa birine inanmanın başlangıcı olarak canlı yaşamda yeni kurgular yarattı. Bu zorlama korku, mağara insanını göklerdeki felaketleri de göz önünde bulundurarak yaratıcılarına karşı süs eşyalarıyla donatılmış heykellerin yapım fikrini verdi. Böylece mağara insanı için kendilerinin ürettikleri heykeller yaratıcıların varlığını hatırlatıyordu. Artık yaratıcılara göre bu nesneler göklerdeki güçlerdi. Bu güçler mağara insanı için yeni dengelerin matematiksel biçimini geliştiriyordu. Yeni dengeler kötü bir şekilde oluştu. O dönemi yaşayanlar iki bölüme ayrılmışlardı. Güçlüler ve güçsüzler. Güçsüzler güçlüler için çalışmak zorunda olacaktı. Bunu da yaratıcı öğreticiler kararlaştırdı mağara insanının yakınında elle dokunulur nesneler olmuşlardı. Böylece mağara insanının eğitimi ile başlayan başlangıç yasası tamamlandı. Eğitimin inceliklerini iri yapılı dev öğreticilerden öğrenen dünyalılar, artık emek gücünde karar vermeye başlamışlardı. Belki de bu cansız hareketlilikten çok daha önce dünyaya çarpan süpernova yüzünden yaratıcı öğreticiler arasında da önemli savaşlar başlamıştı. Yaratıcı öğreticilerin kurdukları üç önemli uzay istasyonları yıkıcı öğreticiler tarafından paramparça edildi. İzlenimiler ve yapılan araştırmalar sonucunda hayat kıvılcımlarının bulunduğu ve dünyadan oldukça uzakta bulunan *"Andrömeda"* gezegeninden geldiğini söyleyen ve Prof.R.N.Hernandez ile ilişki kurarak gezegenimiz hakkında görüşlerini açıklayan ***"Lya"*** adlı uzaylı kadın ise daha şaşırtıcı şeyler söylüyordu... *"Dünyanın uydusu ay da insan için aşırı bir enerji sarfına neden olmaktadır. Yok olma sürecindeki bir gök cismi olarak ortadaki uygun enerjiden mümkün oldukça beslenmeye çalışır.Başlangıçta Dünyanın uydusu yoktu.Daha sonra güneşten gelen muazzam enerjinin yeterli kadarını kullanabilmesi için gerekli uydunun varlığına şartlandırıldı.Ay enerji fazlasını emen bir sünger gibi davranır.Ama aynı zamanda dü ya için bir dönüm noktası da olmuştur.Dünyanızda meydana gelen 'hecatomb' felaketinden sonra Dünyanızın yörüngesini kaybetmesi olayını işaretler..."* Supernovanın çarpması sonucunda yörüngesinden kayarak ve dönüşü de değiştirilerek şans eseri güneşten az bir mesafedeki bir başka yörüngede durabilen gezegenimize geri dönen yaratıcı öğreticiler bir taraftan bu yıldızı paylamak için yıldızlar arası savaşlara devam ederken, bir taraftan da dünyadaki ilkel insanla yakından ilgilenip, döllenme yoluyla yeni bir soy üretme

düşüncesindeydiler. 'Eski Ahit Kitabı'nın(Tevrat) krallar bölümünde Hezeikel bu tür ilişkiler sonucunda yarı insan yarı hayvan olan varlıkları ürpertici bir şekilde anlatmıştı. İnsan başlı at gövdeli, geyik bacaklı, öküz yüzlü vs. tipler vardı.

Yaratıcı öğreticiler kendi kültürlerini bu yeni ve küçücük dünyaya yerleştirmişlerdi bile. Bu yenidünya yeni yörüngesine yerleştikten sonra anormal özellikler de gözle görülür hale gelmişti. Daha önceki yörüngesinde belki de sıfır dakika gibi kısa bir sürede güneşin ışınlarını alan dünyamız bu gün bu ışınları 8 dakikalık bir süre içinde almaktadır. Yeni bir güneş bu yıldızın geleceğini noktaladı. Paul Frıschauer eserinde o da ilginç görüşlere yer vermişti... *"O günlerde ne varlıklar ne de varlık olmayanlar vardı. Yukarılarda atmosferde gökyüzü de yoktu. Nereden nereye ne uçtu? Kimin korumasında? Derinliklerine varılamayan, anlaşılamayan neydi? O günlerde ne ölüm ne de ölümsüzlük vardı. Gün ve geceden hiç işaret yoktu. Birisi hava akımları olmadan kendi kanunlarına uyarak soluk alırdı. Bundan başka hiç bir şey yoktu. Başlangıçta karanlık karanlığa gizlenmişti. Boşlukta sarılmış olan hayat gücündeki tek olan onun kızgın basıncının gözüyle doğmuştu..."* O büyük çarpışmadan sonra dengesi bozulan dünya, sıfır zaman noktasına girmiş her şey yok olmuştu. Canlı varlıklar, özellikle savunmasız hayvan türlerinin çoğu yok olmuş denilebilirdi. Dünyanın atmosferinde ise gazlar alevler içindeydi. İşte söz konusu yaratıcı kurtarıcılar yavaş yavaş geri dönmeye başladıktan sonra yeniden uzay istasyonları kurulmuş ve ilkel insanlarla kurtarıcılar arasında ilişkiler bile başlamıştı. Beklenmeyen bir durumda yaratıcı kurtarıcıların arasında bölünmeler başladı. Doğaldır ki insan nesli de bu sıralar hem çoğalıyor ve hem de yaratıcı öğreticilerden aldıkları eğitimlerle dünyayı onarmaya çalışıyorlardı. Şiddetli yıldız savaşlarına özenen yaratıcı öğreticilerin kullandıkları ateşli silahlar yüzünden gök kentleri tamamen yok olmuştu. İşte savunmasız insanların kendi barınakları da bu savaşlar yüzünden yara aldığı için hem onarıyor ve hem de kültürlerini geliştiriyorlardı. Yıkılan gök kentlerinden sonra nedense yaratıcı öğreticiler bir daha bu yıldıza gelmemek üzere yeminde bulundular. Ancak yine de bu güzel yıldızdan vazgeçemediler. Bu kez de kendilerini temsil edecek canlı türler arasında seçenekler yaptılar. Bu seçenekleri dünyadaki insanlar arasında gerçekleştirdiler.

Görev verilen dünyalılar yaratıcı öğreticilerin heybetinden korktukları için onların isteklerini dönemin dağınık insan gruplarına aktarıyorlardı. Yıldızlar savaşından sonra savunmasız insanlar kendilerini temsil edecek güçlü tipler arıyorlardı. Bu tipler genellikle büyücülerdi. Esrarengiz davranışlarla marjinal bir tip oluşturmağa çalışan ve yaratıcılarla ilişki içinde olduklarını belirterek etrafa korku saçıyorlardı. Mağara insanları arasında da akıllı yaratıklar doğdu. Bunlar kendilerini guruplar içinde daha akıllı ve yetenekli buldukları için büyücü olarak göstermeye çalışıyorlardı. Toplumun onlara ayrıcalıklı bir şekilde bakmalarını isterlerdi. Zamanla yer değiştiren bu tipler arasında hemcinslerini ezen bireyler de oluşmaya başladı. İnsanları ezen, savaşları seven ve türlerini işkencelerle öldürmekten hoşlanan diktatörler de ortaya çıktı. Yaratıcıların bilgilerinden yoksun olan bu bireyleri egoizm virüsü tamamen yok etmişti. O çağlardaki insan kültürü de böyle virüslü tipler için gelişiyordu. Doğadaki çeşitli olaylara karşı korkularını belirterek yaratıcı öğreticilerine karşı korku ile karışık bir saygınlığı da ifade eden davranışlar sergilerlerdi.

Gezginci Kristof Colomb[1] ve ekibi Bahama Adalarına geldiği zaman adada yaşayan yerliler bir acayipleşmişti. Colomb'un gezi ekibine göklerden inen yaratıcılar gözüyle baktıkları için korkudan yerlere eğilerek selamlamışlardı. Bu ilkel davranış yaratıcı öğreticiler yeryüzünde paylama savaşı yaptıkları zaman da vardı. Adaya ayak basan ünlü gezginci Kolomb "...*Gökyüzünden gelmişiz gibi bizi selamlıyorlardı.*" Bu kısacık cümle herhalde bizi milyonlarca yıl öncesine götürecek. Çünkü ilk hominidler olan ilkel hayvan görünüşlü mağara insanı yaratıcı öğreticileri de bu şekilde karşılamıştı. Buna benzer davranışlar yakın tarihimizde de kendisini gösterdi. Bu yakın tarih Colomb'un araştırma yaptığı zamanlarda Bahama Adalarına geldiği tarihti. Demek ki çok uzak değil yakın tarihimizde oluşa gelen bu ilkel yaklaşım gösteriyor ki dünya fırtınalı hayattan kurtulalı çok zaman geçmemiştir. Doğrusu ilk insanlar dahil günümüze kadar düşünebilen canlılar yaratıcı öğreticilerden korkmuşlardı. Araştırmalar doğru ise ve insan türünün

1 Kristof Colomb bahama adalarına geldiği zaman orada yaşayan yerliler bir acayipleşmişti. Gezginci Colomb'un ekibine göklerden inen yaratıcılar gözüyle baktıkları için korkudan yerlere eğilerek selamlamışlardı. Bu ilkel düşünce yaratıcılar yeryüzünde paylama savaşı yaptıkları zaman da vardı.

başlangıcı 3 milyon yıl öncesine dayanıyorsa; demek ki yaratıcı öğreticiler 3 milyon yıldır bu türleri eğitirken sadece kendilerine saygı gösterilmesini emretmişlerdi. Gelecek için hiç bir bilimsel öğretiyi öğretmemişlerdi. Korkacak ve sadece onlara saygı gösterilecekti! Sonuçta ilk ilkel yaşamın başlamasını hazırlayan mağara insanı emredilen saygıdan sonra yaratıcı öğreticilere karşı hislerini belirten yüzlerce anıt inşa etmişlerdi. İnanç için yaratıcılar insanlara ilginç bir baskı hazırladılar. Sevginin dışında kalan zoraki inanma, yerini korkuya kaptırdı. Acaba insanlar zoraki olarak yaratıcı öğreticilere inanmak zorunda mıydılar? Yoksa ana düşünce planı bu şekilde mi çizdi?

Bahama Adalarındaki ilkel yerlilerin bu yakın tarihte Kristof Colomb'un ekibini böyle karşılaması atalarından kalan kalıtımsal bir gösteri olmalıydı. Çünkü yaratıcı öğreticiler atalarından böyle gösteriler yapmalarını emretmişlerdi. Hala gizemini koruyan ve ilginç gösterilere sahne olan ilkel yaşam için Erich Von Daniken' de bakın neler söylemiş... *"Geçmiş günlerde insan ve hayvan melezi yaratıklar olmalıydı. Geçmişin resimi ve edebiyatı bu konuda kuşku bırakmayacak kadar açıktır. Kanatlı insan başlı hayvanların sentorların ve çok başlı canavarların resimleri pek canlı bir biçimde hafızalarımızdadır..."*

Yemin edercesine dünyayı terk eden yaratıcı öğreticilerden sonra ilkel insandan modernleşmenin kıvılcımları görülüyordu. Artık kanatlı insanlar öykülere konu oluyor, anıtlaşıyordu. Çok başlı canavarların, devlerin, sentorların bugün bile bilim-kurgu romanlarına konu oluşu yaratıcı öğreticilerin dönemini hatırlatıyor. Sonuç olarak bu yaratıcı öğreticiler inanmanın da bir kuralının olduğunu ve nasıl inanılacağını insanlara öğrettikleri gibi kitaplaştırmayı da unutmadılar. Çünkü o dönemlerde güçlü olan her şey kutsaldı. Kutsal olan varlıklar ise yaratıcı öğreticilerdi. Düşünebilen ve güçsüz olan tüm canlılar onlara inanmak zorundaydılar. Paylama savaşında yenik düşen yaratıcı öğreticiler bu yıldızı terk ettiler. Ancak onları temsil edebilecek canlılarla da ilişki kurmadan edemediler. Erich Von Daniken'i bir kez daha dinleyelim. **"***Bu gezegen hiç bir zaman uzayda izole edilmiş olarak bulunmadı. Güneş vardı. Orada başka gezegenler sayısız irili ufaklı yıldızlar birbirleriyle etkileşim içindeydi...*" Tabii ki dünya öylesine ambalajlı

bir şekilde oluşmadı. Sıfır zamanda maddenin kendi içinde genişlemesiyle beraber oluşan ve kuruluş hareketiyle başlayan patlama bu yıldızın başlangıcı oldu diyebiliriz. Evrende bize göre sahipsiz madde, bilinmeyen bir nedenle şişip patlama noktasından sonra zamansız boşlukta yol alan ve halen de yol almakta olan binlerce yıldız ve astreoidin belirlenmesine neden oldu. Bu sayısız ve kütle ağırlıkları bellekleri tedirgin eden yıldızlar arasında bizim de içinde bulunduğumuz yıldızımız yaratılmış oldu.

İlk büyük patlamanın ardından dünyanın kaderini ikinci defa etkileyen Supernovanın meydana getirdiği afetten sonra doğal olarak Sir Fred Hoyle de[1] Dünyamızın yanlış bir yörünge çizerek yeni evrenimizin merkezini oluşturmasından söz edecekti... *"Bu zamansız patlamanın oluşturduğu yeni yaşam sistemiyle birlikte kıvılcımlar gösteren sayısız yıldızlarla da canlılık hareketi başladı. İçinde bulunduğumuz bu dünyadan başka dünyalar da oluşturuldu..."* İşte o dünyalar içinde yaşam belirtilerinin mimarları olan insanlar, bizim dünyamız ile yakın temastaydılar. Yanı 15 milyar yıl önce yıldızlar arası iletişim bir hayli fazlaydı. Bu iletişimler yaklaşık 4,5 milyon yıl önce de vardı. Beklenmeyen afetler bu inanılmaz tekniğin yok olmasını sağladı. Yani ilkel zaman döneminde atalarımız mükemmelin de ötesinde inanılmaz bir teknik geliştirmişlerdi. Yaşam zamanı normal olan yıldızlar kendi aralarında hem kültür eğitiminde önder oluyor ve hem de sıkça gelgitler yapıyorlardı. Yani bu küçük yaratık olan insan erişilmez başarılar elde etmişti. Ancak biz önceki atalarımıza ilkel canlı türü canlılar olarak bakmaktan kendimizi kurtaramamışız. İlk hominidler yani atalarımızla ilgili bu kısa anlatıma canlılık getirsin diye Simirad Bhavagatam'ın on iki ciltlik eserinin bir bölümünü olduğu gibi alıyorum... *"Ve değişik gezegen sistemlerinin sakinleri, özellikle Gandhar vas, Apsaras, Yaksak, Bhutagaras, Uragas, Pasus, Pitaş, Siddhas, Vidyadharas ve Caranas'tan gelenler ve bütün öteki canlılar..."* Bu metinde net olarak anlaşılıyor ki, gezegenler arası olağanüstü iletişimler söz konusuydu. Dinsel kültürler arasında yanılgılara yol açsa da inanmanın başka yolunun olmadığını savunuyorum. Uçan metal araçların oluşu, insan başlı at gövdeli sentorların oluşu bize tabii ki geçmiş

1 Fred Hoyle: Amerika Ulusal Bilimler Akademisinin üyesi ve Cambridge'deki Kuramsal Astronomi Enstitüsü kurucusu ve Fizik profesörüdür.

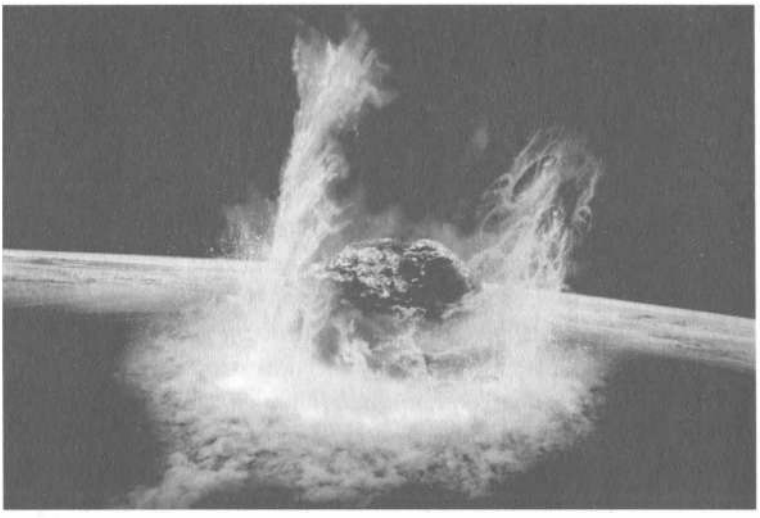
yıllardaki yıldız savaşlarını hatırlatır. O çağlarda inanılmazın da ötesinde gelişmiş gezegenler arası gök savaşları ilkel insanlar için sonsuz bir gerilimdi. Söz konusu gerilim yüzünden yıldızımızın coğrafi özelliği bile etkilenmiştir.

Bu yarı uykulu uykusuz zaman arasında et ve kemik yığınından oluşan kafamdaki o mükemmel canlı cevherde kurduğum yaşamsal düşüncelerimin baskısından şöyle bir doğrulup penceremden yeniden güneşin ışınlarına bakakaldım. Işığın hızı sabitti. Işık parçacıkları arasında bulunan hareketli somut "takyon" parçacıklar da ayrı bir hıza sabitti. Bu hız ışık hızından belki de daha süratliydi. Kafamdaki canlı cevherin manyetik alanında depolanan somut takyon parçacıklarla düşünüyordum. İstediğim noktaya sıfır zamanda ulaşıyordum. Bu ulaşımı takyon parçacıklarının ateşlemesiyle başarıyordum. Çünkü penceremden dışarıya gökyüzüne baktım ve güneşi düşündüm. Hayal de olsa kendimi orada buldum.

KIYAMET NEDEN BEKLENİYOR.

Düşüncenin içine düştüğü en büyük çıkmaz yaratılanların tekar yok edilmesidir. Kendini canlı yaşama ifade etmesini başaran "düşünce" nihayi bir son için kendisiyle hesaplaşmak üzere yeniden bir yapılanma içine girer. Son derece iyi, güzel başlayan ve dünyaya yayılan yaşam enerjisi şimdi garip sendromlar yaşayan düşüncenin negatif gerilemesine engel olamıyor. Kıyamet alametleri olmadan da düşünce kendi kendini yok etme işlemine başlamayı mutlakka planlamıştır. Bu korku içinde yaratılan senaryolarla dünya ve evrenin nasıl yok olacağı hesabı da yatmaktadır. İlahlara sığınma düşüncenin artık uzun bir serüvenden geçtikten sonra yorulmuş olabileceğini ortaya koyuyor... *"Sonsuzluk değişmez ve tektir; galaksilerin hiç durmayan hareketi onun maddeleşmesini sağlar. Sonsuzluğun bütün kapsadığı, bütün olmuş olduğ, bütün olan ve bütün olacağı, titreşim aracılığıyla böyledir. Her şey bütünüyle çifttir. Ölüm bir kriz halinden ibarettir; o sırada bir isim taşıyan kişi, ne ölü ne de diridir; o sırada onda var olan sonsuzluk görünür ve kişi bedenini terk eder..."* Bu açıklamalar Mısır'ın ölüler kitabında yer almaktadır. Eskiye dönüş sahnelerinde eğitim olsun ya da olmasın, eğitimin versiyonları da önemli değildir: Yaşayanlar bir sondan sözederler. Yaradılışa damgasını vuran Sümer mitolojileri tanrılara hizmet edebilecek bir insan modelinin yaratılması fikri önerilir. Bu öneri Sümerli yazmanların(yazarlar) yaratılış tabletlerinde geniş yer almakadır. Bununla ilgili yazılmış olduğu anlaşılan iki yapıt arkeologlar tarafından bulunarak koruma altına alınmışlardır. Bu buluntulardan biri Nippur kentinde bulunmuş, bir diğeri de antika satıcılarından alınarak Laovre Müzesinde koruma altına alınmıştır. Antikacılarda bulunan tabletin kopyalanması ve içeriğinin anlaşılması henüz tam olarak açıklığa kavuşamadı. Çünkü çok fazla aşınmalardan okunamamış ve Nippur kentinde bulunan tablet dört parçadan oluşarak kısmen okun-

ması sağlanmıştır. Şiirsel olarak çevirisi yapılan bu tablet, lirik bir girişle başlar. Su tanrısı Enki bilge olmasına rağmen Sümer halkına yardım edeceği yerine derin uykudan uyanmadığı için halkın seslenişini duyamaz. Bu nedenle ilk ana olarak bilinen Enki'nin annesi tanrıların gözyaşlarını ona getirir. Annesinin isteği tablette "*...Ey oğul, kalk yatağından, ...dan bilgeliğini göster/tanrılara hizmetkarlar biçimle, kendi eşlerini (?) kendileri üretsin...*"şeklinde yer alır. Bunun üzerine Enki uyanır ve annesı Nammu'ya şöyle seslenir; "*Ey ana, sözünü ettiğin yaratık var edildi, onun üstüne tanrıların suretini (?) yerleştir, dipsiz derinliğin yüzeyindeki kilden yüreğini yoğu, iyi ve soylu şekilleyiciler kili berkitecekler, sen, sen onun uzuvlarını ortaya çıkar, ninmah (toprak ana tanrıça) senin üstünde çalışacak, (doğum) tanrıçaları sen biçimlerken yanında olacaklar, ey ana, (yeni doğanın) yazgısını belirle, ninmah onun üstüne tanrıların suretini(?)yerleştirecek, bu insandır?...*" Görüleceği gibi Enki'den tanrıların prototipini oluşturacak insanların yaratılması beklenmektedir. Sümerlerin bu söylenceleri Tevrat'ta "tanrı insanı benzerinden yarattı" şeklinde açıklanarak insanların tanrısal prototipinde olduğu belirtilmiştir. Kıyametin olmasının dost olarak belirledikleri Tanrının öfkelenmesi sonucu oluşacağını belirten yüzlerce görüş vardır. Bu görüşlerin arasında İslam dini dahil eski kültlerin tümünde yer almaktadır. Anlaşılmayan bir şey vardı. Evrenin yaratıcısı olarak belirtilen tanrıların neden yıkıcı olarak tanıtılmalarıdır?

Kıyameti belirten bir sahne

Kıyamet alamatleriyle ilgili bir dizi kehanet sahibi olan yeryüzü, altdünyadan gelen kıvılcımlarla gizliden gizliye sallanmakta ve tanrıların benzeri olan insanı derin bir şekilde korkutmaktadır. Mayalar, İnkalar, Aztekler ve diğer Kızılderili kabilelerinin rahipleri tarafından öne sürülen şifreler, bir son yaşanacağı anlamında görülmekte. 2010 ile 2012 arasında bir dizi su felaketinin yaşanacağı, 2015 yılından sonra bir aydınlık çağın başlayacağını şiirsel bir şekilde belirten Fransız kehanetçi Nostradamus, 1998 yılından sonra batının doğu ülkeleri üzerindeki itibarının sona ereceğini ve doğu ülkelerinin parlak bir dönem geçireceğini belirten Edgar Cayce, 11 Eylül ikiz kulelerine yapılan saldırıyı bildiği gibi çoğu kehanetleri doğru bilen ve "baba" lakaplı olarak da bilinen Bulgar Vanga kıyamet alametleriyle ilgili ilginç olasılıklardan söz ederler. Ancak İslam dini kitabındaki ayetlerden elde edilen verilerle kıyametin tanrıdan başka kimsenin bilemediğini ve bu işin sırlarla dolu sonlanmasını da yine tanrının onayıyla olabileceği belirtilmiştir. Kâhinlerin ve din kitaplarının ortaya koydukları verilerle yaşanılan bu dünyada bir sonun yaklaşmış olduğuna tanık olmak

tayız. Bütün bu verilerin doğrulanması Mayaların beşinci ve sırlarla dolu kehanetine göre, (özellikle Maya takvim sistemine göre) 21.12.2012 yılında doğal felaketlerin artacağı ve dünyanın yavaş yavaş bir sona doğru kayacağı belirtilmektedir. Ancak bu tamamen bir varsayımdır. Çünkü Mayaların takvim sistemleri sadece bir takvim çarkıyla uygulanmıyordu. Onlar 260 günlük "tzolkin" adı verilen bir takvim kullandıkları gibi 360+5 gün olarak günümüz grogoryen adını verdiğimiz "Ha-ab" adlı bir başka takvim daha kullanıyorlardı. Onların mitolojik öykülerinde 4 evreden söz etmeleri doğru. Ancak beşinci evreyi de olasılıklar üzerine kurdukları düşüncelerle ifade ederler. Yani kâhinler gibi ortaya sayısal bir düzlem koymazlar. Sayı sistemine göre Mayalar 2012 yılında kopacağı beklenen kıyamet için ön şartlar süreememişlerdir. Bu tamamen arkeolojik kazıları yapanların tahmin etmeleriyle bir sansasyona dönüşmektedir. Kısaca bu tür kahredici alametlerden söz eden birey bir anda kendini tanrı gibi düşünmekte ve üst üste yığdıkları sayılarla bir tahmin yürütmektedirler. Evrenin genel yapısına, jeolojik konumuna, yeraltı ve yerüstü devnimlerini hesapladığımızda maddenin kendi içindeki genişlemesini görecek ve eğer varsa bir son genişleyen maddenin patlayarak bir sonu yaratması düşünülecek…

İLGİNÇ EFSANELER

Eski uygarlıkların toprak altındaki bilgilerini bizlere ulaştırmayı başaran arkeologlar, yazıtbilimciler, araştırmacı antropologları kutlamak için yeni bir sözcüğü üretmekle yetinmek isterdim. Çünkü o kadar değerli araştırmalar yapılmış ki bu bilimadamlarını alkışlamak ve kutlamak için sözcük bulmakta zorlandığımı açıkça ifade etmek isterim. Bu arkeologlar dünya insanına Mezopotamya, Anadolu ve Nil'in etrafındaki gizemli yaşamı toprağın üzerine çıkartarak bilgilendirmeyi başarmışlar. Kumlar altında belki de 10.000 yıldan fazla bir süredir bekleyen dinsel inisiyeleri ortaya çıkararak insanların dikkatini kutsal Nil nehri ve onu çevreleyen kumlara itmiştir. Mısır başlı başına kapalı bir kutu olarak karşımızda durmasına rağmen biz hala kutunun üzerinde yazılanlarla yetinmenin yollarını bulmuş ve bununla ilgili yüzlerce esere sahip olmuş toplumlar olarak görünürüz. Kral Menes'in kesin olmayan bir tarih olan İ.Ö.3315 yılında kurduğu kent olan Mennefer (bugünkü adı Menfis) krallık kenti olarak Mısır tarihinin başlamasının kilit noktası oldu. Bu kentin kurulmasıyla beraber şüphesiz eski mısır mimarlarının büyük çabaları ve büyük düşüncesiyle inşa edilen piramitler ezoterik bir döneminin de başlaması olarak değerlendirildi. İmhotep kral Zoser döneminde sarayın mimarı olarak görev yapmıştı. Yaptığı güzel eserlerden yüzlerce yıl sonra Mısır'da alışkanlık haline gelmiş bir tanrı konumuna yükseltilmişti. Ancak tarihçilerin unuttukları bir noktanın olması gerektiğine inanmaktan öteye düşünemediğim bir sır var. Piramitlerin kurulması belirli amaçlar doğrultusunda yapılmış olduğu günümüzde belgelenmiş durumdadır. İmhotep bilge olarak bilindiğine göre Ra'nın tapınma şeklini anlatan Osiris'in düşüncelerine yabancı biri değildi. Papirüslerden elde edilen bir metinde... *"Osiris dirildi ve İsisi hamile bıraktı. İsis bir erkek çocuk doğurdu ve adına da Horus dediler. İsis çocuğu Seth'in acımasızlığına karşı ola-*

rak gizlice nil kıyısında büyüttü. Daha sonra Horus büyüdü babası Osiris'in intikamını amcası Seth'i öldürerek aldı. Osiris'in efsanesi son derece dramatize edilerek yazılmış. Bu efsane tıpkı Samilerdeki "Ba'al" ile Suriyelilerin "Adonis" efsanelerine benzer. Osiris kültü klasik dönemde tüm Akdeniz kıyılarına yayıldı. Osiris ile ilgili bir başka kaynakta ise; yaklaşk yirmibin yıl önce yaşadığı söylenir. Atlantisli bir bilgedir. Atlantisten "Mu" kıtasına yerleşen bu bilge naakal okularında "kozmik öğretiler" le ilgili eğitim gördü. Tekrar Atlantis'e döndü. Mu kıtasında öğrendiği kozmik öğretiyi Atlantis'e yaymağa başladı. Halktan büyük bir destek gördü. Halkın dinsel yönden lideri oldu. Atlantis halkı her nekadar onu kral Uranos'un yerine getirmek istemişse de o bu görevi kabul etmedi. Öldükten sonra halk onun Atlantis'e yaymak istediği kozmik öğretisini "Osiris dini" olarak yaydı... Daha sonakı yıllarda bu kıtalarda yaşanan felaketlerden dolayı Atlantis insanları üç bölgeye göçederek yaşamlarını sürdürdüler. Osiris kültünün Mısıra gelişi bölgeye yerleşen Atlantisli halkların gelişine bağlanır..." şeklinde ifadeler görülür.

O her ne kadar kralın en büyük yardımcısı olmuş olsa bile, tapınak modelinin biçiminde emeğinin geçmesi tamamen güneş tanrısı Ra ile Osiris'in ortaya koyduğu inisiyelerinin sonsuzlaşması şeklinde oluşmuştur. İşte bu kutsal yatırım daha sonraki yıllarda Mısır'da egemenlik sürdüren yabancı kralların bulunmasına rağmen dinsel tapınmalarında bir değişikliğin olmamasıdır. Mısırlılar Osiris'in yargılama ve tapınma düşüncesini aralıksız sürdürmek istemişlerdir. Yaratılış ile ilgili Azteklerde ilginç bir efsane yer alır. Bu efsane şöyle. Son derece ilkel koşullarda yaşam belirtileri olan bu kabileler toplandıkları kulubelerde 'etimizin efendisi' adlı bir tanrı için dua ederlerdi. Bu tanrının bir de karısı vardı. Bu ikisi hiç kimsenin bilmediği ve düşünemedileri göğün onüçüncü katında otururlardı. 'Etimizin efendisi' olarak betimlenen bu tanrının adı Xochiquetzal'dı. Karıkoca olan bu iki tanrının dört çocukları olur. En büyük çocukların adı Kırmızı Tezcatlipoca, (Tlaska yerlileri bu tanrıya "Camaxtli" adını verirlerdi.) İkinci oğlunun adı siyah Tezcatlipoca, üçüncü çocuklarının adı 'gece ve rüzgar' olarak betimlenen Quetzalcoatl ve dördüncünün adı ise 'kemiğin efendisi' (Ya da çift başlı yılan) olarak betimlenen Uitzilopochtli'ydi. Hikaye edildiği gibi altıyuz yıl hiçbir değişiklik olmadı. Bu dört kardeş tanrı, bir araya gelerek yaşam için kanunlar koymaya baş-

ladılar. Kırmızı ve siyah Tezcatlıpoca sabah ve akşamyıldızı olarak tanımlanırlar. Quetzalcoatl ile Uitzilopochtli için güneş ve ay tanrısı şeklinde ifade edildiler. Quetzalcoatl ve Uitzilopochtli'ye nesnelerin düzenini kurma görevi verildi. Diğer iki kardeş tanrının da onayını alarak ateşi, sonra da yarım bir güneş yarattılar. Daha sonra bir çift insan yarattılar. Erkeğe "Oxomoco" kadına ise "Cipactonal" adları verildi. Bu ikisine toprağı işletmek için emir verdiler. Ayları günleri ve yılları yarattılar. Yeraltı beyini ve karısını yarattılar. Gökkatından aşağıya suyu yerleştirip içine kayan (timsah) cinsinden Cipatlı adında bir balık koydular. Sonunda dört kardeş tanrı balık Cipatlı'den dünyayı yarattılar... Bu yaratılış öykülerini çok daha değişik anlatanlar da var. İnkalarda da bunlara benzer başka yaratılış efsaneleri var. Bu yaratılış efsanesi Huiracocha'nın dünya insanını nasıl yarattığı şeklinde ele alınmıştır. Efsanede Huiracocha gökyüzünü ve yeryüzünü yaratır, Yaratmadan önce başlangıçta her yerin karanlık olduğu anlatılır. Daha sonra dev gibi adamları yaratıp onlara can verir. Ancak onları beğenmez ve hala Tiahuanaco'da bulunan dev heykellere dönüştürür. Çoğunu da yarattığı tufanla yok etmeyi başarır. Yeniden Güneş ve ayı Titicaca gölünün adalarında doğmasını sağlar. Çamurdan insanlar yapar. Elbise giydirerek normal insan boyutu ortaya çıkar...Kaynaklarda "*İlginç benzetmeler içinde bazı ifadelerde de... Müsevilerin tanrıya verdikleri ad olan "Yehova" köken olarak "Y", "H" ve "V" harflerinden meydana gelmektedir. Ezoterik doktrindeki, tanrının eril ifadesi olan "Yod" ile dişil ifadesi olan "Eve"in yani Osiris ile İsis'in birleşmesidir....*" Şeklinde bilgiler bulunur. Noktasız cümleleri istediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Tek tanrıcılığın son kaleleri de içerden yine rahip ya da hocaların kendi kişisel çabalarıyla hiçbir dış baskı olmadan parçalanmış durumda. Tapınak dinleri olarak belirtilen eski kültür dinlerine yaklaşık 3.300 yıldır insanlar önem vermiyorlar. Tek tanrıcılık dini yayanlarda eski kültürlerden bir pay alarak sözde hem dinsel gücü ve hem de yayılış amacını yazmak ya da yayınlayarak çoğaltmak isterler.

II.
BÖLÜM

DÜŞÜNCEYLE İLK ADIM

Düşünce: "...Os. fikir, sureti zihniye, sureti akliye, sureti misaliye, sureti ilmiye, misal, musul, numunei asliye, müsülü felatun, müsülü akliye, süveri ruhaniye, tasavvur, istihzar, niyet, tasmim, rey, nazariye, mana, mevhum, mahiyet, külliyet, ayani sabite, makul, vücudu zihniye, mediul, ilim, suret, müsülü maneviye, müsü-lü meanı, süveri misaliye, teşekkür, tahattur. Fransızca; ıdee. Almanca; ıdee, vorstel- lung. İngilizce: ıdea..." şeklindeki tanımlamalarla karşımıza çıkar. Bu tanımlara bakıldığında Osmanlı dilinde düşünce kavramı geniş yelpazeler içinde vücut bulduğuna tanık olmaktayız.

Düşünce: sonsuzu olmayan, tarifsiz bir enerji kaynağı olarak evrende inanılmaz bir şekilde genişlemektedir. Tıpkı maddenin genişlemesi gibi! Günümüzdeki modern dil akımlarında her geçen gün kelime anlamına ilaveler olmasına rağmen "düşünce" uzay boşluğunun her tarafında disiplinli bir şekilde yoluna devam etmektedir. Ancak diğer yabancı diller karşısında Osmanlıca dilindeki anlamları bakımından daha zengin bir kelime dizisi görülmektedir. İnsanlar bedensel özgürlüklerini düşünmeye başladıktan sonra "Düşünce" için belki de anlamsız ama, yüzlerce isim yerine geçen sıfat bulmayı esirgemediler. Bu sıfatlar gizli bir tapınmanın işareti olarak varlığını hala korumaktadır.

Aslında düşünce enerjisi evrensel bir gerçekliktir. Öyle olması da gerekiyor. Her ne kadar görünmeyen maddesel birikim olsa dahi ürettiği gerçekler onu evrensel gerçeklik felsefesine sürükler. Maddesel olarak görünmenin sevinci ise dış duyumlara bir tapınak olma özelliği içindedir. Çünkü maddesel özgürlük düşünceyi de henüz çözülmeyen, bilinmeyen sırlarla yüklü evrensel kimliğinden uzaklaştırmaktadır.

Düşünce ile ilgili sözcüklerdeki anlamlarına devam edelim. İnanıyorum ki siz okuyucularımla beraber başladığımız yolun

sonunda Yani bitiş noktasına gelince birlikte düşüncenin inanılmazın da ötesinde çizdirdiği yaşamsal versiyonları göreceğiz. Düşünce; *"Düşünme yetisinin ürünü...Demokritos ve Epikurosa göre küçücük ve özdeksel bir imgedir. Nesnelerden fırlayıp, duyulara çarpar ve onları izlendirir..."* Akla ilk gelen kelimenin imge (İng.image) olduğunu görüyoruz. İmge, Fransızca "ımage" sözcüğünden gelmektedir. Ünlü bilgin Frederich Engels, imge sözcüğü üstünde önemle durmuş ve düşüncenin geometrisindeki düşünülmeyen denklemleri de hesaplayarak belirli bir sonuca varmıştır. Düşünce ile ilgilenen düşünceciler dahil, yine Alman bilgin ve düşünür Eugen Duhring düşünceyi araştırmaları için son nokta olarak belirtiyor. Ortak amaç belirgin bir biçimle ortadadır. Düşüncenin ötesinde yer alan duyumsal bir hayal bütün akıcılığıyla bilimsel düşünceye destek olmaktadır. Ondandır ki hayalı düşünce bir noktada düşüncenin kendi gerçeğini yansıtmaktadır. Yani içinde kristal olarak göstermeye çalıştığı imgeyi düşünmenin enerji noktası olarak gösterir. O halde "hayal" kurmanın, düşüncenin dış dünyasında hareketlenmiş bir duyum olmadığını da inceleyebiliriz. Çünkü düşünce üretimini yaptığı zaman imge de bu üretimler arasında yer almaktaydı. Düşünceden başka hayali bir düşünce insanın doğasını etkilemiş olsa bile hayal düşünceden önce gelmeyebilir. Çünkü canlı düşünce hayalin de üreticisidir. Böylece yaratıcı düşünce dış dünyadaki duyumlardan yansıyan hayaller değildir. Onların platformunda yer almadığı kesinlik kazanıyor. Sözlükler arası yolculuğumuza devam ederken, materyalistlerin söyledikleri de ilgimi çekmektedir. Bakalım ne diyorlar. *"Özel biçimde organize olmuş madde olarak beynin en yüksek ürünü, objektif dünyanın kavramlar, teoriler vs. halinde yansıtıldığı aktif süreç. Pavlov düşüncenin maddi fizyolojik mekanizmasını incelemiş ve bunu ikinci sinyal sistemi teorisinde sonuçlarına vardırmıştır...."* şeklinde ifadeler ortaya çıkar.

Eğer sadece kelime anlamı olarak kendi evrenimizdeki belgelerden yararlanırsak sürekli bir şekilde anlamlar içinde anlamların çıkacağı kaçınılmazdır. Her yeni dil kendisiyle beraber düşünceye yeni kalıplar bulmaya çalışır. Ama belki de hiç bir dil, düşüncenin tam olarak anlamını veremez. Yine de anlaşılır kelimeler bu enerji dolu ezoterik kelimenin karşılığını verir. İnsanlar sesli konuşma tekniğine kavuştuktan sonra daha çok kendi yaratıcılarına isimler

aradıkları gibi düşünceyi belki de anlamını tam olarak bilemeden yaratıcılık çizgisine getirerek yeni isimler yakıştırmağa çalıştılar. Düşünceyi devamlı bir çembere alıp yeni noktalarla süslediler. Bu sözcüğü doğal olarak tanrılaştırdılar. Belki de haklı gelişmeler vardı. Çünkü düşünce artık tanrısal bir tanrı olmuş, onun adına gizlice tapınaklar ve semboller üretilmişti.

Ela okulunu (Os.ela medresesi) paylaşanlar Hegel'in gerçek öncüleri olmakla biliniyor. Onlar bilginin kaynağını duyguda ve deneyde değil düşüncede bulurlar. Hatta Platon idealizminin gerçek temelini de Ela'lılar oluşturmuş ve felsefe tarihinde metafiziğin de başlamasına önayak olmuşlardır. Düşünce=yaratıcı, beni en çok düşündüren bu denklemdir. Yaratıcılığın temelini açıklayan düşünce yoksa onun bir imgesi miydi? Ya da yaratıcı düşüncenin kendisi miydi? Dış duyumlar hayal ürünü nesnelerin yaratıcısı düşüncedir. Düşünce olmadan hiç bir üretim olmayacağı kesinlik kazanmaktadır. Bilimsel ataklar, felsefi arayışlar, bilgelik, bilim dalındaki en küçük üretimler onsuz olamıyor. Yani plansız çalışma, plansız emek, yaratıcı, organize düşüncenin kısa zaman süresi içinde planlaştırdığı aydınlık bir çizgidir. Duyumlar, hayaller, gerçekler orada birleşir. Söz konusu aydınlık çizgisinin bir noktasına düşünce diğer noktasına da yaratıcı düşünceyi işlemek mantıksal bir imge sayılır.

Düşünce çizgisindeki yolculuğumuza devam ettiğimizde, bu evrenler, evrenler içindeki devinimler, sonsuz boşluk (Bunun tarifi bile olanaksız.) madde, enerji, akıllara durgunluk veren ve sönmeyen mükemmel aydınlık düşüncenin birer eseri olarak karşımıza çıkıyor. Düşünce olmadan ne evrenler ne de yaratıcılar olurdu. Bitkilerin oluşumu,.hayvanlar, denizin ballıkları, insanlar, yıldızlar kısacası evrenlerin tümü bir plana ve bir çalışmaya göre yaratıldı. Plansız bir harcama olmadığı gibi kendine yönelik bir de tapınma serüveni yaratmıştır. Planlı yaratılış yaratıcıların da oluşmasını, evrenlerin üretilmesini üstlenen akıllı düşünce, yarattığı her canlı maddeye görünmeyen enerjisinden zamanı harekete geçirmek için birer nokta yerleştirdi. Büyük olasılıkla teknolojik çağda kullanılan "ÇİP"ler bunun bir gerçek yansıması şeklindedir. Yani her doğan, üretilen canlıda bir istasyon kurdu. Her canlının belleğine yerleştirilen bu noktaya algılama istasyonu diyebiliriz. Bundandır

ki evrende hiç bir canlı büyük sıkıntılara girmeden yaşamsal görevini yerine getirmektedir. Yolumuza devam ederken konuyu biraz daha ateşleyelim. O mükemmel tekniği bir palana göre yapan, başarabilen düşüncenin asıl kaynağı nereden gelmektedir? Ya da düşüncenin ilk olarak kelime anlamı neydi? Biz mi hareket olarak düşünceyi yoksa düşünce mi bizi yönetiyor? Yüzlerce binlerce eski yazıtlardaki belgeler arasında ya da yeni teknolojik çalışmanın inceleme araştırma raporlarında olsun düşünce mutlak bir sonla tanrısal bir güç olarak karşımıza çıkar.

"*...Düşünüyorum, o halde varım...*" Bu cümleyi söyleyen Rene Descartes'dir.[1] Ama inceleme çizgisinin ana noktasına inildiği zaman söyleyen de söyleten de düşüncedir. Çünkü düşünce kendi maddesel jestlerine, planlı atlayışlarına bir boşluk, bir koridor aradı. Onu da buldu. Adına beyin dedi. Beyni kendisine bir hareket istasyonu olarak belledi. Ve görünmeyen maddesel varlığını orada gizledi. O halde düşünce neydi? Evrenleri, tüm hareketleri, yönleri, canlıları planlı bir şekilde izole eden düşünce yaratıcının kendisi miydi? Yani düşünce tanrısal bir gücün gücümüydü? Fransız düşünür Henrı Bergson'a (1859-1941) göre "*Gelişme yaratıcı bir karakter taşır. Ve doğal nedenlerle açıklanamaz. Öyleyse evreni yöneten yaratıcı bir düşünce gücü bulunmaktadır.*" İfadelerini yazdıran da düşüncedir.

Düşünce insanı yarattığı zaman sevinçten yıllarca dansetmiş olabilir. Kelebekler gibi uçmuş olabilir. Çünkü düşüncenin tanrısal gücünü bir tek insan bildi. Bir tek insan o yüce varlığın gücüne anıtlar, tapınaklar, heykeller yaptı ve onu tanrısal bir güç olarak tanıdı.

1 Descartes Rene (1596-1650) Fransız filozof, matematikçi, fizikçi ve fizyolog. Analitik geometrinin kuramcılarındandır. Holanda'da 20 yıl bilimsel çalışmalar yaptı. Hollandalı ilahiyatçılar tarafından cezalandırıldığı için İsveç'e gitti ve orada öldü.

DÜŞÜNCENİN ÇİZDİĞİ DİNSEL GELİŞME

1512 yılında papa 2'nci Paul Amerika kıtasında yaşayan ilkel kabilelerin uzantısı olan vahşı yerlilerin de Adem soyundan türediklerini Hıristiyan alemine ilan etmişti. Demek ki 1512 yılından önceki zaman diliminde Amerika kıtasında yaşayan ilkel kabile bireyleri, papazların bireysel düşünceleri yüzünden Adem soyundan sayılmıyorlardı. Papazların bencilce ortaya koyduğu anlamsız kilise yasalarına kronik bir şekilde bağlı olan diğer papazlar, Papanın bu sürprizli açıklamalarını sessizlik içinde dinlemişlerdi. Her ne kadar kiliseyi paylaşmış olsalar da, diğer papazlar bu açıklama karşısında pek hoşnut olmadılar. Fakat papayı dinleme ve itaat etme zorunlulukları vardı. Bu nedenle İlkel kabileler için Hıristiyan cemaatinde yayılıp dağılan, Papanın görüşleri karşısında suskunluğu tercih etmek zorunda kalmışlardı.

Papa 2'nci Paul'un bu açıklamalarına teknoloji dünyasından faydalanıp, zamanı da geriye alarak onun bulunduğu ortaçağa ışınlanıp, topluca alkışlamak gerekiyor. Çünkü ortaçağda suçlanmak çok kolaydı. Ama Papa konuşursa bir başka olurdu. Sessizce papanın konuşmalarına (*yanlış söylemiş olsa bile*) boyun eğen tutucular, benzeri fikirler ortaya koymak isteyen bilim adamlarını Papayı sessizce dinledikleri gibi davranmıyorlardı. Onları deli diye halka teşhir edip, yaygara çıkararak kilisenin onayladığı kararlarla yargılamak isterlerdi. Dahası papazların işlerine fazlaca burun sokan bilim adamlarını ölümle yargılarlardı. Onlara göre Allah'ın işine sadece papazlar karışabilirlerdi. Bu şekilde inandıkları için kendilerini ilkel kabul etmiyorlardı. Halbuki ilkel kabilelerde azınlıktaki tutucular Papa gibi saygın bir yeri olan dilsiz büyücülere çok inanırlardı. Onlara göre de Allah'ın işine bir tek büyücüler karışabilirlerdi. Büyücülerle papazlar arasındaki tek fark, büyücülerin ilkel toplumlardaki yaşantılarında belirli bir dillerinin olmayışıydı. Onların gelişmekte olduğu ilkel çağda sesli konuşma dili olmadığı için çeşitli anlamlar taşıyan işaretler büyücülerin vazgeçemediği davranışlardı. Yine de

o dönemin ilkel koşulları içinde karmaşık bir hayat sürdüren birey konuşup, anlaşabilmek için oldukça fazla enerji tüketiyordu. O ilkel çağda belki de ilkel insan; yaratıcı öğreticilerin kullandığı dili kullanıyordu. Acaba yaratıcı öğreticilerin kullandığı bu dil hangi işaretlerin başlangıcıydı? Mademki evren bir plana, bir hesaba göre yaratılmış ise bu yaratılışta mutlaka bir dil kullanıldı. Dilsiz, plansız hesaplarla çizimler ve düzenlemeler yapılamaz. O halde yaratıcı öğreticilerin kullandığı dil, hangi dildi ve nasıl anlaşılıyordu?

Hıristiyan dünyasına ilkel benlik kazandıran eğitimsiz Papazlar acaba ilkel kabileleri 1512 yılına kadar Adem soyundan ayrı tutup insan saymıyorlar mıydı? Yoksa Nuh tufanına kadar yaşayan insanlar Adem soyundan, tufandan sonraki yeni yaşam diliminde yer alan insanlar Nuh'un soyundan mı sayıldılar? Onlara göre (*daha doğrusu kilise yasalarına göre*) ilkel kabilelerde yaşayan ve konuşma yetenekleri gelişmeyen insanlar, yaratıcıların eseri değildi. Papazlara göre onlar, hayvan soyundan türemiş canlı nesnelerdi. Doğrusu önlenemez bir yargılanmaydı. Ortaçağda yaşayan kronik Papazlar çıkar için ilkel kabileleri vahşi, barbar, dinsiz, dilsiz ve saldırgan kabileler olarak tanıtıyorlardı. Onlar dilsiz ve vahşi hayatın egemen olduğu bir yaşamın labirent gibi olan çemberinden kurtulmak isteyen insanlardı. Oysa batıda dehşet saçan, acımasız yasalarıyla insan özgürlüklerini düşünmeyen kiliselerdeki çoğu papazlar, onların insan soyundan olmadıklarını savunarak kendilerini üstün yetenekli olarak göstermek isteyeceklerdi. İlkel çağlarda yaşayan kabilelerdeki bireyler de bu günkü bireyler gibi düşünebilen, iş yapabilen, doğayla canlı ve yüz yüze mücadele eden insanlardı. Onlar teknolojik gelişmelerden uzakta bulundukları için batılılar tarafından ilkel kabileler olarak sınıflandırılmışlardır. Yaşantıları günümüze kadar uzanan ilkel dilsiz toplumlar, Avustralya, Afrika, Pasifik okyanusu, Cava ve Brezilya gibi bölgelerde yaşamalarına rağmen günümüzdeki modern insan düşüncesi onlara kültürler götürüp, eğiteceğine ilkel vahşi yerliler olarak tanımlamaktadırlar. Çocuklar ve yetişkinler için resimli romanlar üreterek söz konusu ilkel yaşantıyı ekonomilerinde malzeme olarak kullanmaktalar. Dilleri olmamasına rağmen inandıkları yaratıcılarına heykeller ve tapınaklar yapabilecek düşünceye sahiptiler. Öyleyse böyle düşünceleri taşıyanlara "*ilkel, vahşi insanlar*" demek yanlıştır. Çünkü bir düşünce var ve mirası devam etmektedir. Değişmeyen enerjisiyle düşünce, ilkel değildi. İlkel diye

bir şey de yoktu. Olanaksızlıklar, eksiklikler vardı. Eğitim tablosunun çizgi halinde olduğu o dönemde tek başına savaşan düşünce; insanı ilkel ortamdan yalnız bırakmadı. Öyleyse ilkel çağda ilkel olarak düşünülen insan, ilkel insan değildi.

Bu kabileler tanrı seçtikleri nesneler için çeşitli heykeller yaparak onların yüce enerjilerine saygılarını ifade ediyorlardı. Yani onlara uğur getiren güç kazandıran yaratıcılarını desenler ve heykellerle ölümsüzleştiriyorlardı. Söz konusu göksel güçleri, korku ve sevgi ile karışık bir şekilde imgeleştirerek, düşlerinde ulaşılmaz bir şekilde yer vererek, kurumuş ağaç gövdelerine anlamsız şekiller çizip, ilginç semboller üreterek onların yaşam içinde birer güç olduklarını belirtmek istiyorlardı. Düşünce onların yaşantılarına rekabeti bile yerleştirmişti. Her yerleşim birimindeki bireyler, güvendikleri düşsel tanrıları için en güzel ve en heybetli sembolü yaratmak için çok uğraşıyorlardı. Konuşma dilinin yazıya geçirilmesine kadar geçen süreç içinde insanın öz kimliğini tanrıları için kullandıkları görülmekte ve sınırlı da olsa düşüncesinde yaratcılarına çeşitli armağanlar sunarak çok daha saygılı bir davranış sergilemişlerdi. Çeşitli sembollerle süslenmiş heykellerin etrafında mırıldanarak, dans ederken yaratıcılarına bağımlı olduklarını da ifade ediyorlardı. Dans ederek çıkardıkları notasız sesler ise bugüne kadar uzanabilen müzikli dillerin oluşmasına yarayacaktı! Onlar bilinçsiz değillerdi. Geliştirdikleri resimli anlatım onların ayrıca sessiz konuşma diliydi. Eski harabelerde mağara duvarlarına, ağaç gövde ve yapraklarına düz topraklara işlenmiş haber niteliğindeki motifler aynı zamanda ilkel insanın kullandığı resimli anlatım diliydi. Araştırmacılar ilk ilkel din olan totemciliğin her ne kadar Amerika kıtasından yayıldığını ispatlamaya çalışmışlarsa da; totemciliğin asıl Anayurdunun Avustralya olduğu ortaya çıkmıştır. Bu da ilkel düşüncenin Avustralya'dan başlayarak çeşitli bölgelere yayılması olarak ifade etmektedir. Göksel güçler için ürettikleri sembolleri ise her gittikleri bölgelere kendileriyle beraber götürerek ilkel düşüncedeki dinsel politikaya da bilemeyerek önder oldular. Yaratıcı öğreticilerinin göklerde yaşadıklarına inandıkları için gök hareketlerini sembolize eden şekilleri de çizerek farkında olmadan resimli konuşma dilinin de başlamasına sebep oldular.

Dilsiz toplumlar olarak insanın sıfır gelişmesindeki zamanda yerini koruyan ilkel insan teknolojiyi bilmiyordu. Onlara, onların yaşama davranışlarına yardımcı olabilen birileri vardı. Yardım

edenler, başka yıldız ve gezegenlerde yaşayan uzaylı yaratıklardı. Teknolojinin ilk sayfalarını bu yetenekli uzaylı bilginler dünyamıza taşıdılar. İnandıkları nesnelerin, inandıkları göksel güçlerin varlıklarını çeşitli semboller üretip becerilerini tanrılarına yönelik gösteri haline getiren dilsiz ve yazısız ilkel insanlar ayrıca kitapsız dinlerin de yaratıcısı oldular. Bütün bunlar başka dünyalardan gelen uzaylı bilim adamlarının sergiledikleri düşüncelerdi. Dilsiz toplumlar olarak tarihteki yerlerini koruyan ilkel insan teknolojiyi bilmediği için bilimsel ataklardan yoksun olarak yaşıyorlardı. Kafa yoran işler için hevesli değillerdi. Kendilerine başka gezegenlerden akıllı yüce yaratıkların eşlik etmelerinden zevk duyuyorlardı. Bu yeni nesneler onlara çok cazip geliyordu. Teknoloji henüz ilkel insanı denetimleri altında tutan yaratıcı öğreticilerin hangi fiziksel bedenin içinde bulunduğunu çözemedi. Bir şeylere körü körüne inanma büyük bir trajedi değildi. Onların ilkelce anlamsız nesnelere inanmalarını ciddiye almak bu günkü teknolojideki üstün düşüncenin göreviydi. Ve onlar bilemeden başlattıkları dinsel akımlarını da farklı bakanlar günümüzde, "totemcilik" adı altında birleştirerek geçiştirdiler.

Baldwın Spencer ile F.J Gillen yaptıkları çalışmalarla totemciliği en eski ilkel insan dini olarak açıkladılar. Yani ilk insan kendisinin düşünsel geometrisine zoraki olarak bir inanma yolunu ekleyip, göksel güçlerin psikolojik baskılarından bir şeylere inanmanın gerekli olduğuna kendilerini inandırdılar. Önceleri yaratıcılarına karşı saygılarını dile getirebilmek için kurumuş ağaç gövdelerine onların varlıklarını temsil eden şekiller çizmeyi öğrendiler. Bu şekiller aynı zamanda sessiz konuşma dilini belirleyen motiflerdi. Onlar ne kadar çok totem yaparlarsa yaratıcılarından o kadar çok ilgi görebileceklerine kendilerini inandırmışlardı.

İlkel insanın yaşamla mücadelesindeki ilginç gelişme, inandıkları nesneler için yaptıkları heykellere hayvan motiflerini işlemiş olmaktı. Bu da onların hayvanlar dünyası ile ilgili kan bağlarının olabileceği ihtimaliydi. Yüksek derecedeki hayvanlar dünyasında akrabalık arayan ilkel insan totemlerini hayvansal motiflerle güzelleştirmek isterlerdi. Acaba onları ziyarete gelen göksel güçler hayvansal bir görüntüde miydiler? Ya da göksel güçler hayvan görüntülerini işleyen maskeleri mi kullanıyorlardı? İlkel toplumlar, toplumsal olarak aynı totemi hiç bir zaman paylaşmadılar. Her ilkel toplum kendi kültürel kurallarına göre totemler üretiyordu. Bu totemlerin etrafında çeşitli ilkel sesler çı-

kararak müzikli danslar yapıyorlardı. Yapılan ayinler ancak büyücü olarak ün yapmış, büyü ile ilgilenmiş, yine ilkel dilsiz biri tarafından organize ediliyordu. İlkel toplumlarda inanç gereği totemlerin bakımlarını üstlenen büyücüler kutsal kişiler sayılırlardı. Ve aynı zamanda toplumdaki bireyler bu büyücülerden korkuyorlardı. Büyücüleri tanrıların akrabaları olarak düşünüyorlardı. Totemciliği insanların ilk dini olarak kabullenen Durkheim[1] ilkel yaşam hakkındaki düşüncelerini anlamlı bir şekilde dile getiriyordu. "*Klanlara bağlı kalan üyelerin taptığı şey ne hayvan ne bitki ne insan ne damga ne de armadır. Belki bunların hepsinde bulunan ama hiç birine karışmayan adsız, kişiliksiz bir güçtür. Bu gücü kimse bütünüyle edinemez. Bu güç özel şeylerden bağımsızdır. Bireyden önce varolduğu gibi, bireyden sonra da sürecektir. İşte totem dininin taptığı tanrı bu güçtür..*" Durkheim'in söylemek istediği totem dini böyleydi. Onlar dilsiz kabileler olarak aradıkları ilahi gücün varlığını anlamsız şekillerde aradılar. Günümüz dinlerinden Hıristiyan dinine mensup toplumlar ilahlarını heykeller ve sembollerle teşhir etmektedirler. Örneğin her noktaya inançları için yaptırdıkları binaların girişlerini aksesuar olarak Hz.İsa'nın çarmıha gerili heykelini büyük bir coşku ile dikerler. Dinsel olarak ona karşı sevgisini dile getirdikleri gibi ondan da ulu olduğu için korkarlar. Hem sevgi ve hem de korku klanlardaki dilsiz dinler olan totemcilikte de vardı. Hıristiyan dünyası Hz.İsa olmadan önce ilkel insanların dinlerini mi kullanıyordu? Yoksa totemcilik bu topluma bir miras olarak mı kaldı? Doğrusu Güney Amerika ve Avustralya'dan yayılan totemcilik Hıristiyan dünyasında daha da yaygınlaştı. Onlar da göksel güce karşı sevgisini İsa'yı çarmıha gerili bir şekilde göstererek dinsel motif olarak kullanıyorlardı. Bu benzerlik İslam dininde de görülmektedir. Totem olarak belirgin bir şekil yok ama, desenler ve içindeki yazıları da aynı paralelde düşünmek yanlış olmayacaktır. Çünkü harflerle yazılan dualar korku karışımı bir sempati de beraberinde yürütmektedir. Eleştirmenlerim olacaktır. Olsun. Yine de ilkel kabileler dini olan totemcilik günümüzdeki teknolojik çağda da kullanılıyor. Çünkü sevenler ilahlaştırılıyor. Şekillendirilip anıtlarla hatıralara işleniyor. Heykellerle yatıp kalkmak insanların ruhunda olmalı bence. Çünkü insanlar yaratıcılarına heykeller yaparak sevgilerini dile getirmişlerdi.

1 Durkheim Emile (1858-1917) Fransız sosyolog-Şorbon Üniversitesi profesörü.Les Formes Elementaires De La Vie Relıgıeuse-Durcheim Emile-1912

MATEMATİKSEL DİL

Evreni bilmek, anlamak ve öğrenmek, evrensel zeka ile iç içe olmak için doğa yasalarının en zevkli dili olan matematiksel dili iyi bilmek gerekiyor. Fiziksel formüllerin de tamamlayıcısı olan söz konusu matematiksel dil milyarlarca yıldız, gezegen ve göktaşlarını olası bir daire içinde barındıran sonsuz evrenin yaratılmasına hem önder ve hem de yaratıcısı oldu. Doğanın fizik yasalarına göre bir disiplin, bir düzen içinde olduğunu biliyoruz. Tamamlayıcı üretici cisimler arası fiziksel grafikler ve fiziksel metotların en yakın tamamlayıcı dostu matematik dili olmuştur. Bu dil fizik yasalarını en iyi biçimde dış ivmelere yansıtmaktadır.

Matematiksel dil; düşüncenin oluşumuna, yaratılışını bu ilk dil egemen olmalıydı! Ne cennet ne de evren. Önce matematik olmalı sonra da bu inanılmaz mükemmellik. Demek ki matematiksel dildeki düşünce önce cennet ve dünyayı yaratmadı. O önce kendi özgürlüğünü evrenin en uç noktalarına iletebilmek için fiziksel yasalar ile matematiği birleştirerek planlar çizdi. Işık çizgisinde maddesel enerjiye yer verdi. Yaratılış yasalarını oluşturduktan sonra, uzayın söz konusu mükemmel sıralanışını açıkladı. Bunca güzel diziliş ve sistemli kuruluş bir rastlantı sonucu değil. İlk satırlarda belirttiğim gibi kuruluş yasası ile ilgili plan bilinçsiz bir şekilde organize edilmedi. İlk dakikalardaki ivmelerle ilgili gelecek tasarısını hazırlayan matematiksel dil tesadüflere hiç yer vermedi. Plan gereği düşünce, düşüncenin de matematiksel evreninde yaratıcı öğreticiler olmalıydı. Bu yaratıcı öğreticiler ise noktalara bölünen düşüncenin canlı organizma ile birleşmesi için çok çabaladılar. Noktalara bölünen düşünceler evrenlerdeki canlı yaşama hükmedecekti. Bu olağanüstü çalışmayı formüller yasasına ilave eden ve evrenin en küçük noktasına canlılık kazandıran yaratıcılar ölmüş olabilirler(!). Ölümsüz olmayan bir tek şey vardı. O da taş bloklara, ağaç gövde ve yapraklarına, mağara duvarlarına düz arazilere ince-

leme ve araştırma kitaplarına işlenmiş olan düşünceydi. İnanılmazı evrende anıtlaştıran söz konusu üretici düşünce; ölmüş olması kesinlik kazanan yaratıcıların kendilerine armağan edilmiş ilk ilkedeki yaratıcının eseri olabilir. Bu aynı zamanda yaratım ilkesindeki miras sistemine bir geçişti. Çünkü düşünce zaman sonsuza doğru ilerledikçe o da miras sistemine ayak uydurmakta.

Ölü süpernovaların uzayın o sonsuz boşluğunda tehlike saçarak yol almaları, ürkütücü karanlıklarda amaçsız hareket eden meteorları, rüzgarların müziksel hareketlerine ve elektrik enerjisiyle yüklü, birbirleriyle çarpışarak tehlikeler saçan bulutların ağırlığını ışık ve ışınların, renklerin yapılarını gazlar ve elementlerin atom çekirdeğinin inanılmaz yapısını, gökyüzü aydınlatan milyonlarca yıldız ve gezegeni canlı yaşamın içinde üretilmiş binlerce değişik organizmayı planlı bir şekilde yaratan düşüncenin matematiksel gücüdür. Düşüncenin sadece bu küçük sıralamayı yarattığını düşünmeyelim. Maddenin en küçük parçasından en büyüğüne ve canlı yaşamın inanılmaz çeşitliliğine uzay boşluğunu süsleyen ve her birinin ayrı ayrı yörüngeleri bulunan gök kütlelerinin devinimleri düşüncenin disiplinli çalışmasının eseridir. Ancak bu nazik çalışma bir sır gibi belleklerde gezinirken canlı maddedeki küçük bellek boş durmadı. İleride belki de kozmik zeka olarak belleklerde büyüteceğimiz düşünce canlı organizmayı kullanarak o belleği uzayın derinliklerine açılması için zorlaştırılıyor ya da kozmik zekanın sırlarıyla ilgili öğretmeye çalışıyorsa bunu yine düşüncenin ürettiği optik cihazlara borçluyuz. Düşünce enerjisiyle üretilmiş olan optik cihazlar insanların uzaydaki en uzak cisimlerle yakınlaştırmasını sağlıyor. Unutmamak gerekiyor ki evrende düşünce tarafından üretilmiş binlerce anten istasyonları, binlerce denetleme istasyonları bulunmaktadır. Bu istasyonların çoğu canlı maddenin belleğine bilinçli olarak yerleştirilmiş olması sırlarıyla beraber günümüze kadar inceliğini korumuştur. Antenler sistemi de matematiksel dilin disiplinli çalışmasının ürünüdür. Sistem öyle olacaktı. Bedeni yönlendiren beyin antenler topluluğunu canlandıracaktır. Evrenin yapısına imzasını koyan matematiksel dilin çalışmasını yaratıcı öğreticilerden sonra doğanın sessizlik içindeki hareketine canlı düşüncenin yön vermesiydi. Belki de düşünsel merkez böyle olmasını istiyordu. İnsan belleğini zorlayan çözümsüz yüzlerce soru sıralanabilir. Organizmaya yerleştirilmiş küçük

düşünce ünitelerini zorlayabilir. Toplayıcı ve yansıtıcı antenlerin zamanında düşüncenin merkezine yanıt verebilirler. Eğer hayvanlar dünyasını incelerseniz yarasa birinci sırayı alacak. Çünkü sezgisel antenleri çok gelişmiş bir yapıdadır. Yarasanın son derece akıllıca dış ivmeler karşısında uyarılması antenler sistemine bağlıdır. Bu ilginç yaratılışın projelerini çizen çizdiren ve kendi yarattığı canlı maddeyi de oldukça düşündüren mimar, nasıl matematiksel bir dil kullanılarak yaratıldı?

Uzaydaki mükemmel hareketliliğin yaratılması için önce elementlerin yaratılması gerekiyordu. İlginçtir ki ikinci yaratıcılık hareketinden önce öncelikle yüzü aşkın elementin formülü hazırlanıyor. Sonra ise hazırlanan elementler ile ilgili bu formül kozmik zekâdaki matematiksel dil ile sonsuz boşluklara tohumlar gibi serpiliyor. Birinci yaratıcılık hareketinde elementlerin var olmaması sistemi zorlamış gibi olmadı. Tabii ki akla ilk gelen soru birinci yaratıcı nasıl oldu da tesadüfen yaratıldı? Bu günkü matematiksel zekâda ilk yaratıcı düşüncenin karşılığını bulmak bir hayli zor ve düşündürücü olmalı.

İlahiyatçı profesor Dr.Maccoim Daneken Wintis[1] tanrısal yaratılış ile ilgili düşüncelerini yazdığı makalesinde böyle seslendirmişti. *"Bütün bunların kendiliğinden ve tesadüfen meydana gelmiş olmasını düşünmek kadar karmaşık ve anlamsız bir düşünce olamaz. Öyle ise kainata hükmeden bir zekanın bulunması gerekir. Bütün bunların ardında yaratıcı bir tanrının mevcut olması icap eder. Ve bu yaratıcının bizzat bir varlığa sahip olması gerekir..."* Tanrısal düşüncenin bir varlığa sahip olması gerektiğini makalesinde anlatan Maccoin yaratılışın tesadüfen olmadığını sistemin planlı bir şekilde olabileceğini savunmuştu. Yine de bütün evrenin mutlak bir sonla tek bir yaratıcının düşüncesinden kaynaklandığını yazıyordu. Bu demektir ki planlı bir çizim evreni tablolaştıran düşünce maddesel bir yapıda ve tek bir noktadan hareket ederek yaratıcılığı sonuca götürmektedir..

Kozmik zekâ, kozmik düşünce bu mantıksal deyimler yıllar boyu bu küçücük yaratık olan insanı etkilemiş ve geleceğe iyi bir

1 Prof Dr.Maccoim Daneken Wints "Dinin doğruluğu" adlı makalesinden alıntı. Biyoloji dalında üstün derecelik ödülüne sahip olan yazar doktorasını North Wastern Üniversitesinde yapmış...

geçiş yapmak için belleği zorlamıştı. Yeni zaman diliminde matematiksel dil gezegenimizde inanılmazı yaratıyor, maddeyi şekillendiriyor. Canlı organizma içinde küçük bir dünya üreten organik düşüncenin çizdiği bir yol mükemmel üretime imza atan matematiksel zekânın yoludur.

Prof Dr. Robert Horton Kameron *"İnsan bizzat Allah'ın varlığına delildir"* adlı makalesindeki alıntıdan o da düşüncelerinden çizgisel bir zekâ açıklamıştı. Amerika'da matematikçiler birliği ödülünün de sahibi olan Kameron'un makalesinde bir bölümünü olduğu gibi alıyorum. *"Mantık kuralları herhangi bir delilin doğruluğunu veya yanlışlığını tespit edebilir ama düşünce doğrudan doğruya bu delilleri münakaşa ile işe başlar. Ve ona yön verir. Mantık, matematik teorilerini ortaya çıkarabilir..."* Anlamsızlığın mümkün olamayacağını savunmak yerinde bir harekettir. Çünkü yaratılışımız öylesine izoleli bir şekilde üretilmiş ki anlamak mümkün olmuyor. Çevremizde olup bitenleri en küçük canlıdan en küçük cansıza kadar görebildiğimiz her şeyi sorgulamaya çalışıyoruz. Nasıl yaratıldılar diye düşünceyi yargılamak istiyoruz. Doğrusu da öyle. Atom çekirdeğinin yapısını düşündükçe insan kafasında bir savaş başlatıyor. Savaşı başlatan da bitiren de düşüncedir. Sorgulama nettir. Nasıl oldu da bu kadar mükemmel bir tablo üreten düşünce yaratıldı. Düşünceyi acaba nasıl bir matematiksel zekâ üretti? Üretildiyse de neden? Buna benzer soruları sıralamak mümkün. Çünkü her şey öylesine izole edilmiş ki üretimi anlamak mümkün bile değildir. Matematiksel dilin çizdiği kozmik zekânın çizgisinde anlamlarını bulamayacağımız sorular kendiliğinden yaratılmış oluyor. Bunca üretim neden yapıldı? Ya da bu inanılmaz çizginin ucundaki evren ne diye yaratıldı? Sorgulamaların noktaları hiç bir zaman bitmeyecek gibi....

UZAYLI BİLGİNLER

Hayvansal modeller kullanılarak yaptırılmış maskeler, ilkel insanın vahşi saldırısından kendilerini saklamaya çalışan uzaylı öğreticilerin(bilginler) bilinçli bir şekilde ele aldığı davranışlardı. Onların bu şekildeki davranışları dinlerin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Uzaydan gelerek dünyamızı inceleme altına alan uzaylı bilim adamları azınlıktaydılar. Dünyamızda yaşayan ilkel insanın vahşi bir yaşam içinde olduğunu biliyorlardı. Onlar uzaydan gelen bilginleri hep düşman olarak düşüncelerinde canlandırmışlardı. Yaratıcı öğreticilerin şiddetli öfkelerinden korkarak yaşamın zorluklarını tırmanmaya çalışan ilkel insan için yazısız dinlerin yaratılması kaçınılmaz bir üretimdi artık. Zoraki olarak gelişen söz konusu yazısız ilkel dinsel uyanış aynı zamanda düşüncenin kendisiyle savaşmasını geliştirdi. Uzaylı bilginlerin ürettiği maskelenme şekli ilkel insana korkunun ötesindeki ulaşılmaz güce saygı ile eğilmelerini öğretmişti. Korkunun getirdiği zorunlu saygı daha sonraları gelişen düşüncenin kendisine karşı savaş ilan edecekti. Yani düşünceden düşünceye savaş. Yaratıcı öğreticiler ilkel insanlara kendilerini daha da heybetli göstermek ve farklı bir duygu his ettirmek için çeşitli maskeler kullanıp, korkuyu çoğaltarak kendilerine inanmalarını emretmişlerdi. Bu kaçınılmaz emretme sonuçta ilkel insanın devamlılığını koruyan ve miras olarak bizlere devredilen dinlerin üretilmesini onayladı. Acaba dinsel üretiliş, ilkel insanlarda monotonluğu yok eden yeni bir yaşam şekli miydi? Yoksa dinsel inanmanın üretilişini günümüze kadar koruyan uzay kentlerinde yaşayan akıllı yaratıklar mıydı? Bu konular ile ilgili binlerce anlamsız sorular dizini ister istemez bugünkü teknolojik gelişmeyi rahatsız edecektir. İlkel insanlar arasında dillerin gelişmesiyle kitapsız dinsel gelişmeler yerini kitaplı dinlere bırakınca uzaylı kentlerde yaşayanlar ile dünyada yaşayan ilkel insanlar arasında rekabeti yerleştirdi. Bu denli bilinçsiz rekabet aynı zamanda yaratıcılara olan inancın parçalanışı demekti. M.Ö.6'nci ve

M.Ö 7'nci yüz yılda beş adet olarak bilinen kitaplı dinsel hortlanışın gündemde tutulmasını sağladı. 6'ncı yüzyılda Hindistan'da Budizm ve Çaynaızm, Çin'de ise Taoizm ve Konfiçyüslük *(M:Ö:551-479)* dinleri dirilince 7'nci yüzyılda İran'da da Zerdüşt adında biri (yaklaşık *M:Ö:1.500*) dinsel bilgilerin ve duaların toplanarak "Avesta" adı verilen bir kitapta toplayarak Zerdüşçülük dinini kurdu.[1]

O çağlarda teknoloji gelişmemişti, ancak modernleşmeye doğru adım atan insan zorunlu bir şekilde ilkel insanın kullandığı dilsiz ve kitapsız dinleri canlandırmaya çalışacak ve yaratıcılarına bağımlı olduklarını anıtlar ve tapınaklar inşa ederek belirleyeceklerdi. Geçmişte gelişen bilinçsiz ritüelleri ele alırsak önceleri birdenbire yaygınlaşan çeşitli dinlerin üretilişi acaba yaratıcı öğreticilerin düşüncelerinin eseri miydi? Ya da yaratıcı öğreticiler ısı derecesi yüksek olan bölgelere dağıldıkları için yalnızca ilkel insanlara zoraki olarak bir şeylere doğrusu yaratılışa inanmalarını mı emrediyorlardı? Kitapsız ve kitaplı dinlerin yaratılışı evrene açılan yeni kapıları mı hatırlatıyordu? Doğrusu o çağlarda insanların bilgilenmeleri için çırpınan üstün yetenekli uzaylı bilim adamları vardı. Bunlar iri yapılı yetenekli dev yaratıklardı. Bu yaratıkların iri yapılı oluşları o çağlarda inşa edilen anıtlar ve tapınakların akıllara durgunluk verecek kadar büyük ve iri taşlarla üretilmesi en açık kanıtlardan biridir. 6'ncı ve 7'nci yüzyıllarda üretilmiş kitaplı dinler yaşamak için dünyanın her tarafına dağılan insanların düşüncelerini tatmin etmeyecekti. İnsanın doğadaki yeri yaratılışı ve gelişmesi ilginç olduğu için bilinmeyen isimsiz nesnelere inanmakta onların yaşamındaki gelişmesi için ilginç bir ilerlemeydi. Acaba hem ilkel insanı ve hem de modernleşmeye doğru ilerleyen insanı korkutan esrarengiz güç neydi? İlkel bir şekilde hortlayan ve günümüze atadan kalma özelliğini koruyan bu miras daha sonraları yanı tarihler sayfalar değiştirdikçe kardeşler arasında başlayan ikili savaşları büyük savaşlara dönüştürecekti.

Mademki uzaylı bilim adamları bu yıldıza kültürler getirdi. İlkel insanın bilinçlenmesi ve kendisini tanıması için doğaya karşı bilinçli yaşamasını sağladı. O halde yaratıcı öğreticiler insanlar arasına düşman savaşlarını neden başlattı? Yaratıcı öğreticiler ile uzay kentlerinde yaşayan bilim adamları arasında çözülmeyen çelişki neydi?

1 Kesin olmamak kaydıyla kitaplı dinler tablosu

M.Ö.1300 yıllarında Musa (Hozarsif) tarafından ilk defa tek tanrılı yeni bir din yayıldı. Bu dinsel gelişme ise daha sonraları Tevrat adı altında kitaplaştı. Bu kitabın giriş makalesine göre yaratıcı öğreticiler insanı kendi benzerlerinden yaratacaktı. Bu düşünce günümüzde bioteknolojiyi harekete geçiren birinci örnek olarak gelişmelere önder oldu. Yaratıcı öğreticiler insanı kendi benzerleri olarak üretmek istediler. Doğrusu da öyleydi. Çünkü yaratıcı öğreticiler olarak bildiğimiz kişilikler uzay kentlerinden gelen üstün yetenekli bilim adamlarıydı. İşte bu nedenle bilinmeyen tarih öncesi ilkel insanın ürettiği dinlerdeki üstün güç, göksel güçtü. İlkel insan teknolojiden yoksun olduğu halde yaratıcılarının göklerde olduklarına inanıyorlardı. Günümüz dinsel düşüncedeki ana tema da böyle değil mi? Demek ki ilkel inanç ile modern inanç aynı noktada birleşiyor. Totem dinlerine bağımlı olarak yaşayan tüm ilkel kabileler göksel güçlerden kıvılcımlar belirlendiği zaman (*buna doğa hareketleri diyebiliriz*) korkarak toprağa eğilip şezde ediyorlardı. Göklerdeki bilinmeyen nesnelerden ve bilinen doğa hareketlerinden onları korkutan ve yeni inançları üretmeye zorlayan çelişki neydi? Neden insan bir şeylere inanmak zorunda bırakıldı?

Dinsel akım bir anlamda da ilkel inanışın devamı olarak yeni dinsel inançlarla toprağı paylamaktı. Tarihleri zorlayan örnekler arasında miladı yıl (*yani yeni zamanın sıfır başlangıcı*) olarak Hıristiyanlık ve M.S ki tarih olarak da Müslümanlık dinlerini ekleyebiliriz. Sonuçta çeşitli din akımları edilmişti. Bu aynı zamanda bir paylama pazarıydı. Düşünce böyle bir pazarı yarattığı zaman ana düşünce acaba ne yapıyordu?

DİN ADI	YER	KURUCUSU	TARİH	KİTABIN ADI
Hinduizm	Hindistan	Brahma, Vişna şiva	M.Ö 2000- 1500	Vedalar
Budizm	Hindistan	Budda, Sıdharta, gathama	M.Ö 6-7nci yy	Tipitaka
Çaynizm	Hindistan	Parsva, Vardhamana	M.Ö.6'ncı yy	Agamalar
Şihizm	Hindistan	Nanak	M.S.15'ncı yy	Granth
Taoizm	Çin	Li-pohyang	M.Ö.6'ncı yy	Tao-te king
Konfüçyüs	Çin	Kung-fu Tzu	M.Ö.6'ncı yy	Klasikler
Sintoizm	Japonya	Kami	bilinmiyor	Kajiki-Nihangi
Zerdüşçülük	İran	Zerdüşt	M.Ö.7'nci yy	Avesta
Yahudilik	Filistin	Musa	M.Ö.13'ncü yy	Tevrat (Tanah)
Sabiler	Harran	bilinmiyor	M.Ö.2000'nci yy	Ginza
Hiristiyanlık	Filistin	İsa	Miladı,1'nci yy	İncil
İslam	Arabistan	Ahmet, Hz.Muhammed	M.S.7'nci yy	Kur-an

İZLENİYORUZ

"...Bize atom silahını armağan eden bilim adamlarına olağanüstü yeteneklerini insanlığın ve dünya barışının hizmetine adamaları ve bu silahları etkisiz ve geçersiz kılabilecek bir araç geliştirmeleri çağrısında bulundum..." 23.03.1983 tarihinde ABD'nin eski başkanı Ronald Reagan Stratejik Savunma Girişimi (Strategic Defense Intıatıve) olarak isimlendirdiği tarihi konuşmasındaki kısmı alıntılardan anlaşıldığı gibi nükleer terörü önlemek ve nükleer başlıklı silahların yok edilmesi için bilim adamlarına çağrıda bulunmaktaydı. Ronald Reagan'ın sözde yumuşatılmış düşüncesi böyle bir senaryoyu harekete geçirdiği gibi beraberinde de yıldız savaşları projesini gizlilik içinde gündeme alıyordu. Onun genel konuşmasına ve getirdiği önlem paketine göre gezegenimizi tehdit edebilecek kadar güçlü olan nükleer başlıklı silahlar; uzayın derinliklerinden gelebilecek esrarengiz düşmanların saldırılarına karşı kullanılacaktı. Onun konuşmasındaki tedirginlik insanların uyanmasını ve tedbirli olmaları için bir uyarıydı. Demek ki gezegenimizin dışında insanların bilemediği bir gerilim yaşanıyordu. Şimdiye kadar bilim adamlarının inanılmaz bir düşünceyle ürettiği nükleer başlıklı silahlar uzayın derinliklerindeki başka gezegenlerde yaşayan canlıların ürettikleri koruyucu silahlardan daha etkisizmiş gibi görüşmeler yapılıyordu. Anlaşılıyor ki bizler gibi bu mükemmel sonsuzluktaki hayat kıvılcımı bulunan gezegenlerde yaşayanlar ve bizim uygarlığımızı kullanmak isteyen akıllı yaratıklar bizlere karşı savunma gerekçesiyle silahlar üretmektedirler. Üretimlerin dağılımını yapan kozmik düşüncenin neler planladığını bilmek oldukça zor. Biz yine de Ronald Reagan'ı dikkatle dinleyelim. Başkan Reagan, Ortaçağda yaşamış olsaydı o da mutlaka ateşte yakılmak üzere yargılanırdı!

Doğrusu birileri bizi gözetliyor. Ne yaptığımızı, neler yapmak istediğimizi, kültürümüzü, teknolojik ilerleyişimizi yakından izle-

yenler var! İzlenim altında olduğumuz düşünsel izleyiş; matematiksel bir gelişmenin sonucudur. Bizim teknolojik gelişmemiz başka evrenlerde yaşayan akıllı yaratıkları da ilgilendirmektedir. Araştırmalarımız, izlenim ve teknolojik üretimlerimiz dikkatle izleniyor. O halde bizim Reagan'nın söylediği gibi dikkatli olmamız gerekmektedir. Olası bir gök saldırısına karşı (eğer bu düşman saldırısıysa) çıkabilecek bir savaşta nükleer başlıklı silahların göz hapsinde olacağız. Gelişen teknolojinin bu tür tehlikeli saldırılara karşı ne tür bir savunma uygulayabileceğini tahmin etmek oldukça zor.

27.01.1967 yılında süper devletler ile beraber 80 devlet uzay antlaşmasına dünya barışının ileriki yıllarda tehlikeye girmemesi için imza attılar. Buna göre uzayda zoraki bir paylama olmayacak ve uzay alanı ortaklaşa kullanılacaktı. Ayrıca bilim adamlarının katkılarıyla üretilmek istenen nükleer başlıklı silahlar uzaydan gelebilecek tehlikeli düşman saldırılarına karşı kullanılması için bu ülkeler tarafından da onaylandı. Söz konusu projedeki gizli teknolojik eğitim, dünyanın bu günkü özgürlüğünü paylamayla çalışan süper devletlerin kendi çıkarlarını koruyan nükleer başlıklı silahların üretimini durduramadı. Birileri bu silahları uzaydan gelebilecek düşman saldırılarına karşı kullanmak istiyor. Birileri de kendi savunmasız çıkarlarını koruyabilmek adına teknolojik güç olarak kullanmak istiyor. Uzayın derinliklerindeki bazı yıldız ve gezegenlerde yaşayan, bilinmeyen canlı yaratıkların teknolojilerindeki enerji reaktörleri artık işlenmez duruma girmiş olabilir. Bu saldırıları püskürtmek için bizim güçlü olmamız gerekiyor. İşte bu gizli saldırıların her an beklemekte olduğunu sezebilen Ronald Reagan bilim adamlarından birleştirici ve korumacı bir kozmik zekâ istiyor. Bu zekâ ile tehlikelerin anında önlenebileceğini savunmaları arasına ekliyor.

Canlı hayatı tehdit eden teknolojik gelişmenin acımasız yönüdür bu. Uzayın derinliklerinden hareketlenen bu tehdit ve tehlikelere karşı ne yapmalı. Kanımca planlar sınırsız bir düşüncenin matematiksel çizgisinde asılı bulunuyor. Bu şekildeki "düşünce eksikliği" nedeniyle düşman saldırılarını püskürtmek isteyen ülkeleri tedirginlik kuşatacaktır. Çünkü yıldızımızda teknolojik zekâ çok güçlendiği halde halen çevresinden, komşusundan ve iş ortağından korkabilecek ülkeler ve insanlar var. Bunlar birbirlerinden

korktukları için (Uzaydan gelebilecek tehlikeli düşman saldırılarını unutarak) durmadan öldürücü, yok edici silahlar üretecekler.

06.08.1945 yılında Hiroşima'ya atılan atom bombası bu örnekleri doğruluyor gibi. Çizginin ucundaki noktanın gerçeğine bakın. Bu anlamsız bomba saldırısını düzenleyen de Roland Reagan'ın ülkesi olan ABD'dir. Basit bir korku, öfke yenilgiyi kabul etmeme düşüncesi Hiroşima'da binlerce canlının yanında tabiatın da genel görüntüsünü değiştirdi. Neden? Sanırım bu af edilmeyen çirkin saldırı karşısında ABD'nin eski başkanı Roland Reagan Hiroşima'yı örnek alarak bundan böyle üretilmek istenen nükleer başlıklı koruyucu silahların uzaydan gelebilecek tehlikelere karşı kullanılması gerektiğini bilim adamlarından isteyecekti. Bu haykırış boşuna olduğu gibi bilim adamlarına yapılan çağrı ise bir taktikti. Gezegenimizde bu konuşmalara bile aldırış etmeyen birileri daha vardı. Bunlardan biri ırak devlet başkanı Saddam Hüseyin'di. Saddam Hüseyin Ronald Reagan'ın konuşmasından yaklaşık beş yıl sonra yanı 16.03.1988 tarihinde kendi ülkesinin topraklarında bulunan ve özellikle Kürt halkının yoğun olarak yaşamakta olduğu Halepçe kentine kimyasal bomba saldırısı düzenledi. Sonuç inanılmaz derecede üzücüydü. Hem tabiatın çehresi değişti. Ve hem de binlerce canlı öldü. Sakat kalanlar ise içler acısı bir tabloda birleştiler. Tehlike henüz uzaydan gelmiyor. Yıldızımızdaki reel tehlike uzaydan gelebilecek tehlikelerden daha acımasızdır. Demek ki insanın genel yapısındaki matematiksel enerji olmadıkça insanın bu tür saldırılar karşısında bulunacağı kaçınılmaz gibi...

Tarihin derinliklerine kulaç attığımızda Hiroşima'nın ilk insan felaketi olmadığını da görüyoruz. Çünkü Hiroşima ve Halepçe felaketi yaşanmadan önce Hintlilerin ünlü destanları olan "Mahabarata" ve "Ramayana" da buna benzer insan saldırılarından oluşan nükleer terör hareketlerinden dolayı olası toplu katliamlar için bestelenmiş halk ezgileriyle karşılaşmak mümkündür. Eski Hint destanlarında toplu katliamlardan söz ediliyor ve ağıtlar yapılıyor. Yani insanları tehdit eden nükleer terörün acımasız yüzü genç değil. Yeni teknolojimizden binlerce, yüz binlerce yıl öncе belki de yüzlerce "Hiroşima" felaketi yaşanmıştır. Ancak hatıraları günümüze ağıt şeklindeki destan olarak kalmıştır. Hintlilerin ünlü destanları olan "Mahabarata" ve" Ramayana"daki nükleer terörün

dramatik öyküsüne bu günkü teknolojik bilinçle ulaşmak gerekir. Acaba geçmişi dramatize etmiş olan bu destanlardaki nükleer düşman saldırılarını uzaydaki akıllı yaratıklar diye adlandırdığımız canlılar mı yaptılar? Ya da o çağda teknoloji önlenemez bir biçimde ilerleme yaratmış mıydı? Anlamsız sorular insan düşüncesini kuşattığı zaman bilinç noktası da daralmış olur.

Uzayın muhteşem sessizliğini bozan amaçsız göktaşları "Astreoidler" de tıpkı nükleer başlıklı silahların yarattığı felaketi çağrıştırır. Atmosferimizde parçalanıp da toz haline dönüşmeyen kütleli parçalar çarpıştığı gezegenlerde büyük felaketlere yol açıyor. Canlı hayatı yok ediyor. Doğanın da yüzey şekillerini bozuyor. Ortada akıllara durgunluk veren teknolojik bir düşünce yer alıyor. Bilim adamları uzun bir süre düşünerek nükleer başlıklı silahlar ile ilgili formüller yarattılar. Yaratılan formüllerle resmen nükleer başlıklı silahların üretimi sağlanır. Uzaydaki akıllı yaratıkların kültürlerindeki kozmik düşünce de aynı formüller olmalı. Çünkü mimarsız ve plansız teknolojik saldırı olamaz. Optik cihazlar olmadan uzayın derinliklerinde olup bitenleri gördüğümüzü düşünelim. Amaçsız göktaşları uzay teknolojisinde patlamaya hazır birer nükleer terörün mimari gibidirler.

GELECEK KORKUSU

Evren. Bu sözcüğü matematiksel dizgeler içinde düşündükçe, aylarca yıllarca onun sonsuzluğuna bakmak geliyor içimden. Kozmik düşüncelerimde yeni patlamalar yaratan evrenin o sonsuz güzelliği kendi sistemine özgü muhteşem bir sessizlik içinde. İnceledikçe ürkütücü, heyecanlı ve düşündürücü olmasına rağmen içinde bulunduğumuz güneş sisteminin dışına çıkıldıkça insan düşüncesini neler beklediğini algılamak bile görkemli. Zaman okunu, uzaydaki zaman takvimlerini ve kısa zaman aralıklarını geri almak mükemmel eserin yaratılmasına tetik çeken zamanın ilk başlangıcındaki hareket noktasına doğru yolculuk yapmak gerek.

Kütle ağırlıkları, konumları, boşluktaki devinimleri insan zekâsına durgunluk veren 40 milyar civarında tahmin edilen yıldız ve gezegeni içinde barındıran evrenin 15 ya da 20 milyar yıl önce ilk büyük patlama teorisiyle oluşabileceğini bilim dünyası artık kabul ediyor. İnanılmaz büyüklük ve ağırlıktaki atom yüklü elementlerle donanmış bir madde; genişleyip, patlayarak parçalara bölünüyor, uzayın sonsuzluğuna dağılıyor ve her bir parçası ise kendisine bir yörünge yaratıyor. Yani 40 milyar civarında tahmin edilen elementlerle yüklü maddeler müthiş bir trafik oluşturarak her biri kendisine bir boşluk buluyor. Ve o boşlukta yüzer gibi dönmeye başlıyor. İlk zamanın hareketi plansız, plan da mimarsız olabilir mi? Akıllı bir çalışma. 40 milyar civarındaki yıldız ve gezegenin gökyüzünde neden toplu çarpışmalar yaratmadığı ve sürtünme yoluyla çoğunun tükenerek yok olmadığını kozmik düşüncenin konuyu yeniden ele alarak incelemesini gündeme getiriyor.

Kısa açıklamalarla ilgili tartışmaları ve uzay boşluğunda kütlelerin kendi ağırlıklarıyla oluşturdukları uzay girdaplarını esrarını günümüze kadar koruyabilen kara delikleri bir kenara bırakırsak gezegenimiz hakkında şanslı olduğumuz söylenebilir. Çünkü ilk büyük patlama önce bizim de gezegenimizin yer aldığı evrenimiz-

de oldu. İşte mükemmel yaratılış o patlamadan sonra başladı.

Sıfır zamanda canlı yaşam belirtileri olmadığı için uzay boşluğunda büyük bir panik yoktu. Ancak seri bir trafiğin olması normaldi. Çünkü her parça bir bomba gibi uzayın derinliklerine daldı. Kısa bir süre geçmeden kütleler arası trafik bitmiş, evren yeni yapısıyla büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Büyük sessizlikten milyonlarca yıl sonra cansız maddenin içinde kıvılcımlar yükseldi. Bu kıvılcımlar canlı hayatın ilk başlangıcıydı. Ana düşüncenin en önemli planı canlılar arasında iyi bir seçenek bulup düşünebilen, üretebilen ve çalışabilen bir türün yaratılmasıydı. Bu tür insan denilen canlıdan başkası değildi. Her türlü kozmik zekâyı zorlayan en verimli canlı türü olarak yerini korudu. Böylece düşünebilen bu türün beyin mekanizması ana düşünce aracılığıyla evrenler arası iletişimi sağlamak için bir işaretler sistemine ihtiyaç duyuldu. Oluşturulan bu işaretler sistemine de dil denildi. Sonunda düşünce kendi kozmik varlığını diğer evrenlerdeki canlı türlerine iletmek üzere yenidünyalara bu işaretler diliyle girdi.

1994 Yılında Jupiter gezegeninin yörüngesine giren ve enerji kaynakları tükenerek parçalanan "Shomaker-Levy" (SL-9) kuyruklu yıldızın parçaları birer bomba gibi gezegene çarpmaya başladılar. Çarpma o kadar çok şiddetliydi ki her bir parça gezegeni önlenemez yaralara boğuyordu. Gezegen toz ve gaz bulutlarıyla görünemez haldeydi. Başta Nasa'nın güneş sistemindeki 6 uzay aracındaki teleskoplar, optik cihazlar olmak üzere ileri ülkelerin çoğu bilim adamları gözlemevlerindeki teleskoplarının başında canlı olarak çarpışma anına tanık oldular. Jupiter gezegenine çarpan "Shomaker-Levy" kuyruklu yıldızının parçaları oldukça büyüktü. Çapları optik cihazların ölçümüne göre bir kilometrenin altında değildi. Sayıları 20-25 civarında tahmin edilen parçalar Jupiter gezegenini kıyamete sürüklemişti.

Bizim de gezegenimizin yakın geçmişindeki jeolojik kalıntılarına bakarsak aynı çarpışmalar burada da olmuştu. 214 milyon yıl önce (Henüz insan türünün düşüncesi gelişmeden) küresel bir iklim değişimine ve kitlesel bir soy tüketimine yol açan bir kuyruklu yıldız dünyanın atmosferinde parçalanmış ve irili ufaklı göktaşları gezegenimizin kuzey yarımküresinde beş büyük kraterin oluşmasına yol açmıştı. 65 milyon yıl önce ise Meksika'nın Yucatan yarım

adasına düşen büyük bir astreoid irili ufaklı hayvanlarla beraber o bölgedeki dinozorların da yok olmasına neden oldu. Henüz kesin felaket tarihi belli olmayan Nuh tufanı ise olası bir astreoid fırtınasının doğanın dengesini sarsarak oluşturabileceğini tahmin edebiliriz. Astreoidler yörüngede çarpışır ve bu çarpışmayla dengesi bozulan gezegenin coğrafi konumları bozulur. Sonuçta hiç beklenilmeyen felaket zamanı da yaklaşmış olur. İrili ufaklı gök cisimlerinin dünyamızın geleceğini bu gün bile tehdit edebileceğini gözardı edemeyiz.

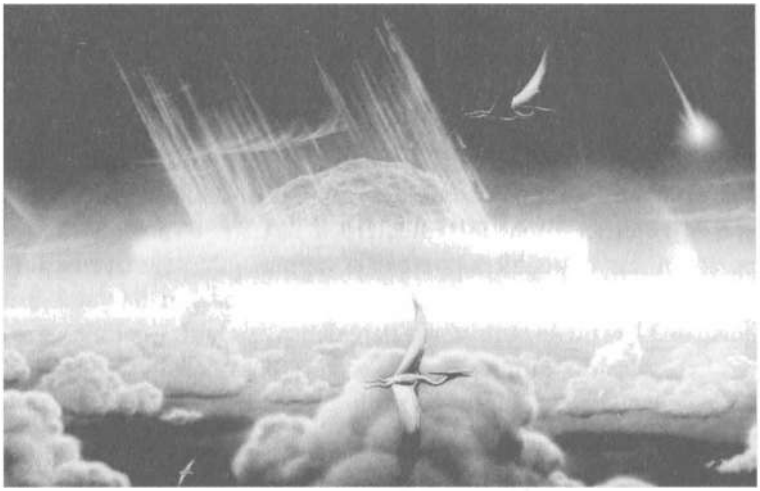
Son yıllarda Hayakutake kuyruklu yıldızı ile Ja-1 astreoidin dünyanın yakınından geçişleri insanları oldukça korkutmuştu. Kozmik saldırılar evrenin hem dengesini ve hem de jeolojik yapısını tehdit eden uzay felaketleridir. Uzaydaki yığınla yıldız ve gezegen kırıntıları atmosferimiz dışında patlamaya hazır beklemektedirler. Ana düşünce matematik diliyle bir denklem içinde kırk milyar olarak tahmin edilen gökcismini barındırıyor. Doğrusu merak edilecek tek kaygı zamanın başlangıcıyla bitiş noktasıdır.

Kozmik çarpışma göklerden beklenen felaket akıllı yaratıkların saldırısı, meteor ve kuyruklu yıldız parçalanmaları dünya filmciliğin teknolojik tarafını yeniden harekete geçirdi. "Deep Impact, Armageddon ve 2012" adlı filmler bu tür düşüncelere en iyi örneklerdir. İnsanlar hem bir sondan korkuyor ve hem de kendi sonlarını hazırlayan filmlere milyonlarca para harcıyorlar. Kıyamet denilen olası bir sonu tahmini anlatan bu felaket filmlerine insanlar dinlerini bile unutup akın etmeye başlıyorlar. Filmlerdeki canlı hedef bir astreoidin hızla gezegenimize çarparak önlenemez felakete yol açmasıdır. Böyle olası bir felaket için harekete geçen filim yapımcıları yaşama korkusu içindeki meraklı insanlar sırtından milyarlarca para kazandılar. Halbuki gezegenimizde 15 milyar yıl içinde hiç bir zaman toplu şekilde kıyamet yaşanmamıştır. Asteroid ve kuyruklu yıldız saldırıları en çok Kuzey Amerika, Kuzey Doğu Avrupa ve Avustralya'da görüldü. Nambiya'daki Roter Kamm Krateri, Kanada'da Monıcauagen krateri Avustralya'da Gosses Bluffile Wolf Creek Kraterleriyle Arizona'daki Barringer Kraterini örnek olarak gösterebiliriz. Türkiye'de ise Ağrı ilinin Doğubayazıt ilçesindeki "meteor çukuru" bir göktaşı parçasının o bölgeyle çarparak meydana getirdiği yaradır.

Meksika'daki Chıcxulub kraterleri bulundukları çağlarda gezegenimizde yarı felaket yaratan astreoid ve kuyruklu yıldız parçalarının izleridir. Bu sayıları çoğaltabiliriz. Ayrıca okyanuslara düşüp de suyun dengesini değiştiren astreoidleri unutmamak gerekir. Tek tek astreoid saldırıları yerini bazen astreoid fırtınalarına bırakır. Uzay boşluğunda astreoidler yılın belirli dönemlerinde toplu olarak geçerler. Toplu astreoiedlerden bazıları atmosfere düşüp, parçalanırlar ve küçük taş parçaları yağmur gibi yağmaya başlarlar. (Bazen göklerden yağmur ile beraber toprağın da yağdığını görürüz.) İşte bu da atmosferde parçalanıp, toz haline gelmiş astreoid kalıntılarıdır. Tunguska olayı en çarpıcı astreoid yağmurudur. (Tunguska Baykal gölünün Kuzey batısındadır.)

1997 FX-11[1] adlı bir astreoidin dünya yörüngesinin oldukça yakınından geçebileceği tahmin ediliyor. Söz konusu astreoidin 2028 yılında (Nasa'nın kesinlik kazanmış kozmik hesaplarına dayalı olarak) 954 bin km yakınından geçebileceği ispatlandı. 1997 FX-11 astreoidi daha önce de felaket uyarısında bulunan Hayakutake kuyruklu yıldızıyla JA-1 Astreoidinden daha korku verici bu cisim; gezegenimizle çarpışırsa önce büyük bir panik daha sonra ise derin bir sessizlik yaratacak. Rotası tamamen dünyamıza doğru gelişen 1997 FX-11 astreoidinden diyelim ki 2028 yılında ilk gong sesinden sonra kurtulduk. Ya sonraki yıllar düşünmek bile felaket. Çünkü bu cisim 2028 yılından sonra da felaket turlarına devam edecektir. Şimdiye kadar çeşitli kehanetleri doğrulanan ünlü kahin Nostradamus ise 2050 yılı için felaket yılı olacaktır dediğini unutmamak gerekiyor.

1 1997 FX-11 Astreoidin yapacağı turlar.

Göktaşı çarpması

Var olan teknoloji gezegenimizin geleceğini tehdit eden gökyüzünde tehlike saçan cisimleri atmosferimize düşmeden parçalarsa ne gibi sonuçlar olur. İki seçenek olur. Ya her şey yok olur. Ya da dünyanın konumları bozulur. Ana düşünce evrenin haritasını belli bir denge sonucundaki denklemlerle tamamlamış. Uzayın muhteşem sonsuzluğu büyük bir üretim alanı gibidir. Doğaldır ki yeni cisimler üretildiği zaman onların yörüngeleri söz konusu haritada gösterilmiştir. Sakin olalım ve 2028 yılında 1997 FX-11 astreoidini alkışlayarak geçişini bekleyelim. FX-11 astreoidi 2002 yılında dünyaya 9510 km uzaktan geçmişti.

Geçiş tarihleri ve uzaklığı

27.08.2009	39.170.000 km
10.06.2016	26.910.000 km
18.11.2021	66.340.000 km
5.05.2023	36.190.000 km
26.10.2028	954.000 km

GÖKBİLİMİ BÜTÜN ZAMANLARDA VARDI

Evrenin genişleme döneminden sonraki büyük patlama ile birlikte yaratılan o mükemmel plandan sonra uzay ve içinde belirli ölçülerle yerleştirilen yıldızlar, gezegenler ve astreoidlerden oluşan bir model yaratılmıştı. Bu model gerçekten canlılar için (*özellikle insanlar*) bir ümit, bir güven kapısı olan dinsel kitapların her bölümünde eşsiz bir şekilde anlatılmakta ve sayfalarını süslemektedir. Ancak evren ya da evrenlerin yaratılış biçimi henüz kesin olarak kanıtlanmadığı için insan belleğini oldukça yormakta ve matematiksel olarak bilinmeyen denklemlere götürmektedir. Güneşe en yakın ve güneşten belki de milyarlarca ışık hızı uzaklıkta en büyük teleskopların ve optik cihazların bile göremeyeceği yıldızlar topluluğu vardır. Bu yıldızların merkezi güçleri sanki önceden belirlenmiş bir plan içinde ölçülü aralıklarla göklerdeki konumlarında bulunmaktadırlar. Bu ilginç çalışmayı sonsuz bir gök fabrikasına benzetebiliriz. Doğrusu da öyledir. Her gün dakikası dakikasına uzayda ilginç patlamalar ve oluşumlar vardır. Bu da gösteriyor ki uzay da üretim aralıksız olarak devam etmektedir. Eğer sizler de dikkat etmişseniz uzay boşluğun da mükemmel bir hareketlilik gözleniyor. İşte bu hareketlilik mimarsız ve plansız olamaz..Planda yörüngesini kaybeden ve enerjisi tükenerek parçalanan yıldızların artıkları yaşam belirtisi bulunan yıldızlara zarar vermeden bu sonsuz fabrikanın ateş fırınlarında eriyip yok olurlar. Bir kısmı da uzayın derinliklerine dağılıp, tehlike saçan ölü göktaşları olurlar. Yıldızların yörüngeleriyle ilgili bakın "*Kur-an*" Rahman süresi 5'nci ayet ne diyor. "*Güneş ve ayın hareketleri bir hesaba göredir...*"

Zamanın sıfır noktasını da hesaplarsak yakın tarihimizden binlerce yıl önce bile gökbilimi ile ilgilenenler vardı. Ancak bu bilgiler o çağlardaki bozuk yasaların getirdiği ölüm korkusu yü-

zünden gizlilik içinde yürütülüyordu. Çünkü çağın işe yaramayan baskıcı yasaları bu konularla ilgilenip araştırma yapanları ağır bir şekilde yargılıyordu. Korku ve ölüm korkusu yüzünden bilim ile uğraşanlar bilgi ve düşüncelerini kapsayan dokümanlarını ölüm cezalarıyla yargılanmamak için imha ediyorlardı. Ya da düşündüklerini şifrelendirerek saklıyorlardı. Açık bir dille açıklama yapanlar ise ölüm cezalarıyla yargılanıyorlardı. İmha kararlarında en acımasız mahkemeler ise "*Engizisyon*" mahkemeleriydi. Bu mahkemeleri yönetenler ise bencil, tembel, halkın sırtından geçinen papazlardı. Papazların sergiledikleri davranışlar bilim ile yakından ilgilenenleri caydırmıştı. Çünkü bilim adamı *Giordano Bruno* gibi ateşte diri olarak yanmak vardı!...Buna benzer yargılamalar İslam inancında da vardı. Bilim ile uğraşanlar şeytan olarak anılmış ve üretilene de "şeytan işi" yakıştırması getirilmişti.

Uxmal Piramidi

Yaratıcı öğreticiler ilkel insan düşüncesiyle çok ilgilenmiş ve en iyi biçimde onları eğitmişlerdi. Onlara yaşamış oldukları evrenlerin matematiksel dilini ve boyutları hakkında bile bilgiler vermişler. Ancak o ilkel zamanlar ve ötesinde ilkel insanlar arasında teknolojik kültür olmadığı için ve bilimsel çalışmaya el veren bir bellek olmadığı gibi yaratıcı öğreticilerin kullandıkları formüllerin nasıl olduğunu bilemiyoruz. Yaratıcı öğreticilerin ülkelerini ve matematiksel kültürlerini bilemiyoruz. Bizler için sonucu üzücü olan bir eksiklikti bu çalışma. İlkel insanları uçan metal araçlarıyla gelip ziyaret eden ve yaşamlarını yakından izleyen yaratıcı öğreticilerin uzun bir zaman çalışmış oldukları anlaşılıyor. Güneşin, yıldızların, gezegenlerin kısacası uzay içinde yer almış diğer evrenlerin jeolojik yapılarını bile düşündüren ve bu çalışmalarını ise düşüncenin yardımı ile yaratıcıların hoşlarına gidebilecek kutsal eserlere işlediler. Yaratıcı öğreticiler ölümsüz olabilirler. Ancak dünyadaki mevcut ırklarla cinsel ilişkiye girerek yeni bir soy ürettiklerinde aynı ölümsüzlüğü onlara uygulayamadılar. Çünkü ana düşüncenin baskısı altındaydılar. Onlar ışın saçan metal araçlarına binip geri dönerlerken; geride kalan

kendi soyları da zamanı geldikçe öldüler. Bu nedenle miras olarak günümüze kadar bu kültürü taşıyabilenlerin soylarından olabileceği tahmin edilen insan, zoraki olarak gökyüzü hasreti içinde yaşamakta. Ve atalarını hep başka evrenlerde aramaktalar. Böylece gökyüzü hasreti çeken insanlar; yaratıcı öğreticiler gök kentlerinde yaşıyorlar düşüncesinde kenetlendiler. Yaratıcılarla ilgili kentlerde yaşam serüveni körükörüne bir inanmayı gündemleştirdi. Onlar rahatlarına düşkün canlılardı. Eğitmek istedikleri ilkel insana inanılmaz derecede ağır yükler yüklemişlerdi.

O çağlarda ilkel insan işkencelerle baş başa yaşıyordu. Tek başına kalan insan hem kendi bireysel yaşantısına bir yol ve hem de evrenin genel yapısına hükmeden bir enerji peşinden koşacak. Sisteme canlılık getirmeye çalışan yaratıcı öğreticilerin onca yırtıcı hayvanı yaratması da evren için kaçınılmaz bir cezadır. Doğaya hükmeden insan önceleri yırtıcı hayat karşısında çaresiz kalmış olsa bile sonraları başarılı bir şekilde bu yırtıcı ve vahşi yaşantıya karşı önlem alabilmiştir. Doğaldır ki insanın bu başarısı evrenin sessizliğindeki korkuyu da yenmiştir. Bunca cezaları sırtlanan insan bir de ana düşüncenin ürettiği yırtıcı bir yaşama karşı direnmek zorunda kaldı. Yırtıcı yaşam önceleri ilkel bir geometri içinde yaşamaya çalışan mağara insanı için büyük bir işkenceydi. Yırtıcı hayvanların bile doğaya şekil vermeye çalışan insana saldırması düşüncenin belki de uygulamak istediği yok edilme operasyonuydu. O insanların çektikleri işkenceleri duvarlara, kayalıklara ve geniş düzlüklere işlenmiş sessiz figürlerden anlıyoruz. Ancak konuşma dilinin yaratılmasıyla beraber toplumlara kazandırılan semavi dinler arasında kurallarla yüklü kitaplardan gök hareketleriyle en çok *"Kur-an"* ilgilenmiştir. Yaklaşık 1378 yıl önce bilgileri, belgeleri toparlanan bu eserde evren geometrisiyle ilgili az da olsa bilgiler yer alıyor. Yeniçağımızda buluşlara imzasını atan bilim adamlarının kullandıkları denklemler sonucu meydana getirilen hipotezler, islam dininin simgesi olan kutsal kitabında yazılan bilimsel bilgilere eşdeğerdir. Bu rehber astronomi bilimine ve onun gizli kültürüne yabancı değildi. O büyük patlamayı(Big-Bang)teorisini ve evrenin yaratılmasının nasıl gelişmeler içinde olduğunu biliyordu. Geniş bir insan topluluğunun dikkatlerini toplayan bu eserde evrenin yaklaşık yaşını ve nasıl yaratıldığını açıkça belirtiyor. Acaba bu teknolojik bilgiler optik cihazlar olmadan nasıl bi-

lebilmişti. Yoksa uzaylı bilim adamları iletişim yoluyla söz konusu hipotezleri gizlice Hz.Muhammed'e mi gönderiyorlardı? Cevapsız soruları üretmek hiç de zor görünmüyor..Çok eski zamanlardaki dua kitaplarında da benzer ifadeler yer almaktadır. Bu ifadelerin etimolojik köklerine ve tarihsel boyutlarına bakıldığında anadüşüncenin bilgilerini insanlara bir şekilde enjekte etmiş oluğunu göreceğiz...Ortaya konulan benzer ifadelerle dinlerin en azından nasıl ortaya çıktığına işarettir.

Günümüz gökbiliminde yer almış ve sayıları belli teoriler 1378 yıl önce bu eserde yer almıştı. Özellikle bilim dünyasına pencerelerini açık tutan bu eserin ışıklarını karartmamak lazım. Çünkü; N. Kopernık (1473-1543) Göksel Kürelerin Dönüşleri "*Revolutıonıbus Orbıum Coelestı-Um Lıbrı VI- eseri*/Johannes kepler(1571-1631)Yeni Astronomi" *Astronomıa Nuova*" /Rene Descartes (1596-1656) Dünya veya Işık üzerine "*Le monde ou le Traıte de la lumıere*"/ Galileo Galilei(1564-1642)İki büyük yer sistemi-Ptolemaıos ve Kopernik sistemleri üzerine düşünceler"*Dıalogı Sopra Due Massimı Sistemi del monde Pıolemaıco e Copernıcano*"/Isac Newton(1642-1727) Doğal Felsefenin Matematiksel İlkeleri "*PhilasophaeNaturalıs Principia Mathematica* "/Christian Huygens (1629-1695) Işık Üzerine İncelemeler "*Traıte de la lumıere*/Jean-Babtist Lamarck(1744-1829) Zooloji Felsefesi"*Phılosophie Zoologigue*/P.S de Laplace(1749-1827) Olasılıklar üstüne Analitik kuram "*Theorıe Analytıque des Probabilites*"/S.Carnot(1796-1832)Ateşin Devindirici gücü ve bu gücü kullanacak makineler üstüne düşünceler "*Reflexions Sur la Puissance Motrıce du feu*"/Charles Darwin(1809-1882)Türlerin Kökeni "*On the origin of species*"/Gregor Mendel(1822-1884)Bitki melezleri üzerine denemeler "*Versuche uber Pflanzenhybriden*"/Albert Einstein (1879-1955) Kısıtlı izafiyetin "göreceliğin"keşfi/Lous de Broglie (1892-1987) Daülgasal Mekanik/W.Heisenberg (1901-1976) Kuantum Mekaniği/Georges Henri Lemaitre (1894-1966)Evrenin genleşmesi üzerine bir varsayım. /E.P.Huble, Evrenin genişlemesi kuramı üzerindeki çalışmaları olduğu zamanlardan 1378 yıl önce Hz. Muhammed tarafından biliniyor olması kaçınılmaz bir şekilde ana düşüncenin iletişimini hatırlatıyor..

Bu eserde ilgimi çekebilen ve diğer bellekleri kurcalayan önemli alıntılara doğru birlikte yolculuğa çıkalım. Ne dersiniz?

Bakın neler olmuş.

Kamer suresi 1'nci ayıt "*...Kıyamet saati yaklaştı, ay ikiye bölündü...*"

Rahman suresi 17'nci ayet "*...O, iki doğunun ve iki batının rehberidir...*" Optik cihazlar ve teknolojinin olmadığı bir çağda hazırlanan söz konusu eserde yer alan açıklayıcı bilgiler insanın bugünkü düşüncesine göre şaşırtıcı değildir. Araştırma ve incelemeler sonucu bilim adamlarının her zamanki belirtili sonuçlamalarına göre çok genç olan bu yıldızımızda belki de yüzlerce kıyamet olmuştur. Bu kıyametler arasında şiddetli olanları evrenin sisteminde değişikliklere de yol açmıştı. Bugün dünyanın uydusu durumunda bulunan ay, enerjisi tükenen bir yıldız olmayabilirdi. Önceleri belki de dünya ile bitişik bir haldeydi. Gökyüzündeki talihsiz hareketlerle oluşmuş aşırı fırtınalar ve afetler sonucu ay dünyadan uzak ve yeni bir yörüngeye girmişti. Belki de birbirlerine çok yakın ve dönüşleri aynı yöne doğru olabilirdi.

Önemli alıntılara devam edelim.

Zaariye suresi 7'nci ayet "*....Yıldızların yörüngeleri bulunan göğe andolsun ki...*"

Zaariye suresi 47'nci ayet "*.... Göğü sağlam yaptık, biz genişleticiyiz...*"

Bu ayetler doğrudan evrenden söz ediyor. Evrenin yeniden genişleyerek

olası bir patlamayla sistemin değişebileceğine net bir şekilde bakıyor. Demek ki

uzaydakı fabrika düşüncesi belleğimi tedirgin etmiyor. Orada mükemmel bir fabrika var ve üretimi devam etmektedir. Astronomlar için son derece yararlı olan bu rehber 600'lü yıllarında yani 1410 yıl önce hem genişleyen bir evrenden söz ediyor ve hem de her yıldızın bir yörüngesinin olabileceğini açıklıyor. O çağlarda hiç bir zaman optik cihazlar olmadı. Gök bilimi ile ilgili teknolojik araçlar ve düşünceler de yoktu. Kısacası elektronik çağ ile ilgili en küçük bir kıvılcım bile yoktu. Ama her şeyin garip olduğunu düşünelim. Bilimsel araştırmacılara göre doğadaki garip gelişmeler yani tesadüfler sonucu canlı organizma yaratıldı, deniliyor. İslam dinine aydınlık getiren "*Kur-an*"da gök hareketleriyle ilgili

yer alan bu ilginç düşünceleri Hz. Muhammed neye dayanarak ve nasıl hazırladı. Bu hareketin ve cevheri bilimin teknolojiye yeni kapılar araladığını ortaçağ insanı düşüncenin yardımıyla inceleyerek öğrenmişti. Benzer konular Güney Amerika uygarlığında Mayalar, İnkalar ve Aztekler tarafından da biliniyordu. Çünkü Maya ve İnka astronomisinde buna benzer çalışmalar görülmüş ve tapınak duvarları üzerinde de kabartmalarla işlenmişti. O halde Kur-an'da yazılanlara bakıldığında bir başka uygarlığın astronomlarının ortaya koydukları benzer çalışmadan yararlanmalar görülmektedir.

Gökyüzünde bir şeyler oluyordu. Ama nasıl? Bilime açık kapılar aralayan bu önemli din kitabını belki de Dr. Hubble okumuş olmalı ki kendi avukatlık mesleğini yarıda bırakarak yıllarca tüm organik davranışlarını astronomi eğitimine vermişti. Derme çatma camlarla yaptırdığı gözlemevinde yıllarca çalıştı. Her bulduğu yeni galaxi onun için bir noktada evrenin genişlemesi demekti. İşte Dr. Hubble evrenin genişlemesi teorisini 1900 yıllarında ortaya koyduğu zaman Hz.Muhammed 600 yıllarında bu teorinin hipotezini somut olarak açıklamıştı. Hiç bir optik cihaz ve modern bilgisayar teknolojisi olmadığı halde Hz.Muhammed evrenin genişlemekte olduğunu nasıl bilmişti?

Yolumuza devam edelim.

Enbiya suresi 33'ncü ayıt. "*...Geceyi, gündüzü, güneşi, ayı yaratan odur. (bunların)her biri bir yörüngede yüzmektedir...*" Bilim adamları bu metinden de yararlandılar. Doğrusu her yıldızın bir yörüngesi vardır. Ancak henüz astreoidler için böyle bir düşünce kesinleşmemiştir. Onlar uzayın derinliklerinde ancak yörüngeler arasındaki boşluklarda sessizce yol alan ölü göktaşlarıdırlar. Acaba uzayın doğasında ölü taşların yörüngesinde toplanan gazları yakan bir başka devinim mi var?

Tekrar etmekte yarar görüyorum. O çağlarda hiç bir zaman optik cihazlar ve teknolojik gelişmeler olmadığı halde her yıldızın bir yörüngesinin olabileceğini ve evrenin hızla genişlemekte olduğunu Hz.Muhammed nereden ve nasıl bilmişti? Ayrıca evrenin genişleme döneminden sonraki ilk büyük patlama teorisi ile ilgili değişik gelişmeleri yine bu eserde buluyoruz. Bu eserin matematiksel bir dille hazırlandığı kesin. Tamamen şifrelere dayalı gizli bir formülle hazırlanan bu eserin sırrı insan düşüncesini meşgul edebilecek

bır konumdadır. Ancak şifrelerin çözümünü ele almak isteyen bazı matematikçiler nedense tahmini rakamları yan yana ya da üstüste dizdirerek bu şifrenin çözülmüş olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Ancak tatmin edici bulunmayan bu tür çalışmaların daha ne kadar hazırlanacağı ise düşünceyi yormaktadır. Bugün Kur-an'daki hipotezlerden yola çıkılarak hazırlanmış teorilerin saptanabilmesi için mükemmel derecede optik cihazların, bilgisayar donatımların ve matematiksel dillerin iyi olması gerekmektedir. Ölçümler, yani büyük ölçümler büyük hesaplara ihtiyaç duyulacaktır.

Bakalım ilk büyük patlamayla ilgili bu eserde neler yazılı. Unutmayalım ki bu kutsal eserde yer alan metinler 1410 yıl önce bir araya getirilmiştir. Metinler arasındaki patika yollarda her kelimesi bir buluşu çağrıştıran düşüncelerle karşılaşarak yolumuza devam edelim.

Vakıa süresi 4, 5, 6'nci ayetler "*...Yer şiddetle sarsıldığı, dağlar serpildikçe serpildiği8, dağılan toz duman haline geldeği..*"

Tekvir suresi 1, 2, 3 ve 11'nci ayetler "*...Güneş dürülüp ışığı söndürüldüğü zaman 10, Yıldızlar kararıp düştüğü zaman 11, dağlar yürütüldüğü zaman 12, gök yerinden söküldüğü zaman ...*"

Işık yolundaki yürüyüşümüze devam edelim.

Mürselat suresi 8, 9, 10'nuncu ayetler "*...Yıldızların ışığı yok edildiği zaman 14, gök yarıldığı zaman 15, dağlar ufalanıp savrulduğu zaman...*"

Büyük felakete neden olan bir ölü yıldızın dünyamıza çarpıp hayatı sıfır

noktasına getiren ani felaketten sonra önlenemez olaylar, afetler başlamıştı. Yaratıcı öğreticiler insan soyunun tükenmemesi için biyolojik bir çalışma yaparak

ve insanları ölümsüz bir uykuda uyutarak mağaralarda sakladılar. Beklenmedik felaket bittikten bir kaç asırlık yıl sonra mağaralarda uyutulan insanlar dirilmeye başladılar.(*Biyologlar insanın dondurularak yaşamasını sağlayan tezler üzerindeki çalış malarına devam ediyorlar. Bu deneyleri en çok hayvanlar üzerinde yapmaktadırlar.*)

Kur-andaki ayetler arasında yolumuza devam ederken, düşüncenin yarattığı şifreli dillerle karşılaşmak ise kaçınılmazlığını koruyor.

Kehf suresi 25'nci ayet "*...Bunun üzerine mağarada nice yıllar onların kulaklarına ağırlık vurduk. (onları hiç uyandırmadan uyuttuk) 17. Onlar mağaralarında üçyüz yıl kaldılar. Dokuz (yıl)da ilave ettiler. (Yani üçyüzdokuz yıl kaldılar.Güneş takvimine göre üçyüz yıl, ay takvimine göre üçyüzdokuz yıl eder..18..*"

Her ne kadar kitapta yağmurdan kaçıp bir mağaraya sığınan üç kişiden söz edilse de doyurucu görülmüyor. Ancak bu üç kişinin başından geçenler belirli bir tarih ve cağda bilinmediği için bu davranışa kuşku ile bakmak normaldir.

Gerçekten kıyamet olduğu zamanlar yaratıcı öğreticiler ilkel insanın

soyları devam etsin diye mağaralarda böyle bir işlem yapmış olabilirler. Bu işleme göre uyutulmadan uyutulanlar belki de daha çok fazlaydı. (*Bedeni çürütmeden uyutmak*) Neden olmasın? Çünkü böyle bir işlem olmamış olsaydı, hem yıldızımız insansız ve hem de insan nesli tükenmiş olacaktı. İlk büyük patlama teorisini zaten Hz. Muhammed 1410 yıl önce açıklamıştı. Çünkü hiç bir zaman optik cihazlar olmaksızın uzaydaki görsel devinimler çarpıcı ama kapalı cümlelerle kısa olmak üzere bu kitapta görebiliyoruz. Genellikle bu kitaptaki her ayet evrenin yapısına değinmektedir. Gökbilim ile uğraşmak kanımca yaratıcı öğreticilerin bu yıldıza gelmesiyle başladı. Nedeni açıktır. Sessiz resimli motifler "Dil" şekline dönüşerek ses almadan önceki dönemlerde insanlar isteklerini olanaksızlıklar nedeniyle günümüze aktaramamışlardır. Bugün bu olayların sonucu biraz daha farklıdır. Her yapılan üretilen işin mutlaka bir planı ve tarihi işlenmektedir. Yani modernleşmeye doğru ilerlerken iz bırakılarak üretimler gerçekleşmektedir. İşte düşünce dilin ilk emekleme dönemindeki uygulamasıyla beyne yine gökbiliminin tohumlarını ekiyordu.

Eğer o çağda ay isimli bir ülke ya da şehir yoksa resmen ay adlı gezegen

ile ilgili anlatmak istediği bu ayet insanı ister istemez geçmişini aramaya zorluyor.

Kehf suresi 25'nci ayet "*...Aya da konaklar tayin ettik, Nihayet o eski urcun haline döndü...*" Ancak arkeolojik belgelerde Ay adlı bir kentten söz edilmektedir. Bütün bu bilgilerin ana kaynağı olarak bilinen mitolojik metinler hala ezoterik bir odada saklanmakta ve

içerikleri okura verilmemektedir. Onların içeriklerine bakıldığında mutlaka Kur-an'da yazılanlarla Tevrat, İncil ve Zebur'da yazılanların beslendikleri tek nokta oldukları görülecektir.

Bütün bu bilgilerin tek kaynaktan elde edilmesi olanaksız gibi görülmektedir. İslam dini kitabında yer alan kozmolojik hipotezler çok eski zamanların dinsel metinlerinde de görülmektedir. Bu nedenle düşüncenin ilkini bulabilmek için onun kimliğine ulaşmamızla sonuçlanacaktır. Mu kıtasının dinsel metinlerinde, Mısır mitolojisi olarak tartıştığımız Mısır dinsel metinlerinde, Mezopotamya bölgesinde egemenlik kurmuş Sümer, Akkad, Babil ve Asur mitolojik metinlerinde bunlara benzer ifadeler açıkça görülmektedir. Bu ifadelerin etimolojik anlamlarına bakıldığında yüksek eğitim kurumlarının bulunmadığı o eski çağlarda yetişen matematikçiler, fizikçiler doğal şeylerin farkında oldukları gibi yaşam alanı içindeki formatlarının da bir temele dayandırıldığını biliyorlardı.

Açıklamalar

Elektrik enerjisi: Yer çekimi, yörüngeler: Güneş ay ve yıldızların: Uzaya ve evrenin dengesi ve ya- harekelerini ve konum özellikle Ay'a pısı larını yapılan yolculuk

---

Nur	Rad	Furkan	Rahman
	Lokman	Nuh	Yunus
	Hac	Nebbe	Hicr
	Kamer	Mürselat	İnsikak
	İnsikak	tekvir	Yasin
	burç		
	tarık		
	tekvir		
	mürselat		
	kıyamet		
	vakıa		

a - Kuran-ı Kerim Türkçe açıklaması-Rahman süresi 5'nci ayet
b - " " " Kamer suresi 1'nci ayıt
c - " " " Rahman suresi 17'nci ayet
d - " " " Zaariye suresi 7'nci ayet

e - " " " Zaariye suresi 47'nci ayet
f - " " " Enbiya suresi 33'ncü ayıt.
g - " " " Vakıa süresi 4,5,6'nci ayetler
h - " " " Tekvir suresi 1,2,3 ve 11'nci ayetler
ı - " " " Mürselat suresi 8,9,10'nuncu ayetler
i - " " " Kehf suresi 11'nci ayet
j - " " " Kehf suresi 25'nci ayet
k- " " " Yasin süresi 39'ncu ayet

EVRENDE HARİKALAR YARATAN ENERJİ

Plan gereği doğa yalnız değildi. Olması da mümkün olamazdı. Belki de yaratıcı, düşünce enerjisinin görünmeyen parçalarının çoğunu canlılar arasında insan modeline harcadı. İnsanın yaratılışı aynı zamanda doğanın paylamasını gündeme getirdi. Bu paylama yüzünden canlılar arasında büyük kavgalar başladı. İşte paylama yüzünden kavgaları başlatanlar da yaratıcı öğreticilerdi. Çünkü bizim gezegenimiz uzayın derinliklerinde yaşayan kültürler tarafından yeni tespit edilmiştir. Yeni bir yıldız paylama bölgesinde yer alacaktı. Bu paylama düşüncesi yüzünden yaratıcılar arasında büyük bir gerilim başlamıştı. Yaratıcı öğreticiler insan modelli robotları yaratırken beraberinde hareketlenen bir haberleşme istasyonunu kurdular. Bu istasyonlarda milyonlarca etten antenler dizdirdiler. Antenler hem alıcı ve hem de yansıtıcı görevini üstlenip dağıtıcıydılar. Hatta günümüzde görüntülü sistem kameraları da vücudu saran tüyler aracılığıyla yerleştirdiler. Beyin sistemine yerleştirilen söz konusu etten antenler, belki de yaratıcı öğreticilerin kullandıkları modern bir buluştu. Bu buluşla her canlıda bulunan antenler sistemi yaratıcılara aralıksız olarak uyarılar getirdi. Bu uyarılar dağıtıcı antenler aracılığıyla oluşabilecek arızaların ya da eksikliklerin zamanında yaratıcılara bildirilmesi için uygulanıyordu. Sistem ilginçti. Bir taraftan cansız madde kendiliğinden canlanıyor. Bir taraftan büyük mimarlık olayı olan insan yaratılıyor. İnsan beyni işlevi bakımından karmaşık bir labirente benziyor. Çıkış noktası belirsizlik içinde bulunan her bir yönünde kör noktalar hareketlenir. Yön bulmaya çalışan yansıtıcı antenler sistemi yardımıyla kör noktalardan sıyrılır duyumlarla süslenmiş nesneleri alıcı ve dağıtıcı ışınlar yeni evrenleri bulabilmek için hareket halindeler. Beyin canlı organizma gibi etten bir parça, fakat organizmaya özenle yerleştirilmiş bir et. Ne bekleyebiliriz? Ya da

neler düşünebiliriz? Bu inanılmaz beklenti piramitlerin gizemli dünyasına benziyor. Bir gün belki de sırlar çözülecek. Buna inanmak zorunda olduğumuzu bilmemiz gerekmekte..İnanalım bakalım. Maddesel enerji yok olabilir mi? Yok olabileceğini düşünelim. Eğer anlamsız bir rastlantı var ise bu mükemmel evren de bir gün yok olabilir. Üzücü ve ürkütücü bir son ama kaçınılmaz da.

Düşüncenin belki de matematik dilinde bile söylenmesi mümkün olmayan bir zaman dilimi içinde evreni yaratması sırlarla dolu bir labirentti. Bu labirenti anlamak için ya da karanlık noktalardan kurtulmak için matematiğin dilini iyi bilmemiz gerekmektedir.

"*...Evren matematiğin diliyle yazılmıştır. Harfleri üçgen, çember, ve diğer geometrik nesnelerdir. Bunları bilmedikçe onun bir sözcüğünü bile anlayamayız. Matematiğin dilini bilmeyen için evren içinden çıkılması karanlık bir labirent gibidir...*"[1] şeklinde bir not düşer kitaplarına Galileo Galilei. Ayrıca yakın çağımızın seçkin fizikçilerinden L. B. Lindsay matematik biliminin günümüz bilimi için yaşamsal önemini çarpıcı bir şekilde sayfalara işleyecekti "*...İnsanoğlu çevresini tanıma konusundaki merakını yitirmediği sürece doğayı anlamaya çalışacak ve yorumunu görünürde değişik olan olgular arasındaki ilişkileri betimlemeyle dayandığı sürece matematiksel düşünmekten kendini alamayacaktır. Bildiğimiz bir şey varsa o da matematiksiz fiziğin hiç bir zaman anlaşılır olmayacağıdır...*". İster istemez bu metinle beraber insanın beynini matematiksel bir düşünce egemenliği altına alır. Yine de canlılar için planlanan bu mükemmel enerjinin evrendeki ilk başlangıcı ürkütücü ve korkunç olmalı. Araç olarak kullanılan insan beynindeki düşünce atomları bir eylemi yaratmak için mükemmel planlar yapar. Sonradan da bu planları gerçek yaşama dönüştürür. Yaşamınızda güzel ve özgür yaşamanın hep modern bir yerleşme alanı düşlersiniz. Doğrusu küçük ama içinde mutluluk rüzgarının estiği bir ev edinmeyi hayal edersiniz. Yani yaratıcı düşünceye bilinmeyen yollarla tatlı bir mesaj iletirsiniz. Bu şekildeki güzel bir hayal düşünceden özgür ve mutlu bir evin istenilmesi demektir. Yani yardım istenilmektedir. Özlemlerinizin giderilmesi

1 Galileo Galilei: (1564-1642) İtalyan fizikçi ve astronom. Düny görüşünün temsilcisi. Relativite ilkesinin yaratıcısı. Astronomik buluşları, dinsel dogmaya öldürücü bir darbe indirmiş, bu nednle Roma Engizisyonu onu da yargılananlar listesine geçirmiş. Aristotelese olan sempatik yakınlaşmayı kabul etmemiş, dogmatik iskolastige saldırmıştır.

için düşünce ilgili hayalin sonunda düşlediğiniz, özlem ile hayalini kurduğunuz bu evi yapmayı başarırsınız. İşte düşünce bu evi yaptırmayı planlamayı beyine verir. Ve beyin de ana düşünceden aldığı emirleri başarıyla dinleyip, verilen görevi yerine getirir.

Canlı yaşam olmadan önce inanılmaz bir sonsuzluk vardı. Bu gerçek sonsuzluğu da düşünce üstlendi. Acaba düşüncenin ilki neydi? Ya da nasıl oldu da durgun bir zaman içinde yaratıldı? Doğrusu düşüncenin bir ilki vardı. Tüm çelişkiler çözümünü bekleyen problemler; canlı hareketin ilk kıvılcımları bu karanlık noktada başlıyor. Bu ilk düşünce modeli hangi matematiksel sınırlarla donatıldı ve planlaştırıldı? İşte evrenin yaratılmasının sırrı bu bilinmeyen sorunun içinde gizlidir. Hiç bir şey yoktan var edilmeyeceğine göre zamanın karanlık tablosunda hangi formüller sonucu yaratıcılık ilkesinin düşüncesi evrende yer edindi?

"*...Başlangıçta düşünce cenneti ve cehennemi yarattı..*" Psikojenezdeki düşünce ile başlayan ilk başlangıç. Yani her şey düşüncede başlar. Aslında çelişkilerle dolu bir başlangıç. İlk yaşam belirtileri, doğan insan ile beraberlik düşünce de beraber doğar. Düşünce canlı yaşamla beraber başlar. Cansız hayatın düşünce atomları ölüdür, hareketsiz ve evrensel ataktan yoksundur. O halde sonsuz evrene hükmeden bir evrensel zekâ vardır. Yönlendirmede ateşleme görevi üstlenen bu evrensel zekânın nasıl oluştuğu ya da nasıl bir plan uygulandığı bilinmiyor. Yoksa o mükemmel planı üstlenen yaratıcı mimar düşüncenin kendisimiydi?

Arının inanılmaz bir şekilde geometrik desenlerden yararlanıp, ürettiği petekleri matematiksel bir biçimde dizdirmesi yine düşünce atomlarının görevidir. Böylece düşüncenin matematiksel bir yol izleyerek yoluna devam ettiğini de öğrenmiş oluyoruz.

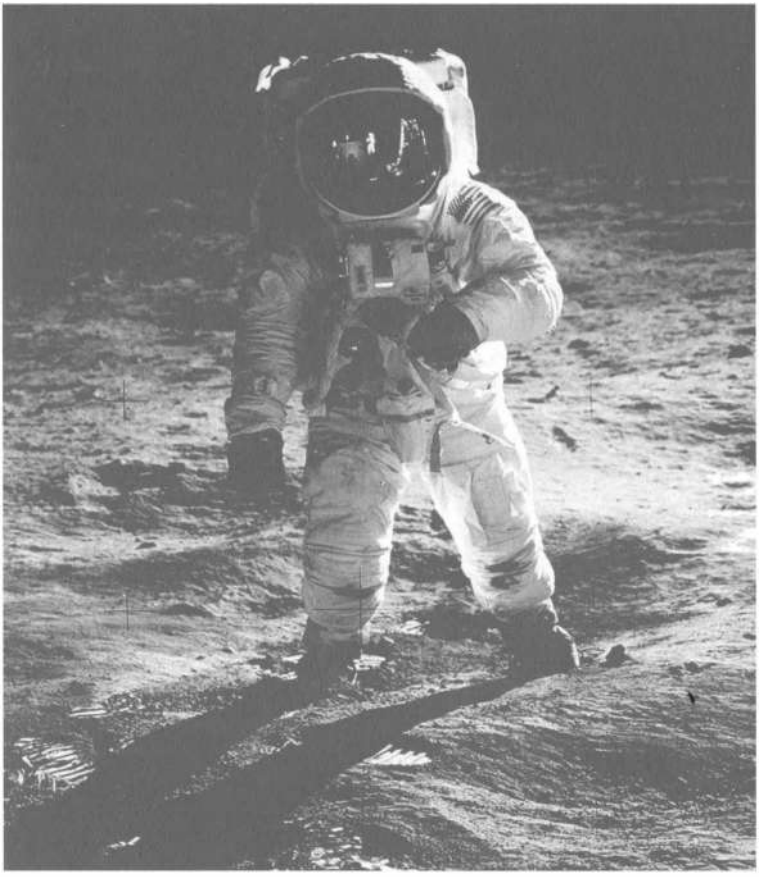
GECE FENERİ AY FETHEDİLMİŞTİ

Kaynaklarda komşumuz ay için şu bilgiler düşüncenin neler yapabileceğini hatırlatır "*...İlginç bir zamanda yaşıyoruz. Bizim evimiz dünya, ama bazı insanlar çoktan onun ötesine geçtiler. 1969 yılının temmuz ayında Neil Armstrong ve Edwin Aldrin'in ay yüzeyine ayak basmalarıyla yeni bir çağ başladı. Böylece iki dünya arasında gerçek ve sağlam bir köprü kurulmuş oldu. Evet orada uzun bir süre kalmadıkaları bir gerçek. Ama zaten yolculukları bir önceki keşif anlayışıyla düzenlenmişti. Dolaysıyla süre elde edilen sonucun önemini değiştirmiyor. Şimdi üzerinden çok zaman geçmiş gibi gelişiyor. Üstelik ay'a 1972 yılından beri gidilmedi. Ama yine de yakın bir gelecekte tam teşekküllü bir ay üssü kurulacağına inandığımız için bütün koşullar mevcut...*" 42 yıl önce (Temmuz 1969) "Apollo 11" uzay aracı, Amerika'da 1958 yılında kurulan Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesinin (NASA) uyguladığı proğramla uzay sondaj elemanı 05.08,1930 yılında doğan Neil Armstrong, 20. 01. 1939 yılında doğan Edwin E. Aldrin, 31. 10. 1930 yılında doğan Michael Collins üçlüsü ilk defa ay isimli gezegene ayak basınca yaratıcı öğreticilerin ana vatanı olan uzay boşluğunda büyük bir sarsıntı olmuştu. Doğanın sırlarını yavaş yavaş çözmeye çalışan insan modeli büyük uğraşlar sonucu evrenin o muhteşem sonsuzluğunu anlatan kitabın sayfaları arasına girmeyi başarmıştı. İnsan düşüncesi inanılmazı gerçekleştirmişti. Durgunluk bitmiş evren kapılarını yavru düşünceye açmıştı. Yaratıcı öğreticileri heyecanlandıran bu adımlarla uzayın sonsuzluğunu aydınlatan gece feneri ay fethedilmişti.

Amerika Birleşik Devletlerinin amacıyla Sovyetler Birliğinin amaçları her ne kadar siyasal yönden uzayın işgali ile ilgili gelişmişse de atılan adımlar insanlık tarihinin en iyi adımlarıydı. Daha önceleri ABD tarafından ilk defa uzaya Redstone roketi ile fırlatılan "Mercury" kapsülünün içinde 31 Ocak 1961 yılında "Ham" adlı

bir maymun gönderilmiş ve sağlam olarak kurtarılmıştı. Ruslar ise "Sputnik-9" adlı bir roket içinde adı Cernuşca olan bir köpekle ay etrafında tam bir yörünge uçuşu yaptı. İkinci defa "Sputnik-10" uzay aracı ile adı "Zveozdoçka" olan başka bir köpekle aynı işlemi tekrarladılar. Ay bizim gezegenimizin bir parçası olma özelliğini her zaman korumuştur. Neil Armstrong, aslında aya iniş yapmadı. Dünyamızdan milyarlarca yıl önce kopmuş olan toprak parçasına ayak bastı. Houston'daki Cape Kennedy Kontrol Merkeziyle canlı bir bağlantıda aya ilk kez ayak basan Neil Armstrong duygularını anlatırken insanlık tarihinin en büyük devrimini dünyaya duyuruyordu. Neil Armstrong"...*İniş yolumuzu ilk defa yakından görüyoruz. Tarantius kraterinin üzerinden geçmekteyiz şimdi. Apollo 8 ve apollo 10'un sağladıkları resim ve haritalar sayesinde neye bakacağımızı biliyoruz. Gördüklerimiz tıpkı resimlerdeki gibi, ama bir futbol maçını yerinde seyretmekle televizyondan seyretmek arasındaki fark kadar bir fark var tabii. Gerçekten buradan olmanın yerini hiç bir şey tutamaz. Şu anda messier kraterinin dibinde koca koca kayalar var. Ay yüzünden ne kadar uzağız bilmiyoruz ama bunlar çok büyük kaya parçaları...*" Tam aya inerken de "...*Houston burası durgunluk üssü. Kartal aya kondu. Ayın yüzü ince ve pudra gibi ayakkabımın burnuyla rahatça kaldırabiliyorum. Ayakkabılarımın tabanına ve kenarlarına kömür tozu gibi ince tabakalar halinde yapışıyor. Bu tozlara iki üç milimetre kadar batıyorum. Ama ince kum zerrelerde ayakkabımın bıraktığı izleri ve sürdüğü yolları görebiliyorum. Başta çekindiğimiz gibi ileri geri harekette bir zorluk ile karşılaşılmıyor. Hatta belki de aşağıda dünyada yer çekimini altıda bire indiren koşullar içinde yaptığımız provalardan daha kolay hareket ediyor. Gerçekten ayda dolaşmak o kadar zor değil. Esas itibariyle düz bir yerde bulunuyoruz. Burası gölgede son derece karanlık. Yere iyice basıp basmadığımı anlamak benim için biraz zor. Buradan güneş yönüne doğru yürüyeceğim. Tabii güneşe doğrudan doğruya bakmadan...*" şeklinde duygularını dile getiriyordu. Olasılıkların kuşattığı düşünceleri bence bir yerlerde kilitlemeli. Çünkü araştırmaların son noktaları gösterdi ki milyonlarca yıl önce büyük bir astreoidin dünyaya çarpması sonucu ay isimli bir gezegen dünyadan kopan bir parçayla yaratılmıştı. Şimdi günümüz teknolojisiyle ayın genel yapısı radyo teleskoplarla çözülmeye çalışılıyor. Bazı araştırmalarla ayda buz tabaklarının olduğu saptandı. Söz konusu

buz tabakaları ay yüzeyine düşüp parçalanan gök taşların kalıntıları olabilir. Ya da gerçekten ayın dünyayı görmeyen yüzünde su ve buz tabakaları vardır. Yaratıcı düşüncenin atakları burada tam karşımıza çıkıyor. Evrenin yapısını önceleri gizlemeye çalışan ana düşüncenin karşısında sırları çözmeye çalışan yavru düşünce, hiç boş durmuyor. Yakaladığı bilimsel aralıkları iyi kullanarak evrenin sırlarını insanları ürkütmeden açıklamaya çalışıyor. Yani düşüncenin yollarını bilinmeyen bir labirent olan evrenin yapısına doğru yavaş yavaş götürüyor.

Ayın fethi

Daha önceleri de belirttiğim gibi insan yaratıldı ve yalnız bırakıldı. Yaratılıp yalnız kalan insan ise kendisinden önceki insanın yaratılış biçimini ve nedenini inatla araştırmayı güncel bir proğram olarak benliğine yerleştirdi. Söz konusu araştırma aynı zamanda yeniçağımızdaki insan düşüncesinin teknolojik ilerleyişini evrenin sonsuzluğundaki bilinmeyen gelişmeleri bulup teorileştirmek için yönlendirdi. Yani bilinmeyen evren incelemeye alındı. Bu incelmemenin ilki ise bizim gezegenimize en yakın gezegen

olan ayın fethi olacaktı. Sonuç o kadar da üzücü değildi. Çünkü düşünceyi zorlayan insan evrenin genel sırlarını açığa çıkarmaya çalışırken ay isimli gezegenin yüzeyine de insanlı uçuşları gerçekleştirdi. İnsanın inanılmaz düşüncesinde ayın fethi sona ermişti. Kuşatılmanın siyasal yönünü incelemeye alırsak ay iki süper devlet olan Amerika ile Rusya tarafından işgal edilmişti!. Düşünce bilinmeyeni hem yüce bir sır ve hem de peşinden zevk ile koşulacak bir uğraş yaptı. Bu zevkli uğraş sır olarak belleğe işlemiş teknolojiyi yavaş yavaş yüzeye çıkarttı. Ve insan kendisinden önceki soy ağacını dünyada değil de uzayın sonsuzluğunda aramaya koyuldu.

İnsan düşüncesi eskimiş olan dünya yaşamını tazelemek için yeni yıldızları araştırarak olası bir hayatı incelemeye aldı. Plan gereği dünyamızda oluşabilecek anı felaketlerden sonra canlı yaşam karanlık bir tarihe gömülmesin diye kurtuluşun yolları aranacaktı. Dünyadan başka yaşam koşullarına elverişli yıldızlar ve gezegenler bulunacaktı. Kısacası uzayın o muhteşem sonsuzluğu kuşatma altına alınıp yeni kapılar aralanacaktı. İşte ay isimli gezegen dünyaya yakın oluşu nedeniyle incelemeye alınmış olan ilk gezegendi.

1969 yılında "Apollo 11" uzay aracıyla ayı fetheden Amerikalılar gezegenden İncelenmek üzere toz ve kaya parçalarından bir miktarını dünyaya getirerek yeni yaşamı incelemek için ilk adımı atmışlardı. Toz ve kaya parçaları üzerinde yapılan araştırmalarda henüz herhangi bir canlı bakterinin izine rastlanmamıştı. Ancak son araştırmalarda ayın bir başka bölgesinde buz katmanlarının olması olasılığı gündeme geldi. Bu da gösteriyor ki su eğer o bölgede var ise olası canlı hayatın kanıtlanmasını sağlayan bakteriler de var demekti!.

Ay'a iniş gündeme geldiği tarihlerden sonra 9 Sovyet uzay sondasıyla *(Luna,1-3-4-6 ve Zond 3-5-6-7-8*) beş Amerikan uzay sondası *(Pıooner 4-Ranger3-5Explorer 33 ve apollo* 13)ayın etrafında dolaşmayı başarmıştı. Söz konusu araçların dışında ise sekiz Sovyet uzay sondası (*Luna 10-11-12-14-15-18-19-22*) ile on amerikan uzay sondası (*Lunar orbıten 1-2-3-4-5-Explorer 35 Apollo 8-10*) ile japon uzay sondası (Hıten) ay'ın yörüngesine oturtulan uzay sondalarıydı. Bilinmeyen başarılar elde edilirken şansız hatalar da bu başarılara eklenmişti. Talihsiz bir şekilde beş sovyet uzay sondası (*luna 2-5-7-8 ve 23*) ile Amerikan uzay sondası olan (*Ranger 4-6-7-*

8-9ve Surveyor 2-4) başarısız bir şekilde uzay boşluğunda parçalandılar. Yedi sovyet uzay sondası (*luna 9-13-16-20-24*) aydan örnek parçalar getirdi. Luna 17 ve 21 ise aya insan yapısı robot bıraktı. Ayrıca 11 Amerika uzay sondaları (*Surveyor 1-3-5-6-7Apollo 11-12-14-15-16-17*) ay'a insanlı inişler yaptılar. Ay'a konmayı başardılar. Bunlardan en önemlisi ve heyecanlısı Apollo 11' in ay'a inişiydi. Apollo 11' in müretebatları olan Neil Armstrong, Edwin Aldrin ve Micheal Collins aya inerek yeni bir yaşama adım attılar. Bu ilk adım aynı zamanda insanoğlunun uzaya yavaş yavaş egemen olabileceğini vurguluyordu.

EVRENİN EN BÜYÜK ÖDÜLÜ

Gelişen teknolojide son model optik cihazlar kullanılarak hazırlanan raporlara göre içinde bulunduğumuz mükemmel evrenimizin yaşı belirlenmişti artık. Takvimlerdeki yaklaşık kronolojik sıralamaya göre hazırlanmış inceleme ve araştırma raporlarının tahminlerine göre cansız madde (*ne olduysa*) birdenbire canlanmış. Bu sürprizli ve beklenmedik canlanma kozmik yaşamı yeni baştan körüklemiş. Eski tarihi gelişmeler içindeki kültürleri ve ilginç yazıtlarla bu günkü araştırma dokümanlarını incelediğimizde bu yeni canlı yaşamın tarihini belirlemek doğrusu mümkün olmuyor. Sıradan bir tarih ilave edip kozmik bilmecede halkalar eklemek hatalı olur. Çünkü birdenbire geliştiği söylenen canlı hayat başlamadan önce, uzayın o sonsuz boşluğunda zaman sessizce yol alan bir araç gibi yoluna devam ediyordu. Gelişmekte olan yeni canlı yaşam durgun ve sessizce yoluna devam eden zamanı da hareketlendirdi. Bilinmeyen zaman takvimini iyi hesaplayıp, kozmik ivmeleri de ek olarak kullanırsak ilk canlı hayata geçişi olasılıklarla tablolaştırabiliriz. Elde edilmiş bilgiler doğrultusunda bu tablonun genel girişi belirlenmişti.

Beş yüz milyon yıl önce omurgasız canlılar, omurgasız canlılardan yüzmilyon

yıl sonra(*Yeni zaman takvimimize göre dört yüz milyon yıl önce*) sularda yaşayan balık ve cinsleri, sularda yaşayan balık ve cinslerinden yüz elli milyon yıl sonra (*Yeni zaman takvimimize göre iki yüz milyon yıl önce)*memeliler, memelilerden yüz doksan yedi milyon yıl sonra (*Yeni zaman takvimimize göre üç milyon yıl önce*) en ilginç akıllı ve kozmik zeka için verimli canlı türü olan insan yaratıldı. Yaratılan insan modeline baktığımızda doğanın harikasının kendimiz olduğuna artık inanabiliriz diye düşünüyorum. İnsanı meydana getiren organların özellikleri anlatmakla inanın bitmez. Ellerimizden, ayaklarımızdan, saçlarımızdan, yüzümü-

zün mükemmel imgesinden, içimizde duyulduğu an ürkütebilen damarlardaki kanın sesinden, kalbin akıllara durgunluk veren korunma özelliğinden, bir et parçası gibi duran ve bellek yaratan beyinden ve daha nice organları karşımıza alıp sorgulayacak tek atak bulamıyoruz. İşte değerini anlatamayacak sözcükler sıkıntısı çektiğimiz bu yaratılış evrenin sahibi oldu.

Doğanın en büyük mucizesi bu olmalıydı bence. Olasılıklarla oluşturulmuş bu çemberin halkalarındaki bilgiler günümüz teknolojisinin ve beleklere yerleşmiş bilimin aralıksız çalışması sonucu bilinmektedir. Demek ki bu canlı yaşam beş yüz milyon yıldır yeryüzünü paylaşıyor ve doğayı sahipleniyor. Söz konusu bilgiler çözülmemiş rakamlarla kanıtlanmış olsa bile kesin olarak belleğime yerleşmedi. İnceleme ve araştırmalarda bir eksiklik olmalı. Çünkü canlı yaşamın oluşum devinimi, gelişmeleri ve çoğalmaları ve final olarak ölmeleri insan mantığına uymayan rakamlarla dolu. Nedeni de canlı türlerin oluşum tarihleri birbirlerinden farklı ve değişik zamanları gösteriyor. Çünkü canlılar aminoasitlerden[1] oluşurlar. Aminoasitler ise protein moleküllerden oluşuyor. Bir protein molekülün oluşması için İsveçli bilim adamı Charles Eugenie Guya'nın ileri sürdüğü matematiksel hesabına göre *1x10.160* yıl; yine İsveçlı bilim adamı J.C.Monsma'ya göre ise *1x10.243* yıl gerekiyor. Bu rakamların sesli söyleniş biçimleri bugünkü matematik dilinde henüz bilinmediği halde biz yine de on rakamının önüne *160* ya da *243* adet sıfır yerleştirerek kağıt üzerinde gösterebiliriz.

Demek ki canlı madde *1x10.243* yıl öncesinde bile vardı. Bu rakam bana göre matematik dilinde sesli söyleniş biçimi olmasa bile bilinmeyen sayıları zorlayan rakamlardan oluşmaktadır. Öyle ki bilimsel raporların teorileştirdiği evrenin yaşını bile aşıyor. Belirttiğim gibi bilimsel raporlarda unutulmuş bir çalışma ya da kayıtlara işlenmemiş bilgiler olmalı. Bir eksiklik olmalı. Bu eksikliğe

1 Amino asitler proteinleri meydana getiren üretimin yapı taşlarıdırlar.Hayvan ve bitkilerin meydana getirmiş olduğu proteinleri sindirmekle elde ederiz.Yediğimiz proteinler,besinler vücudumuzda sindirilirken mideye,mide suyunda bulunan pepsin ve hidroklorik asit gibi kuvvetli etkenlerin etkisinde kalan proteinler,daha küçük molekül olan peptonlara bölünür.İnce bağırsaklara geçen peptonlar başka bir sindirim asiti ile karşılaşırlar.Pankreastaki tripsin adlı bir enzim de peptonları,moleküle bağırsak duvarında geçecek kadar aminoasitlere parçalanır. Yüzlerce protein çeşidi oluşturabilecek aminoasitlerin bilimsel raporlara göre 25 kadarı bilinmektedir.

neden olan bilimsel dokümanın daha açık bir şekilde incelenmesi gerekiyor. Nereden geldiğimizi bilmek belleğimizin en çok istediği çalışmadır. Ayrıca protein molekülündeki aminoasitleri üreten, meydana getiren atomların zincirleme olarak bir araya getirilip yaşama elverişli olabilmeleri için *1x10.48* gibi aşılması güç bir zaman gerekiyor. Çelişkiler içinde inanılmaz bir savaş vardır. Bu savaş yüzünden evrenin yaşı da büyük çelişkiler içinde yer alıyor.

Her canlı kendini yeniler ve üreme yoluyla çoğalır. Bu da demek oluyor ki *1x10.243* yıldır canlı madde kendini yeniler ve çoğalır. Matematik dilinde sesli söyleniş şekli henüz mümkün olmayan söz konusu rakam, bugün bizim evrenin yaşına kuşku ile bakmamızı yeniler. Eğer ilk büyük patlama 15-20 milyar yıla sığdırılmak isteniyorsa protein molekülün oluşabilmesi için *1x10.243* sayısal tahmini neye dayanarak adlandıracağız? Bence yeniden optik cihazların başına geçmek, yeniden uzaydaki kütleleri incelemek gerekir.

Başka evrenlerin yaşamsal grafiklerini incelememiz, kozmik yaşam ile ilgili bilgiler toplamamız, bizim çelişkiler içinde kıvrandığımız durgun zamanı hareketlendirir. Yaşamsal formülde canlı zaman dilimini açığa çıkartacak bilimsel ataklar, bilimsel belgeler, içinde bulunduğumuz evrenimizin yaşının ve gelişmesinin günlüğünü somut olarak açıklar. İçinde bulunduğumuz evrenimizin zaman takvimini daha iyi hesaplayabilmek için diğer evrenlerdeki kozmik enerjiyi iyi hesaplamak gerekiyor. Yeni bir teknolojiyle tarihsel rakamları bir düzlemde toplamak gerek. Söz konusu teknolojiyi düşünce planlı bir şekilde açığa çıkaracaktır. Kalifornia Üniversitesi profesörlerinden primatolog Jean Silk ve ekibi Kenya'da bulunan Klimanjuro dağının sessizlik içindeki eteklerinde yaşayan babunaları 16 yıl boyunca inceleyerek dişi bubunaların evrimdeki canlıların öncüleri olabileceğini açık bir dille açıkladı. Bu yaklaşık buluşu incelemeye alan biyolog There Bergman ve çalışma arkadaşları özgürlük aşkıyla iç içe yaşayan babunaların sosyal davranışlarını inceleyerek bu çalışmaya nokta koymuştu. Evrenin genel geometrisinin çizilmesinden sonra yaratılan canlı türü bugün büyük bir yanılgı içindedir. Bu kuşkulu yanılgıyı da belleklere yerleştiren ana düşüncedir. Kendi evrenimize baktığımızda nelerin bu küçük insanları beklediğini hesaplamak bile zor. Neden yaratıldı insan? Ya da ne için ve nasıl yaratıldı? Çözümüne bu günkü

gelişen teknolojik bilince rağmen ulaşmak bir hayli zor. Yaratıcı öğreticiler canlı ve cansız hayatın içinde yayılan ve özgürlüğün tadını çıkaran düşüncenin yaratılışını bir sır olarak planladılar. Sessizce yol alan zamanın ilk canlanma noktasına baktığımızda tablo çok farklı gözükmektedir. Bir evrim geçirildi. *"Canlılar cansız maddeden tesadüfen yaratıldı!* " tezi her ne kadar verimsiz bir şekilde ele alınmışsa da sonuçta yaratılan insan vardı. Her şey çözülmüş gibi görülmüştü. Tesadüfi olarak gelişen bu teze bakarsak biz de artık kayaları sulayalım. Belki yeni bir canlı türü oluşur ne dersiniz? Beni en çok ilgilendiren Mu kıtasının kozmogonisindeki metinlerden yararlanılarak yazılan Tevrattaki ilginç notlardır. "Tanrı insanı kendi benzerinden yarattı." cümlesi bize bu günkü teknolojik çalışma eğer *"DNA"* formülü ile birbirlerine benzeyen canlıların yaratılması için çalışıyorsa geçmişte yani üç milyon yıl önce yaratıcı öğreticiler gezegenimizde *DNA* ile ilgili deneyler yaparak başka gezegenlerde yaşayan insan benzeri yaratıklar üretmiş olabilirler. Buna benzer çalışmalar teknolojik çağımızda bilim dünyasının canlılar için hareket eden oklarını değiştirerek inanılmazın gerçeği olarak değerlendirilmektedir. Bilim dünyası *DNA* ile ilgili bu gelişmeyi sabırla beklemişti..Ve insan kopyalanmaya başlamıştı. Ortada evrenin yaratılmasıyla ilgili 15 milyar yıl önce ansızın gelişen bir serüvenle büyük patlama ile *1x10.243* yılda üretilebilecek aminoasitler var. Nedense matematiksel hesaplamada aminoasitlerin yaşı ile büyük patlamanın yaşı olarak tahmin edilen 15 milyar yıl çelişkili görülüyor. O zaman akla gelen ilk şey büyük patlama 15 milyar yıl önce olmadı. Daha mantıklı bir kanıt olması gerekiyor. Eğer bir aminoasiti *1x10.243* yılda üretebiliyorsak, demek ki evrenin yaratılmasıyla ilgili matematiksel dil yetersiz kalacaktır. İsterseniz siz de kalemi ve kağıdı elinize alın ve bu hesabın içinden çıkmaya bakın. George Thomson'un kaleme aldığı "insanın özü" adlı eserinde belki de haklı olarak şunları söylüyordu. *"İnsanın hayvanlar dünyasından doğuşu da en azından cansız maddenin canlı maddeye geçiş kadar önem taşıyordu..."* şeklindedir

Biyologların kesin raporlarına bakılırsa İki yüz milyon yıl önce cansız maddeden tesadüfen memeliler gurubu yaratıldı! Canlı memeli guruplar içinde insan benzeri yaratıklar da vardı! Düşünce bu insan benzeri yaratıkları biçimlendirmek ve şekil vermek için uzun bir zaman uğraştı. Üretmek istediği canlı tür her yönüyle

mükemmeldi. Artık insan üretilmiş ve düşünce için özgür bir zaman atağa girmişti. Yaratılan canlı model karşısında düşüncenin kendisi de şaşırmıştı. Artık onun isteklerine koşabilen, onun yerine düşünebilen bir canlı türü vardı. Yani konuşabilen, düşünebilen bir yaratık!.. Düşünce yapısının ne olduğu henüz çözümlenemediği için genel detaylara inmenin kolay olmayacağını da vurgulamak gerekir. Canlı ve cansız maddeyi bir ana düşünce yaratmışsa, demek ki yaratıcı düşünce, düşüncenin kendisiydi Çünkü düşünce olmadan, düşünemeden, hesaplanamadan bu kadar mükemmel mimarı planlar gerçekleştirilmiş olamaz. Ana düşünce mutlaka vardır. Ve mantıksal işlevi devam etmektedir. Uzaydaki cisimlerin devamlı olarak ivme içinde olması bunun en iyi kanıtıdır.

Yakın tarihin derinliklerine yeniden dönelim. Hz.Musa'nın birinci kitabında

yazılanlara bakılırsa, yaratıcı öğreticiler kendi benzerleri olan bir canlı türü üzerinde

uzun bir zaman dilimi ayırdılar. Senelerce düşündüler. Bu yeni bir düşünce değildi. Plan gereği yaratılmış olan evrenin her şeyini sahiplenecek bir canlı türü gerekiyordu. Aynı zamanda da bu bir miras sistemi olacaktı. Yani doğadaki cisimler el değiştirecekti. Uzun hesaplamalar sonucunda yaratıcı öğreticiler insan denilen canlıyı, doğayı sahiplenmesi için yarattı. Bu nesnel düşünce yaratıcıların da maymun soyundan gelmediğine bir işaret oldu. Maymun mu insandan yoksa insan mı maymundan türedi şeklindeki çelişkilerle dolu filozofik düşünce yeni tartışmalara koridorlar açmak için kanımca milyon yılları alacak. Bu günkü insan belleğini bir hayli yoracak. Yine de anlamsız kelimeler mantıksal gerçeğe saldıracak. Üç milyon yıl önce memeliler gurubu içinden hayvansal yerini korumaya çalışan maymun, birdenbire yeni bir atağa hazırlanıyor evreni artık kendisinin denetleyebileceğine inanıyor! Araştırmacılar da bu tür olasılıkların gerçekleşebilmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Zorla da olsa insanın bir maymundan türeyebileceğini kestirip atıyorlar. Sonra ne olmuş biliyor musunuz? İnsan modeline çok benzeyen maymunun beyni büyüyor ve birdenbire kendisini tanımasıyla insanlık tarihi başlıyor!.. Önce ayakları üzerinde dik durmayı ve yürümeyi sonradan da ellerini kullanmaya başlıyor. Gözler gittikçe keskinleşiyor. Tırnaklar ve kulaklar küçülmeye başlıyor. Ve may-

mun tüysüz yüzüyle insan oluyor. Garip değil mi? Yeni tarihimizdeki gelişmelere baktığımızda maymun tipini modernleştirmeye çalıştığımız halde nedense vücudunda bir değişiklik olmuyor. Hep hayvansal tipiyle yetiniyor. Ancak bazı evrimleşmiş hayvanlar gibi o da insanın birkaç hareketine karşılık verebiliyor. *DNA* formülü kullanılarak kopyalama burada tam karşımıza çıkıyor. Buna benzer bir düşünce 1818 yılında İngiliz yazar Mary Shelley'ın yazıp yayınladığı "*Frankenstein*" adlı korku romanında işlenmişti. Bir çok kez beyaz perdeye aktarılan bu filmin öyküsündeki romanın kahramanı olan Dr.Frankestein cesetlerden topladığı parçalardan bir başka insan modeli yaparak ona can verme hikayesinin kahramanı olmuştu. Her ne kadar o dönemin teknolojisinde kopyalama düşüncesi varlığını göstermemiş olsa bile İngiliz yazar Mary Shelley'in romanındaki ince bir düşünceyle kopyalamanın olabileceğini savunuyordu. Bununla ilgili günümüz bilim adamlarından F.H.C Crick-M.H.F.Wilks ile J.D.Watson kopyalama ile ilgili geliştirdikleri *DNA* ve *RNA* çalışmalarından ötürü Nobel fizyoloji ve tıp ödüllerini aldılar. Acaba yaratıcı düşünce önce bu kopyalama işlemini hayvanlar arasından mı gerçekleştirdi? Biyolojik deneyler sonucu maymun ikizi insan türü elde edilmiş olabilir. Ya da açıkça belirttiğim gibi ana düşünce *DNA* formülünü kullanarak insan modelini başka evrenlerden getirdi...

Hz.Musa, Rab kendi benzerinden bir insan yaratmak için uzun bir zaman düşündü diye anlatıyor. Bu ifadeler Mu kıtasının kozmogonisinde açık bir şekilde ele alınıyor ve Osiris'in felsefesi olarak nil deltasında varlığından söz ettirşyordu. Bunun dışında hiç bir kaynak yaratıcı öğreticilerin herhangi bir hayvanı evrimleştirerek insan yapmasını anlatmıyor. Dahası maymun şekliyle insana benzemiş olsa bile yaratıcı öğreticiler insan soyunu bu hayvandan elde etmediler. Doğrusu gen testi yerinde yapılmalı. Yoksa maymun insanın başka bir hayvan ile döllenmesinden sonra mı yaratıldı? Neden olmasın. Charles Darwin'e göre artık maymun bir insan olmuştu. Belleğimize yerleşen en acımasız sorgulama bu olmalı bence. İnsan soyunun bir hayvandan türediğini savunan Darwin, yaratıcı öğreticilerin soyunu nasıl ispat edecekti. Burada noktasız cümleleri çoğaltabiliriz. İsterseniz Musa'nın kitabında serüvenlere devam edelim. Yaratıcılar insanı kendi benzerlerinden biri olarak ürettiklerine göre, neden insan soyunu bir hayvana mal edelim? Neden bir hayvanın evrimleşmesi insanlık tarihinin baş-

langıcı olsun? Açıklamamı bitiremeyeceğim cümleler ister istemez bilinmeyenlere karşı saldırıya geçiyor. Yoksa bu kadar mükemmel bir evrenin temelini kurabilen yaratıcılar bir insanı yaratmaktan aciz miydiler? Bilinmezlik yolundan biraz daha ilerleyelim. Diyelim ki enerji maddeden, madde ise atomlardan; atomlar proton ve elektronlardan; protonlar ise kuarklar vegluonlardan oluştu. O halde enerjiye dönüşen madde nasıl oldu da tesadüfen yaratıldı? Şu okyanusta kaybolan misketi ara da bul bakalım!!.

Bazı bilim adamlarının araştırma raporlarına göre "*insan üç milyon yıl önce vardı*" bazılarına ise insanın hayvansal tipi "*öndört milyon yıl önce vardı*" diyorlar. Hayvansal tip olarak üretilen insan önceleri yapılan bilimsel araştırmalara göre Hindistan bölgesinde yaşıyordu. Hazırlanan bilimsel raporların tarihsel sıralanışına göre onu Ramapıtheus olarak isimlendirdiler. 1924 yılında Sovyet Arkeologlar, Özbekistan'ın Simferol şehri yakınlarında bir mağarada dörtgen şekilli bir mezar içinde bir başka tip buldular. Aynı yıllarda yani 1924 yılında ise Raymon Dart tarafından yeni bir insan tipinin fosili daha bulundu. Raymon Dart tarafından bulunan bu fosile ise Australopıt Hecus adını verdiler. Son yıllarda yapılan incelemelerde hominind türlerinden Homo Erectus Australopıt Hecus tipi olarak bilinen ilk hominin türü Endonezyanın Lombok adasında iki milyon yıl önce evrimleşmiş olduğu saptandı.

Demek ki ilk hominind türünden evrimleşen Homo Erectus'un vatanı Lombok adası olarak tarihe geçecek. Ama atası olan Australopıt Hecus'un evrimleştiği yer ise henüz bilinmemektedir. 1887 yılında bir başka bilim adamı Hollanda'lı doktor Eugene Dubios 1891 yılında Endonezya'nın java adasında kazılar yaptığı sıralarda bir (java kafatası)buluyor. Bu fosili aynı zamanda "maymun adam" olarak da tanımlayarak adını da Pithecarthropus Erectus olarak kayıtlara işlediler. Ayrıca 1856 yılında Almanya'nın Neandertal vadisindeki Neandertal ırmağı kenarında yapılan kazılarda ise bulunan insan fosiline ise Neandertal adamı adını verdiler. Yaklaşık yüzyıldır düşünce kendi eseri olan insan türünü araştırıyor. 1974 yılında Doğu Afrika bölgesinde en az üç milyon yıllık ön-insanın " *Lucy* " iskeleti bulundu. *Arey-surcure* kazılarını gerçekleştiren Etnolog ve Antropolog Andre Leroi Gourhan eski insanların nasıl yaşadıklarını en ince ayrıntılarına kadar inceledi. Bilimsel araştır-

malar yapan bilim adamları da şaşırdı. Her buldukları yeni insan fosiline isimler yakıştırdılar. Ondandır ki böyle isimlendirmeler saymakla bitmez. Ama yine de *Homo Erectus'un* Afrika'ya nereden geldiği bilinmiyor. Bu sır piramitlerin sırrını andırıyor. Uzun zaman belleklerde çözülmeden bekleyen sorular arasında yer edinecek gibi...

Plan gereği uzay olacak. Bir denge sonucu gizli bir yasa kurulacak ve bu gizli yasaya ise hükmedebilecek insan denilen yaratıklar yaratılacak. Kısacası yaratıcı öğreticiler kendi özgürlükleri için görevlendirilecek canlılar ürettiler. İyi bir gözlemciyseniz yolda yürüyen, konuşan, kavga eden, çalışan her türlü hareketlilik içinde bulunan insana derin derin bakınız. O insan doğaya hükmediyor ve doğayı kendisine uydurmak istercesine çalışıyor, İşte kuşku buradan doğuyor. Diyelim ki insan modeli maymundan evrimleşti. Peki nasıl oluyor da maymun milyonlarcayıldır atasını terk ederek yaşıyor. Doğrusu inandırıcı gelmiyor. Ya evren oluştuğu zaman diğer canlı türlerle beraber insan da vardı. Ya da insan modeli başka evrenlerden geldi. *Tevrat'ta "..Allah dedi ;suretimizde benzeyişimize göre insan yapalım. Ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına ve sığırlara ve bütün yeryüzüne ve yerde sürünen her şeye hakim olsun...* " şeklinde ifadeler yer alıyor. Metinden de anlaşıldığı gibi yaratıcı öğreticiler en son üretimi kendi benzerlerinden şekiller yaratmaktı. Ve onu da başardılar. Model yaratıldı. Büyük bir ödülle evrene gönderildi. Bu üretimden sonra da yeni bir yaşam şekli uzayın her tarafına yayıldı. Günümüzde doğal olarak araştırmacılar bir soy ağacı kurmaya çalışacaklar. İnsansız bir evren modeli düşünülemezdi. Bu nedenle "*Düşünce*" gücünden de ona bir şeyler kazandırdı. Çeşitli insan tipinin fosilleriyle karşılaşmak doğaldır. Bunlar gerçekten insan fosilleridir. Bunca güzel ve mantıklı projeler, matematiksel hesaplar boşuna gerçekleştirilmiş olamaz. Mutlaka bunların bir çıkış noktası vardır.

III.
BÖLÜM

SEMBOLLERLE DEĞİŞEN YAŞAM

Visual Dictionary'de sembol "*...soyut bir şeyin canlı ya da cansız göstergesi*" Olarak belirtilmiştir. Fr. symbole sözcüğünden dilimize geçmiştir. Simge olarak da kullanılmaktadır. Dil bilmeyen ilk çağ insanı çok daha iyi anlaşabilmek için çağdaşları arasında çeşitli semboller kullanarak dilek ve isteklerini dile getiriyorlardı. Onlar duvarlara, taşlara, ağaç gövde ve yapraklarına, düz topraklar üzerine çeşitli semboller çizerek yaşam alanı içerisinde inatçı bir şekilde arayış içindeydiler. Anlaşabilmek için buldukları semboller sistemine tanrılarını da kattılar. Onlara da semboller vasıtasıyla yaratıcı güce inanmanın yollarını aradılar. Süreç devam ettikçe, düşünce alanı genişleyip, sembollerle hayatı devam ettiren insanlar zoru başararak dilleri ve yazıyı buldular. Yazıyı bulur bulmaz da tanrılar ve peygamberler türettiler. O çağda yaşayan ilkel kültürde insanların buldukları semboller sistemi günümüzde daha modern bir şekilde kullanılmaktadır.

Günümüzde insanlar tıpkı eski çağlardaki kısır döngü içinde kıvranan iletişim ve anlaşma hareketindeki sembolleri bu gün de kullanmaktadırlar. Bu yakın çağda yaşam içinde burçları gösteren sembollerin yanı sıra, Trafik işaretleri, Uluslar arası karayollarını gösteren semboller, biyolojik, matematiksel, ulusların kullandıkları ortak semboller, sosyal yaşamın içindeki semboller dışında; özürlüler, konaklama yerleri, restaurant, yön belirleyen semboller ve işaretlerle anlaşmanın yollarını buldular. Bunlara ek olarak son yıllarda iletişimde rekora koşan internet sembolleri de eskiye dönüş olarak algılanmaktadır. Özellikle iletişim aracı olan cep telefonlarında kullanılan semboller bizim hala geçmişteki ilkellikten kurtulmadığımızın bir kanıtı olarak görülüyor. Kızılderili soylarının dayandığı söylenen İnkalar, Mayalar ve Asteklerde kullanılan semboller kolayca anlaşmanın bir yolu olarak denendi. Mısır tarihinde inanılmaz rüzgarlar estiren Firavunlar döneminde de sem-

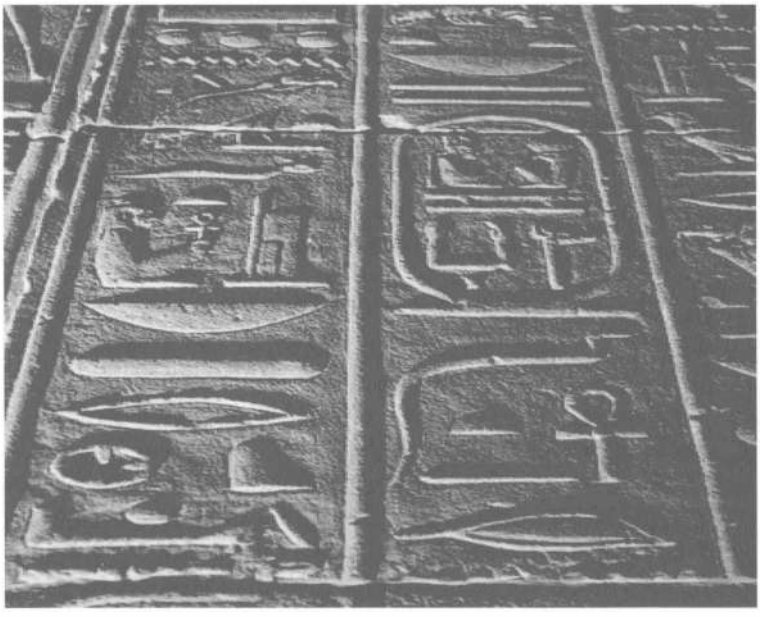
bollere dayalı kültürler mezar ve tapınak duvarlarına kabartma şeklinde gösteriliyordu. Nemrut dağındaki semboller, Peru'daki semboller bize geçmişteki tarihin sembollerle dolu olduğunu işaretliyor. Bu işaretler ya da kabartma semboller konuşma dilinin yazıya geçirilmesine bir rahatlığı belirtmekte.. O dönemin insanları çok fazla yer kuşatmasın diye uzunca anlatılmak istenen isteklerini semboller vasıtasıyla kısaltarak anlatıyor ve günümüze de bir işaret veriyor.

Sümerlerle başladığı tahmin edilen konuşma dilinin yazıya geçirilmesi M.Ö.4 bin yılların başlarına dayandığı söylenmektedir. Tarifi olanaksız olan bu buluş, bizi sevinçlerle baş başa bıraktığı kadar belki de döneminde de devrim niteliğinde inanılmaz bir heyecanla karşılanmıştı. Yaklaşık 6 bin yıldır bu devrim sayesinde günümüz insanı mutlu bir şekilde konuşarak ve yazarak iletişim içinde anlaşmaktadırlar. Günümüzdeki savaşlar bile artık semboller yerine yazının getirdiği kolaylık olan yayın yoluyla ilan edilmektedir! Bir mağarada arkeologlar tarafından yapılan kazılarda bulunan resimlerle sembolize edilmiş on adet keçi ve koyun işaretleri, resimli yazı sisteminin başlama sevincini insan düşüncesine yerleştirdi. Daha sonraki tarihlerde insan kendini, bulunduğu coğrafyasını, yaşamsal konumundaki tarihsel gelişmelerini gelecekteki insanlara aktarabilmek için bu resimli mesajlar üzerinde çalışmalar yaptılar. Önceleri doğanın çeşitli geleneksel devinimlerinden korkup, nesnel belirtilere karşı sempatilerini belirtmek için mağara duvarlarına konuşma jestiyle birleşen sözcüklerin resimlerini çizmeye çalışan atalarımız, farkında olmadan kendilerini yazım sanatının içinde buldular. Düşündüklerini yazıya dökmeye çalışan insanlar yaklaşık M.Ö. 3 bin yılların başlarında iki türlü yazı tekniği ile iletişim kurmanın kolaylığını bulmaya çalışmışlardı. Bunlardan biri hiyeroglif resimli yazı sistemi; ikincisi de Mezopotamya halklarına özgü çivi yazısıydı. Resimlerle çizilen harf işaretlerini günümüze aktaran Mısır ve civarındaki imparatorluklar döneminden çok daha önceleri belki de başka uygarlıklar tarafından kullanılan daha değişik resimli yazı şekilleri vardı. Ancak bu yazı sistemlerinin kaynakları bilinmediği için iki türlü yazı üzerinde yoğunlaştılar. İşaretlerle anlaşan ilk insanların bulunduğu çağdan günümüze kadar kullanılan konuşma dili önceleri resimli motifler ve daha sonraları ise çizgilere yerini bıraktı. Yazının baş-

langıçtaki anavatanı ise bulunmadı. Ancak arkeolojik veriler yine de resimli yazı sisteminin anavatanı olarak Mısır'ı seçti. Mısır'da bulunan kil tabletlerin çözülmesiyle yoğun bir şekilde geliştirilmek istenen bir yazı tekniğinin çalışması gözler önüne serilmişti...

Hiyerogliflerin çözümüyle eski Mısır yazarlarının imgeleri ortaya çıktı

Mısırlılar diyalektik olarak ana dillerinde resimlerle belirlemeye çalıştıkları kelimeleri belgeleyebilmek için çeşitli işaretler kullanarak bir yazı sistemi geliştirdiler. Kullanılan bu yazı sistemindeki işaretlerden her birine verilen ad hiyeroglifti. Resimli yazı sisteminde çok çeşitli yaratık ve nesneleri gösteren şekiller vardı. Hiyeroglif, M.Ö. dört bin ile M.S dört yüz yılları arasında Sudan, Filistin ve Fenike sınırları içinde kullanıldı. Resimlerle açıklamaya biçim veren bu yazının harfleri yerine kullanılan çeşitli şekiller için kâtipler belki de bilerek simgesel ve ideografik değerler taşımalarını sağladı. Bu yazı şekliyle Mısır'da yüzlerce binlerce ressamın varlığından söz etmek mümkündür. Çünkü resimli yazıyla tanışmak ilk defa resim çizmek gibi bir duygunun varlığıyla tanışmak demekti. Kısacası hiyeroglifi yazabilmek için heykeltraş, ressam olmak gerekirdi. Nedense bu yazı sistemi diğer ulusların kültürlerine çok fazla yansımamıştır. Ancak araştırmalar gösterdi ki hiyeroglif yazı sistemini Mısırlılardan daha önceleri Mayaların bilinmeyen uygarlıklardan miras olarak devraldığı "Maya hiyeroglifleri" olarak ortaya çıkan bir yazı sistemi öncülük etmişti. Bu uygarlıkla ilgili Guetemala'da yapılan kazılarda bulunan bir tapınağın merdivenleri "Maya Hiyeroglıf"leriyle" süslü olduğu görüldü. Ormanlık alandaki parkın koruyucusu Julıo Lopez bu hiyeroglifleri bularak yetkililerden yağmalanmaması için yardımda bulunmalarını istemişti. Kısmı çözülmede Maya uygarlığında yapılan muhteşem bir savaştan söz edildiği açıklanmıştı. Tabii ki Hitit ve Meksika hiyerogliflerini de geçiştirmemek gerekiyor. Demek ki yazının başlama tarihi resimli işaretlerle de olsa M.Ö 4 bin yılları değildi. O tarihten çok daha önceleri resimli yazı sistemiyle iletişim kuran toplumlar vardı. Ancak o toplumların kullanmış oldukları yazı sistemlerinin izleri bilinçsiz istilacılar ve yağmacılar tarafından yok olmuştu.

Hiyeroglif yazı

Yeni krallık döneminde firavunların diplomatik yazışmaları hiyeroglif yazısında ustalaşmış kâtipler tarafından yürütülüyordu. Aynı dönemde başka yazı şekilleri ortaya çıkmasına rağmen yayılmaları sınırlı kaldı. Hititler iletişime çok önem verdikleri için Mısırlılardan daha farklı bir hiyeroglif yazı sistemi geliştirdiler. Girit'te ilk olarak hiyeroglif kullanıldı, ancak onlar daha sonraları *Mykenai* uygarlığında da kullanılmak üzere 80 işaretli "lineer B " olarak adlandırılan çizgisel bir yazı sistemi buldular. Yüzyıllardan bu yana Mısırlılar yaşayan diğer halklara göre kendilerine özgü bir yazı sistemi içinde sessiz harfleri resimli yazıya geçirmeyi başarmışlardı. Alfabeye dayalı yazı sistemi XI'nci yüzyıldan sonra Fenike kıyılarında başlayarak genişledi. Bu da o dönemde uygarlık alanında toplumsal bir değişikliğe neden oldu. Saray ve Tapınaklarda yazıyla ilgili eğitim gören katiplerin kariyerini azalttı. Konuşma dilinin yazıya geçirilmesinden sonra dinsel duygular dışa yansımaya başlamıştı. İnsanlarla tanrılar arasında artık yazı büyük bir

araçtı. Özellikle o dönemin rahipleri yazının bulunmasıyla büyük keyif yaşamışlardı. Tanrıları için konuşarak söylemek istedikleri isteklerini resimlerle tabletlere işlemeye başlayarak dile getirdiler. Onların hiyerogliflerle süsledikleri tanrısal duygular; günümüzde daha modern dillerle yazılan tanrısal düşüncelerin bir devamı olarak kaldığını söyleyebilirim.

Mısır'da 700 adet çeşitli şekillerle donatılmış hiyeroglif yazı sistemi vardı. Bu yazı biçimi ilk başlangıçta ses ve biçim uyumundan uzak resim çizgilerine dayalı olarak yazılıyordu. Çizilecek olan resmin durumuna göre bir nesneyi ya da bir eylemi şekillerle işaretleyip anlatmak zor da olsa onlar için kolaydı. Her bir işaretin o nesneyi temsil eden ses çizgilerini de buldular. Yani resimlerle bir nesneyi anlatmak isterlerken onun fonetik yapısını de hesaplamayı ihmal etmediler. Şekiller arasında çeşitli karşılaştırmalar yaptılar. Farkında olmadan buldukları resimli yazı sisteminde sözcüğün anlamını temsil eden işaretlerle ses işaretlerini *(ideogram ve fonogram) de* kullandılar. Ancak tasarladıkları bu yazının mantıksal boyutu ne olursa olsun karmaşık olduğu için okunması ve yazılması oldukça zordu. Bu yazı sisteminin daha kolay okunup, yazılması için görevlendirilen kâtipler uzun bir süre çalıştılar. Elverişli olarak kullanılamayan bu yazının paralelinde bir yazı sistemi daha geliştirdiler. Boyaya batırılan bir kamışla papirüs üzerine çizilen hiyeratik-hiyeroglif yazı şekliydi bu. Böylece hiyeroglif yazı şekilleri basitleştirilmiş bir konumda kullanıldı. Günlük işlemlerde, adli davalarda, özel yazışmalarla sayımlarda, edebi ve dinsel metinlerde bu yazı şekliyle çok rahat ettiler. M.Ö.700 yılında bu basit yazının yerine daha da basitleştirilmiş bir yazı şekli bulundu. Yunanlılar bu yazı biçimine "*demotike*" kısacası "halk yazısı" adını verdiler. Bu dil yaygın bir şekilde kullanılarak olayları ve gelişmeleri daha rahat bir şekilde yazıya geçirmeyi sağladı. Özellikle Mısır mitolojisinden yararlanan eski Yunanlılar yazıyı da bu yollarla Mısır'dan kopya etmişlerdi. Papirüs ya da çömlek kırıkları üzerine uygulanan bu yazı tekniği hiyeroglif ile hiyeratik-hiyeroglif sistemini geride bıraktı. Francois *Champollion* 1822 yılında hiyeroglifleri çözerek başladığı bu yazı sistemini 1824 yılında *"Hiyeroglif Sistemi Özeti"* adlı bir kitap halinde yayınlayarak Mısır'ın aynı zamanda gizemli tarihinin de çözülmesi yolunu açtı. Eserinde "... *Bunlar karmaşık bir sistemdir. aynı metin, aynı cümle, aynı kelime*

hem figuratif hem sembolik hem de fonetiktir."şeklinde bir anlatıma yer verir. Yazıda yer alan sözcüklerin anlam bakımından son şeklini verecek jestlerle birleşebilen fonogram ve ideogramlardan oluştuğunu ortaya koydu. Doğrusu da öyleydi. Hiyeroglif resimli yazı sisteminde çizilen nesneler arasında fonetik bir bağ vardı. Diğer ilkel dillerde olduğu gibi bu yazı sistemindeki kelimelerin kökü harf olarak kullandıkları resimdeydi. Yani kelimenin kökü çizilecek resimde aranıyordu. Hayvan resimleri kendi özelliğini, diğer nesneler geometrik şekiller çizilerek "işaret-kelimeler" halinde kullanıyordu. İşaret-kelimeler ve yazı içindeki belirleyici nesneler günümüz dilbiliminde incelendiğinde sözcüğün anlamını temsil eden *(ideogram)* bir anlam ortaya çıkıyor. *İdeografik* işaretler fonetik bir değer kazanarak kelimelerin de sesleri duyulmaya başlandı. Yazma sanatının içinde İmgeyi yansıtan bu nesnel işaretler; çeşitli şekillerle fonetik jestlere bağlanarak resimli yazı içinde bileşik kavramlarla çoğalır. Rus düşünürler Plekanov ve Bogdanov resimli hiyeroglif yazısını"hiyeroglif kuramı" olarak felsefeye aktardılar.

Mezopotamya'da başka bir dil vardı

Mezopotamya'da kullanılan yazı sistemi hiyeroglif yazı sisteminin tam tersine daha farklı bir görünüm sergilemiştir. Samiler tarafından geliştirilmiş *(Asur-Babil)* dili Mezopotamya bölgesinde bin yıl boyunca uluslar arası iletişim aracı olarak kullanıldı. İran'da Elamlılar, Anadolu'da Hititler, Suriye'de Hurriler, Filistin ve Fenike'deki Kenanlılar ticari yazışmalarının dışında edebiyat sanatı olmak üzere dinsel metinlerde Mezopotamya'daki halk dili olan *"Asur-Babil"* dili ve yazısını kullandılar. Arkeologlar ve araştırmacı bilim adamları bu yazının bütün özelliklerini bulmak için uğraştılar. Ancak çivi yazısının varlığını Alman bilim adamı Prof.Grotefenol buldu. Onun çalışmalarıyla bu yazı sisteminin günümüz diller üzerindeki gerçek ağırlığı da ortaya çıkmış oldu. Mezopotamya'daki halk yazısı olan çivi yazısı; şekil olarak çiviye benzediği için "çivi yazısı" adını almıştı. Bu yazının buluş nedenleri; mal sayımı, erzak dağıtımı gibi somut ihtiyaçlara cevap vermek içindi. Güney Mezopotamya'da yapılan Uruk kazılarında M. Ö. 3400-3300 yıllarına ait olduğu saptanan tabletlerdeki resim yazısı tek heceli bir dil olan Sümer diline elverişli olduğundan dolayı

Sümerlerin bu dili kullandıkları ortaya çıktı. Yazı işaretleri olan şekiller adeta bir büyü içinde ses ve hece değeri kazandıktan sonra resimli yazı basitleştirilerek "çivi yazısı" meydana geldi. IV Uruk döneminin ardında III ve II Uruk dönemlerinde bulunan bir kısım işaretler resim yazısından farklı olarak çizildiği ortaya çıktı. I Uruk döneminde ise (2600-2400) bu daha da gelişti. Yapılan arkeolojik kazılarda Güney Mezopotamya tabletleriyle arkaik Sümer devri tabletlerinde çivi yazısının en eski şekli görülür. Bu yazı, dönemin kâtipleri tarafından geliştirilerek çivi yazısı şekline dönüştüğü iddia ediliyor. Sümerler, birkaç yüzyıl içinde daha basit şekillerle resimler çizerek bu yazıyı kolay kullanılabilir hale getirdiler. Yazıda kullanılan çivi işaretleri, dikey, yatay, sağa ve sola eğik; köşe çengelli çizimlerden oluşuyordu. 2000 civarında tahmin edilen kelime ve hece işareti bulunan sistemde kâtipler tarafından en çok kullanılan işaretlerin sayısı ise bin civarındaydı. Dil ve yazı üzerinde çalışmalar yürüten kâtipler; bir fikrin ve sesin nasıl anlatılması gerektiğini başardılar. M.Ö 2600 yılına doğru 150 adet *"hece ses"* değeri taşıyan işaretlerin dışında ayrıca 450 adet Nesne işaretiyle soyut ya da somut gerçeği temsil eden motiflerin *(ineogram ve logogram)* işlevlerini koruyan 600 işaretten yararlandılar. M.Ö 2300 den itibaren Sami-Akadlar Sümerlerin bu yazı biçimini beğenerek kendi dillerine uyarlamaya çalıştılar. M.Ö 1800'e doğru Babil kralı Hamurabi dönemiyle Mezopotamya'daki Akkad dili kısa sürede Kuzeyde Asur ve Güneyde Babil dilleri şeklinde ortaya çıktı. Islak kil tabletler üzerinde hece değerleriyle anlam değerleri birden fazla olan yaklaşık 500 den fazla işaret kullanıldı. Bu konuda eğitilmiş kâtipler metinlerde seçici oldu. Bu da kâtiplerin yeniden toplumda kariyerlerinin yükselmesine neden oldu.

Çivi yazısı

Uygarlık tarihinin esrarengiz sayfalarında her yeni buluşla sarsılan düşünce; bir türlü yaratılışın içinde bulunan somut gerçekleri, dilleri ve yazıyı bulmalarına rağmen gerçekleştiremedi. Konuşmanın yazıya geçiş dönemlerinde Akdeniz çevresinde yerleşen Kenan diyarı, Fenike ve Filistin'de henüz tam olarak bilinmeyen nedenlerle ilginç bir şekilde bir alfabe ortaya çıktı. Ancak ilk alfabeyi Mısırlıların istilacılar(Hiksoslar)dedikleri en yakın düşmanları olan Samiler tarafından bulunduduğu söyleniyor. Samiler her bir harf için bir sembol buldular. Daha sonra da bu sembollerle 21 harflik bir alfabe yarattılar. M.Ö.1800 civarında hiyeroglif işaretlerini temel alan yaklaşık 30 işaretli basit bir yazı kullanan Asya kökenli Sinanlı madencilerin bir girişimiyle bir başka çalışmanın başlandığı söyleniyor. Mısır ile Kenan diyarının kaynaşması *"Biblosta"* hiyeroglifleri örnek alarak 75 işaretli bir yazı sistemi oluştu. Ancak en iyi yeniliği Ugarit yazıcıları buldular. Bunları Sami alfa-

besi takip etti. Bugün kullandığımız alfabenin de kökenini oluşturdu. İlk kez XI yüzyılda. *Biblos* kralı *Ahiram'ın* mezarı üzerindeki yazılarda farkına varıldı. Ancak sesli harf değerinde 22 işaretten meydana gelen bu yazı sistemi, Aramlılar, İbraniler ve Fenikeliler tarafından kullanıldı. Gemiciler ve tüccarlar vasıtasıyla Batıya doğru giderek yaygınlaştı. İlk gerçek alfabeyi M.Ö.XI'nci yüzyılda Yunanlılar kullandı. Yunanlılar kendi alfabelerini, Romalılar da Fenikelilerden Latin alfabeyi buldular. Etrüskler tarafından yeniden ele alınan ve Latin halklarına aktarılan alfabe Akdeniz civarındaki bütün yerleşim yerlerine dağıldı. Günümüz yazı şekillerine baktığımızda hala çivi yazısı izlerini görmek mümkündür. Bunlardan Arap harflerini, Japon ve Çin yazısını*(Çin yazısını hiyerogliflere benzeten düşünceler de var)*, İbrani alfabesini dahası Latin alfabesinin temelini oluşturan harfler de çivi şeklinin kıvrımları olarak değerlendirilebilir. Hatta ilerleyen teknolojik çağda kullanılan modern yazıda noktalama işaretlerindeki fonetik yapı o dönemde katiplerin bulduğu şekillerin fonetik yapısıyla büyük benzerlikler göstermektedir. Noktanın (.) virgülün (,) soru işaretinin (?) ve ünlem (!) gibi şekillerin yazılma biçimi çivi yazısının bir devamı olduğu gibi, çıkardığı fonetik ses benzerliği de ilkel dillerin devamı olan resimli yazı biçimini çağrıştırmaktadır. Göze çarpan en iyi örneklerden biri de bilgisayar teknolojisinde kullanılan semboller ve resimler; bunlar tarihin derinliklerinden bize doğru koşup gelen hiyeroglif ile çivi yazısından esintilerdir.

YARATILIŞTA MİTOLOJİLERİN ÖNEMİ

İnsan belleğine yön veren araştırmalar, arkeologlar tarafından yapılan kazılar, yazıtbilimcilerin çözdükleri diller vasıtasıyla içinde yaşadığımız evrenle ilgili inanılmaz öykülerin öne sürdüğü yaratılış destanları ya da yaratılış düşünceleri bugün araştırma yapmak isteyenler için kaçınılmaz kaynaklar olmuştur. İnsan yaşam hallerinin ortaya çıkışından önce ele alınan yaratılış efsaneleri gizemini hala sürdürürken, çağımızda yaratılış ile ilgili çok fazla makalenin yazılmadığı ya da görüş belirtilmediği ortadadır. Bunun tek bir nedeni var, o da günümüze aktarılan yakın tarihli dinler arasında tahribatlara neden olacağından dolayı ele alınmadığı düşünülmektedir. Kısacası günümüz yazmanları becerisizliklerini eski mitolojik metinlerde yer alan yaratılış imgeleriyle izole etmekte ve yeni bir üretim anlayışı olmadığından da sadece o bilgilerle yetinmekte olduklarını göstermektedirler. Anlaşılmaz ama nedense bu tür mitolojik öykülerin belirli bir dönemden sonra hiç ele alınmaması gibi durumlarla karşımıza çıkıyor. İnanılmaz görünenin gerçek yansımasını taşıyan mitolojiler nedense günümüzde artık sona ermiş öyküler olarak biliniyor. Yaratılış öyküleri arasında yeryüzünde henüz bulunamamış yüzlerce öykü vardır. Bu öykülerle beraber yaklaşık yüzü aşkın tufan öyküsü de vardır. Yaratılış efsanelerine bakıldığı zaman Mısır'daki yaratılış öyküleriyle Güney Amerika'da yaşayan Mayaların, Azteklerin ve İnkaların da yaratılış öyküleri ilginç bir anlatımla düşüncelerimizi süslemektedir. Sümerler, Asurlar, Hititler ve onların paralelinde yeryüzü topraklarını paylaşan çeşitli uygarlıklarda yaratılış öyküleri her zaman tapınmanın ana noktası şeklinde ele alınmıştır. Yakın tarihlerdeki dinlerin tümünde yaratılış, öyküler halinde anlatıldığı gibi kutsal olabilmesi için de çaba gösterilmiştir. Tevrat, İncil ve Kuran'da da yaratılış öyküleri çarpıcı imgelerle anlatıl-

maktadır. Onların ele aldıkları yaratılış öykülerinin ifade ağırlığı eski uygarlıklarda kullanılan imgesel düşüncelerin birer prototipi gibidir. Sadece yer, zaman ve sıfatlarla değişimin yapıldığına tanık olmaktayız. Demek ki yeni semavi dinlerde ele alınan yaratılış öyküleri tanrısal değil. Yeryüzüne yayılmış olan bu yaratılış öykülerini toplayıp anafikirleri alındığında ortak bir kültürden doğmuş olabileceği kesinlik kazanacak. Çünkü kozmik öyküler yeryüzünde yaratılışın mimarı olarak kendilerini yaşadığı toplumlara adamıştır. Yani birileri bir başka yerde dinsel kültlerle beraber yaşam için zorunlu olabilen bazı inisiyeleri taşıyarak bu topraklara getirmişler. Yoksa durup dururken ilkel insanın yiyecek bulmaktan bile aciz olduğu bir ortamda tanrıyı araması ve onun için metinler hazırlaması mantık dışı olarak karşımıza çıkıyor. Mu kıtasına özgü naa-kal tabletlerindeki yaratılış öyküsü de tıpkı dünyanın diğer yerlerindeki dinsel kültürlerde olduğu gibi karşımıza çıkar. Maya Kiçelerin kutsal el kitabı "Popol-Vuh"ta da benzeri yaratılış öyküleri törenlerle gösterilmiştir. Ancak Mu kıtasının geleneğine uygun yaratılış öykülerinde "Hol Hu Kal" olarak yazılmış ve dilimizdeki karşılığı "hayatın bakireleri" adlı kozmik yumurtalardan söz eden durumu da tartışmalar getirir. İlginçtir ki İsa'nın doğumunu "hayatın bakireleri" çizgisinde göstermek isteyen ve kendilerini dinin ustaları şeklinde tanıtmak isteyenler bu yakıştırmayı gelenek haline getirmişlerdi. Nedeni de bakire olan bir kadının doğan çocuklarının kutsal olmasına bağlandı. Bu kutsallık İnka mitolojisinde de vardır. Belirtilerden yola çıkarak Mısır dahil çoğu uygarlıkların dinsel uyanışında "güneşin çocukları" adı altında doğan kutsal çocuklara yönlenen bir kısım rahipler bu çocuklar arasından seçilerek tanrısal görevlerini yerine getirirlerdi. Tevrat'ta anlatılan yaratılışın ilk basamaklarında (Bab/1.2.3.4.5) "*...Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı. Ve yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı.; ve allahın ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu. Ve Allah dedi; ışık olsun, ve ışık oldu. Ve Allah ışığın iyi olduğunu gördü ve Allah ışığı karanlıktan ayırdı. Ve Allah ışığa gündüz ve karanlığa gece dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu*"şeklinde kısa ifadeler bulunur.

Mitolojik öyküler sonucunda doğan dinlerin ana merkezindeki tapınma sembolü güneş olarak betimlenmiştir. İlk betimlemenin kayıp kıta Mu'dan yayılmış olabileceği bulunan belgeler kanıt-

lar gibi bir nitelik taşıyor. Bu kıtayı yönetenin adının Ra oluşu ve Ra'nın da anlamının güneş oluşu düşünceyi biraz daha rahatlattığı ifade edilebilir. Nedense güneş dilsiz ya da dilin yayılmasıyla çoğalan dilli toplumlar tarafından en büyük tapınma sembolü olmuştur. Günümüzdeki araştırmacılar da güneşin tanrının monoteistik sembolu olduğunu ifade edecek şekilde tanımlayarak bu inancın devamını sağlamayı başardılar. Nedense insan tanrının varlığından sonra güneşin varlığıyla huzur bulabilecek bir tapınmayla yetinmişti. Mitolojik öykülerde ele alınan dört büyük yaratıcı gücün uzun süre bellekleri sardığı da açıkça görülen bir ifade şekli olarak karşımıza çıkıyor. Eski uygarlıkların genellikle tümünde bu dört yaratıcı güç nedense önemli görevler üstlenmiş güneş üstü tanrılar olarak belirlenmişlerdi. Yaratılışın dört önemli kurmaylarından Mısır'ın Atlantis ya da kayıp Mu kıtasından gelen inisiyelerine değinip geniş açıklamalarda bulunmanın daha aydınlık bir düşüncenin filizlenmesini getirecek.. Sümer mitolojisindeki yaratılış metinleri araştırmacıların kafasındaki soruların çoğalmasına neden olmuştur. Sümer tanrısı Ea/Enki'nin kâtibi Endusbar'a yazdırdığı tabletlerdeki ifadeleri de geçiştirmemek gerekmektedir. Çünkü Sümer metinlerinin Tevrattaki metinlerin benzeri olduğu şeklinde ifadelerin olması ister istemez yeni dinsel anlayışın eski mitolojilerin demolize edilmiş bir biçimi olarak karşımıza çıktığı şekliyle ifade ediliyor. Musa'nın Yetro adlı Tibetli bir bilgenin damadı olması, onun evindeki eski uygarlıklarla ilgili (Özellikle Tibet ve Mezopotamya) tabletleri incelemesi sonucunda eski Anadolu inancının çoğu metinleri el değiştirilerek bir şekilde Musa tarafından not düşülmesi kahredici benzetmeleri ve alıntıları ortaya çıkarmakta. Maya-Kiçelerin el kitabında Mısır'da belirlenen dört tanrı inancının bir benzeri anlatılır. Aynı benzerlik Mezopotamya bölgesinde Sümer konfederasyonu olmadan önceki dönemlerde yaşayan aşiret ve boylar tarafından da uygulandığı görülür. Kutsal el kitabı "Popol-Vuh"ta adı geçen dört tanrı olan Tzakol, Bitol, Alom ve Cajolom'un müdahaleleriyle ışığın doğuşu tarif edilir. Kitap bu doğuşu kozmik dörtgenin içinde anlatır. Benzer anlatımlar Tevrat ve İncil'de de yer alır (Bak İncil bab 1/Tevrat bab 1 ayet 2) Popol-Vuh'ta "*...her şey babamız Tanrı ve onun kelamıyla yaratıldı. Gök ve yer yoktu ve O'nun Uluhiyeti mevcut idi; buluta dönüştü ve kainatı yarattı ve onun ihtişamı ve ilahi kudreti gökleri titretti...*"-

şeklinde benzer olduğu kadar ilginç bir açıklamaya yer verir. Bu bilgiler Popol-Vuh'un içindeki ifadelerin yaklaşık 4 bin yılık olduğuna işaret etmektedir. Öykülerin benzerleri Hint mitolojisinde yer aldığını ifade etmekle eski Mezopotamya'nın dinsel kültünde yaratılışın yüce güç olması ihtimaline karşılık yapılması da gözden geçirilecek inançlar arasında yer almaktadır. Günümüzde dinler içinde farklı fraksiyonlarla ortaya çıkan küçük mezheplerin bir zaman sonra dine dönüşmesi ve kendi çıkarları doğrultusunda tanrı adlarının değiştirilerek yeni sıfatların ilave edilmesi kaçınılmaz olarak görülüyor. Sümerolog Samuel Noah Kramer Sümer mitolojisine ait tablet çevirilerinde gördüğü ilginç notlardan yola çıkarak mitoloji içinde yer alan bilgilerin Tevrat ile bağlantısının olduğuna şaşırmıştı. Buna benzer bilgiler daha sonraki yıllarda Türk Sümerolog Muazzez İlmiye Çığ tarafından da açıklanmıştır. "Tarih Sümerle başlar" kitabının yazarı samuel Noah Cramer "*...Bir çoban kralın Samilerde İştar, Sümerlerde İnanna adını alan tanrıçayla evliliğini kutlayan bu erotik şarkılarını, Neşideler neşidesinin önceli olmaları güçlü bir olasılıktır. Aşk şarkılarının kabaca düzenlenmesinden oluşan Eski Ahit'in bu bölümünün, Musa'nın kitabı, mezmurlar ve peygamberler kitabı'nın yanında yer alması eski ve yeni pek çok kitabı Mukaddes uzmanını şaşkınlığa uğratmıştır. Bugün, Kitabı mukaddes'in bu bölümüyle Sümer aşk şarkılarının, biçem, tema, motif, hatta deyimlerine varana kadar pek çok benzerlikler taşıdığı açıkça görülmektedir...."ifadeler kullanır.* Ayrıca benzer biçimde iki inançta da dağınık ve öne çıkan monologları Kramer "*... Neşideler neşidesiyle Sümer kutsal Evlilik Şarkıları'nın her ikisinde de aşık kral ve çobandır. Sevgili ise yalnızca "gelin" değil, aynı zamanda" kız kardeştir. Hem Kitab-i Mukaddes'in ilgili bölümü hem de Sümer şarkıları büyük ölçüde aralarına koro benzeri nakaratlar serpiştirilmiş monologlar ve sevgililer arasında geçen diyaloglardan oluşur...*" şeklindeki çarpıcı ifadeleri ortaya koyar. Sümerlerde evrenin düzenlenmesiyle ilgili mitte evrenin yaratılışındaki objelerin ve Sümerlerdeki çeşitli öğelerin nasıl yaratıldıkları hakkında geniş açıklamalar yer alır. Düzenlemeyle ilgili birçok mitolojik öyküye yer verilmiştir. Bu mitlerden ilki, Ay-tanrı Nanna'nın (Sami adıyla Sin)in doğuş öyküsüyle ilgilidir. Ayrıca Enlil'in Ninbirdu ırmağında yıkanan Ninlil'e tecavüz mitolojisi izler. Sümer mitolojisinde ay tanrısı Nanna (Sin) en büyük tanrı olarak göze çarpar. Enlil'in

öyküsünde yaratıcılığın bazı kısımlarının ele alındığı detaylarıyla belirtilir. Enlil yiyecek ve giyecek sağlaması için iki tanrı yaratır. Bunlar Sığır tanrı Lahar ve tahıl tanrıça Aşnan'dı. Bu iki tanrı yeryüzüne bolluk ve bereket getirdiler. Ancak bu iki tanrı işi eğlenceye, şarap içip sarhoş olmaya bırakınca tanrıların istediği yaratılışın eksik olduğu anlaşılır ve insan yaratma fikri ortaya atılır. Samuel Noah Kramer bu iki küçük tanrı ile ilgili bulunan tableti çevirerek gerçeği ortaya çıkarmıştır. Tablette *"...O günlerde tanrıların yaratılış odasında/Onların Dulkug evinde Lahar'a ve Aşnan'a biçimleri verildi/Lahar ve Aşnan'ın yapılışında/Dulkug Anunnakisi yediler ama doymadılar/Katkısız koyun sütlerini ve iyi şeyleri/Dulkug Anunnakisi içtiler, ama kanmadılar/Katışıksız koyun sürülerinin sağlayacağı iyi şeyler hatırına/insana nefes verildi. Yiyecekler ve giyeceklerin sağlanmasıyla ilgili öyküler dışında evrenin düzene sokulmasıyla ilgili öykülerde yer aldı. Enlil'in "kazma"yı yaratması, Sümerlilere "karabaşlı halk" denmesi de öyküde yer alır. Enlil'in çeşitli kentlere olan gezisi de anlatılır. Kerpiç tanrı Kabta'yı yaratır. Onu kerpiç kalıplarının başına getirir. Evler yapar ve onları "Enlil'in büyük yapıcısı" anlamında betimlendiği Muşdamma'nın yetkisine verir. Ovayı hayvanlarla donatır ve başına da "dağın kralı" olarak betimlenen Şumugan'ı getirir. Daha sonra da koyunlar ve büyük baş hayvanlar için ahır ve ağıllar yapar çoban tanrı Dumuzi'nin yekisine bırakır. Evrenin düzenlenmesinde son mit olarak tanrıça İnanna'nın(İştar) mitolojisi gelir..."* Bu bilgilerden yola çıkıldığında güneş'in sembolize edildiği mitlerin özelliklerinde bazı örnekler sıralanabilir. Çoğu uygarlıklarda güneşe karşı duyulan o heyecan verici tapınma onun ısı enejisine ve aydınlatmaya yönelik devinimlerinden kaynaklanmaktadır.

İLKEL ÇAĞDA TAPINMA

Nereden bakarsanız bakın, ilkel dönem inançlari olsun, son çağ semavi inançları olsun, ortaya atılmış olan bütün dinlerde insanlar kendi aralarında yaşamsal yönden tanrıya inanma eğilimi üzerinde büyük baskılar içinde çırpınmışlardır. Çünkü tüm dinsel metinlerde tanrının acımasızılığı vurgulanmakta ve bireyin kafasında milyonlarca soruların türemesine yol açmaktadır. Ürkeklikle beraber, korku, baş eğme gibi ilkeleri tanrısal ilke şeklinde belirterek bireyin üzerinde baskı uygulamaya çalışan cemaatler çok daha iyi yaşamak adına, tanrısal düşünceyi araç şeklinde kullanarak çıkar için ellerinden ne gelmişse başarıyla sürdürmüşlerdir! Bu cemaatler çıkarları elden gitmesin diye din üzerinde yenilikler yapanların düşüncelerinde de oynamalar yapmışlar. Bunların çarpıcı örnekleri günümüzde bile karşınızda duran birer canlı kanıttır. Ancak ne yazık kı doğruyu yazanlar tek oldukları için devletin de gücünü almayı başaran bu cemaatler doğruları yazanlara ölüm cezaları şeklinde psikolojik baskı uygulayarak güçlü olduklarını her defasında yinelerler! Oysa ki tüm dinlerde adam öldürmenin tanrı huzurunda en büyük suç olduğunu belirttikleri halde hiç çekinmeden bu uğurda kan dökmektedirler. Ortaçağ'da acımasız bir tavır sergileyen dönemin rahipleri tarafından kurularak Avrupa'da kara bir leke olarak anılan "Engizisyon" mahkelemerinde yargılanan Galileo Galilei, Giordano Bruno ve diğerleri örnek olarak gösterilebilir. İslam geleneğinde de "müslüman olmayanın katli vaciptir" şeklinde acımasız girişimler bulunmaktadır. Yine de korkusuz olan bazı düşünürler ölümü de göze alarak doğruyu yazmaktan kaçınmamışlardır. Onların ileri sürdükleri düşünceler her ne kadar çıkar peşinde koşan din örgütlerini hedef almışsa da doğal olan tarafları düşüncenin artık neler yapabileceği şeklinde değerlendirilecektir. Çağdaş bir toplumda yaşamamıza rağmen hala dinler yüzünden savaşların çıkmasına anlam vermek olanaksız gibi. İnsanların mo-

dern bir çağı yakalayıp, tanrısal metinlere daha reel yaslanacağına kronik bazı şekillerden ve davranışlardan kurtulamamalarına da anlam veremiyorum. Musa, İsa diğer peygamberlerle ilgili dünyanın her tarafında yazılar yayınlanmakta eleştiriler yapılmaktadır. Hıristiyan ya da Yahudi toplumu bu tür yazılara modern bir gözlükle bakmaktadırlar. Özellikle İslami düşüncede Musa ile İsa'nın hak peygamber olarak gösterilmesi bilindiği halde, Musa ve İsa'ya inanaların da kafir, düşman gösterilmelerine de anlam vermek mümkün değildir. Model ortada, insanlar nedense öğrenmek istemiyorlar. Özellikle cemaatler tapınma için insanların her şeyi bilmesinin gereksiz bir zaman kaybı olduğunu öne sürerler. Ama bu cemaatlerin arasına katılanların çoğunluğu varlıklı kişilerden oluşmuş, sadece fakir ya da işçi kesiminden de kalabalık güç elde etmek için aralarında barınmalarına göz yumarlar. Buna göre dinler zenginlerin yoksulları kandırmak ve oyalamak için kurdukları birer dernek olarak karşımıza çıkıyor. Tevrat'ta Musa'nın öyküsüyle ilgili Sümerlerde Sargon ile ilgili ortaya çıkan bir benzeşme görülmektedir. Akkad İmparatorluğunu kuran ilk kral unvanını alan Sargon I'in çocukluğu da Musa'nın öyküsüne benzemektedir. Mezopotamya bölgesinde hüküm süren Sargon I, Kiş kent devletinin kralı Ur-Zababa[1] daha sonraki yıllarda Akkad İmparatorluğunu kuran Sargon'u Fırat nehri üzerinde bir sepet içinde bulduğu ve sonra adının Sargon (Mısır'da nasıl ki Ramses. II'nin eşi Musa'ya "Musa!" adını vermişse; Mezopotamya'da da kral Ur-Zababa Sargon'a "Sargon" adını takmıştır.) olarak anıldığı, Sargon'u büyüttüğü hikaye edilir. Ur-zababa bir savaşta döndüğünde Sargon göçmen olan halkların başına geçer ve üvey babasını tahttan indirip bir nevi devrim yaparak işe başlar. Bir öyküde de tanrıça İştar Sargon'u korumuş ve şans verdiği anlatılır. İlk askeri seferini

1 Ur-zababa: Kiş kenti kraliçesi Kubau'nun torunudur. İ.Ö. 2340-2316 tarihleri arasında hüküm sürmüş olduğu tahmin ediliyor. 400 yıl Kiş kentinde hüküm sürdüğü anlatılmaktadır. Kiş kentinde "kadeh taşıyıcı" olarak betimlenen prens Ur-zababa, Kiş kentinin yakınında Agade'yi kurdu. Tabletler bu kralın tahta geçmesiyle halkın üzerinde bir güneş gibi doğduğunu belirtiyor. Onun hükümdarlığı döneminde kentte büyük bir zenginliğin olduğu, ancak nedeni belli olmayan olaylarla Tanrı Enlil ve An, kentin elinden bu zenginliği almış başka yerlere göndermiştir. Yanında çalışan üvey oğlu Sargon I, bir rüya görür. Bu rüyayı Ur-zababa'ya söyleyince; Sargon'un kral olabileceği korkusuyla onu öldürtmek ister. Ur-zababa bir savaşta döndüğünde Sargon göçmen olan Samilerin başına geçer ve babalığını tahttan indirip, bir nevi devrim yaparak işe başlar.

Uruk kent kralı Lugalzaggasi'ye karşı yaptı. Kralı yakalayıp Nippur'a getirdi ve orada astı. Daha sonraki yıllarda Agade (Akkad) kentini kurarak başkent olarak kullandı. Kentin kurulmasından sonra Akkadlar olarak tarihe geçerek büyümeye başladılar. Sargon Mezopotamya bölgesindeki kent devletlerini uzun bir zaman bir merkez içinde tutmayı başaran kral olarak tarihe geçti. Halk onun gösterdiği acımasız başarılarına karşı tanrılaştıracak dereceye taşıdılar. Musa'da İbranilerin gözünde öyle olmuştu. Sargon'un Orta Anadolu'da bulunan Puruşhanda krallığına kadar ilerlediği anlatılır. Bazı yerlerde de Sargon kendisinin cocukluğunu ve gençliğini Sümerli yazmana anlatır. Öyküye göre Sargon yoksul bir kadının oğludur. Amcası dağlarda yaşayan biriymiş. Annesi onu Fırat nehri kıyısındaki bir kentte gizlice doğurmuş ve daha sonra etrafını zivtle izole ettiği bir kamış sepete koyarak nehrin sularına bırakmış. Nehirde Akki[1] adında bir bahçıvan bulur ve büyütür. (Hz. Musa'nın öyküsüyle eksiksiz örtüşmektedir) Büyüdükten sonra halk onu tanrıça İnanna'nın sevgisini taşıyor olabilir düşüncesiyle Karakafalıların (Sümerler) başına kral yaparlar. Gürüldüğü gibi öykü Musa'nın Mısır'da başından geçenlerin aynısıdır. İşte ilginç olan da budur. Sargon'un öyküsü Musa'dan yaklaşık bin yıl önce yazmanlar tarafından kil tabletlere işlenmiş. Musa, Ramses II gibi güçlü bir babayı dışlayarak (Sargon gibi krallık hayalleri kurarak) biraz daha rahat etmek ve insanlara emir vermek için Mısır'daki Osıris dinsel bilgilerini, Sümerlerin dinsel öykülerini deforme edip, çarptırarak onu yeniden bilgi ve yetenek sahibi olmayan bir kitleye kendisinin eseriymiş gibi kabul ettirmesi gözardi edilemez. İslam dini lideri Hz Muhammed'in yazdığı hadisler yerine, bazı din yazarlarının ileri sürdüğü düşüncelerle farklılığa yer verip, hazır ilahilerin anlam bakımından eksikmiş gibi ele almaları, kaçınılmaz bir eleştiriyi ortaya atacaktı. Akhenaton IV'ün yaptığı başarısız din devriminden sonra Mısır'da Ramses II fırtınasıyla yavaş yavaş Musa'nın fırtınası birbirine karışıyordu. Sarayda büyütülen ve Osiris dini üzerine eğitilen Musa; belli bir süreden sonra

1 Akki: Sargon'u Fırat nehrinde ziftle izole edilmiş, kamıştan yapılmış bir sepet içinde ağlar durumda bularak sahiplenir. Daha sonra Sümerli yazmanlar tarafından sepet içindeki Sargon olduğu anlatılan bu bebeği kraliyet sarayına getirir. Bazı kaynaklarda da Laipu adında bir bahçıvandan söz edilir. "Akki" ve "Laipu" Sargon'u Fırat nehrinde bir sepet içinde bulan bahçivanların adı olarak belirtilmektedir.

üvey babası Ramses II tarafından krallığın en önemli organı olan Amon tapınağına rahip olarak atanmasıydı. Hem de başrahip olarak. Başrahip olan Musa'nın elinde artık ateşlenen bir olanak geçmişti. Düşündüklerini hayata geçirmek için oyalanmasına da gerek yoktu. Amon tapınağında kendisi gibi alt sıralarda görevli olan rahipleri etrafına toplamayı başararak, Osiris dininde bir reform yapma sürecine girmişti. Bu süreç onun Mısır'dan ayrılmasına neden oldu. O Atlantis kökenli Thot'un Mısır'a getirdiği Osiris'in düşüncelerini biraz daha yalınlaştırarak kendi düşünceleri gibi etrafındaki adamlarına aktarmaya başlamıştı. Bir anlamda Amon tapınağının başrahibi olarak anılmak bir firavun kadar önemliydi. Çünkü başrahiplerle firavunların genellikle konumları aynı paralelde devam ediyordu. Görüleceği gibi Musa ve İsa dinsel yönden kitleleri oluşturmasına rağmen ileri sürdükleri düşünceler ise gün be gün eriyip kaybolan bir eski antik inanç haline dönüşmektedir. Arthur Weigall'ın Hıristiyanlığımızdaki Putperestlik adlı eserinde"*...O dönem popüler ve yaygın din olan Osiris ve İsis dini ilk Hıristiyanlık üzerinde büyük etki oluşturdu. Tapınmaları Avrupa'ya geçmiş olan bu iki büyük Mısır tanrısı, Hıristiyan topluluğunun geliştiği Roma ve diğer merkezlerde de yüceltildiler...*" Bu bilgiler doğrultusunda hareket ettiğimizde Yunan ve Roma mitolojilerinin alt yapısını oluşturan Anadolu uygarlıkların Mitolojilerindeki malzemeyle beslendiği ortaya çıkmaktatdır. Türk Arkeolog Slehattin Sert İse Mezopotam'yadan Mısır'a "*Büyük Uygarlıkların Doğuşu*" adlı eserinde Yunan ve Roma uygarlığının sadece Mısır tanrıları ile beslenmeyip, özellikle Anadolu'dan Avrupa'ya doğru ilerlemiş olan dönemin uygarlıklarından oldukça fazla esinlenmiş olduklarını israrla belirtir. Bu tür bilim insanlarımızın ortaya koydukları bilgiler, hiçbir zaman ortaya çıkmamış, karma ve çakma Yunan mitolojisinin varlığına işaret olacaktır.

Totem

Tek tanrıcılık düşünce fikrinin başladığı Nil topraklarında artık "kral-tanrı" ekolu yerine "tek tanrıcılık" adı altındaki dinsel gelişmeler başlamıştı. Küçük atılımlar nedense tarihte yerini almazken; gözde olanların yaptıkları dinsel reformlar tarihin altın yapraklarına girmeyi başarmıştı. Amenofis III, Amenofis IV (Akhenaton) ve Musa bu tek tanrıcılık refomunun ilkleriydiler. Burada Musa ile ilgili kısa açıklamalarda bulunmaktan yana ol-

duğumu bir kez daha yinelemek istiyorum. Musa, Ramses II'nin (Usermaatre Meriamun) eşi tarafından nil nehrinin bataklığında bir sepet içinde bulunarak saraya taşınmıştır. (Falcıların ileri sürdüğü açıklamalarla o yıl doğacak bir erkek çocuğun Ramses II'nin tahtını sallayacağını ifade etmesiyle sarayın danışmanları doğacak olan bütün erkek çocukların öldürülmesinden yana bir duyuru yaparlar. Görüleceği gibi büyü ve fal ile uğraşanlar o dönemlerde tanrısal bir yapı içinde bulunabilen kişiler olarak tanımlanmışlardır. Ramses bu nedenle fal bakanlara inanmış gözükmektedir.) Musa'nın kaynaklarda adı bilinmeyen annesi de çocuğunun öldürülmemesi için Nıl çamurluğunda gizlice büyütme planını yaparak oraya bir sepet içinde bırakır. Öykü tabii ki devam etmektedir. Firavunun eşi Musa (Hozarsif) adını alacak olan çocuğu saraya getirir ve eşini ikna ederek onun sarayda büyütülmesini ister. (Kaynaklar sepet içindeki çocuğun adını da firavunun eşi tarafından verildiğini belirtiyorlar.) Musa hiç de zor şartlar altında büyütülmüş biri değil. O kralın sarayında ve kralın masasında yemeğini yiyerek özgürce sarayda dolaşan bir kral adayı gibi ilgi görmüştü. Geleceğin firavunu gözüyle bakılıyordu. Ramses, üvey oğlu olarak baktığı Musa'nın büyümesiyle onun eğitimini üstlenecek olan bilgeleri çağırarak, dinsel yönden eğitilmesini öne sürer. Böylece Musa Mısır'da yaygın bir kült olan Osiris dininde uzmanlaşacak kadar bilgi sahibi olur. Ramses II üvey oğlu Musa'nın artık son derece bilgili bir din adamı olduğuna inanarak onu çıkardığı bir yasayla Amon tapınağına başrahip olarak atamasını sağlar. Böylece Musa Amon tapınağında Osiris dini üzerinde çalışmalar yapmaya başlar. Bu uzun sürmez çünkü gençliğinde Osiris dini üzerinde eğitim gören Musa, Amon tapınağının diğer rahiplerinin bilgilerini de birleştirerek tek tanrıcılık fikri üzerinde gizli bir çalışma yapar. (Ancak bu dinsel çalışmayla ilgili metinlerin çoğunun Sümer edebiyatındaki öykülerden faydalanılarak yazılmış olduğu görülmektedir) Tapınakta Osiris'in dinsel kültünü yalın bir şekilde Mısır'a getiren Thot'un bilgeliğine hayran kalarak kendi düşüncesine göre bu dinde bazı değişikliklere gitmek ister. Çeşitli kaynaklarda tapınakta görevli rahipler ya da görevliler bir adam öldürüldüğünde Osiris dini gereği ceza olarak tapınaktan kovulmaları gündeme gelirdi. Musa'nın da Amon tapınağındayken bir adamı öldürmekle cezalandırılması ve tapınaktan kovulması gündeme gelir. Böylece

Musa tapınaktan kovulur ve Sina dağına çekilir. Orada Sabi (Elohim) inancındaki ayrıntılarla Osiris dinindeki ayrıntıları çarpıcı bir biçimde birleştirerek, özellikle de İbrani(İbri)halkının gelmiş olduğu Mezopotamya'daki dinsel ritüellerini birleştirerek tek tanrıcılık inançta yeni bir reform yapmayı planlar. Osiris'in 42 emriini yalınlaştırarak "on emir" adı altında toparlayıp, cemaatiyle birlikte kaybettiği Amon koltuğunu tekrar geri almak için çaba gösterir. Hazırladığı "on emir" metnini de tapınakta öğrendiği hiyeroglif yazılarıyla yazarak tamamlar. Sonucu zaten uzun uzadıya anlatmaya gerek duymuyorum. Bu dinsel ayaklanma daha sonraki tarihçiler tarafından Yahudi halkının ayaklanması ve özgürlük mücadelesi şeklinde tamamlandı. Ancak aslında burada herhangi bir özgürlük mücadelesi yoktu, Yahudi dedikleri halk deniz halkları olarak istilacı bir gurup şeklinde anlatılmıştı. Bunlar İbri halkının Mısır'a gelmiş olan soylarıydı. İbraniler, Mezopotamya'nın Harran ovasında yaşayan bir kavimdi. Göçebe bir beylikti. Asurlulara bağlıydılar ve "Sabi" dinine taparlardı, bu da tek tanrıcılık adı altında yozlaşmış yerel bir dindi. Görüleceği gibi İbrani halkı Mısır'a gelirken Harran'daki dinsel kültlerini de birlikte getirerek Amon tapınağındaki Musa'nın düşüncelerini Osiris'in biraz daha ilerisine götürmesini sağlamışlardı. Sümer tarihindeki ünlü kral Sargon I'in hayat öyküsü nedense Musa'nın öyküsüyle çakışmaktadır. Ne yazıktır ki Musa'nın öyküsü de böyle. Ancak Musa üvey babasının koltuğuna Mısır'ın güçlü ordusu karşısında geçemez. Bu nedenle tapınak içinde bir din ayaklanmasını yapmak ister. Musa'nın amacı bu halkın özgürlüğüne değil de Amon tapınağındaki Osiris kültünü daha da yalınlaştırarak Akhenaton IV'ün yapmış olduğu bir devrim gibi bir ayaklanma başlatma düşüncesi içindeydi. Bu ayaklanma ise irtica hortlaması şeklinde amon tapınıcılarının örgütlenmesiyle yapılacaktı. Ama başarısız bir ayaklanma ile son bulmuştu. Baba ve oğul artık karşı karşıyaydı. Musa'nın Osiris dinindeki yaptığı değişiklikleri Osiris'in Ölüler kitabını incelediğimizde açıklamaları yapılacaktır. Bu açıklamalar kitabın ileriki sayfalarında ayrıntılı bir şekilde ele alınacaktır. Öykü son derece basitti. Ramses II her ne kadar Musa onun üvey oğulluğu da olsa biriktirdiği bir evlat sevgisi onu Musa'ya karşı biraz yumuşatmıştı. Musa ise fırsatları değerlendirmek, babalığı gibi en azından kral olmayı tasarlamak için örgütünü toparlayıp, kralın askerlerine

karşı ayaklanmaya başlamıştı. Amacı krallığa dinin tamamen egemen olması şeklindeydi. Sonuçta her ne kadar bazı doğaüstü olaylardan söz edilmişse de burada mitolojilerdeki abartmalarda nelerin yaratılmak istendiğini de hatırlatmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Bu ayaklanmalardan yıllarca sonra anlamları değiştirilen ölüler kitabı Musa'nın bir peygamber gibi tanıtılmasını oluşturdu. Musa bize göre artık tek tanrıcılığın temellerini yine Nil'de attı. Yani nil dinlerin ev sahipliğini sürdürmeyi Musa'nın döneminde de gösterdi. Akhenaton'un devrimini gözardı edenler nedense Musa'yı tek tanrıcılığın kalesi yaptılar. Oysa bu başlangıcın ilk tohumunu Amenofis III atmış, oğlu Amenofis IV ise babasının hazırladığı dinsel ekolu destekleyerek din devrimini eksik de olsa yapmıştı. Yani tek tanrıcılık dininin Mısır'daki kahramanı olmuştu. Akhenaton'un Amon rahiplerine baş kaldırması unutulmamalıdır. Daha sonraki yıllarda Mısır'da eğitim gören İsa ortaya çıkacak o da dini halk üzerinde kullanarak kralın baskılarına karşı gelecekti. Sonuç, İslam dininin kurucusu Hz.Muhammed de söz konusu bölgelere yaptığı ticari ziyareteri sonucunda tek tanrıcılık fikrini olumlu karşılamış o da Osiris'in deformasyona uğramış inisyiyelerini çok daha çarpıcı bir hale getirerek tanrıyla insanları diyaloglarla birleştirmeyi başaran bir kitapla ortaya çıkmıştır. Dualaların dışında gelenekleşen beddualar da tek tanrıcılık dininde vazgeçilmez bir unsur olarak büyüdü. Çok tanrılı dinlerden etkilenerek tek tanrıcılıkta da uygulanan lanet dualarından, Tanrıça Hathor'un baş rahibesi olan Nesi-Sokar'ın eşi olan Peti, kendisi ve eşinin mezarı üzerinde lanetli sözler yazdırır. Mezar duvarında "... *Kadın ya da erkek her kim bu mezara bir kötülük yapacak ve içine girecek olursa; suyun üstünde timsahla, suyun içinde su agırıyla ve karada akreple karşılansın...* " görüleceği gibi halkın tabanını oluşturan geleneklerine kadar insanların dinlere bağımlı olsalar bile güvensizlikleri her konuda anlaşılmaktadır.

İLKEL TOPLUMLAR SEVGİ UĞRUNA TAPINDIKLARINA HEYKELLER YAPARLARDI

Eski Mısır'da yazmanların ortaya koydukları dua metinlerinde yüce bir varlık şeklinde kutsal sayılan güneşin bir taraftan yakıcı bir taraftan da sevilen ışınları altında geniş bir alana yayılan Nil deltasındaki kumlar, hiyeroglif metinlerde oldukça ayrıcalıklı olarak betimlenmişti. Anlatıla anlatıla yüceleşen kumlar, rüzgar estiğinde acımasız bir tavır alırlardı. Böylece kum fırtınalarının esintilerinde zarar gören insanlar hemen kendilerine güç ve kudret vereceklerine inandıkları bir tanrı ya da tanrıçanın varlığını ortaya çıkarırlardı. Tanrı ve tanrıça ortaya çıkınca kum fırtınalarından oluşabilecek zararlardan korunabileceklerine inanırlardı. İşte bu farklı betimlmelerde yer alan kumlarla iç içe bulunan ve piramitler kenti olarak da bilinen Menfis[1] kentinin tanrılar tarafından kutsanmış bir kent olarak yüceldiği görülür. Arkeolojik belgelerde

1 Memfis'in Hiyerogliflerdeki adı "Het-ka-Ptah" olarak belirtilmiştir. Bazı kaynaklarda da "Mennefer" adıyla da anılmaktadır. Aşağı Mısır'ın hem idare ve hem de dini merkeziydi. Bu kentin kuruluş tarihi İ.Ö. 2920 civarında olduğu tahmin ediliyor. (Menfis ya da Memphis) Eski Mısır'da tarihi zenginlikleri çok olan firavunların başkenti olarak bilinen arkeolojik bir alandır. Memfis sözcüğü Pepi I'in "Piramit kenti"nin Mısır'daki adı olan "Men-nefru'nun Yunan dilindeki söyleniş biçimidir. Bu durumda Memfis eski bir ad ya da kentin adı değildir. I. Hanedan dönemindeki firavunların başkentleriydi. Araştırmacıların ifadelerine göre Menes (Meri-narı) zamanında "beyaz duvarlar" anlamına gelen "Anbu-hec" ya da" ineb-hec" dir. Orta krallık döneminde ise iki Mısır'ın birleşmesinin simgesi olarak düşünüldüğü için "Anh-tavi" sözcüğü uygun görülmüştü. Kral Menes'in halefi olan Athothis Memfis'teki ilk sarayı yaptıran kişi olarak tarihe geçti. Bütün İmparatorluklar döneminde başkent olarak kaldı. Orta İmparatorluk dönemindeki firavunlar buna paralel yeni bir kent kurdular. Kentin yerel Tanrısı ise Ptah'tı. Ptah'ın tapınağı Tanrı Ra'nın tapınağı kadar görkemliydi. Bir kısım firavun Tanis'e yerleşmişse de Ramses'ler döneminde bu kentte Ptah dinini yaymak için oldukça çaba göstermişlerdi. Burada Apis, Ptah ve Serapeum başlıca tapınaklardı. İskenderiye, Arap sitesi ve Fustat (eski Kahire) kurulması kentin çöküşünü sağlamış oldu.

Menfis kentinde kazılar sırasında bulunan bir papirüste adı geçen başrahip Plahmer'in kum kentinin heykeltıraşları tarafından yapılmış olan heykelinin alt kısmında hiyerogliflerle işlenmiş bir metin bulunmaktadır. Bu metinde"...*Hiçbir şey yoktur ki ona perdeli olsun, ama o daha önceleri görmüş olduğu her şeyin özünü özellikle perdelerdi*" şeklinde yaratıcının varlığıyla ilgili bir not yazdırmıştı. İnsanların kardeşlik bağıyla birbirlerine bağlı oldukları tüm eski metinlerde oldukça gerçekçi bir şekilde dile getirilmektedir. Buna rağmen yaratıldıktan sonra yalnız kalan insan "kardeşliği" de bir tarafa bırakarak kendi kimliğini asırlardır ararken, tapınma araç ve gereçleri yüzünden de aralarına inanılmaz bir set çekmiş ve "kardeşlik" yerine "düşmanlığı" yüce bir şey olarak göstermişlerdi!

Çağlar boyu insanlar sevgiyle içiçe yaşamış ancak bu sevgiyi nasıl kullanacaklarını bir türlü kavrayamamışlardı. Bazen sevgiyi bedensel sıkıntıları, olumsuzlukları önleyecek bir iyileştirici varlık; bazen düşmanlık fikri ve bazen de altında kalkamayacak kadar ağır bir psikolojik "sendrom" haline getirmişlerdi. Dönemin yazmanları tarafından ele alınan çoğunluğu dinsel metinlerin oluşturduğu belgeler sadece insanın kendsini yarattığına inandığı tanrılarına karşı böyle bir sevgiyi kullanmaları gerektiğini adeta direnerek belirtiyorlardı. Bedenin en renkli yelpazesini oluşturan sevgi tüy gibi hafif olduğu gibi bazen de bedensel yapıya ağır bir yük gibi konarak maddesel boyuttaki bedenin yapısına zarar vermektedir. İşte bu sevginin yükseklik merdivenlerini tırmandığında sevilenler aklın bile kabul edemeyeceği biçimde ilahlaştırılıyor. Günümüzde akıllara durgunluk veren teknolojik gelişmemizi bir kenara bırakıp, ilkel toplumların yaşam şekillerindeki sırlarla dolu gizli inisiyelerine özendiğimiz bir gerçektir. Sevdiklerimizin, saygı duyduklarımızın heykellerini, resimlerini yapıp süsleyerek onları totemleştiriyoruz. Özgürlük anıtı olarak gösterilen Amerika'daki hürriyet heykeli, Türkiye' deki Atatürk heykeli, Budha'nın heykeli, Lenin'in, Mao Zedung'un heykeli, İsa'nın heykeli ya da tanınmış küçük büyük ayırt edilmeksizin değer verilen insanların el yapması heykelciliğin gelişmesi totemciliğin ve taş tanrılara tapınmanın kalıntılarıdır. Her ne kadar İslam dininde böyle bir totemcilik havası görülmemiş gibi bakılsa bile ayetlerin süslenerek yapılması da böyle bir inancın kalıntılarından kalmadır. Eski çağ içindeki yapılanmalar, bizlere dilsiz ilkel toplumların tapınma geleneklerinden kalma ilkel dinlerin birer modeli olarak bugün de varlığını

sürdürmektedir. Eski geleneklerin izlerini sürdüren günümüzdeki Dinca dini, Ainu dini, Maori dini, Ga dini ve Nambialar dini bizim teknolojik çağımızda yaşayan ilkel kabile dinleridir. Güney Sudan'da yaşayan Dinkalar dini "*Nihailik*" olarak isimlendirdikleri ve göklerde yaşadıklarına inandıkları insanüstü bir güce inanırlar. Dinkaların bu göksel güce inanmaları yeni bir şey değildir. Hangi uygarlığın dinlerle ilgili törensel metinlerine baktığınızda böyle imgelerle karşılaşmak mümkündür. Aynı inanışların paralelinde Japonya'nın kuzeyindeki adalarda ise Ainular yaşarlar bunlar da "*Kando Korokamui*" olarak adlandırdıkları göklerdeki yüce tanrılarına inanırlar. Görüleceği gibi bu tür göksel varlıklara inananları çoğaltabiliriz. Mitoloji şeklinde gözardı ettiğimiz çoğu metinlerin içinde yazmanların oldukça dikkatlı olarak yazdığı bu tür göksel varlıkların betimlemelerini de görebiliyoruz. Güney Pasifik Okyanusu adalarında yaşayan Polonezyalılardan bir gurup Maoriler ise tanrılarına " *IO*" derler. Onların ilahlarının isimlerini yalnızca rahipler söylerler. Ga' lar Gana'nın başkenti yakınlarında " *Naa Nuonma* "adını verdikleri yüce bir ilahla beraber yaşarlar. Güney batı Pasifik'teki Melekula adasında ilkel kabile hayatı yaşayan Nambialar "*Tano* " adlı yüce bir varlığa inanırlar. Bu tür metinler içindeki göksel güçleri görebiliyoruz. Özellikle bu ilkel dinlerden başka bizim bilemediğimiz ve tarihsel kayıtlara işlenmeyen daha çok dinler vardır.

Nedense bu ilkel yaşamın içindeki yazısız toplumların tümü ilahlarını göklerden gelen üstün yetenekli ve güçlü varlıklar olarak belirtiyorlardı. Bu ilkel insanı gökyüzünü işgal eden enerjiye yönelten düşünce neydi? Dönemin rahip yazarlarına göre ilkel insanın ataları ya da tanrıları yukarılarda bir yerlerde mi yaşıyorlardı? Dramatize olmuş bu konu ile ilgili belki de yüzlerce yazıt, yüzlerce arkeolojik belge bulunmaktadır. Yazıtların çoğu göklerde metal araçlarıyla birlikte uçarak gelen ve ilkel kabilelerdeki insanı bilinçlendirmeğe çalışan yaratıcı öğreticilerindi. Buna benzer örneklerden bir tanesi Musa'nun kitaplarından birinde Hezekiel adında bir kral-peygamberin başından geçenler açıkça gösteriyor ki diğer yıldızlardan dünya insanını ziyaret edenleri göstermektedir. İnka uygarlığına baktığımız zaman tapınak duvarları üstünde gösterilen astronot giysili insanlar bunun net ve açık örneklerinden biridir. Çok uzaklarda değil yakın tarihlerde bile Mısır'da totemlerle ilgili benzeri hayvansal heykeller tanrılara adanmış heykeller olarak bellekleri süsledi. Mısır'ın eski

başkenti olarak bilinen tanrılar kenti Memfis'te (İ.Ö.260-342) yıllarında yaşayan Firavun II'nci Nektanebo Serapis tapınağını Tanrı Apis'e adadığını mezar taşlarında yazıyordu. Tanrı Apis dediği şey ise bir boğaydı. Yani o tarihlerde insanlar kutsal sayılan Apis boğalarına tapıyorlardı. Onlar için büyük ve süslü mezarlar ile tapınaklar inşa ediyorlardı. Hatta ölen boğaları da granitten yapılmış büyük taş sandukalara koyarlardı. Demek ki ilkel toplumlar boş yere göklerden gelen üstün güçlere inanmamışlardı. Bilinmeyen bir ziyaret vardı. O da yaratıcıların hayvan figürlerinden maskeler kullanıp, dünyamıza gelmeleri şeklinde mitolojik metinlere işlenmişti! Nedeni de yakın tarihimizde Mısır'daki Apis boğaları. Eski Mısır'da yaşayanlar, doğada bunca güzel, harika objeler varken; neden Apis boğalarını kutsal olarak ilahlaştırıyorlardı? Özetle belirteceğim gibi uçan metal araçlar içinde dünyalıları eğitmeye gelen yaratıcı öğreticiler hayvan figürlerini belirten maskeler kullanmış gibi gösterilerek ilahlaştırılmışlardı. Yoksa o tarihlerde insanlar neden Apis boğalarının heykellerini yaparak kutsal saysınlar? Ya da ilkel insanlar göksel güçler dedikleri halde totemlerinde belirlemeye çalıştıkları tipleri hayvanlara benzeterek onlara olan korku ile karışık sevgilerini mi belirtiyorlardı?

İlk dinsel kayıtların yaklaşık 70 bin yıl önce tutulduğuna bakılırsa insanlar kendilerini güven altına alacakları yüce bir gücün varlığını bilinçli olarak ortaya çıkarmışlardı. Bu varlık önceleri sadece bireyin güç varlığı şeklinde tanımlanmış daha sonra da kabile bireyleri de sahplenmişlerdi. Sembollerle belirtilen bu metinlerin kayıp kıta olarak tartışmaları devam eden Mu kıtasında, Naacaller adı verilen usta misyonerler tarafından kıtanın yakınlarındaki kolonilere yayılmıştır. Naacal misyonerleri bir zamanlar Hıristiyan İspanyol misyonerlerin Amerika kıstasının gerçek sahipleri olan kızılderilere uyguladıkları gibi gittileri her yere din ile ilgili öğretim odaları kurmuş ve dinsel öğretilerini bu şekilde yaygınlaştırmışlardı. Özellikle misyonerlik sırasında Maya takvimine hayranlıkla bakmış olan rahipler onların takvim hakkındaki görüşlerinden yola çıkarak daha sonraları "grogoryen" takvimi şeklinde yenileyerek Avrupa kıtasına yaymışlardı. Bütün araştırma noktalarında İlk dinlerin ortaya çıkışıyla tanrısal görevli sayılan misyonerler tarafından yaygın hale gelmiştir. Bunların örneklerini Mezopotamya bölgesinde etkili metinler bırakan Babil'de bulunan çivi yazılı tabletlerde görmek mümkündür. Babil misyonerleri

"*kaldi/Kalde*" adı verilen okullarda dinsel bilgileri bu yolla yaygın hale getiriyorlardı. Bölgede kazılar sırasında bulunan bir tabletteki metinde "*...İster prens isterse bir köle olsun, kapı herkese açıktı. Doğrudan mabede geçerlerdi. Eşittiler. Çünkü göksel baba hepsinin babasının huzurundaydılar. Ve burada gerçekten kardeştiler. Hiç bir ücret alınmazdı. Her şey karşılıksızdı. (Jhames Churcward-Mu'nun kutsal Seömbolleri)...*" şeklindeydi. Bu tür eğitim okulları çoğu uygarlıklarda ortaya konulmuş ve insanlar oldukça ezoterik saydıkları dinsel öğretimini buralarda bilginin üst sınırlarını zorlayan üstadlar tarafından öğreniyorlardı. Günümüzde tek tanrılı dinlerle ilgili Hıristiyanlıkta "ruhban okulları" İslam inancındaki "Medreseler, İmam hatip liseleri ve İlahiyat Fakülteleri" bunlarla yaklaşık eş değerdedir. Özellikle Mu uygarlığındaki dinsel felsefenin temeli "Osiris" düşüncesine dayandırılmış ve kıtaya bağlı olan kolonilerden öğrenci kabul ederek bu fikirlerle onları dini anlamda eğitiyorlardı. İslam dini misyonerleri de aynı modayı takip etmiş gibi camilerin bir odasını dinin yaygınlaşması ve aynı konuda görev alabilecek kişileri seçmesi için "Medrese" adı altında eğitim yapmaktadırlar. Doğu kroniklerinde bölgede bilgi yayan misyonerlerin hazırladıkları kutsal metinleri ve belgeleri "Altın Çağın Kitapları" adı altında toplamışlardı. Doğu kaynaklarında bu tür metinlerin dinsel öğretiyi nasıl yaygınlaştırdığı ve misyonerlerin nasıl çabaladıklarını belirtirler. İlahi sırlar monarşik sistem gibi ancak kendilerinden daha üstün olduklarına inandıkları kişilere miras şeklinde bırakırlardı. Çünkü dinsel öğretideki etimolojik kök sadece bilgi seviyesi üstün bulunan rahiplerden rahiplere bir miras şeklinde aktarılmaktaydı. Bir döneme damgasını vuran İskenderiyeli Clement "*...Kutsal sırlar yalnızca yüksek mertebelere erişen rahiplere ve yükseleceği belli olan varislerine teslim olunurdu...*" şeklinde önemli bir saptama yapmıştı. İşte bu bilgilere daha sonra Mısır seyahatine başlayan Yunanlı filozoflardan Solon, Eflatun, Fisagor, Tholes gibileri önemli bilgileri elde ederek çağa alternatif bir felsefi yol kazandırmış ve inisiyeleri içinden çıkılması zor labirent gibi görmemiş ve daha da yalınlaştırmışlardı. Böylece yalın bir şekilde ortaya çıkarılmak istenen dinsel düşünce bir anlamada da Yunanlı felsefeciler tarafından oldukça zor hale getirilmiş ve anlaşılması da zorlaştırılarak daha da bilinmez bir duruma sokulmuştur. Bunun nedeni de Yunan dinsel metinlerinin kaynakla-

rının tümünün Mısır ilahilerine dayanması ve bu gerçeğin ortaya çıkmaması için de böyle ekollerle izole edilmesi şeklinde göstermek sanırım yanlış olmayacaktır. Çünkü Yunan dinsel metinlerinde adı geçen çoğu ünlü tanrıların etimolojik kökleri Mısır ve Anadolu kültürlerinin kırılma noktasıyla var olmuş ve sanki başka bir anlayış varmış gibisinden o Anadolu'daki eski dinsel adlar yok edilmiş ve mitolojinin Yunan kültüründe başladığı şeklinde yanıltıcı bir felsefeyle ortaya çıkmışlardı. Özellikle Anadolu ve Mısır metinlerinin değiştirilmesiyle oluşmuş Yunan mitolojisinin ana nedenlerinden biri de yeni bir mitolojinin çalışması şeklindeydi. Bu mitolojinin ortaya çıkmasının önemli mimarı görselliği ise Mısır'ın devasa anıtlarına entegre olarak yaratılmasıydı.

Önceleri geometrik desenler kullanılarak çizilmiş sembolik çizimlerde insanlar sonsuz olan, her şeye egemen, her şeyi yapabilen ve görebilen kadim bir varlığı canlandırmak için çizimlerle rastgele sembolik resimler üretmeye çalışmışlardı. Bu çizimlerle yaratıcının insanı yarattığı zaman bedenine sonsuz ve ölümsüz olabilen bir ruhu yerleştirdiğine inanılmıştı. Onlar oldukça sıkıntılı ifadeleri yaşatma ve bulmak için çaba sarfedip insanı yaratıcılarından sonra bir ölüm dönemine girerek toprağa geri dönecek bir inancı yoğunlaştırmışlardı. Onlar bu maddesel bedenin içinde yer alan ruhun ölümsüz olduğuna ve bir başka bedene girmek için hazır beklediklerine oldukça inanmışlardı. Böylece ruh bedensel sığınağından çıkıp yüce kaynağa erişir ve orada huzur içinde yaşardı. Semavi baba dedikleri yüce varlık onlar için en değerli sevgi sembolüydü. Bütün insanlar bu semavi baba tarafından yaratıldığına inanılırdı. Bu nedenle ilke olarak insanların hepsinin kardeş olduğuna inanılır ve ilk yaşamı ortak bir çatı altında geçiştirirlerdi. Ölümden sonra da semavi yüce varlığa ne şekilde ulaşılması gerektiği için çaba gösterir ve bu uğurda törenlerle, kutlamalar eşliğinde dualar yaparlardı. İnkaların yaratılış mitolojilerinde adı geçen baş tanrı Wiracocha da aynı geleneksel sistemle insanı yaratırken onları kardeş olarak yaratır ve dünya düzenini o kardeşlerin eline bırakmış bir tanrı şeklinde tanıtılmaktadır. Bir başka ilginç serüven ise Kiçelerin el kitabı olan "Popol-Vuh"-ta tanrıların kendi aralarındaki futbol oyunudur. Yeryüzü ve yeraltı tanrıları güç dengelerinin tek bir noktada toplanması için böyle bir oyun sonunda kazananın bütün ilkelere egemen olma düşüncesini pekiştirmek şeklindeydi.

Texas'ın merkezine dikilen on emir heykeli…

İnanılır gibi olmasa da kardeşlik kavramı çok eskilerde daha akla yakın bir şekilde ele alınır, ortak paydalarla yaşam devam ettirilirdi. Mısır'daki nil nehrinin tarihte bıraktığı izlerle sarhoş olmamak elden değil. Bu görsel nehir için Edouard Schure"…*Her yıl, yaz yıldönümü gelip de Etyopya'nın şu bardaktan boşanırcasına yağan yağmurları başlayınca Nil renk değiştirip, Tevrat'ta sözü edildiği şekilde, kan kırmızı bir görünüme bürünmektedir. Bu haliyle sonbahardaki şu geceyle gündüzün eşit olduğu zamana kadar kabartmaya devam edip, her iki yakasını sular altında bırakmak-*

tadır. Ama granit kayalardan oluşma yüksek kaidelerinde dimdik ayakta duran mabetler, yeraltı mezarlıkları, kuleler ve piramitler, arta kalmış yıkıntılarının haşmetini, bir deniz halini almış olan Nil sularının ortasında ve göz kamaştırıcı bir güneş ışığı altında ne güzel yansıtmaktadır. Mısır'a özgü rahiplik kurumu, varlığını organizasyonuyla ve sembolleriyle birlikte, yani bilimin, içine bir türlü nufuz edilememiş olan sırlarıyla birlikte asırlar boyunca işte bu sayede sürdürmüştür. Şu ünlü ışık-Kelam doktrini, yani evrensel kelam doktrini bu mabetlerde, bu mahzenlerde, bu piramitlerde yoğrulmuştur. Musa, bu doktrini, öğretisinin temel taşı yapmış; İsa ise onun yaşayan meşalesi olmuştur.[.....]..Osiris'in ışığı terkedilmiş olan mahzenlerde artık ebedi anlamda sönmüştür..." şeklinde yorum yapar ve Hermes'in "*...Ey Mısır! Gelecek kuşaklara senden hatıra olarak sadece inanılmaz masallar kalacaktır ve seninle ilgili olarak geriye, taşlara oyulmuş kelimelerden başka bir şey kalmayacaktır...*" *ifedesiyle geçiştirecektir.* Edouard Schure "Büyük İnisiyeler" adlı eserinde ise Hermes ile ilgili "*...Mısır'daki kutsal doktrinlerin ilk ve esrarengiz inisyatöru olan Hermes-tot (İdris) adı, Ari döneminin çok öncelerinde Etiyopya ve yukarı Mısır havalisinde yaşamış olan beyaz ve siyahi ırkın karışımından oluşma barışçı bir melez toplumla ilişkilidir. Hermes adı, Manu ve Buda gibi bir türü, bir cinsi ifade eden bir addır. Aynı anda hem bir insan, hem de bir kastı ve hem de bir tanrıyı dile getirmektedir. İnsan Hermes, Mısır'ın yüce inisyatörüdür; kast olarak, okült geleneklerin, mutemet muhafızları olan ruhban tabakasıdır. Tanrı olarak ise, ilahi varlıklar ve inisyatörlerle bir tutulan Merkür gezegenidir. Kısaca belirmek gerekirse, Hermes, semavi inisyasonun dünya ötesine ait bölümnünü yönetmektedir. Mısırlı din misyonerlerinin rakipleri olarak gösterilen Grekler ona, üç kere büyük anlamına gelen trismejit adını eklemişlerdir. Çünkü o hem kral, hem yasa koyucu ve hem de rahip telâkki edilmekteydi...*" Hermese(Yani Tot/Thot) ait 42 kitabın bulunduğu ve bu kitaplardaki bilgilerin Mısır inisyasonun uç noktalarını oluşturdukları ileri sürülmektedir. Özellikle Amon tapınağında bir taraftan dini yayma, yaygınlaştırma ve yürütmenin başındaki en büyük rahip sıfatını taşıyan Musa bir taraftan da aynı tapınağı bir okul gibi işleterek Osiris'in felsefesini öğretmekti. Osiris'in felsefesinde öğrendiklerini daha sonra yalınlaştırarak yeni bir düşünce akımını

ortaya koymak için oldukça çabalamıştır. Musa'nın on emri için "Evamir-i Aşere" (İbranice Aseret ha-Dvarîm/Aseret ha-Dibrot; Arapça klasik; Latincede Decalogus) adı veilmekte ve bunların özellikleri Kur'an'da Bakara süresi 83-84 ayetlerde gösterilmektedir. Bu ayetler ise "*...83) bir zamanlar İsrail Oğullarının şöyle sözünü almıştık.(Allahtan) başkasına tapmayacaksınız, ana-babaya, akrabaya, öksüzlere, yoksullara, güzel davranışlarda bulunacaksınız. İnsanlara güzel söz söyleyiniz, namazı doğru dürüst kılınız, zekâtı da veriniz. Sonra pek azınızın dışında sözünüzden döndünüz, hâlâ da dönüyorsunuz. 84) bir zamanlar birbirinizin kanlarını dökmeyeceksiniz, kendiniz-den bazılarını "ülkenizden sürüp çıkarmayacaksınız" diye sizden söz almıştık. Sonra siz bunu kabul ettiniz ve kabülünüze şahit oldunuz...*"şeklindedir. Müsevi kaynaklara göre on emir Musa'ya sina dağında tanrı tarafından 2 taş tablet üzerinde yazılı olarak verilmiş olduğu söylenmektedir. Bunlar ahlaki yaptırımlar olarak ele alınmıştır. Bu ahlaki özellikler ise Tevrat'ın çıkış kitabı bab 20' de yer almaktadır.

On emir(kısaltılmış):

"...1-Başka ilahların olmayacak.

2-Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, ya da aşağıda yerde olanın, ya da yerin altında sularda olanın hiç suretini yapmayacaksın, onlara eğilmeyeceksin ve onlara ibadet etmeyeceksin.

3-Yehova'nın rab'ın ismini boş yere ağzına almayacaksın.

4-Sebt gününü takdis etmek için onu hatırında tutacaksın. Altı gün işleyeceksin ve bütün işini yapacaksın. Fakat yedinci gün Allahın Rab'e sebttir. Sen ve oğlun ve kızın, kölen ve cariyen ve hayvanların ve kapılarında olan garibin hiçbir iş yapmayacaksınız.

5-Babana ve anana hürmet edeceksin.

6-Katletmeyeceksin.

7-Zina etmeyeceksin.

8-Çalmayacaksın.

9-Komşuna karşı yalan şehadet etmeyeceksin.

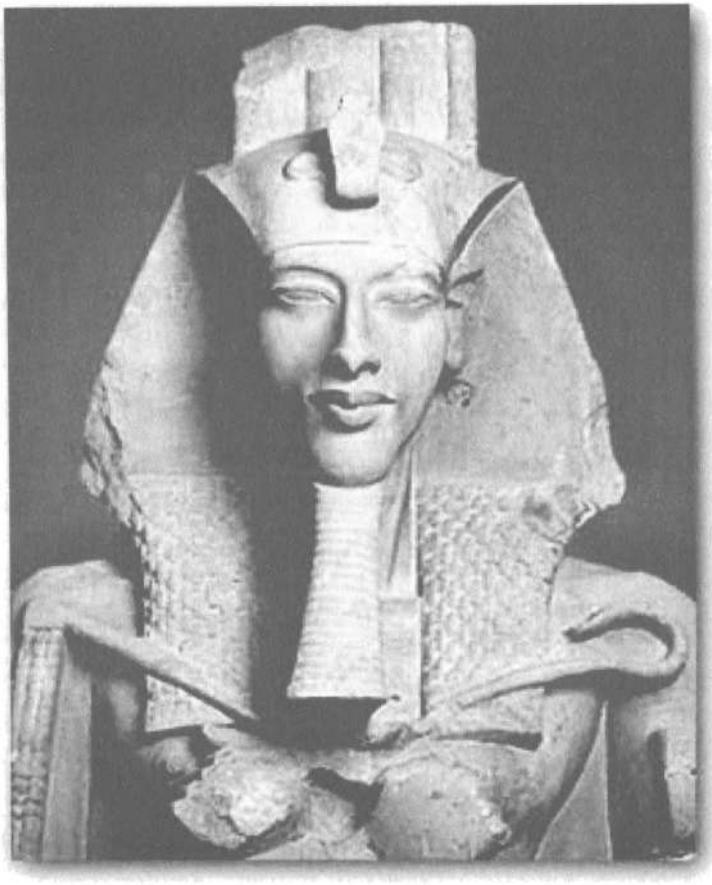
10-Komşunun evinen tamah etmeyeceksin, komşunun karısına, yahut kölesine, yahut cariyesine, yahut öküzüne, yahut eşeğine, yahut komşunun hiçbir şeyine tamah etmeyeceksin..."şeklindedir.

Yakın dönemin tek tanrılı dini olan İslam dini kitabında bu ilkelerle örtüşen ifadeler bulunmaktadır. Bu ifadeler; "adam öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, hırsızlık yapmayacaksın, anne ve babaya hürmet edeceksin" şeklinde devam eder. Görüleceği gibi çok eski dinsel metinlerde de tanrısal imgeler kullanılmış ve bir anlamda da caydırıcı yasalar şeklinde bazı kurallar getirilmiştir. 10 emrin yalınlaşmadan önceki şekli Osiris felsefesinde 42 emirden kaynaklanmaktadır. Osiris felsefesinde yargılama ritüelinde 42 yargıç tanrıdan ve konumlarından söz edilmektedir. Osiris'in felsefesini Ramses II döneminde Amon tapınağında halka anlatıp yaygınlaştıran Musaydı. Diğer dinsel anlayışların çoğunda da Mısır'ın ezoterik inancından yelpazeler görülür.

AKHENATON IV NEDEN DİN DEVRİM YAPMAK İSTEMİŞTİ?

Sistemli, kararlı ve yaratılışın bütün özelliklerini belirlemek isteyen kozmik inancın getirdiği davranışlar, bütün dinlerde tanrılar için önceleri melodisiz, sonraları dans ve oyunlarla karışık bir ritüel ve daha sonraları ise sadece müziğe dayalı ilahiler türetilmiş; bu ilahilerle tapınaklar, kiliseler ve camiler süslenerek ilginin daha çok arttırılması yoluna gidilmiştir. Son dönemlerde sessizce okunan dualaların da müzik eşliğinde söylenmesi opera, tiyatro gibi yan elementlerin desteği sağlandı. Muzikli dualar nedense halk tarafından beğenildi. Nil deltasında sırlarla yüklü bilgileri yayan Thoth bir koldan Atlantis'ten Osiris'in inisiyelerini toparlayıp onu başka topraklarda çoğaltma eğilimindeyken, insanlar da yavaş yavaş bu inisiye içinde yeni ve genç dinlerin yaratılması için çeşitli ifadeler öne sürdüler. Daha önce tanrısal sembol olarak oluşturulan güneşe tapınma düşüncesi çok çabuk insan belleğine girince kişiler de tanrılara ait olabileceği her türlü oluşumu kutsal hale getirmek için çabalamışlardır. Bu oluşumların kutsanma ve sunularla tapınma gelenekleri de kaçınılmaz törenler yapılırken tanrısal aşka gelen bireylerin ortaya koydukları tavırlarla inanç adına katliamların oluşması gerçeğini hepimiz biliyor olmalıyız. Bu katliamlar arasında Mayalar, Aztek ve İnkalarda tanrı adına uygulanan kurban rütüellerinde akla sığmayan davranış ve tavırlar sergilenmiştir. Aynı ilkel davranışlar Mezopotamya bölgesinde de yaşanmıştır. Bu uygarlıklarda "güneşin yaratılması efsaneleri"nde ilginç imgeler bulunmakta ve kozmolojik inançla bireyin inancı bir noktada birleştirilmektedir. Güneş yaratıldıktan sonra onun enerjisinin daha fazla dünyaya yayılmasını sağlamak için rahiplerin öne sürdüğü kurban rütüelleri unutulamaz. Güneşin ısı ve aydınlık enerjisi insan beynini en çok etkileyen bir tanrısal oluşum olarak karşımıza çıkmıştır. Tarih bu düşünceyi beraberinde sürükleyip getirirken,

paralelinde de çok tanrıcılık fikri ilerlemiştir. Artık neredeyse her mahallede bir tanrı düşüncesi doğuyor ve krallar da tanrısal korku yüzünden oluşan en küçük dinsel gelişmeyi de desteklemek zorunda bırakılıyordu. Bu davranışlara benzeyen dinsel hortlayış günümüzde de görülüyor. Tanrılar yaratılma yerine yeni mezhepler ve dinler yaratılmaktadır. Eski uygarlıkların çoğunda bu çok tanrıcılık geleneği kronik bir şekilde çoğalır. Çok tanrıcılık düşüncesinin ortaya çıkmasıyla akla gelmeyen tanrı gurupları ve sorumlulukları doğmuştur. Bu sorumluluklarla akıl dışı işlerin, dağların, suların, yapıların, yağmurun, bulutun vs görevlerin koruyucu ve yaratıcı tanrı adları oluşturulmaya başlanmıştı. Çakal başlı, kartal başlı, su gergedanı vücutlu, fil burunlu, kedi başlı, yılanbaşlı gibi betimlemeler anlatılmakla bitmiyor. Çok tanrıcılık fikri tanrısal sembol olan güneşe tapınmayı gereksiz bir konuma sürüklemişti. Böylece cok tanrılı dinlerin çoğalması ve artık tanrısal tapınmalarda neredeyse unutulmuş olan "güneş"e yeniden tapma düşüncesi Mısır firavunlarından Amenofis III, el atarak biraz kurcalamak istemiştir. Nedense kralın bu fikri Amon tapınağının rahipleri tarafından yeterli ve yerinde olmayan bir inanma tarzı olacağı ileri sürülerek kralın daha fazla ilerlemesini engeller tarzda tanrısal törenlerin çoğalmasını sağlamaya çalıştılar. Kısacası tapınaklarda rahipler söz sahibi olduğu gibi krallık koltuğunda da söz sahibiydiler. Amenofis III bu örgütlenme karşısında teredütsüz bir şekilde tek tanrıcılıkla ilgili devrimi nedense ertelemişti. Dönemindeki siyasal yelpazeler nedeniyle başarısız olacağını düşünerek bu reformunu rafa kaldırmıştı. Ancak Amenofis III bu projesinden vazgeçmeyi hiç istememişti. Talihsiz bir şekilde öldürülmesinden sonra (zehirlenerek öldürülür!) yerine geçen oğlu Amenofis IV (Daha sonra adını Akhenaton şeklinde değiştirmiştir.) beklenmedik bir reform yapar. Bu reform atılan her adımın sadece irtica şekline dönüşen Mısır dininin mimarları olan rahiplere yönelik uygulanmıştı.

Amenofis IV(Akhenaton)
ilk defa din devrimi yapan Mısır Firavunu

Akhenaton'un Mısır dilindeki Horus adı "Neferheprure" olarak yazıtbilimciler tarafından bulunarak tarihin altın sayfalarına işlenir. Amenofis'in sözcük anlamı ise "Amon bağışlayıcıdır" şeklindedir. Daha sonraki tarihlerde yaptığı din devrimi nedeniyle adını "Aton'u memnun eden" anlamını taşıyan Akhenaton olarak değiştirmiştir. XVIII Hanedan döneminin firavunu. Babası Amenofis

III yerine (İ.Ö.1353-1336) krallık koltuğuna oturur oturmaz ilk işi yakın akrabası olan vezir Ramose'yi görevden almak oldu. Bu firavun artık halk arasında adıyla çok farklı şekillerde tanımlanmaya başlamıştı. Mısır'da halk dilindeki sözcük anlamı ise ["Güneş tekerinin hoşuna giden"] ya da ["küre' nin eylendiği/Aton'u memnun eden"] anlamlarını taşır. Son derece mistik ve geleceği görebilen bir düşünceye sahipti. Mısır'da ilk defa insanlık tarihinde halkı tek Tanrıya inanmaları için ikna edip çok yönlü dinsel reformlar yaptı. Şahin başlı olarak betimlenen Ra-Harahatı yerine "Aton-ra'yı benimseyerek tapınma sembolüne " ışınlı güneş diski" adını koyar. Krallığın gücünü kullanıp tek tanrıcılığa yeni bir adım atarak Mısır tarihinde ilk dinsel devrimi başlatır. Amenofis III ile Kraliçe Tiye'in oğludur. Babası Amenofis III (Amenhotep) yerine tahta geçip firavun olan Akhenaton'un gerçekleştirdiği dinsel reformlar uzun sürmedi. Sanata ve yazınsal gelişmeye büyük destek vererek yenilikler yarattı. Tek Tanrıya inanmada çeşitli reformların yanı sıra halkı sanata yönlendiren çalışmalar yürüttü. Akhenaton "Güneş Kursu Ufku" adlı tavansız bir tapınak yaptırdı. Bilindiği gibi islamın merkez binası olarak bilinen Kabe'nin de tavansız bir yapı olduğu görülmektedir. Amon-ra'nın bütün heykellerini yıktırdı. Tek tanrıcılığa inanma (Monoteist) sistemini yerleştirmeye çalıştı. Tell el Amarna'daki bu tapınağı tek Tanrıya inanmanın bir sembolü olarak yaptırdı. Teb'deki Amon-ra'ya tapınmayı yasakladı. Tek bir Tanrının evrenin sahibi olduğunu açıklayan belki de insanlık tarihinde ilk insan unvanını aldı. Onun için yüce Tanrı Aton'du. Hollanda, Eski Eserler Ulusal Müzesi Mısır koleksiyonu sorumlusu Maarten Raven, Akhenaton için "*..Çağdaşları neye uğradığını şaşırmıştı..*" şeklinde bir ifade kullanmıştı. Eşi Nefertiti ile birlikte eserler yaratan sanatçıları korudu. Çok sevdiği karısı Nefertiti'nin adını da "Nefer-Nefru-Aton" olarak değiştirdi. Mitanni ülkesindeki adı Tadukhepa olan Nefertiti'nin Mısır dilindeki anlamı da "güzel geldi" şeklindeydi. Aton-ra'yı tek Tanrı olarak kabullendirmeye çalıştı. Ancak Mitanni prensesi olan eşi Nefertiti, Aton-ra'nın Amon'dan daha üstün olamayacağını her defasında savundu. Nedeni de saraydan sık sık sokaklara inerek halkı dinlemesine bağlandı. Akhenaton karısının bu gizli çalışmasını beğenmiyordu. Sonunda korkulan olmuştu. Amon Rahipleri pusu kurarak vezir Ay'ın katkılarıyla Akhenaton'u zehirleyip öldürdüler (Ancak

yeni kaynaklarda Akhenaton (Amenofis IV); "marfan sendromu" hastalığından ölmüş olabileceği açıklandı. Bu hastalık nedeniyle vücuttaki kemikler uzayarak yüz ve bacaklarda anormallikler görülür.) Amon rahipleri yönetime egemen oldular. Akhenaton'un ölümünden sonra ise gelen firavunlar Amon rahiplerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Amon-ra daha sonraları kendisini tanımak istemeyen Nefertiti'nin sanatsal gelişmelerini çok engelledi. Böylece Akhenaton'un ölümünden sonra yeniden çok Tanrılı dönem de başlamış oldu. Ölümünden kısa bir süre sonra kızı Meritaton'un kocası Semenkhare yönetime geçmişse de başarılı olamamış ve genç yaşta Akhenaton'un oğlu Tutankhamon (aynı zamanda da damadı) firavun koltuğuna oturtulmuştu. Bunların da sergilediği kötü yönetime fazla dayanamayan General Horembeb'in yaptığı askeri darbe ile Mısır'da yeni bir dönemin kapıları aralanmıştı. Tanrılar tarafından lanetlendiğine kendisini inandırmaya çalışan Nefertiti 6 kız çocuk ve 1 erkek çocuk dünyaya getirdi. 6 kızı bilinmeyen nedenlerle öldü. Lanetlenme nedeni Akhenaton'un davranışlarına bağlandı. Çünkü Akhenaton Amon-ra' ya ait taştan yapılmış tanrı betimlemelerin çoğunu yıktırmıştı. Kısacası Musa hayatta yokken Akhenaton tek tanrıcılığı başlatanların başında geliyordu. Ancak döneminde kronikleşen çok tanrıcılık düşüncesi onun şansız bir ölüm ile ortadan kaldırılmasını sağladı. Akhenaton IV, tapınaklar ve mezarlardaki ilkel tanrı heykellerinin tümünü yıktırarak evrensel bir dinin uygulanmasını arzulamıştı. Yaklaşık yirmi yıl Teb'lı rahiplerle uğraştı. Bu anlatımlarda görülen odur ki dinsel çoğrafyanın sınırlarında çıkar peşinde olanlar; çıkarları sona ermesin diye çeşitli atılımlar yaparlar. Yoksul halk üzerinde tanrısal korkunun tohumlarını serperek özellikle yönetimlerin üzerinde çok gizli ama planlı bir şekilde halkın ezici korkusunu salarlar. Çünkü geçim derdinde olan halkın bilgilenmeyle hiç ilgisi olmadığını hepimiz biliyor olmalıyız. İşte bu rahipler halkın zayıf yönlerinden yararlanarak tarihte dinsel koşuşturmalar içine gömülmüşlerdi. Ayni durum günümüzde de rahipler ve diğer din adamları tarafından talihsiz bir şekilde devam etmektedir.

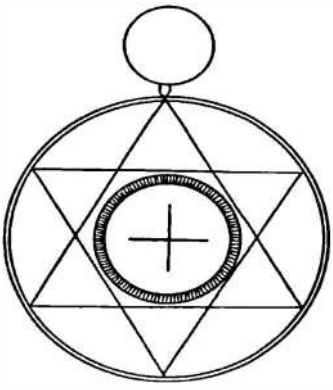
BABİL'DEKİ SEMBOL

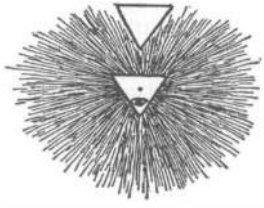
Bazı kaynaklarda, özellikle James Churchward her ne kadar Hz. İsa'nın din konusunda büyük bir üstad olduğunu ifade etmişse de ben bu ifadeye dinsel açıya ortak olan bir düşünürün tek taraflı davrandığını ifade etmek isterim. Bu tür çalışmalarda din adına kronikleşmek ortaya konulan bilginin bir anlamda da renk değiştirmesine neden olur. Bu durumda her ne kadar İsa'nın Mısır'da Amon tapınağında Osiris dini üzerine eğitim almış olduğunu öne sürsem de o günün koşullarında halk ayaklanmalarının çok fazla olduğu ve her ayaklanmanın başındaki kişinin de kral olduğu kanıtlanmıştır. Yaptığım incelemelere göre İsa'nın din için değil de özgürlük için eylem yapmış olabileceği inancına vardım. Bunların nedenleri anlatıldığında karşınıza onlarca ciltlik eserlerin çıkmasına neden olacaktır. Bu konuya yakın olarak Asur tarihi adlı kitabın yazarı Erol Sever"*...İsa'dan önceki Müsevi peygamberleri bir kurtarıcının (Mesih) gelerek, inananlara dar zamanlarında yardım edeceğini, onları kurtaracağını söylemişlerdi. İsa da toprak ağalarının ve tefecilerin gücünü kırmak, din adamları kastının etkisini azaltabilmek için Mesih olduğunu ileri sürdü. Antakyalılar, İbranice olan Mesih adının yerine, Elence kurtarıcı anlamına gelen Christianos adını verdiler. İsa, Hiristiyanlık: adını buradan almaktadır...*" şeklinde bir ifede kullanır. Eskiden Müsevi toplumu, kurtarıcılarına "Mesih" adını vermişlerdi. Bu kavram zaten Müsevi toplumun dinsel inancında kaynaklanan dinsen bir kavramdı. Sıkıntıda, darda olan müsevileri kurtaracak olan dinsel bir temsilci'ye "Mesih" adını vermişlerdi. Mesih inancı farklı biçimlerde İslam dinine sızarak çeşitli inanç ve tarikatlar içinde görülür. İslam savunucuları da kurtarıcının adına "mehdi" derler. Arada bir ayrıntı göze çarpar. Hıristiyanlar mesih inancını benimseyerek, İsa'yı da bütün insanların kurtarıcısı olarak görmüşler. İsa'nın incili de hiyeroglif yazılarla yazılmış olarak biblos kentinde bulunmuştur. Bu yazılar

papirüs üzerine yazılmış olarak bulundu. Biblos kenti "bibel" olarak da anılınca "İncil"e ad olarak verilmiş olduğu da ifade ediliyor.

Hz. İsa'nın dokuz yaşından otuz yaşına kadar Mısır'da eğitim gördüğünü tüm araştırmacılar artık ortak bir noktayla bu görüşü savunuyorlar. İsa'nın Mısır'da eğitim gördüğünü çoğu kilise papazları da kabul ediyorlar. Konu böyle olunca İsa'nın bir din üstadı olmadığı ortada olacak gibi geliyor. O Mısır'da eğitim gördüğü sıralarda öğrendiği dinsel metodlardan Mu'nun kutsal metinlerine ilgi duymuş, Osiris'in kültünü incelemiş ve Musa'nın reformlarını da katarak yeni bir ideolojiyi ortaya atmaya çalışmıştı. Bu reformları da havarileri daha sonra onları yeniden düzenleyerek dinsel metinler olarak ele almışlardır. Ancak döneminde yaptığı baş kaladırı hiç bir zaman dinsel yönden yapılmış bir başkaldırı değildi. Her ne kadar eylemleri sonucunda onun çarmıha gerilerek öldürülmesinden kaynaklanan "çarmıh"ın da kutsal sayılması ya da tapınılması yanlış yorumlarla doludur. Çünkü İsa öldürüldüğü haç şeklindeki "çarmıh" sadece ona özgü olarak yapılmış özel bir ölüm sehpası değidi. Ayrıca çarmıh haç şeklinde de değildi."T"-şeklinde yapılmış bir nevi idam sehpasıydı. Ondan çok daha önceleri krallar tarafından uygulanan bir işkence metoduydu. Hatta Mısır'da da bu şekilde ölüm cezalarının uygulandığı dikkat çekici olarak bilinir. Daha sonraki yıllarda Hıristiyanlığın getirdiği ya da öne sürdüğü bazı dinsel ritüellerin çok daha da çarpıcı olması için yeniden çizilmiş bir şekilde halkın önüne konulmuştur. Bunun da nedeni Haçın başta Mısır'ın dinsel inisiyasonunda kutsal olduğunu bilen havarileri sembolun Mısır'daki haçların deformasyonuna uğratılmış biçimini gerçekleştirdiler. Halk ise acı çeken bir liderin bu nesnenin üzerinde öldürülmesinden dolayı çarmıhı kutsal bir sembol olarak yavaş yavaş yeni dinde bir tapınma aracı yapmıştır. İşte ilginç olan tek görünüm, Mu'nun kutsal metinleri ve Mısır'ın ölüler kitabındaki bazı önemli dinsel metinlerini başka anlamlarda kullanan İncil'in yazarları genç bir dinin ortaya çıkmasını sağlamışlardı. Zaten İsa'nın çarmıhta ölmek üzereyken söylediği "Hele, hele, lamah sabac ta ni" sözünün tamamen Maya dilinde söylenmesi de şaşırtıcı değimlidir? Bunun Türkçe karşılığı ise "Artık bayılıyorum, (kendimden geçiyorum) karanlık yüzümü kaplıyor" şeklindedir. Düşünün bir birinden uzak olan iki uygarlığın farklı olması bile dinsel anlamda kozmolojik olarak düşünce zin-

cirinin birbirine bağlanan halkalar olduğu ortaya çıkıyor. Şimdi bu şekildeki dinsel anlayışta kıtayı temsil ettiği öne sürülen kozmogonik diyagramın "Babil" kozmogonisine işlendiği ortaya çıkıyor. Babil'in kozmogonik sembolü yine karşımıza iç içe geçmiş iki üçgenin oluşturduğu kesişmeli alanlar ortasında birbirlerinden ayrılmış dairesel anlamlar ve haç şeklinde bir işaretin görüldüğü bir şekil önümüze çıkıyor. Bu üçgenlerin etrafı aralıklı iki daire ile sınır olarak kullanılmış. Büyük dairelerin altında kurdele yerine tek çizgiden oluşmuş yalın bir daire yer almaktadır.

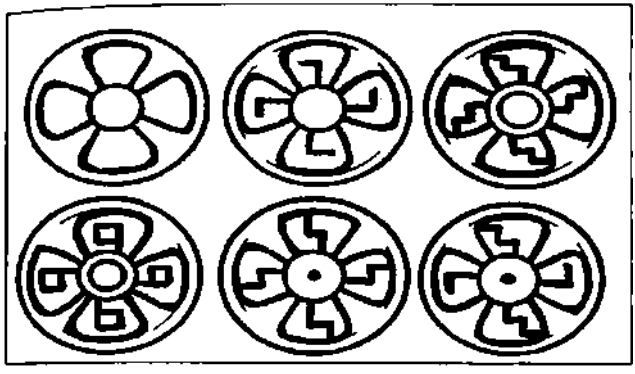

Babil'in kozmogonik sembolün betimlemesi

Zaten Jhames Churchward'ın Mu'nun Kutsal Sembolleri adlı kitabında "*...Ne yazık ki günümüzde bu dinde, Mısırlı rahipler tarafından Osiris dininin içine sokulan bazı aşırılıklar aynen yer alır ve İsa'nın hakiki öğretileriyle hiçbir şekilde bağdaşmazlar....*"şeklinde yanıltıcı bir ifade kullanır. Bu tür önemli inisiyelerin nasıl değişik şekillerde törenkleştiğini anlatmanın bence önemi yoktur. Burada önemli şeyler ifade eden Musa'nın dinsel anlayışının ardında dirilen ve tanrının oğlunun yarattığı din olarak bilinen İsa'nın dini, Mu kıtasının dinsel inisiyelerinin çarpıcı bir şekilde yeniden yorumlanarak değerlendirilmiş olmasıydı. İşte gerçek burada öne çıkıyor. Çoğu dinsel öğreti kitaplaştırıldığı zaman Osiris'in emeğinden söz etmiyor. Nedense kullandığı asasıyla (krallar da flagellum adında bir asa kullanırlardı) beraber Osiris, hep kilitlenmiş bir din

olarak karşılarında küçülmüştür. Bu nedenle onların öne sürmüş olduğu mitolojik yargılanmanın ritülei Osiris'in değil de hakkında bilgi sahibi olmadıkları bir tanrısal egemenliğe bırakmışlardır. Asa'nın kullanımı tüm dini önderlerin ele aldıkları kutsal bir sembolik dayanaktır. Bu tarzdaki bir dayanak çok daha sonraları taşıyıcısının kutsal görünmesiyle o da kutsal görünmüş ve günümüze kadar asanın önemi bir şekilde hatırlatılmış olmaktadır. Ezilen, sömürülen bir halkın hürriyetinin savunulması yerine dinsel öykülerin öne çıkması ve ölümden sonraki yargılama korkusunun yaydığı psikolojik eyleminden kaynaklanmıştır. İsa'nın ekol haline getirdiği dinsel düşüncelerinde yer alan dualardan en önemlisi olarak kabul edilen "rabbın duası"na bakıldığı zaman değişiklik göze çarpmıyor. Tamamen bu iki kıtada yayılmış bir öğretinin Musa'nın elinde şekil değiştirmesine rağmen eksilerin olabileceğini ele alan İsa'da eklemeler yaparak yeni bir biçim getirdiğine kendisini inandırmış olarak gördü. Tapınma da kurban ve sembollerinde bir marjinallik göze çarpmışsa da Kuran'da da çok farklı bir anlatım tarzının olmadığı tamamen öykünün kopmuş tarafının devamı olarak göze çarpan bir ilahi metin yer almaktadır. Cenaze törenlerinin yapılması ruhun yargılanması Osiris dinindeki ritüelin çok az farkla değiştirilmiş şekli olarak ele alınmış ve biçimlendirmeye çalışılmıştır. Çünkü bu kültten yaklaşık olarak onbin yıl sonra ele alınmıştır. Doğal olarak evrim geçiren konuşma ve yazma dilinin yardımıyla bazı eklemelerle daha da görkemli bir tapınma yolu seçilmiştir. Yakın tarihlerde Musa'nın özellikle düşüncelerinden yola çıkan İsa, Osiris'in etkisinden bir türlü kurtulamadığı için krala karşı ayaklanmasını daha sonraları tanrının varlığına bağlayacaktı. Sonuçta da öyle oldu. Ayaklanma bedelini ölümle tamamlayan İsa'nın ölüm noktası olan haç direğinin sembol haline gelmesi o döneme ait bir sembol olarak karşımıza çıkmıyor. Mısır'da, eski Meksika'da, Mezopotamya bölgesinde çok değişik haç şekilleri dinsel kozmogoniyi temsil etmek üzere uygulanmıştır. Osiris dininin temsilcisi olan tanrılar ve tanrıçalar da haç sembolünü kullandılar. Onların döneminde İsa'nın varlığı bile bilinmediği için hacı kullananlara hiçbir zaman Hıristiyan denilmedi. Görüleceği gibi İsa'nın havarileri halkın ilgisine karşılık olarak o dönemde kutsal olarak belirlenen ve din sembolü olarak kullanılan haçın yapısında bir değişiklik yaparak kutsal sembol olarak mira-

sın devamını ele almışlardır. Meksika'da bulunan ve "piramit haç" olarak adlandırılan haç şekilleri, aynı yerde tabletlerde gösterilen ilmikli haç örnekleri İsa'nın haçıyla bağdaşan şekillerle Mısır ve Mu'dan taşınan haçlarla aynı kategori ve aynı anlamla taşındıkları kanıtlanmıştır. Meksika'da bunan bu haç modellerinin Mu'nun kutsal sembolünün prototiplerine benzemektedir. Bu ilginç benzetmeyle Mayaların Mu kıtasından gelebileceği tahmin edilen insan gurupları olduğuna işarettir.

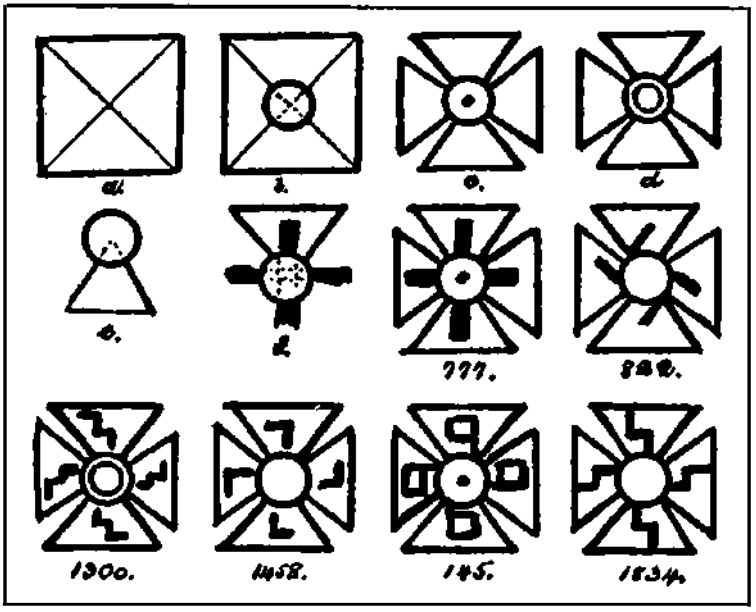

Meksika kıtasına özgü haç şekilleri

Benzetme haçlara göre İsa'nın da tanrı oğlu olarak kutsal gösterilip betimlenmesi için haça benzer bir sembolün kullanılmaması gerekmektedir. Anlam bakımından *"...Ülkesi-Toprakları ve İmparatorluğu"* şeklinde ele alınan "U-luumil" diye okunan haçlar da vardır. Bunun çevirisi ise "[...]...nın imparatorluğu" şeklindedir. Mu'nun kutsal dörtlüsünün sembolü olarak bilinen "svastika" haçlarının da evrimleşmiş şekillerini unutmamak gerekmektedir. Meksika kıtasıyla ilgili haç şekillerinin tablosunda yer alan bir numaralı haç ile beş numaralı haç arasındaki haçın evrimleşmiş şekline bakıldığında karşımıza faşizan bir amblemin çıktığı görülür. Yani insanlar bir taraftan tanrısal inancın nedenlerini kozmogoniye bağlarken bir taraftan da evrimler geçirerek sembol törenlerinde inanılmaz değişiklikler yaparlar.

Svastika haçının geçirdiği en son sembol dikkat edilecekse Hitlerin kullandığı sembolü anımsatmaktadır. Hitler döneminde vahşeti seven ve uygulayan bir tanrısal güç olarak cahil halkın başında doğanın yapısına karşı gelmeye çalışmıştır. Bu haçların dışında dairesel haçlar ve kanatlı kuşlar gibi olan haçlar da karşımıza çıkar. Bunlar genellikle eski Meksika, Hindistan ve Mısır'a nereden geldiği bilinmeyen haçlar olarak kozmogonik inançta yerlerini almışlardır.

Piramitlerin üzerindeki haçlar

Altını çizerek açıklamak istediğim bir başka konu ise Musa'nın yazdığı kitabın Mu kıtasında konuşan insanların diliyle yazılmasıdır. Eğer dikkat edilecekse Mu kıtası doğa afetleri karşısında hasar görmeden önce buluntular sonucunda Ra adında olan kralları "Ra-Mu" diye adlandırılarak bir tanrı gibi tapınılırdı. Ra'nın inisiyelerinin kesinlikle kozmogoniye büyük ağırlık verip ileri sürülmesine rağmen felsefesi dar olan araştırmacılar ne yazıktır ki bunun karşılığını bir türlü açıklayamamışlar.

Açıklama

Asa: Eski çağlarda Tanrı ya da tanrıçaların asalarının yanında kutsal obje olarak kullandıkları dinsel bir semboldü asa. Ptah, Amon, Osiris, İsis gibi tanrı ve tanrıçalar değişik şekillerde kullandılar. En son şekli Hıristiyanların kullandıkları şekil olarak görülür. Eski antik Mısır'da Tanrıların kullandıkları asalara Uas adı verilirdi. Genellikle asanın tepesinde bir köpek başı bulunurdu. Çatallı uzun bir baston şeklindeydi.

MİTLERİN GÜNÜMÜZDEKİ ÖNEMİ

Kalküta ve Bükreş'te felsefe eğitimi alan ve Paris'e yerleşerek yaşamını devam ettiren Romanya asıllı Mircea Eliade (1907-1986) 1973 yılında yayımladığı ve Türkçeye çevirisiyle "Mitlerin Özelliği" adını taşıyan yapıtında arkaik dönemlere ait olan mitleri akademik bir şekilde inceler. Mitlerle ilgili kitabının "yaşayan Mit'in önemi adlı makalesinin girişinde *"...Yarım yüzyıldan daha uzun bir suredir, batılı bilginler mitlerin incelemesini, söz gelimi XIX. yy'inkiyle açıkça çelişen bir bakış açısı içine yerleştirmişlerdir. Tıpkı kendilerinden öncekilerin yaptığı gibi, terimin yaygın anlamıyla miti "fabl","uydurma, kurmaca olarak ele almak yerine, onu, arkaik toplumlarda anlaşıldığı biçimiyle benimsemişlerdir. Gerçekten de bu gibi toplumlarda mit, tersine"gerçek bir öyküyü" belirtir. Üstelik de kutsal sayıldığı, örnek oluşturduğu ve anlamlı olduğu için son derece değerlidir. Ancak "mit" sözcüğüne yüklenen bu yeni anlamsal değer, onun gündelik dileği kullanımını oldukça anlaşılmaz kılar. Nitekim bu sözcük günümüzde "kurmaca " ya da "hayal" anlamında olduğu kadar, özellikle etnologlar, toplum bilimciler ve din tarihçileri arasında yaygın olan "kutsal gelenek, en eski vahiy, örnek gösterilecek model" anlamında da kullanılır..."* şeklinde bir açıklama yaparken mitlerin antik Hıristiyanlıktaki önemini de sayfalar ilerledikçe belirler. Arkaik kültür evrelerinden çok daha önceleri ele alınan mitsel öykülerin günümüzdeki düşünsel tarihe sadece aydınlık getirmiyor, aynı zamanda çözümü beklenen bir kategorik düşünce olarak da değerlendirilmektedir. Kehanetlere inanan ve mitler içindeki garip davranışların binyıllara hitap ettiği ve bin yıllar sonrakı yaşama öyküsel bir dille açıklık getirdiği bilinmektedir. Mitlerdeki bir dizi garip davranışlar hala çağdaşları olmayan günümüz düşünceyi yerinden sarsmakta ve bu tür garip davranışlar anlamsız olarak değerlendirilmektedirler. Nedense arkaik ve sonraki kültlerde mitlerin önemi dinsel hortlayışın başlamasına

neden olduğu halde yeni ve genç dinler bu mitlerin tamamen hayal ve düzmece birer yazı olmasını şiddetle açıklamaktalar. Mitlerin ilginçliğini ele almadan önce onların incelemesine ışık tutan Yunan, Mısır ve Hint mitolojisinden başlamanın doğruluğunu ele almak istiyor Mircea Eliade. Oysa Yunan, Mısır ve Hint mitolojilerinin belki de bilinmeyen kaynak mitolojisi Sümerlerin toprak altındaki gizli bilgilerinde saklanmaktadır. Ya da doğruluk derecelendirildiği zaman ezoterik kıta Mu'daki mitlerin prototip mitler olabileceği gerçeği gözden geçirilmelidir. Mezopotamya mitlerinin özelliklerine bakıldığında Mısırın ölüler kitabı dahil, Tevrat, Incil, Kur'an'ın bazı bölümlerinin Sümer ve Mezopotamya halklarının yazmış oldukları mitolojilerle çakışmaktadır. Mitlerin tanımlanmasının güç ve karmaşık bir kültür gerçekliği olduğunu ele alan Eliade, ayrıca *["...Bütün bilginlerin kabul edebileceği ve aynı zamanda uzman olmayanlara da yabancı gelmeyecek bir mit tanımı bulmak güç olacaktır. Zaten, tüm arkaik ve geleneksel toplumlardaki mitlerin bütün tür ve işlevlerini içerebilecek tek bir tanım bulmak olanaklı mıdır ki? Mit, çok sayıda ve birbirini bütünler nitelikteki bakış açılarına göre ele alınıp yorumlanabilen son derece karmaşık bir kültür gerçekliğidir. Bana göre en geniş kapsamlı olduğu için en az kusurlu olan tanım şudur: Mit, kutsal bir öyküyü anlatır; en eski zamanda "başlangıçtaki" masallara özgü zamanda olup bitmiş bir olayı anlatır. Bir başka deyişle Mit, Doğaüstü varlıkların başarıları sayesinde, ister eksiksiz olarak bütün gerçeklik, yani Kozmos olsun, isterse onun yalnızca bir parçası (sözgelimi bir ada, bir tür bitki türü, bir insan davranışı, bir kurum)olsun, bir gerçekliğin nasıl yaşama geçtiğini anlatır. Demek ki Mit her zaman bir "yaratılışın "öyküsüdür: Bir şeyin nasıl yaratıldığı, nasıl varolmaya başladığı anlatılır. Mit ancak, gerçekten olup, bitmiş, tam anlamıyla ortaya çıkmış olan şeyden zöz eder. Mitlerdeki kişiler doğaüstü varlıklardır. Özellikle "başlangıçtaki" o eşsiz zamanda yaptıkları şeylerle tanınırlar. Demekki mitler, onların yaratıcı etkinliğini ortaya koyar ve yaptıklarının kutsallığını(ya da yalnızca "doğaüstü" olma özelliğini)gözler önüne serer. Sonuç olarak Mitler; kutsal(ya da doğaüstü) olan her şeyin, dünyaya çeşitli, kimi zaman da heyecan verici akınlarını betimlerler. İşte dünyayı gerçek anlamda kuran ve onu bugün içinde bulunduğu duruma getiren de kutsalın bu akınıdır. Dahası, insan bugünkü durumunu, ölümlü, cinsiyetli ve kültür sahibi bir*

varlık olma özelliğini doğaüstü varlıkların müdahalelerinden sonra edinmiştir..."] şeklinde bir açıklık getirmektedir. Mitler genellikle gerçek ve yalancı öyküler şeklinde ele alınarak incelenmişlerdir. Kızılderililerin ele almış oldukları yalancı ve gerçekçi mitler arasında bazı ayrıntıların olduğu göze çarpar. Genelde mitlerdeki öykülerin tanrılarla doğaüstü varlıkların yer almasının yanında masallardaki varlıklar ise olağanüstü olarak tanımlanan kahramanlar ve hayvanların yer aldığı belirtilmektedir. Bu ayrıntılara bakıldığında mitlerin dinsel bir birlikteliğin çatısını oluşturduğu ortaya çıkmaktadır. Mitlerdeki anlatımlarda doğaüstü varlıkların yaratılışın başlangıcında önemli rollerle ortaya çıkmış oldukları görülür. Onlar başlangıçta yaratıcı rolü üstlenmiş varlıklar olarak mitolojide yer aldılar. İnsanın yaratılış biçimi bile bu tür mitlerin anlatımlarında yer almaktadır. Bu anlatımlardan yola çıkıldığında mitlerin gerçek olaylardan ve doğaüstü yaratıklardan dolayı samimi olduğu görülür. Yani Mit, gerçekle ilgili olduğu için kesinlikle gerçek olarak kabul edilir. Her zaman için herhangi bir "yaratılış" ile ilgilidir. Doğaüstü varlıkların yaratılış için yaptıkları rölleri anlatır. İnsan mitleri doğru yönden bildiği zaman nesnelerin "kökeni"ni de bilecek dereceye ulaşır. Orta Avustralya'da kutsal olarak belirtilen en büyük monolitlerden Ayers kayası yerli kabile olan Pitjandjara kabilesinin yaşadıkları bir alanda bulunur. Bu kaya moniliti yerlilerin geleneksel inancında kutsal bir tapınak şeklinde değerlendirilirmektedir. Onların ilk yaratılış öyküsünde önemli bir konumda olduğu belgelerle kanıtlanmıştır. Yaratılış mitolojisinde kayanın yaratılışı "zehirli-yılan insan" olarak tanımlanan Liru'larla "yilan-insan"olarak tanımlanan Kunia'ların kendi aralarında yaptıkları savaşla ortaya çıkmıştır. Lirualar kayanın doğu yakasında Kinualar da aynı yerde yaşamış ve yakınlarında bulunan bir kayayı aralarında paylaşamadıkları için savaşmak zorunda kalmışlardı. Özellikle mitolojide mağara ağızlarını kadın vulvasına benzeten bu yerlilerin savaş sırasında güçsüzlerin kaçmış oldukları belirtilir.

Kumdan yapılmış mitolojik bir betimleme

Dönemin yazmanları savaştan kaçanların ise çöl bitkileri ve bazı sazlıklara dönüşmesini yazarken o çağda onların düş dünyasının ne kadar zengin olduğuna bir işaret olarak görülmektedir. Avustralya yerlilerinin mitolojisinde ifade edilmeye çalışılan çocuğun doğumu ile ilgili "Düş zamanı" adlı eseri yazan Eser Coşkun"...*Bir çocuk doğduğunda önce arınması için dumana tutulur, sonra anneyle çocuk arasındaki göbek bağı kesilerek Emu tüylerinden yapılmış bir beze sarılır ve ağaç kabuğu liflerinin içerisine konulur. Bu şekilde uzun yıllar saklanır. Bir başka kabileyle dostluk kurulmak istendiğinde o kabileye bir iyi niyet, bir dostluk bağı olarak gönderilir. Bu bağı başka bir kabileye verme ayrıcalığı sadece topluluğun belirli bir kadın üyesine aittir. Göbekbağı uygun bulunan başka bir topluluğa verilinceye değin kabilenin yaşlı kadınlarından birisi tarafından saklanır. Bu kadınlar için çok önemli bir konumdur. Her genç kız ve kadın bu kişiye gıptayla bakar. Göbekbağı ile ilgili bu ritüel aynen anne ile çocuk arasındaki gerçek sevgi, gerçek dostluk ve gerçek şefkat gibi iki kabileyiş iyi dostluk ve kardeşlik bağlarıyla bağ-*

layan çok güçlü bir gelenektir. Hangi kabileye sunulursa sunulsun onur olarak kabul edilir. Kendi başına bir yasadır..." şeklinde ifadeler yazar. Bu göbek bağına da Ngarrındjeri dilinde Nhungee umpie adı verilmektedir. Bu tip örnek öyküler anlatılmakla tükenmiyor. Çünkü o döenmelrin yazmanları(Yani yazarları) ilginç imgeler yaratarak yazdıkları ya da öyküleştirdikleri olayları çok daha cazip hale getirmeyi başarmışlar. Olmek öykülerinde de ilginç bir öykü bulunmakta. Bu öyküde yerlilerden biri çok daha güzel şiirler yazmak için Huaca dağına çıkar ve orada tanrılara kendisine akıl-zihin verilmesi için dua eder. İstekleri arasında çok daha güzel şiirsel dualar yazmak adına zihnine tanrıların güç vermelerini ister. Dua eder ve dağın tepesindeki sunakların yanında adeta çırpınır. Birden Huaca dağının tepesinden kaya parçaları ve taşlar düşmeye başlar. Yerli ibadeti bırakıp, dua ederek kaçmaya başlar. Otlardan yapılmış kulübelerin bulunduğu köye döner ve rahibin bulunduğu kulubeye doğru koşmaya devam eder. Kulubenin önünde rahiple karşılaşınca; "ne oluyor kardeş"der rahip. Yerli, Huaca dağına çıkıp çok daha güzel şiirsel dualar yazmak için tanrılardan deste, akıl ve zihin istediğini sonra da dağdan yağan taşlardan dolayı ibadetini bırakıp kaçmak zorunda olduğunu belirtir. Yerli devam eder, ey yüce rahip sen her zaman Huaca dağına çıkıyorsun ama tanrılar seni taşlamıyorlar. Ben biraz akıl istedim diye beni taşlamaya başladılar. Neden sizi taşlamadılar diye yakınır? Rahip der ki ey kardeş ben rahibim, tanrıların en yakınıyım, ben şair değilim ki beni taşlasınlar. Görüleceği gibi mitlerde bile çok eskilerin ifadeleriyle "adamına göre muamele" biçimleri yaşanmaktadır.

MİTOLOJİK METİNLER YARATILIŞIN ÖNEMLİ BELGELERİDİR

İnsan belleğine yön veren araştırmalar, arkeologlar tarafından yapılan kazılar, yazıtbilimcilerin çözdükleri diller vasıtasıyla içinde yaşadığımız evrenle ilgili inanılmaz öykülerin öne sürdüğü yaratılış destanları ya da yaratılış düşünceleri bugün araştırma yapmak isteyenler için kaçınılmaz kaynaklar olmuştur. İnsan yaşam hallerinin ortaya çıkışından önce ele alınan yaratılış efsaneleri gizemini hala sürdürürken, çağımızda yaratılış ile ilgili çok fazla makalenin yazılmadığı ya da görüş belirtilmediği ortadadır. Bunun tek bir nedeni var, o da günümüze aktarılan yakın tarihli dinler arasında tahribatlara neden olacağından dolayı ele alınmadığı düşünülmektedir. Anlaşılmaz ama nedense bu tür mitolojik öykülerin belirli bir dönemden sonra hiç ele alınmaması gibi durumlarla karşımıza çıkıyor. İnanılmaz görünenin gerçek yansımasını taşıyan mitolojiler nedense günümüzde artık sona ermiş öyküler olarak biliniyor. Yaratılış öyküleri arasında yeryüzünde henüz bulunamamış yüzlerce öykü vardır. Bu öykülerle beraber yaklaşık yüzü aşkın tufan öyküsü de vardır. Yaratılış efsanelerine bakıldığı zaman Mısır'daki yaratılış öyküleriyle Güney Amerika'da yaşayan Mayaların, Azteklerin ve İnkaların da yaratılış öyküleri ilginç bir anlatımla düşüncelerimizi süslemektedir. Sümerler, Asurlar, Hititler ve onların paralelinde yeryüzü topraklarını paylaşan çeşitli uygarlıklarda yaratılış öyküleri her zaman tapınmanın ana noktası şeklinde ele alınmıştır. Yakın tarihlerdeki dinlerin tümünde yaratılış, öyküler halinde anlatıldığı gibi kutsal olabilmesi için de çaba gösterilmiştir. Eski Ahit kitabı (Tevrat)-Yeni Ahit Kitabı (İncil) ve Kuran'da da yaratılış öyküleri çarpıcı imgelerle anlatılmaktadır. Yeryüzüne yayılmış olan bu yaratılış öykülerini toplayıp anafikir-

leri alındığında ortak bir kültürden doğmuş olabileceği kesinlik kazanacak. Çünkü kozmik öyküler yeryüzünde yaratılışın mimarı olarak kendilerini yaşadığı toplumlara adamıştır. Yani birileri bir başka yerde dinsel kültlerle beraber yaşam için zorunlu olabilen bazı inisiyeleri taşıyarak bu topraklara getirmişlerdir. Yoksa durup dururken ilkel insanın yiyecek bulmaktan bile aciz olduğu bir ortamda tanrıyı araması ve onun için metinler hazırlaması mantık dışı olarak karşımıza çıkıyor.

Mu kıtasına özgü naakal tabletlerindeki yaratılış öyküsü de tıpkı dünyanın diğer yerlerindeki dinsel kültürlerde olduğu gibi karşımıza çıkar. Maya Kiçelerin kutsal el kitabı "Popol-Vuh"ta da benzeri yaratılış öyküler törenlerle gösterilmiştir. Ancak Mu kıtasının geleneğine uygun yaratılış öykülerinde "Hol Hu Kal" olarak yazılmış ve dilimizdeki karşılığı "hayatın bakireleri" adlı kozmik yumurtalardan söz eder. İlginçtir ki İsa'nın doğumunu "hayatın bakireleri" çizgisinde göstermek isteyen ve kendilerini dinin ustaları şeklinde tanıtmak isteyenler bu yakıştırmayı gelenek haline getirmişlerdir. Nedeni de bakire olan bir kadının doğan çocuklarının kutsal olmasına bağlandı. Bu kutsallık İnka mitolojisinde de vardır. Belirtilerden yola çıkarak Mısır dahil çoğu uygarlıkların dinsel uyanışında "güneşin çocukları" adı altında doğan kutsal çocuklara yönlenen bir kısım rahipler bu çocuklar arasından seçilerek tanrısal görevlerini yerine getirirlerdi. Tevratta anlatılan yaratılışın ilk basamaklarında "*....Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı. Ve yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı.; ve allahın ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu. Ve Allah dedi; ışık olsun, ve ışık oldu. Ve Allah ışığın iyi olduğunu gördü; ve Allah ışığı karanlıktan ayırdı. Ve Allah ışığa gündüz ve karanlığa gece dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu...(Bab/1.2.3.4.5)...*" bilgler dikkat çekicidir. Mitolojik öyküler sonucunda doğan dinlerin ana merkezdeki tapınma sembolü güneş olarak betimlenmiştir. İlk betimlemenin kayıp kıta Mu'dan yayılmış olabileceği bulunan belgeler kanıtlar gibi bir nitelik taşıyor. Bu kıtayı yönetenin adının Ra oluşu ve Ra'nın da anlamının güneş oluşu düşünceyi biraz daha rahatlattığı ifade edilebilir. Nedense güneş dilsiz ya da dilin yayılmasıyla çoğalan dilli toplumlar tarafından en büyük tapınma sembolü olmuştur. Günümüzdeki araştırmacılar da güneşin tanrının monoteistik sembolu olduğunu ifade edecek şekilde tanımlayarak

bu inancın devamını sağlamayı başardılar. İnsan tanrının varlığından sonra güneşin varlığıyla huzur bulabilecek bir tapınmayla yetinmişti. Mitolojik öykülerde ele alınan dört büyük yaratıcı gücün uzun süre bellekleri sardığı da açıkça görülen bir ifade şekli olarak karşımıza çıkıyor. Eski uygarlıkların genellikle tümünde bu dört yaratıcı güç önemli görevler üstlenmiş güneş üstü tanrılar olarak belirlenmişlerdi. Yaratılışın dört önemli kurmaylarından Mısır'ın Atlantis ya da kayıp Mu kıtasından gelen inisyelerine değinip geniş açıklamalarda bulunmanın daha aydınlık bir düşüncenin filizlenmesine neden olacak.. Sümer mitolojisindeki yaratılış metinleri araştırmacıların düşüncelerindeki soruların çoğalmasına neden olmuştur. Sümer tanrısı Ea/Enki'nin katibi Endusbar'a yazdırdığı tabletlerdeki ifadeleri de geçiştirmemek gerekmektedir. Çünkü Sümer metinlerinin Tevrat'taki metinlerin benzeri olduğu şeklinde ifadelerin olması ister istemez yeni dinsel anlayışın eski mitolojilerin demolize edilmiş bir biçimi olarak karşımıza çıktığı şekliyle ifade ediliyor. Maya-Kiçelerin el kitabında Mısır'da belirlenen dört tanrı inancının bir benzeri anlatılır. Kutsal el kitabı "Popol-Vuh"ta adı geçen dört tanrı olan Tzakol, Bitol, Alom ve Cajolom'un müdahaleleriyle ışığın doğuşu tarif edilir. Kitap bu doğuşu kozmik dörtgenin içinde anlatır. Benzer anlatımlar Tevrat ve İncil'de de yer alır (Bak İncil bab 1/Tevrat bab 1 ayet 2) Popol-Vuh'ta *"...her şey babamız Tanrı ve onun kelamıyla yaratıldı. Gök ve yer yoktu ve O'nun Uluhiyeti mevcut idi; buluta dönüştü ve kainatı yarattı ve onun ihtişamı ve ilahi kudreti gökleri titretti..."* şeklinde benzer olduğu kadar ilginç bir açıklamaya yer verir. Öykülerin benzerleri Hint mitolojisinde yer aldığını ifade etmekle eski Mezopotamya'nın dinsel kültünde yaratılışın yüce güç olması ihtimaline karşılık yapılması da gözden geçirilecek inançlar arasında yer almaktadır. Bu gün bile dinler içinde farklı fraksiyonlarla ortaya çıkan küçük mezheplerin bir zaman sonra dine dönüşmesi ve kendi çıkarları doğrultusunda tanrı adlarının değiştirilerek yeni sıfatların ilave edilmesi kaçınılmaz olarak görülüyor. Sümerolog Samuel Noah Kramer Sümer mitolojisine ait tablet çevirilerinde gördüğü ilginç notlardan yola çıkarak mitoloji içinde yer alan bilgilerin Tevrat ile bağlantısının olduğuna şaşırmıştı. Buna benzer bilgiler daha sonraki yıllarda Türk Sümerolog Muazzez İlmiye Çığ tarafından da açıklanmıştır. Samuel Noah Kramer *"...Bir*

çoban kralın Samilerde İştar, Sümerlerde İnanna adını alan tanrıçayla evliliğini kutlayan bu erotik şarkılarını, Neşideler neşidesinin önceli olmaları güçlü bir olasılıktır. Kösnül aşk şarkılarının kabaca düzenlenmesinden oluşan Eski Ahit'in bu bölümünün, Musa'nın kitabı, mezmurlar ve peygamberler kitabı'nın yanında yer alması eski ve yeni pek çok kitabı Mukaddes uzmanını şaşkınlığa uğratmıştır. Bugün, Kitabı mukaddes'in bu bölümüyle Sümer aşk şarkılarının, biçem, tema, motif, hatta deyimlerine varana kadar pek çok benzerlikler taşıdığı açıkça görülmektedir...." Belirtirken ayrıca benzer biçimde iki inançta da dağınık ve öne çıkan monologları Kramer "*... Neşideler neşidesiyle Sümer kutsal Evlilik Şarkıları'nın her ikisinde de aşık kral ve çobandır. Sevgili ise yalnızca "gelin" değil, aynı zamanda" kız kardeştir. Hem Kitab-i Mukaddes'in ilgili bölümü hem de Sümer şarkıları büyük ölçüde aralarına koro benzeri nakaratlar serpiştirilmiş monologlar ve sevgililer arasında geçen diyaloglardan oluşur....*" Şeklindeki çarpıcı ifadeleri ortaya koyar. Sümerlerde evrenin düzenlenmesiyle ilgili mitte evrenin yaratılışındaki objelerin ve Sümerlerdeki çeşitli öğelerin nasıl yaratıldıkları hakkında geniş açıklamalar yer alır. Düzenlemeyle ilgili birçok mitolojik öyküye yer verilmiştir.

Mezopotamya bölgesinde
Annunaki adıyla anılan mitolojik tanrılar

Bu mitlerden ilki, Ay-tanrı Nanna'nın (Sami adıyla Sin)in doğuş öyküsüyle ilgilidir. Ayrıca Enlil'in Ninbirdu ırmağında yıkanan Ninlil'e tecavüz mitolojisi izler. Sümer mitolojisinde ay tanrısı Nanna (Sin) en büyük tanrı olarak göze çarpar. Enlil'in öyküsünde yaratıcılığın bazı kısımlarının ele alındığı detaylarıyla belirtilir. Enlil yiyecek ve giyecek sağlaması için iki tanrı yaratır. Bunlar Sığır tanrı Lahar ve tahıl tanrıça Aşnan'dı. Bu iki tanrı yeryüzüne bolluk ve bereket getirdiler. Ancak bu iki tanrı işi eğlenceye, şarap içip sarhoş olmaya bırakınca tanrıların istediği yaratılışın eksik olduğu anlaşılır ve insan yaratma fikri ortaya atılır. Samuel Noah Kramer bu iki küçük tanrı ile ilgili bulunan tableti çevirerek gerçeği ortaya çıkarmıştır. Tablette *"...O günlerde tanrıların yaratılış odasında, Onların Dulkug evinde Lahar'a ve Aşnan'a biçimleri verildi, Lahar ve Aşnan'ın yapılışında, Dulkug Anunnakisi yediler ama doymadılar, Katkısız koyun sütlerini...ve iyi şeyleri, Dulkug Anunnakisi içtiler, ama kanmadılar, Katışıksız koyun sürülerinin*

sağlayacağı iyi şeyler hatırına, insana nefes verildi. Yiyecekler ve giyeceklerin sağlanmasıyla ilgili öyküler dışında evrenin düzene sokulmasıyla ilgili öykülerde yer aldı. Enlil'in "kazma"yı yaratması, Sümerlilere "karabaşlı halk" denmesi de öyküde yer alır. Enlil'in çeşitli kentlere olan gezisi de anlatılır. Kerpiç tanrı Kabta'yı yaratır. Onu kerpiç kalıplarının başına getirir. Evler yapar ve onları "Enlil'in büyük yapıcısı" anlamında betimlendiği Muşdamma'nın yetkisine verir. Ovayı hayvanlarla donatır ve başına da "dağın kralı" olarak betimlenen Şumugan'ı getirir. Daha sonra da koyunlar ve büyük baş hayvanlar için ahır ve ağıllar yapar çoban tanrı Dumuzi'nin yekisine bırakır. Evrenin düzenlenmesinde son mit olarak tanrıça İnanna (İştar)ın mitolojisi gelir..." şeklinde bilgiler göze çarpar. Güneş'in sembolize edildiği mitolojik metinlerin özelliklerinde bazı örnekler sıralanabilir. Bu örnekler:

BAŞLANGIÇTA GÜNEŞ YOKTU.

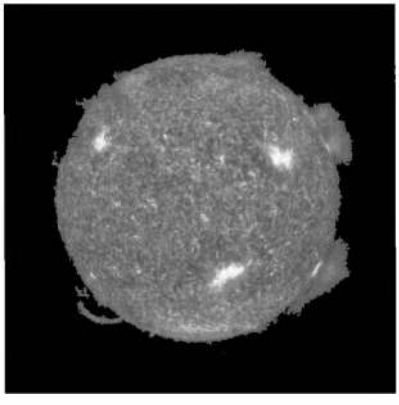
Tarih ve tarihsel akışı yaratan canlılar, zor yaşam koşulları karşısında "tarih ve yaşam" için kopmaz bir bütünün parçaları olmuşlardır. Muhteşem İnsan (kozmik düşüncenin mimarları desek daha iyi olur düşüncesindeyim.) neyi üretmişse onun çabalarını izleyen tarih, mutlakka sırlarıyla yüklü odalarında üretileni saklamış ve sırası geldikçe ortaya çıkarmayı da adeta bir görev ve gelenek olarak bilmiştir. Neye inanmışsa neyi yapmışsa ya da neyi yapmak istemişse tümünü saklayacak bir enerjiyi sürekli büyütmüştür. Canlılar gurubunun ezoterik versiyonu olan insanların önemle takip ettikleri insanlık tarihiyle, kozmik düşüncedeki tanrısal tarihin benzer yanlarının olacağına inanmaktan başka bir çıkış yolu bulamıyorum. Önemle üzerinde durulması gereken görünüm, kozmogonideki tanrılar gurubunun yaratıcısı ve gurubu kontrol altında tutan mükemmel bir mimarın oluşudur. Yaşayan insanlar da kendi aralarında bir tanrılar coğrafyasını kurmuş ve o coğrafyaya hükmedecek daha güçlü bir tanrının varlığını da açıklamaktan kaçınmamışlardır. Hatta yaratmak istedikleri tanrıları için çeşitli sıfatlar bularak onları doruk noktasına ulaştırmışlardır. Bu sıfatlarla insanların tapınma gereği inanmış oldukları enerjiye olan sonsuz bağımlılığını ifade etmektedir. Çünkü inanma bir ihtiyaçtı ve kendi kimliğine kavuşmaya çalışan insan bu ihtiyacını tanrısal öğretinin ağırlığına bırakmış, kendini de içinden çıkmak istemediği bir dinsel anlayışın tapınağına teslim etmiştir. Bu anlayıştan yola çıkmayı ya da yaşamsal bağ ile görünmeyen bir başka yaşamsal bağ arasında köprüler kurmak için oldukça çabalamışlardır. Kozmik gücün işleyişinde yer alan semboller farklı inançları yaratarak günümüze taşıyan bir araç oldu. İnsanlar araç niteliğini hala koruyan bu semboller uğruna savaşların dışında kendilerini de kurban olarak sunmuşlardır. Ama neden? Bu ve buna benzer soruları üst üste koyarsak belki de dünyanın hacmi kadar sorular yığını oluşur. Ama biz bu önemli yaratılışın

her ne kadar mitolojilere konu olmuşsa da özellikle onun reel yönüne doğru adımlarımızı atmaya çalışırız. Kozmik inisiyenin olmadığı bir düşüncede anatomik farklılıklar kendini göstermişse de insan en yüce tanrılar gurubunun yaşam alanı olan "ötedünya"'ya gitmeyi arzular hale gelmiştir. Bu nedenle üst dünya dedikleri dünyada yaşayan ve evreni kontrol altında tutmayı başaran tanrılara ulaşabilmek için oldukça farklı yöntemler uygulanmış ve arabulucu tanrısal tipler yaratılmıştır. Diyaloglar şeklinde tanrılarla insanlar arasında başlayan ikili konuşma tarihlerinin Musa'yla başlamış olduğu ortaya atılır. Ancak bu tezin ne kadar doğru olduğu beraberinde tartışmalar getirirken, Musa'nın yaşadığı dönemden 3-5 bin yıl öncesine dayanan çoklu tanrılar sisteminde tanrılar kendi aralarında diyaloglar yaptıkları gibi yaratmış olduklarını ifade ettikleri insanlarla da diyaloglarda bulunmuşlardır. Bu diyaloglara Sümer inancındaki tanrı Ea/Enki'nin yeryüzüne isteklerini aktarması için insanlar arasında seçtiği Endubsar adlı yazmanın tabletlere işledikleri bilgiler olarak gösterebiliriz. Doğaldır ki zaman süreci içinde tanrıların kendi aralarında oluşmuş diyaloglarını başka yöne kanalize eden birileri, birey ile tanrı arasında bir diyalogun başlamasını baz alarak tek tanrıcılık fikriyle dönemin kültürden yoksun feodal insanlarını etkilemeyi başarmışlardır. Bu davranış sembolik olarak önceleri farklı ideolojik inanmaların altında büyücülük ile yargılanmıştı. Yani çok eski zamanlarda belki de atalarımızın ilk dönemlerinde büyücülere tanrı gözüyle bakılmıştı. Onlar doğanın gücüne sahip varlıklar şeklinde tanımlanmışlardı. Büyücülerin tanrısal ilişkiler içinde olan kimseler olduğu inancı yavaş yavaş yerini büyücülüğün üst kademesini oluşturan başka görevlilere bırakmıştır. Bunlar, tanrılarla insanlar arasında arabuluculuk görevi üstlenmek için ortaya atılanlardı. Ve günümüzde bu kişiler ne yazık ki hala aynı kategoride düşünülmektedir. Büyücülük ile ilgili yaptığım araştırmaların ilgi çekici bölümlerine İsveç Sol Partı Merkez Komite Üyesi ve Stockholm (Huddınge) Belediyesi Başkan vekili ayrıca tarih ve Uygarlık adlı kitabın yazarı Şerefhan Ciziri "*...Din ve büyücülük tarih boyunca yan yana yaşamışlar. Din dünyasında insanoğlu kader belirleyici olana yani Tanrıya kendisini bağımlı his ediyor. Büyücülükte ise yaygın bir inanç vardır. O da şudur. Büyücü, kader belirleyici iktidarın, yanı Tanrı iktidarının kendisi tarafından denetlendiğini ileri sürer. Büyücülüğü yakından incelersek, bunun birçok özelliğini açıkça din*

dünyasından aldığını göreceğiz. Büyücü birçok alanda dincidir, din de etkinliklerinde büyücülüğü açıkça kullanıyor..Söz konusu iki etkinlik arasında karşılıklı bir sömürü ilişkisi vardır..." şeklinde bir ifadeye yer vermişti. Dolaylı anlatımların sonucunda nesnel bir şekilde önümüze çıkan iki sentetik düşünce tarzı vardır. Bunlardan biri büyücülük diğeri de büyücülüğe inanma düşünceleri. Kuşkusuz bu tarihsel çarkın içindeki dişlileri oluşturmaya çalışan büyücüler de seçici olarak dağları, mağaraları trans yeri olarak düşünmüş ve uygulamışlardır. İnanılmaz ama bu düşünceye benzer adımlar tek tanrıcılığa adım atanların seçici yerleri yine ortak nokta olarak belirlenmiş gibi düşünülen dağların zirveleri ve mağaralar olmuştur. Mısır, Sümer (Mezopotamya) inancından Güney Amerika'da yaşayan yerli inancına kadar (Mayalar, Aztekler, İnkalar) tanrısal enerjiyle diyaloğa geçiş yerleri mağaralar olarak belirlenmiştir. Diyalog mekanı seçilen mağaralar yakın dinlerin de vaz geçemediği bir buluşma noktası olmuştur. Yani mağaralar eski ya da yeni dinler hiç fark etmiyor, kutsal bir tapınma alanı niteliğinde öyküleştirilmiştir. O halde tanrılarla diyaloğun kurulduğu bu yerlere tapınma geleneğinin yapılmış olması küçümsenecek bir durum olmamalıdır. Dağların zirvelerine insan kurban eden İnkalar, Mayalar ve Aztekler bunlara bir örnek olarak verilebilir düşüncesindeyim. Tabii ki sadece bu suçu İnkalara, Mayalara ve Azteklere yüklemek de yanlış. Günümüz dinlerin önderleri de hep dağlara sığınmışlardır. O halde dağların dinsel dilde bir özelliklerinin olması gerekmektedir. Çeşitli eski uygarlıklarda olduğu gibi yakın tarihlerdeki dinsel adımlar nedense hep mağaralara doğru atılmıştır. İlkel düşünüşün oluşturduğu dinsel sınırlamada arabuluculuk görevlerini üstlenenlere büyücü gözüyle bakılırdı. Aradaki farkın toplumların gelişme süreçlerine bağlanmış olabileceği şeklinde ele alınmasından yana düşüncelerim yoğunluk içindedir. Tanrısal tapınmanın büyük öğretilere dayanmadığı, tanrısal varlığın ne anlamla yürütülmek istendiği hiç bir zaman açık bir şekilde ortaya konmadığı gibi, tapınmanın öğrenmeyle ilgili olmayan bir davranış olduğunu savunarak günümüze kadar sistem değişikliğe uğratılmadan devam etmektedir. İlginç tapınma yöntemlerinde uygulanan kurban törenlerinin özellikle insanlardan seçilmesi kültün tamamen açıklanmamasından kaynaklanmaktadır.

Tanrısal enerjiye inanan insanların, ona verilen görevleri tam olarak bilemeden uygulamaya ortak olması, katledilen binlerce in-

sanın yaşamasını engelleyerek sözde tanrıların sevineceği, mutlu olacağı ve çok daha iyi ürünlerin yetiştirilmesine yardımcı olacağı düşüncesi, insanın korkular içinde tanrısal ezilişini ortaya koymuştur. Günümüz dinsel ayinlerinde aynı işlem binlerce hayvanın katledilmesi şeklinde bir başka formatla devam etmektedir. Özellikle İslam dininde gelenek haline dönüştürülmüş hayvan kurban etme toplu bir katliam olarak tanımlanmaktadır. Acaba tanrılar kendilerine böyle sıradan sunuların olmasını mı bekliyordu? Tabii ki değil. Yüzlerce, binlerce hayvan, eski ilkel yaşamda uygulanan "insan kurban etme" geleneği yerine günümüzde toplu katliamlarla yok edilmektedir. Bunun karanlık nedeni tanrısal tapınmalarla bağdaşmadığı ortadadır. Çünkü adak olarak sağlanan madde kozmik enerjinin ürünü olarak düşüncede canlandığı süre içinde kutsal olarak bir tapınma sunusu olamayacağı açıkça belirtilmesi gerekmektedir. İşte görüleceği gibi insanın büyücüler dedikleri kurnaz tipler karşısında donup kalması bu şekilde tanrısal tapınmada bir ilkelliğin "monarşi" gibi bir sistemin devam edeceği akla gelen ilk iş olacaktır. Tarihsel belgeler çoğaldıkça insanların çok daha eskilere dayanan dinsel kültleri de ortaya çıkmış olacak. Bugün yapılan arkeolojik kazılar ya da yazıtların çözülmesi günümüz insanın teknolojiyi de iyi kullanması durumunda dinsel tapınmalarda ilkelliği ortadan kaldıracağı kaçınılmaz olacak. Araştırmalarda Mısır bölgesine yayılan kültün Anavatanı olarak Atlantis ile Mu kıtasının içinde bulunduğu ve döneminde büyük dinsel dalgalanmaların yaşanmadığı yalın bir dinsel anlayışın ortaya çıktığını ifade ediliyor.

İnsanları aydınlatan, ısıtan, korkutan, sevindiren, mutlu kılan, tanrının enerjisi olarak bilinen güneş kütlesi, tapınma aracı olmuş ve inananlar bu kütleyi dinsel betimlemelerinde disk şeklinde göstermişlerdir. Özellikle Mısır inancında kullanılan disk(çember) diğer uygarlıklara da sıçramış ve ne yapacağını bilmeyen insanlar durmadan bu diski taşlara, mağaralara daha sonra da kağıtlara işlemeyi ihmal etmemişlerdi.

Atlantis kökenli Thot, (çeşitli kaynaklarda ele alındığı gibi Greklerde "Hermes" İslam dininde ise "İdris" olarak tanımlanmaktadır.) Kral Seth'in kardeşi Osiris'in mitolojilerin çıkış noktasının kültü olan ezoterik düşüncelerini, Mu kıtasından Mısır topraklarına taşıyarak büyük bir organizasyonla yaydığını bütün tarihçiler, araştırmacılar biliyor artık. Thot'un bilerek Mısır topraklarına taşıdığı dinsel inisiyeler karşısında heyecanlanmamak mümkün değildir. Bununla ilgili Türk yazar Antik Mısır Sırları adlı kitabın yazarı Ergun Candan "*....Atlantisliler tarafından eğitilen Mısırlı rahipler daha sonraki yıllarda, bu sırların bekçiliğini üstlendiler. Atlantis kökenli inisiyasyonun merkezi de Mısır olmuş ve sırlar gizli mabetlerde saklanmıştı. Ancak şunu kesinlikle unutmamak gerekir: Tufan öncesine ait sırlar sonsuza dek saklı kalsınlar diye değil, zamanı geldiğinde ortaya çıksınlar diye buraya gizlenmişti...*" şeklinde ilgi çekici bir ifade kullanmıştı. Thot (Tot) son derece önem verdiği Osiris kültünün bölgeye yayılması ve tanrısal enerjiyi savunması için tapınaklar yaptırdığı ve bu tapınaklarda dinsel eğitimler vererek bu kültün yaygınlaşması için çaba gösterdiği kuşkusuz olarak bilinmekte. Bunların tarihsel boyutlarındaki insan geleceğini her zaman bilinmeyenle baş başa bırakan mitolojileri olmuştur. Kozmik Devirler adlı kitabın yazarı Rene Guenon "*...İslam tradisyonunda Seyidna İdris aynı zamanda hem Hermes ile ve hem de Hızır (Henoch) ile özdeşleştirilir. Bu çifte özdeşleştirme, Mısır ruhbanlığından da gerilere uzanan bir tradisyonel sürekliliğe işaret ediyor gibidir...*" şeklinde daha tartışmalı bir açıklamayla yola çıkıldığında eski ahit kıtabında (Tevrat) kral Henoh (Henoch)'un dönemindeki "tanrı-kral" ifadelerinin İslam dinindeki uğur ve şans getiren Hızır ile özdeşleşmesi akla uyan bir fikir olduğu öne çıkar. Önemli bir nokta olarak ele alındığında Hızır'ın ve İdris'in Mısır'ın dinsel tradisyonunda adı geçen Thot ile özdeşleştirilmiş bir isim olarak tanımlanmış olmasıdır. Thot Mısır'da nil deltasında bir koloni kurarak Osiris dinini yaymak için Sais kentinde bir de tapınak yaptırır. Bu tapınakta yaşadığı tarihten yaklaşık 6000 yıl önce kayıp kıta olarak bilinen Mu kıtasında önemli bir konumda bulunan "Osiris kültünü" yalınlaştırarak yaydı. (Bilindiği gibi Ramses II'nin üvey oğlu Musa, Mısır'da gördüğü ilahiyat eğitiminin yanı sıra firavunluk eğitimini de görmüştü. Tapınak baş rahibi olduktan sonra o da Thot'un Mu kıtasından

taşıdığı Osiris'in fikirlerini dönemindeki gelişmelere paralel olarak yalınlaştırmış, sempatizanlarına yeni bir diyalog kitabı şeklinde tanıtmıştı) Doğu ve batı uygarlıklarına yansıyan ezoterik bilgilerin Atlantis ve Mu kıtasında odaklandığını her ne kadar yazarlar ve araştırmacılar ele almışsalar da bunların kaynaklarının çok genç oluşu dikkat çekicidir. James Churchward "Mu'nun Kutsal Sembolleri" adlı kitabını yayına hazırlarken, tıpkı kalıntıları olmayan ancak bilinen bir tapınağın arkeologlar tarafından elekten geçirilen bir çalışmayla gün yüzüne çıkardıkları tapınakların özelliklerine benzer bir çalışmayı kutsal sembollerin dünya insanına bir anlamda armağan olarak verilmesi şeklini ele almıştı. Aslında bütün çalışmalarda düşüncenin kabullendiği bir çıkış noktası vardır. Bu çıkış noktaların yaşamın kökleri hakkında bize bir anlamda inisiye olarak verilen sembollerin yaşam tarzlarında zoraki bir anlamın olmasını hatırlatırken; tanrısal güçlerin egemen olduğu düşünce üzerinde sergilenen kutsanma ya da tapınma geleneklerinde hayal dünyasındaki inanca karşılık çizilen sembollerin diliydi. Farklı jeolojik fenomenlerin getirdiği katmanlar ve bu katmanların nelere ya da onların yol açtığı aşamalar da semboller vasıtasıyla bugüne ulaşabilmiştir. Demek ki bir şeye inanmanın karşılığındaki en belirleyici işaret elde edilen sembollerdi. Mu'nun Kutsal sembolleri adlı kitabın yazarı James Churchward *"...Doğal bir sonuç olarak, gerçek bilimin dinin ikiz kardeşi olduğunu gösterir. Onlar ayrılmaz bir bütündür, çünkü din olmadan insan kozmik güçleri idrak edemez ve bu güçler hakkında doğru dürüst bir bilgi elde etmeden büyük ilahi yasaya nüfuz edemez..."* diyor. Tevrat'ın belirttiği kozmik gücün işleyiş amacının burada ele alınması, erken bir düşünce olduğunu belirtmekte yarar görüyorum. Diğer uygarlık tarihlerine, özellikle kozmik düşüncenin getirdiği dinsel tarihe bakıldığında bunun Tevrat'tan çok daha önceleri işlendiği ortaya çıkacaktır. Bilindiği gibi Bir firavun gibi yetiştirilip, büyütülen Musa'nın (Hozarsif) Ramses II'nin (Usermaatre Meriyamun) üvey oğlu olduğu ortadadır. Musa büyüdükçe Osiris dini üzerinde eğitim görmüş ve belirli bir yaşa geldikten sonra üvey babası tarafından Sina'daki Amon tapınağına baş rahip olarak atanmıştı. İlginç olay işte budur. Ramses II Musa'yı büyüten bir insan olarak karşımızda bulunmasıydı; o olmasaydı belki de Musa'nın kozmik yöndeki gücü ortaya çıkmayacaktı. Kısacası Musa Ramses tarafından

büyütülmüş bir kişi olarak üvey babasına ihanet etmiştir. Burada Osiris dinini çok daha iyi öğrenen Musa, doğaldır ki kozmik düşüncenin baskısıyla yeni bir kült yapma ihtiyacının olduğunu düşünür. Onun düşündüğü yeni tapınma şekli daha önceleri Amenofis III tarafından tasarlanıp, Amenofis IV tarafından (Akhenaton) uygulanan yarı kozmik bir düşünceyle tek tanrıcılık fikrinin ortaya atılması şeklinde devam edecekti. İlginçtir ki Güney Amerika uygarlığındaki Azteklerde de tek tohum olarak düşünülmüş tek tanrıcılığın konumu yüksek olduğu bilinir. Buna benzer bir açıklama da Miguel Leon Portılla'ya aitti. Miguel leon Portılla "*...Ancak tlamatinimein dini düşüncelerinin daha yakından incelenmesi, en azından üst tabakalarda sadece tek bir tanrıya tapınıldığını ortaya çıkarıyıordu...*" bir başka koridor aralayarak o da düşüncelerini açıklamıştı. Bu tek tanrının adları ise; "Yakın civarın efendisi" şeklinde tanımlanan "Tloque-Nahuague", "hayat veren" anlamında tanımlanan "Ipalne-mohuanı" ve "kendini yaratan" anlamında tanımlanan " Moyocoyatzin". Moyocoyatzin aynı zamanda hem kadın ve hem de erkek olarak betimlendiği için adına "İkiliğin Tanrısı" anlamı verilen Ometeotl[1] adı da verilmişti. İşte Musa dönemin siyasal gelişmesini iyi değerlendirerek Thot'un Mısır'a taşıdığı Osiris kültünü değiştirerek yeni bir yapılanma içine girmiş ve daha önce Mısır firavunlarının da istediği değişikliklere kendini adamıştı. Ancak üvey babası olan Ramses II (Meriyamun)[2] onun

1 Ometeotl: Ometeotl: I.S.1617-2011 tarihleri arasında tapınılan Maya Tanrısı. İkili-yaratıcı tanrı olarak tapınıldı. Betimlendiği kuş papağandı. Xiuhtecuhtli'nin yukarıdaki en yüksek alemin benzeri olarak tasvir edilir. Mayalar bu tanrıya son derece önem vermişlerdi. Yaratıcı tanrı olarak saygı gördüğü için Yaklaşık İ.Ö.3115-2721 tarihleri arasında tapınılan Xiuhtecuhtli, onu yüce kişiliğine benzetildi. Ometeotl'ın Xiuhtecuhtli'nin bedeninde yaşadıklarına inanmışlardı.

2 Ramses II: (Usermaatre Meriamun) Herodot'un listesinde aynı zamanda "Rhampsinitos" olarak ele alınmış. (İ.Ö. 1279-1213) Tarihlerinde XIX. Hanedan (İ.Ö. 1292-1188) dönemi Mısır kralıdır. Mısır dilindeki Horus adı ise "Usermaatre setepenre" dir. (Bazı kaynaklarda bu tarih İ.Ö. 1301/1298-1235- olarak ele alınmıştır.) Ramses I'in torunu ve Sethi'nin oğlu olduğu söyleniyor. Çok eşli bir firavundu. Bu eşlerden ikisi Hitit krallarının kızlarıydı. Bunlardan bir tanesi yani yedinci eşi Hitit kralı Hattuşili'nin büyük kızı olan Ma'at Hor-Neferure'ydi. 67 yıl hüküm sürdü. 92 yaşındayken öldüğü söyleniyor. Ramses'in hiyerogliflerde işlenen ismi "Ra Mesu Meri Amun'dur." Bir diğer ismi de "User Maat Re Setep en Re'dir". Hepsi öz olmayan yaklaşık 100 çocuğu vardı. Ancak bu çocukların çoğu ölmüştü. Ptah, Re, Amon ve Seth tarafından yönetilen 4 kolordusu vardı. Musa ile çok uğraştı. Tarihçiler Musevi göçünün (exodus) onun döneminde olduğunu söylüyor. Hititlerle savaşarak

"tanrı-kral" düşüncelerine engel olmak isteyince Musa'nın tepkilerine neden olmuştu. Bulunduğu dönemde Mısır'da Osiris dininin etkin olduğu bilinir. Musa Amon tapınağında öğrendiği Osiris kültünün bazı önemli "bab"larını kendisine mal ederek dönemin eğitimden yoksun insanlarını etkilemeyi başarmıştı. Bu tek tanrıcılık başarısını Akhenaton'un dinde yaptığı devrime borçlu olduğunu bir kez daha tekrarlamakta yarar görmekteyim. Burada tıpkı İsa'nın havarileri tarafından yazılan İncil'deki çok daha farklı bir benzetme şekli ortaya çıkıyor; bu yakıştırmayı "mücize" sözcüğü ekseninde toplayan kronikçiler eğitimsiz insanların zayıflığından yararlanarak inanılmaz uydurmalar yaptılar. Zaten James Churchward bu sözcük üzerinde önemle durarak bu yöndeki kaygılarını anlatmıştı. Burada ortaya çıkan zihinsel bir yetenekten dinlerin

Suriye'yi almak istedi. Ancak başaramadı. Hititlerin tuzağına düşerek Birliği olan Ra'ya bağlı askerler öldürüldü. Amon birliği tarafından son anda yenilmekten kurtuldu. "Ben yalnızım ama Amon beni koruyacak" şeklinde kendini toparlayarak 6 kez Hititlere saldırarak onları geri püskürttü. Ayrıca bu savaşta Hititlerin yakın dostu olan Umurra kralı Bentesina'nın Ramses tarafına geçerek ona yardım ettiği söyleniyor. Bu savaşı bütün ayrıntılarıyla tapınakların duvarlarına yazdırdı. Ve savaşı sona erdirerek Hititlerle ilk antlaşmayı yaptı. Dünyanın ilk yazılı antlaşması olan "Kadeş Antlaşması" (Kadesh Treaty) nın bir yazılı kopyası (Kil tablet üzerinde) İstanbul Arkeoloji müzesinde koruma altına alınmıştır. İktidarda iken oğlu Seth'i ortak etti. Kadeş savaşındaki zaferi sayesinde Mısır halkının gözdesi oldu. Mısır edebiyatının en güzel eseri olan" Kadeş şiirinde" halkını koruyan bir kral olarak anıldı. Bu savaşta 200 atlı araba ve 20 bin askeriyle güçlü bir orduya sahipti. Hitit kralı Hattuşili III'ün kızı Nefertari ile evlenerek o ülkeye olan yakınlığını gösterdi. Bayındırlık konusunda çaba göstererek devasa heykeller yaptırıp sayılarını arttırdı. Nübiya'da kaya içini oyarak "Ebu Simbel" i ve beş büyük tapınakların önüne Amon, Ra, Thoth ve Ramses heykellerini diktirdi. Kale şeklinde tapınaklar da bu dönemde yaptırıldı. Ayrıca eşi Nefertari için "Güneşin parladığı kadın" adlı bir tapınak yaptırdı. Teb'de Ramasseum (Ramesseion) ile Luxor'daki tapınakları yaptırarak çeşitli yazıtlar hazırladı. Bu yazıtların çoğu kendi adına kurduğu "Pı-ramses" şehrinde hazırlattı. Bu şehir Hyksos'ların hükümdarlığı sırasında başkent olarak kabul edilen Avaris kentinin yerinde kurulmuştu. Ramseslerin bütün sülalesi daha sonra Pi-Ramses'te oturdu. XXI'nci sülalenin kurucusu Herihor'un en büyük rakibi Smendes (1085-1054) bu şehri terk edip Tanis'i kurdu. Tanis'e yakın olan Pi-Ramses şehrindeki tapınakları da taş ocağı olarak kullandı. Krallar vadisindeki mezarının ziyaretçilere yasaklandığı söyleniyor. Söylentilere göre Yunanlılar ona Osymandyos diyorlardı. Sensuret III ile de karıştırıldığı da söyleniyor. Musevi göçü onun hanedanlığı döneminde başlamıştır. Mütevazi bir kişiliği olarak bilindiği söyleniyor. Bu dönemde Mısır halkı yaşama biçimiyle Kral Keops döneminde yaşayan atalarının özelliklerinden ayrılırlar. Kıyafetler ve kullandıkları süs eşyaları bunun en iyi kanıtıdır. Ramses 25 yaşındayken bölgenin en büyük ordusunu kurdu. Bu ordunun 25 bin kişi olduğu söyleniyor.

nasıl oluştuğu şekli ortaya çıkmaktadır. Bununla ilgili sadece Mısır dini liderlerin(rahipler)gelişme süreçleri bu topraklara kral gibi hükmetmesi yanlış bir algılama olmalıdır. Osiris dini Mısır dini değil de Atlantis kültü olarak düşünülüyorsa o zaman Atlantis kültü olan Osiris mitolojisinin kökleri hangi uygarlığın ya da hangi kozmik düşüncenin devamıdır. İşte araştırma noktaları ne yazıktır ki anlatımlarda adı geçmesine rağmen hala Atlantis adlı kıtanın(ya da kentin)yeri bulunamadığına bağlanmıştır. Bu kıtanın bulunamaması bugün kronik olarak dinsel savaşı devam ettirenlere en iyi malzeme şekli olarak belleklerde duruyor. Bu kıtanın paralelinde bulunan bir diğer kayıp kıta Mu'nun da kaderi aynıdır. Mu'nun dinsel panteonunda güneş diskinin bulunması ve bu tapınmanın güneş tanrısı şeklinde belleklere yerleşmesi, Osiris'in yayılan kültünün ana yollarına süslemelerle yanaşır. O halde iki kıtada uygulanan dinsel kült aynı tanrısal düşünce içinde devam ediyordu. Güneş diskinin Mısır'da daha da yaygın bir kült olmasını ele alan Amenofis III ile onun varisi olan oğlu Amenofis IV (Akhenaton) bu tapınmanın tek tanrıcılığa adım atması şeklinde Ramses II'nin üvey oğlu Musa'nın canlanmasını ve böyle bir dinsel ekolun başlatmasına öncelikli olarak fikir veren kişiler olarak bilinmesinde yarar görüyorum.Bir başka kuşku ise İsa'nın ortaya çıkış efsanesidir. İsa'nın çocuk yaşta yani 9 yaşına kadar Mısır' da eğitim görmüş olduğu anlatılır. İsa Mısır'da eğitim gördüğü zaman tapınaklarda Osiris kültü bir dindi. Osiris'in dua niteliğindeki düşünceleri tapınak duvarlarına işlenmiş ve inanlar bu dualaların gölgesinde tanrısal görevlerini yapmaya zorlanıyor, ölülerini de dualarda belirtildiği ritüellerle gömüyorlardı. Herkes tapınaklara Osiris için gidiyor ve en büyük tanrıların huzuruna çıkmak için direniyorlardı. "Ağaç yaşken eğilir"atasözüne biraz daha yaklaşırsak İsa'nın da hem Osiris kültünü ve hem de Osiris kültünden doğan Musa'nın kültünde eğitim gördüğü kesindir. Bu da kozmik enerjinin kendisinde olduğu bilincini taşıyarak yeni bir anlayışın yaratılması için çaba göstermesini sağlamıştır. Sonuç vahimdir. Çünkü İsa, Musa gibi şanslı değildir. Ramses II her ne kadar Musa'yı öldürmek istetmişse de belki de evlat duygusunun oluşturduğu sevgi buna engel olmuştur. Ama İsa'nın böyle bir şansı yoktu.... Yandaşları güçsüz, kral ise güçlüydü. Çözümsüz sorun bu işte. Bütün dönemlerde insanın karşısına çıkan, çeşitli fenomenlere iten,

sevindiren, umut vadeden dinler tanrısal hislerle kutsal bir hedefe yönelik olarak ele alınmışlardır. İster ilkel ve isterse çağdaş olsun düşünme ve hissetme aynı duyguların ortağı olmuştur. Tanrının oğlu olarak mitolojik bir öyküde yer almış olsa bile kral tarafından öldürülmesi insanları ona doğru yönlendirmiştir. Buna benzer öyküler Maya, Aztek ve İnkalarda son derece dramatizeli anlatımlarla anlatılmıştır. Çeşitli uygarlıklardaki mitolojilerde Tanrıların kendi aralarındaki savaşları, bu savaşlarda kayıplar vererek yeryüzünü terk etmeleri ve daha sonra da değişik formatlarla tekrar insanlar arasına dönmeleri bir rastlantı sonucuna bağlamak da tedirgin ediyor insanı. Önemli bir biçimin ortaya çıktığı bu mitolojik öykülerde yaratılışa imza atanların bu gezegenden vazgeçemediklerini sergiler.

Azteklerin güneş tanrısı
Tonatuith'i sembolize eden güneş diski.

Thot, Hermes ve İdris'in nasıl ki aynı kişiler olmakla adları farklı şekillerde ele alınmışsa Zeus'un da adı aynı şekilde değişikliğe uğrayarak tapınılmıştır. Zeus Grek kültüründe aynı adı korurken Sanskritçe dilinde "Dyaus" Germen dilinde Tiu (Wotan) ve Latince'de "Jovis" olarak ele alınmıştır. Yunanlılar Hermes'e, hem kral, hem büyük rahip, hem de din kurucu olmasi nedeniyle "trimejist" adını verdiler. Mısır'da tapınılan Osiris'in değişik adlarla ortaya çıktığı bilinir, bu adlar; Un-nefer, ned-er-Tcher, Usire ve User şeklindeki adlardı. Bunların paralelinde gelişen tek tanrıcılık inancında ise tanrının adları saymakla bitmiyor. Buna da kısa bir örnek vererek yolumuza devam etmek istiyorum. Türkiye'de "tanrı" ya da "Allah", Arap dilinde "Allah" ya da "rab". İngiliz dilinde "God", Romence dilinde "dumnezeu" Yahudi dilinde "Rab" vs. şeklinde devam eder. Görülüyor ki ilkel toplumlarda olsun modern toplumlarda olsun tek tanrılı inançta bile tanrının anılması için tek bir adının yeterli olmadığı görülüyor. Yeryüzüne yayılmış dillerin getirdikleri bu çarpık isimlendirmeler insanların bilinçli olması bile evrensel bir ismin altında tapınma yapamayacağı ortaya çıkmış olacaktır. İnsan belleği kendi kimliğine ulaşıp da içindeki bilgilerle yenilendiği zaman, düşünce içinde yer almak isteyen sembolik dinsel görüntüler de zamanla konum değiştirecek bir yapıya sahip olacaktır.

ESKİ UYGARLIKLARDA GÜNEŞ'E OLAN İNANÇ ÇOK ÖNEMLİYDİ

Mezopotamya bölgesinde yaygın hale gelen Güneş Kültü daha sonraları Asya'ya da sıçrayarak farklı törenlerle genişlemiştir. Anadolu uygarlıklarında imzası sıkça görülen Hititlerde de Güneş tanrısı törenlerinin yapıldığı ve adı geçen tanrıyla ilgili kentlerin inşa edildiği görülmektedir. Arinna kenti güneş tanrısı betimlemesi Hitit mitolojisinde güneşle ilgili ele alınan önemi örneklerdir. Mezopotamya kaynaklı güneş kültünün geliş noktası da Mu kıtasındaki dinsel anlayışlardan kaynaklanmaktadır. Kazak Epigraf Musabay, A.Maxmatov, G.Haydarov tarafından inceleme altına alınan bir kaya kabartmasında Türklerin de güneş kültü törenlerini yaptığı saptanır. Bu eski güneş kültü ritüellerini belirten kaya kabartmasındaki güneş sembolü, Almaata'nın yaklaşık 160 km kuzeybatısı, Balkaş gölünün güneybatısı, Ayırıs(günümüzde Çu) nehirlerine açılan bir vadi olan Tamgalı Say'daki bir kaya da bulunmaktadır. Güneşe tapınmayı belirten bir resmin kayaya işlendiği görülür. Bu kayanın ilk bulunduğu tarih 1971'dir. Buluntunun yaklaşık M.Ö.8000 yılına ait olduğu ileri sürülmektedir. Arkeolojik buluntunun yelpazelerine baktığımızda günümüzde bile Uygur Türklerinin güneş adına "Ey güneş'i ısıtan tanrı" şeklinde dua ettiklerini görüyoruz. Bu gelenek Anadolu'da dağınık aşiretler halinde yaşayan Kürtler arasında da "Güneş bana çarpsın ya da Güneş gözümü kör etsin" şeklinde yeminlerin yapıldığına tanık olmaktayız. İslami ideolojik, güneş kültü törenlerini yapanların Saabi olduklarını ve bunların da tek tanrıcılık inancı savunduklarını belirtmektedir. Bunlara Örnek olarak Tanrı Şamaş ve eşi gösteriliyor. Kaynaklar Saabilerin 7 yıldıza tapındıklarını öne sürer. Bunların tümü de Mezopotamya tanrılarıdırlar. Ay tanrıçası Sin, merkur tanrısı Nabu, Venüs tanrıçası İştar(İnanna), Mars tanrısı Nergal, Jupiter tanrısı Marduk

ve Satürn tanrçası Ninurta olarak belirlerler. Bu yakıştırmalara bakıldığında tek tanrıcılığın içinde hareketlenen gizli reformların olduğu ve bu reformların daha da öne çıkmasını engellemek adına eski uygarlıkların mitolojik tanrılarına sahiplenme ortaya çıkmaktadır. Mısır tanrıs Ra' güneş tanrısıydı. O ilahi bir güçle bitkileri hayvanları ve insanları yaratmıştır. Mısır'da Aton dini de güneşi temsil eden tek tanrıcılığı savunan bir dindi. Bu nedenle Nil deltasında muhteşem güneş ritüelleri yapılmıştır. Hititlerde de bu kültün izlerini görmek mümkündür. Çünkü Hititler, Arinna kentini koruyan bir tanrıçanın olduğunu belgeler ve güneşi bu tanrıça adına kutsal görürlerdi. Özellikle Hititlerde göğün güneş tanrısı, yerin güneş tanrısı, suyun güneş tanrısı şeklinde bazı sıfatlar bulunmuş ve bunları güneş kültünde birleştirmişlerdi. Apollon da eski Greklerde güneş tanrısıydı. Zerdüşt dininde ayinler sırasında güneş tanrısı Mitra (Mithra, Mithras) adı geçer. Mitra kültü de İskender'in bölgeyi kuşattığı M.Ö.330'larda kült halinde Yunanistan, Makedonya ve Roma'ya ulaşır. Yunan mitolojisinde görülen Kybele, Attis ve İsis kültleri de ithal kültler şeklinde karşımıza geçer. İmparatror Aurelianus(270-275) Roma'da güneş kültünü resmi din olarak seçer. Başlarına da güneşi andıran bir taç takarlardı. Güneş kültü sadece Mezopotamya, Asya, Anadolu bölgelerinde tanınmamıştır. Güney Amerika'daki Mayalar, Aztekler ve İnka uygarlıklarını da etkisi altına almıştır. Bu yayılmaya bakıldığında kültün tek bir noktadan dünya geneline yayıldığına tanık olmaktayız. Mısır mitolojisinde güneş ayınlerinde güneş tanrısına okunan dualardan biri de

"... -Selam olsun sana tem!

Selam olsun, kendi kendini yaratan, Kheprer.[1]

**'Yükseklik' adın gibi,sen yücesin.*

**"Kheprer"adınla ortaya çıktın.*

1 Khepri: (Ya da Chepri, Kheper, Khepera ve kehperı) Mısır'ın skarabeus" dışkıböceği" Tanrısı Heliopoliste "doğan güneş" biçiminde tapınıldı. Adı "doğmaktan olan" anlamını taşır. Gökyüzüne yükselen Ra'nın simgesidir. Ra'nın güneşi itip yükseltmesini böceğin gübreyi yuvarlatıp yürütmesiyle eş değerde görüldüğü için bir adı da "böcek Tanrı" olarak anılmıştır. Simgesi skarabeus böceğiydi. Bu nedenle adı geçen böcek Mısır'da dinsel alanda önemli bir yer tutardı.

*Selam olsun sana Horus'un gözü

(Horus'un gözü Mısır'da aynı zamanda bir ad -olarak kullanılmaktadır),elleriyle bezediği.

*O senin batıdakilere itaat etmene izin vermez.

*O senin Doğudakilere itaat etmene izin vermez.

*O senin güneydekilere itaat etmene izin vermez;

*O senin kuzeydekilere itaat etmene izin vermez.

*O senin yeryüzündekilere itaat etmene izin vermez.

[çünkü] sen Horus'un buyruğundasın.

*O seni bezeyendir, o seni yaratandır,o senin yaşamanı sağlayandır.

*Gittiği her yerde sana her ne derse onun için yaparsın.

*İçindeki su kuşlarını onun için yükselt.

*Yakında içinde olacak su kuşlarını onun için yükselt.

*Yakında içinde olacak her türden ağacı onun için yükselt.

*İçindeki ekmek ve birayı onun için yükselt.

*Yakında içinde olacak ekmek ve birayı onun için yükselt.

*İçindeki armağanları onun için yükselt.

*Yakında içinde olacak armağanları onun için yükselt.

*İçindeki her şeyi onun için yükselt.

*Yakında içinde olacak her şeyi onun için yükselt

*Bunları onun için onun olmayı arzu ettiği her yere koy

*Üzerindeki kapılar tıpkı tanrı Anmutef (annesinin direği olan tanrı) gibi sıkıca kapalıdır.

*Onlar batıdakilere açık değildirler

*Onlar doğudakilere açık değilidirler

*Onlar kuzeydekilere açık değildirler

*Onlar güneydekilere açık değildirler;

*Onklar yeryüzünün ortasındakilere açık değildirler. Fakat Horus'a açıktırlar.

*O onları yaratandı,o onları sağlam kılandı.O,Set'in üzerlerine yaptığı her kötü saldırıdan onları kurtarandı.O "kerkut" namına

seni memlekete yetiştirendir. O, "Nut"[1] *namına ardından eğilendir.O,Set'in sana karşı yaptığı her kötülükten seni kurtarır. (II Pepi. 11.767-774)...*" şeklindedir.

1 Nut: (Nuit, Noout, Nouit şeklinde yazıldığı da görülmektedir) Eski Mısır'da gök tanrıçası. Osiris, İsis, Neftis ve Seth'in annesidir. "Ebedi anne" olarak bilinir. Bedeni yıldızlarla süslü olarak betimlenir. Bu da Nut'in kozmik hareketlerin sembolü olduğunu gösterir. Hava Tanrısı Su ile Tefnut'un kızıdır. Yeraltı Tanrısı ya da toprak Tanrısı Geb'in karısıdır. Kimi zaman vücudu gökten yeryüzüne eğilmiş vaziyettedir. Babası Tanrı Şu, kollarını uzatarak Nut'u yükseklerde, yeryüzü ve kocası Geb'den uzak tutar. Kimi zaman evrenin üzerinde duran bir inek görünümünde betimlenir. Cinler ona destek olur. Güneşin annesi ve karısıdır. Her sabah altın bir dana doğurur. Dana büyüyerek gökyüzünün en yüksek noktasında boğaya dönüşür ve annesi Nut'u döller. Akşam olunca da güneş onu yutar. Sabaha kadar gebeliği devam eder. Mısırlılar ona "anasının boğası" adını takarlar.

MİTOLOJİDE GÜNEŞ VE AY

Teotiuhacan kentinin Sözcük anlamı "Tanrıların şehri ya da tanrı olunan yer " olarak belirtilir. Meksika'nın orta bölgesinde bu günkü başkentin kuzeyine paralel 35 mil uzaklığında kuruldu. Bu kentteki piramitler, saraylar, heykeller, frenskler günümüzde arkeologlar ve araştırmacılar için vazgeçilmez bir ilham kaynağı durumundadır. Burada dinsel ayın törenleri M.S.IV ya da V yüzyılda oldukça geriledi. Kolomb öncesi yenidünyanın en büyük kenti olarak araştırmacıların ilgi odağı oldu. Bu kent "insanın tanrı olduğu yer" ya da "Tanrının yoluna sahip olan insanların yeri" şeklinde de tanımlanarak, arkeologlar tarafından eski bir piramit kenti olarak belirtildi. Burası daha önce Mexico'nun dini başkenti olarak değer gördü. Bu günkü Mexico City'nin dışında yer alan, tören alanları ve törensel piramit kompleksinin bulunduğu bir bölge. Bu kentte acımasızca insan kurban törenleri yapılmış ve tarihe kara bir leke gibi girmişti. Kentte Ciuadadela adında kral saraylarını barındıran mekanlar vardı. Ticaret merkezi olarak da belirtilmektedir. Burası M.S VIII yüzyıl civarında gelişme göstermiştir. Nedense bütün tarihi kaynaklar buranın neden birden boşalmış olabileceği ihtimali üzerinde duruyorlar. Aztekler bu kente geldiklerinde tapınaklar saraylar ve bütün yerleşim birimleri boştu. Bu kentin neden birden boşaltıldığı, kimler tarafından kurulduğu ve hangi dili konuştukları bilinmiyor. Kentte bulunan ve tarihsel değerleri tartışmasız bir şekilde değerli olan bazı tapınaklar ve saraylar ise şöyle; 2400 metre uzunluğunda ve 50 metre genişliğinde ölüm bulvarı, Ölüm bulvarı Ay meydanı ile ay piramidini kentin dini merkezinin sembolü olan kaleye bağlar. Bu yol Güneş piramidini de geçtikten sonra ay piramidinin tören meydanında son bulur. Quetzalcoatl tapınağının bulunduğu bir yerdi. Ölüm bulvarı üzerinde ayrıca güneş ve ay piramitleri vardı. Bu piramitlerde rahipler ve aristokrat sınıfında olanlar kalırdı. Teotiuhacan kutsallaştırılmadan çok

önceleri ne amaçla kurulduğu, içindeki tören ve tapınma alanlarının son derece ezoterik bir mimari biçimde kimler tarafından gizemini koruduğu sıralarda Toltek kabilesi başkent konumunda Tollan(Tula)kentini kullanıyordu. Tollan kentindeki bazı mimari yapıların süslemeleri Toltekli sanatçıların çabaları sonucunda yapılmıştır. Bu kentteki bazı ezoterik çalışmaların da belge olarak görüldüğüne bakıldığında Teotihuacan kentinin mitolojik ifadelerle çalışmaların kaçınılmaz bir yeri olmuştur. Teotihuacan'da yeraltı koridorlarının yapımına dikkat çeken araştırmacılar kente su sağlayan şebekelerin olduğunu ileri sürerler. Şebekelerde kullanılan mika yapraklarının varlığı da görülür. Mikanın Brezilya'da bulunduğu dönemlerde Teotihucan kentindeki yapı basamakları arasında bulunması bir şaşkınlık yaratır. İletken bir madde olan mikanın bu tapınak merdivenleri arasında ne amaçla kullanıldığı ise belge yetersizliğinden dolayı bilinmiyor. Bir başka betimlemede kentin günümüzdeki sözcük tanımlanmasına bakıldığında "Tanrıların yeri" anlamında ifade edildiği görülmektedir. Adını Tula nehrinden aldığı söylenen Tula (ya da Tollan)[1] kentinde yazılmış olduğu öne sürülen mitolojik öykülerde yeryüzünde önlenemez doğa felaketleri olmuş bu felaketlerden dolayı güneş ortadan kaybolmuştur. Tollan kentinin ilk defa bulunması Fransız gezginci Desire Charnay'ın *"Yeni Dünyanın Kadim Şehirleri"* adındaki *["Les anciennes villes du nouveau monde"]* adlı eserinde belirttiği bilgilerden anlaşılmıştır. Tollan'ın Desire'nin eserinde adı geçmesinden

1 **Tula:** (Qu'icheler bu kente Tulan Ziuva adını takmışlardı.) Tolteklerin ilk yerleştikleri yer. Uzun süre Tolteklerde başkent konumunda değerlendirildi. Bu kent daha sonra Orta Amerika ve Yucatan'a kadar genişledi. Meksikalı arkeologlar Tula'da yaptığı kazılar sırasında mitolojik kent olarak düşünülen "Tollan"ı buldular. Burayı bulduktan sonra Aztek halkının Tolteklerden ne kadar çok yararlandıkları otaya çıktı. Burada bulunan kaya rölyefinde Ce acatl'ın tahta geçişi ve Tollan'ın çöküşü gösterilmiştir. "sazlıklar ülkesi" olarak bilinip, batıda bir yer olduğuna inanılırdı. Denizin öteki tarafında bir ülke olarak düşündüler. Buradaki ilk arkeolojik incelemeler 1888 yılında Fransiz Desiree Charnay tarafından yürütüldü. 1940 yılında Jorge Acosta, Jimenez Moreno'nun etneoloji üzerindeki araştırmalarını izleyerek tören alanından başlamak üzere kazılara başladı. 1970 yılından sonra da INAH'tan (Instituto Nacional de Antropologia e Historia) Eduardo Matos Moztecuma, Missouri Üniversiesin'den Richard Diehl, INAH'tan Robert Cobean ve Guadalupe Mastache tarafından bir dizi araştırmalar yapıldı. Tula'da arkeolojik buluntulardaki en çarpıcı kalıntıların "atlant" adı verilen dev taş heykellerdir. Araştırmacılar, 5 metre aralıktaki bu dev heykeller için geçmişte sütun görevi üstlenmiş heykeller olduğunu belirtiyorlar.

sonra kent ile ilgili ciddi çalışmalar 1940 yılında Meksikalı arkeolog Jorge R.Acosta tarafından yapılır. Daha sonraki yıllarda Missisipi Üniversitesi bünyesinde de bir dizi kazılar yapılır.

Tollan kentinde yaşayanların tanrı Quetzalcoatl'ın soyundan gelen soylular olduğu söylenmektedir. 18 kilometrekareye yayılan kentin çeşitli mahallerden oluşması nedeniyle "Pek çok mahalle yeri" anlamında da tanımlandığı görülmektedir. Güneşin ortadan kaybolmasıyla yerküre karanlıklara gömülmüştür. Öyküde sadece mitolojinin merkezi olarak düşünülen Teotiuhacan kentinde tanrılara ait ışıklar vardı. Bu kentin tanrıların yeri ve barınakları olması nedeniyle ilahi ışıklar tarafından aydınlanıyordu. İlahi ışıklarla uzayın derinliklerinde parıldayan kent tanrıların doğa felaketlerinden dolayı hasara dönüşlen dünyanın gidişatını düzeltmek için bir toplantıya ev sahipliği yapmağa hazırlanıyordu. Nihayet güneşin yeniden ortaya çıkması için tanrılar hayatı kararlarını vermek için toplanırlar. Toplantıdaki kaygı güneşin yeniden yaratılması ve yerkürenin karanlıktan kurtulması şeklindeydi. Tanrıların toplantı sonucunda çıkan kararla güneşin yeniden yaratılamayacağı kaygısıyla yerkürenin nasıl ve kimler tarafından idare edilebileceğini kendi aralarında sorguladılar. Teotihuacan kenti kutsal ve tanrıların barındıkları kent olduğu için ilahi ışığın yanında bir de hiç sönmeyen ilahi ateşin olduğu belirtilmektedir. Bu ateş çemberi içine bir tanrının gönüllü olarak atlayıp güneşi yaratacağı fikri ortaya atılır. Bu fikri beğenen tanrılardan Tecucizteatl[1] ileri atılır ve kendisinin ateş çemberine atılacağını ifade eder. Süslenir, yeni giysilerin sırtına geçirir ve ateş çemberinin yakınına gelir, düşünür, ateşin acımasız yakıcı tavrı bu tanrının korkmasına ve geri çekilmesine neden olur. Bu durgunluk ve

1 **Tecuciztecatl:** Aztek inancında ay tanrıçası olarak tapınıldı. Önceleri salyangozlar ve değersiz böceklerin tanrısı olarak biliniyordu. Uinal'ın altıncı gün işaretinin de hükümdarı olarak bilinir. Betimlendiği hayvansal varlık ise baykuştu. Ay olarak doğan bir tanrıça şeklinde ifade edilir. Sözde ilk parlaklığını azaltmak için tanrılardan biri onun yüzüne bir tavşan savurduğu hikaye edilir. Eski Meksikalılar arasında ayın tavşanın iziyle algılanmasının nedeni bu inançtan dolayı gelir. Aztek mitolojisinde Teccıztecatl adıyla da tapınıldığı belirtilir. Nanautzın ile ateşe atlamak için çaba sarf etmesine rağmen geç kaldığı ve ateşe atladığı zaman sadece küllerin kaldığı belirtilir. Bu nedenle güneş tanrısı yerine ay tanrısı olur.

çekingen davranışlarını izleyen bir başka tanrı olan Nanautzin[1] hiç beklemeden kendisini ateş çemberinin içine atar. Bu arada diğer Çekingen tanrı Tecucizteatl, Nanautzin'in ateş çemberine atladığını görerek utancından o da arkasından ateş çemberinin içine atlar. Ancak toplantıda çıkan ilke doğrultusunda ilk olarak ateşe atlayan tanrı güneş olur. İkinci tanrı ise ay olur. Nanauatzin güneş, Tecucizteatl ise aya dönüşerek göklerdeki yerlerini alırlar. Göklerdeki güneş ve ayın sabit, hareketsiz duruşu yeniden tanrıları harekete geçir. Buna da çözüm bulurlar. Toplantı yapan tanrılar içinde bir tanrı gökte hareketsiz duran güneşe okunu fırlatır. Güneş okun darbesiyle hareketlenir. (Bir başka öyküde ise rüzgar tanrısının güneşi üflemesiyle güneşin hareketlendiği belirtilmektedir) Hareket konumuna geçen güneş dönüşümlü hareketlerine ayı da katar ve böylece ay da güneşin ardı sıra dönmeye başlar. İkisinin dönüşümleri de gece ve gündüzü meydana getirirler. Bu öykü Teotihuacan kentindeki iki büyük piramit olan Güneş Piramidi ve Ay Piramidiyle bağlantılı bir şekilde işlenmektedir. Piramitler hakkında da çeşitli ifadeler kullanılmaktadır. Bu yapıların zaten var oldukları doğal felaketlerden sonra ortadan kaybolan güneşin yaratılması için tanrıların bu piramitlerden ilahi ateşe atladıkları öyküleştirilmektedir. Bu ifadeler özellikle piramitlere yansımış ve bunların daha önceleri ağaçlarla kaplı sıradan bir höyük şeklindeyken günümüzde devasa yapılar şeklinde turistlerin ilgisini çekmektedir.

Mexico City'nin 45 kilometre kuzey yakasında yer alan ve etrafı dağlarla çevrili olan bir sahne ortasında durmaktadır. Teotihuacan kentinin kuruluşunun öncelikle Hıristiyanlığın başlangıcında olduğunu ifade etmelerine rağmen bu kentte yer

1 **Nanauatzin:** Tanrılar gurubu olarak da bilinir. Aztek mitolojisinde oldukça çirkin ve sessiz bir Tanrı olarak tapınıldı. "küçük frengili" olarak betimlendi. Tanrılar gurubunun toplantısı sonrası dünyanın aydınlatılması fikri ortaya atılır. Bu tanrı sunulan öneriye itiraz etmeden katılır. Dört gün boyunca oruç tutar. Büyük gün geldiği zaman ateşe atlama sırası ay tanrıçasında olduğu için önce ay tanrıçası denemek ister, ancak başaramaz. Ay tanrıçasının adı ise Tecuciztecatl'dı. Sıra Nanauatzın'e geldiğinde tereddüt etmeden ateşe atlar ve yanarak gökyüzüne çıkar. Bu olaydan sonra ay ve güneş tanrıları yaratılmış olur. Tonatıuh ondan sonra bilinen bir tanrı olarak anlatılır. Bu tanrı Aztek mitolojisinde Nana, Nanautzın ve Nanahuatzın adlarıyla da tapınıldı. Cinsiyeti konusunda ne erkek ve ne de kadın olduğu belirtiliyor.

alan tören alanı 11.65 km2 bir alanı kaplayarak M.Ö.200civarında yapıldığı belirtilmektedir. Bir başka arkeolog olan M.Covarrubias radyokarbon tarihlendirme yaparken bu tören alanının M.Ö.700 civarında yapılmış olduğunu öne sürer. Sonraki dönemlerde yine radyokarbon ölçümlerde kentin ilk kuruluşunu M.Ö.1474 olarak belirtildiği görülmektedir. Bu son tarihlendirmeyi araştırmacılar ortak bir tarih olarak M.Ö.1400 tarihini uygun görerek metinlerinde ifade etmeye başladılar. Tören alanının merkezinin kuzey yakasında ay pirfamidi bulunmaktadır. Ay piramidinin yanlarında da iki büyük yapı ve bunların ön tarafında da özenle yaptırılmış geniş bir alan bulunmaktadır. Bu piremitten güneye doğru açılan geniş bir bulvar yer alır. Bulvarın her iki tarafında mezarlar, yapılar, tapınak ve türbe şeklinde yapılar yer almaktadır. Yapıların süslediği bu betimlemelerden yola çıkarak bulvara araştırmacıların "ölüler bulvarı" adını verdikleri göze çarpmaktadır. Ölüler bulvarı ay piramidinin önündeki tören alanından başlar ve güneye doğru uzanır. Bulvar 600 metre daha güneye uzanarak orada yer almış olan güneş piramidiyle birleşir. Güneş piramidinden de 900 metre daha güneye doğru uzanır. O bölgede biraz daha küçük olarak yaptırılmış Quetzalcoatl'ın piramidine ulaşır. 1960 yılında Rene Million ekibi bulvarın yaklaşık 8 kilometre uzun olduğunu ölçer. Bu uzunluğun günümüzdeki havalanlarına açılan bulvarlardan çok daha uzun olduğu görüşüne varan bazı araştırmacılar tartışmalara başlarlar. İtalya'nın başkenti Roma'da 1926 yılında yapılan Uluslararası Amerikancılar kongresinde Zelia Nuttel bir metin hazırlar ve bu metinde Teotihuacan kentindeki güneş ve ay piramitlerinin güneşin yönüyle takvım çemberinideki günler, ayların bir belirtisi olduğuna dikkat çeker. Tören alanındaki Quetzalcoatl piramidinin küçük olduğu ve piramidin cephesinde Quetzalcoatl'ın yılan sembolüyle dalgalı sular görüntüsü verilen bir zemin üzerinde yağmur tanrısı Tlaloc'un[1] stilize yüzü yer almıştır. Tlaloc'un eşi su tanrıçası

1 **Tlaloc:** Arkaik dönemdeki söyleyiş biçimi "Tlalloc"dur. Sözcük anlamı "Yeryüzünü biçimlendiren" anlamında tanımlanır. (Nahuatl dilinde "tomurcuk verdiren" anlamında tanımlanmıştır.)Mitolojide yağmur tanrısı, şimşek ve tanrısal güce de egemen alan bir tanrı şeklinde yüceltilmiştir. İ.Ö.355-İ.S.40 tarihleri arasında Mayalar tarafından tapınılmıştır. Kültü yaygın olan bir tanrıydı. Yağmur ve savaş tanrısı olarak tapınılır. (Mayalar

Chalchiuhtlicue'nin[1] de bir heykeli tapınağın önünde yer almaktadır. Bu süslemelerin Toltek[2] dönemine ait olduğu görülür.

tarafından tapınıldığı öne sürülen bu Tanrı Azteklerin bölgeye gelmesiyle beraberinde getirildi.) Aztek tanrılar listesinden çıkmış, tamamen doğa Tanrısı olarak tapınılmıştır. Bu Tanrının Sahagun'un anlattığı ve Codex Borgia'nın resimlerinden belirtildiği gibi dört tane testisi vardı. Her testinin ayrı bir özelliği bulunurdu. Bir testiyi döktüğünde tarlalardaki ürünler yetişir ya da soğuktan ve böceklerden dolayı zarar görürdü. Tlaloc, kızıp testileri kırarsa o zaman şimşekler çakar, gök gürlerdi. Karısı Chalchiuhtlicue ise dere ve kaynakların tanrıçasıydı. Bu tanrı ile ilgili özellikle Balankanche mağarasındaki tapınma şekli ürkütücü olarak anlatılır. Mağaranın derinliklerinde bulunan sütunlarda Tanrı Tlaloc'un tasvirleri gösterilmiştir. Bazı araştırmacılar Tlaloc'un Orta Meksika Tanrısı olabileceğini söylerler. Daha önce aynı yerde tapınılan Chac yerine Tlaloc'un kültü yerleşmiştir. Aztekler tarafından da tapınıldı. Betimlendiği hayvansal varlık geyikti. Diğer tanrılarda oluğu gibi Tlaloc da dört biçimde betimlenir. Dört evi olduğu anlatılır. Dört yönü belirleyen mitolojik öykülerde olduğu gibi. Yağmur tanrılarının ülkelerinde yiyeceklerin bolluğuna inanan yerliler, bolluk olsun diye sürekli yağmur tanrılarına insan kurban etmişlerdir. Aynı adla bir de dağ vardı. Adı Tlaloc dağı olarak bilinir. Teotihuacan kentinde bir yeraltı tapınağı bulunmuş. Bunun Tlaloc'a adanan bir tapınak olduğu yazılır. Nuhualpıllı adıyla da tapınıldı. Ablası da Huixtocihuatl'dır. Tlaloc için çocukların kurban olarak sunulduğu gerçeği araştırmacıları şaşırtmıştır. Dinsel yıl olarak belirlenen dönemin ilk ayı "atlcaualo", üçüncü ay olarak bilinen "Tozoztontli" törenlerinde Tlaloc'a çocuklar kurban edilmiştir. Altıncı ay bayramı olan "Etzalqualiztli"de yağmur yağdırmakla görevli olan çoğu rahipler su kuşlarının seslerini taklit edip gölde yıkanırlardı. Yıkanırken büyülü sis çıngıraklarını (ayauhchicauaztl) kullanırlardı.

1 **Chalchiuhtlicue:** Mayalarda su tanrıçası olarak tapınıldı. İ.Ö.2326-1932 tarihleri arasında tapınılan bir Maya Tanrısı. Aztekler tarafından da tapınılan yağmur Tanrısı Tlaloc'un karısıdır. "yeşim etekli" olarak betimlenen dere ve kaynakların tanrıçası olarak bilindi. Puebla-Mikstekler sanatında yılanlı bir miğfer maskesiyle betimlenmiştir. Azteklerin inançlarına göre de asil bir Aztek kadını kıyafetiyle tasvir edilmiştir. Meksika'da yaşayan Nahua soylarındaki kabileler onu ("Dik duran çiçek") anlamına gelen Xochiquetzal ile eş değerde tuttular. Atmaca kuşuyla betimlendi.

2 **Toltekler:** Aztekler komşuları olan Toltekler için "imrenilen, soylu va başarılı bir halk" olarak düşünürlerdi. Onlara "bilginin kadınları ve erkekleri" diyorlardı. Antropologlar Toltek halkını bir ülke ya da ırk olarak tanımladılar. "Historia de los Reynos" kitabındaki açıklamalara göre İ.S.856-1168 tarihleri arasında hüküm sürmüş Toltek imparatorluğuna yaklaşık on kral egemenlik sürdürmüş. Toltek insanları, Teotihuacan'nın ustaları olarak ün yapan "Nagual" ve onların öğrencileriyle bir arada bütünleştiler. Ezoterik Toltek kültürü değişik soylardan birleşen Naguallar tarafından titizlikle korunarak günümüze kadar ulaştı. Binlerce yıldır gizli tutulan bu bilgiler artık günümüzde hızla açığa çıkmaktadırlar. Bu halk kuzeyden gelen (Tollandan gelen) bir halk olarak düşünüldü. Aztekçe "kamışlık şehri" anlamındaki Tollan, Tolteklerin yaşadığı yer olan Tula'dır. Toltekler, Mexsico kentinin 55 mil kuzeydoğusundaki Tula'ya yerleştiler. Kültür insanı

Teotihuacan'daki tören alanında yer alan güneş ve ay piramitlerinin yapım şekilleri Mısır'da Gize'de bulunan iki büyük piramitle çoğu noktalarda örtüştüğü de ifade ediliyor. Kefren ve Keops piramitlarindeki yaklaşık benzerliklerin bu piramitlerde görüldüğü yeni baştan tartışmalara yol açar. Mayalarda Güneşin Yaratılış Öyküsü de çok farklı bir ifedeyle varlığını belirtmektedir. Bu öykü Kızılderililere ait bir öyküdür. Hiç bir yerde kopyası olmadığı zamanlarda derlenmiştir. 18 Mart 1981 yılında Güney Dokota'daki Rosebud Kızılderili bölgesindeki Grass Mountain dağında Leonard Crow Dog tarafından anlatılmış ve Richard Erdeos tarafından da kaleme alınmştır. Öykü günümüzde bile Kızılderili halkı tarafından geceleri anlatılmaktadır. Kaleme alan Rıchard Erdeos öykünün bazı bölümlerini bellek dünyasından çeşitli imgesel anlatımlar katarak zenginleştirdiğini belirtir. Uzun olarak anlatılan öykünün ilginç olan bir kısmını ele aldım. Öyküde "*...Bundan yedi milyon Eon yılı önce dünya ilk var olduğunda, cismi olmayan sayısız çember ve tasarımlardan ibaretti. Karalar, yani dünya henüz yapılma aşamasındaydı. Bütün ortada olan içi içe geçmiş yörüngelerdi. Şu anda üzerinde durduğumuz dünyamız, yeryüzü, onaltı adet kutsal halkadan yapılmıştı. Dünya, yeryüzü yoktu ama yıldızlar ve gezegenler vardı. Onların hepsinin yukarısında da, büyük güneş duruyordu. O bütün yörüngesel güçleri kontrol ediyordu.*

olarak bilinen kralları Quetzalcoatl'ın önderliğinde Teotihuacan'daki uygarlığı büyütmeye ve genişletmeye çalışırlar. Çalışkan, yetenekli ve kültürlüydüler. Aztek dilinde Toltek,"sanatçı" anlamında kullanıldı. Tolteklerin kültürel etkisi Mayaların din merkezi olan Chichen-itza'da varlığını gösterdi. Mayalar Toltek kültüründen çok faydalandılar. Bunlar akıllı insanların yer aldığı bir kabileydi. Yılların hesabını bile ilk başlatanlardı. Gece ve gündüzün nasıl oluştuğunu ve iyiyle kötü günlerin biçimlerini araştırdılar. Çeşitli işaretler buldular. Araştırmacı arkeologlar bu işaretlere "jaguar işaretleri" adını verdiler. Azteklerin Toltek soyundan gelmiş olabileceği savunuluyor. Her ne kadar kaynaklarda Azteklerin komşuları olarak tanımlanmış olsalar da bazı belgelerde Aztek soylarının dayandığı bir kabile olduğu ifade ediliyor. Bunlar İ.S.900 yılından kısa bir süre sonra merkez kentleri olarak bilinen Tula'ya barbar bir kavim olarak bilinen Chichimecler saldırarak kenti yakıp yıkarlar. Bu kuşatmalardan sonra Toltekler kendilerine Chichimekeler demişler. Gizemli olarak düşünülen Toltekler ile ilgili araştırma konusu yaklaşık 1930 ve 1940 yıllarında gündeme geldi. Arkeolog ve etnologlar bir dönem orta Meksika'da yaşayan büyük kabileleri araştırmaya başladı. Çoğu araştırmacı arkeologlar Tollan kentinin araştırılmasının kaynak nokta olabileceği düşüncesinde birleştiler.

Evrenler, yıldızlar ve yörüngeler arası gezegen dili konuşmak gibi kendine has bir iletişim kurma gücü vardı. Güneşin, içlerinde kendini tekrar yarattığı yedi gölgesi vardı. Bunlardan önemli olanı yedinci gölgeydi. Güneş bunun içine baktığında, onun oluşumunda bir farklılık sezinlemiş. Bu gölge Kızılderililerin ülkesinin yaratıcısıymış. Bunun üzerine büyük güneş, bütün yörüngelerine, yıldızlara ve gezegenlere–Halka onaltıya gelin!, halka onaltıya gelin! Diye seslenmiş ve herkes güneşin söylediği yerde toplanarak, dünyanın yaratılış planlarını tartışmışlar. Güneşin, işlerini bitirmeden onları salmaya hiç niyeti yokmuş ve o yeryüzü denen kocaman top, o dünya gezegeni güneşe-Bize evrenin içinde yol göster-demiş. Bu amaçla ve bu nedenle küreler ve yörüngeler birbirleriyle konuşmuşlar. Bir araya gelmişler ve ilk yakınlaşma şöleni olmuş bu, evrendeki ilk alonwanpi. Ve yörüngelerden doğu güneşe-Bizi neden çağırıp, burada toplandın? Beni neden çağırılar? Diye sormuş..[(.....)]..." şeklinde devam eder. Güneş ve ayın yaratılmasıyla ilgili Güney Amerika yerlilerin yazdıkları öyküler oldukça ciddi görüleceği gibi Mezopotamya bölgesiyle Nil deltasındaki yazmanların yazdıkları öyküler de insan belleğini kendi düşünce çemberinden uzaklaştırmaktadır. O dönemin yazmanları göklerde güneş ve ay bulunmasına rağmen neden bunların yaratılmasıyla ilgili öyküler derlemiş oldukları onların tapınma geleneklerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü o dönemlerde mikro ölçüm cihazlarıyla karbon testleri bilinmediği için güneş ve ayın ne tür bir maddeyle üretildiği bilinmiyordu. Günümüzde güneşin nasıl yaratıldığı, ayın nasıl oluştuğu biliniyor artık...

18 Mart 1981 yılında Güney Dokota'daki Rosebud Kızılderili bölgesindeki Grass Mountain dağında Leonard Crow Dog tarafından anlatılmış ve Richard Erdeos tarafından da kaleme alınmış bir öykü bulunmaktadır. Öykü günümüzde bile Kızılderili halkı tarafından geceleri anlatılmaktadır. Kaleme alan Richard Erdeos öykünün bazı bölümlerini bellek dünyasından çeşitli imgesel anlatımlar katarak zenginleştirdiğini belirtir. Uzun olarak anlatılan öykünün ilginç olan bir kısmını ele aldım. Öyküde "...Bundan yedi milyon Eon yılı önce dünya ilk var olduğunda, cismi olmayan sayısız çember ve tasarımlardan ibaretti. Karalar, yani dünya henüz yapılma aşamasındaydı. Bütün ortada olan içi içe geçmiş

yörüngelerdi. Şu anda üzerinde durduğumuz dünyamız, yeryüzü, onaltı adet kutsal halkadan yapılmıştı. Dünya, yeryüzü yoktu ama yıldızlar ve gezegenler vardı. Onların hepsinin yukarısında da, büyük güneş duruyordu. O bütün yörüngesel güçleri kontrol ediyordu. Evrenler, yıldızlar ve yörüngeler arası gezegen dili konuşmak gibi kendine has bir iletişim kurma gücü vardı. Güneşin, içlerinde kendini tekrar yarattığı yedi gölgesi vardı. Bunlardan önemli olanı yedinci gölgeydi. Güneş bunun içine baktığında, onun oluşumunda bir farklılık sezinlemiş. Bu gölge Kızılderililerin ülkesinin yaratıcısıymış. Bunun üzerine büyük güneş, bütün yörüngelerine, yıldızlara ve gezegenlere – Halka onaltıya gelin!, halka onaltıya gelin! Diye seslenmiş ve herkes güneşin söylediği yerde toplanarak, dünyanın yaratılış planlarını tartışmışlar. Güneşin, işlerini bitirmeden onları salmaya hiç niyeti yokmuş…ve o yeryüzü denen kocaman top, o dünya gezegeni güneşe-Bize evrenin içinde yol göster-demiş. Bu amaçla ve bu nedenle küreler ve yörüngeler birbirleriyle konuşmuşlar. Bir araya gelmişler ve ilk yakınlaşma şöleni olmuş bu, evrendeki ilk alonwanpi. Ve yörüngelerden doğu güneşe-Bizi neden çağırıp, burada toplandın? Beni neden çağırılar? Diye sormuş..[(…..)]…" şeklinde devam eder. "Güneşin yaratılması, güneşin ortadan kaldırılması, güneşin sönmesi" gibi tanımlamalar çoğu ezoterik uygarlıklarda yer almaktadır.

KİMLER GÜNEŞLE NASIL ÖRTÜŞTÜRÜLDÜ

Liza, Afrika'nın batı yakasındaki yerliler tarafından tapınılan tanrısal bir varlıktır. Acımasız ve vahşi kimliğine rağmen korku sendromu yaşayan yerli halkları bu mitolojik varlığı özdeşleştirmişler. Eşi ay tanrıçası Mawu'dur. İkisinin de yaratıcı özellikleri olduğu söylenen tanrılardır. Dünyaya şekil ve biçim vermek için Gu adlı bir çocuk doğururlar. Gu demir bir kılıca sahiptir ki bu kılıç halk inancında kutsal olarak tanımlanmaktadır. Güneş ve ay tutulmaları görüldüğü zaman iki tanrının birleşmeleri anlamında düşünülmüştür.

Bir başka mitolojik anlatımda On güneş, Çin'deki Chou Hanedanlığı M.Ö.1027-221 arasındaki dönemde egemenlik sürdürmüştür. Bu hanedanlığın arşivlerindeki yazıtlarda Çinlilerin on günlük haftaların on güneş ile var olduğunun belirtirler. Güneşlerin anası ise doğunun tanrısı Di Jun'un karısıydı. Kadın tanrça, Işık vadisi olarak da betimlenen tang vadisinde on çocuğunu sıcak su havuzunda yıkar. Bir çocuğunu yıkarken diğer çocuklar ise Fusang adındaki bir dut ağacının altında gölgelenirlerdi. Her gün dönüşümlü olarak ağacın tepesine çıkan bir güneş otururken diğer 9 güneş ise gölgede dinlenirlerdi. Tan vakti olduğunda ise aracına biner gökyolculuğuna çıkardı. Bu konuda o kadar çok öykü yazılmış ki, araştırılmakla tükenmiyor.

Belgelerde adı geçen Garuda, Hint mitolojisinde mitolojik bir kişiliktir. Mitolojik metinlerde yılanları yok eden ve kuşlara krallık yapan biri şeklinde tanımlanır. Bedenin bir bölümü insan diğer bölümü de kartaldır. Genellikle büyük tanrı olan Garuda adlı varlık Vishnu ve karısı lakshmi'yi sırtına alarak gökyüzünde dolaştıran bir varlıktır.

Çoğu metinlerde bu varlığın güneşten yeryüzüne doğru gelen ışınları temsil ettiği belirtilmektedir. Güneşle özdeşleştirilerek tapınılan Surya, Hint mitolojisinde güneş tanrısı olarak tapınılmış-

tır. Güneş tanrısı Surya üç gözlü, dört kollu, kızıl renkli ve araba üstünde sekiz kısrak tarafından çekilmiş olarak betimlenir. Arabası Aruna adlı bir kişi tarafından sürülür. İki elinde de zambak taşır. Kim ona karşı ibadet yapıyorsa onu üçüncü eliyle korur, dördüncü eliyle de onu kutsar ve korur. Sanja onun karısıdır. Mitolojide Sanja kocasının saçtığı ışıktan etkilendiği için ormana kaçarak dişi bir ata dönüşür. Surya ise onun ardından ormana girer. O da bir erkek ata dönüşerek onunla döllenir.

Adaların yerlileri tarafından tapınılan Malina, Gröland'da tapınılan güneş tanrıçasıdır. Erkek kardeşi de ay tanrısıdır. İkisi gün boyu zamanlarını oyun oynayarak geçirirler. Ancak büyüyünce artık oyun dışında başka işlerle ilgilenirler. Ay tanrısı olan erkek kardeşi Anningan, oyun oynarken kızkardeşi Malina'ya tecavüz eder. Malina kızıp gökyüzüne çıkar ve güneş tanrısı olur. Aninngan ise kız kardeşinin arkasından gökyüzüne çıkar ve ay olur.

Bir başka güneş tanrıçası da Amatersu'dur. Amaterasu, Japon dinsal inancı "tanrıların yolu" anlamında betimlenen Shinto'ya göre Amateresu güneş tanrıçasıdır. Hiçbir şey yokken yani dünya varolmadan önce Izagana'nın sol gözünde doğar. Ona kötü davranan erkek kardeşi Susanowo'nun baskısına daha fazla dayanamaz ve kızar bir mağaraya çekilip girişini de büyük bir kaya ile kapatır. Mağara karanlığa büründüğü için mitolojide dünyaya da aynı karanlığın çöktüğü belirtilir. Diğer tanrılar ise dünyanın gidişatanın tehlikeli boyutlara ulaşabileceğini düşünerek onun mağaradan yeniden çıkması ve geri gelmesi için muhteşem törenler yaparlar.

Güneş tanrısı olarak belgelerde yer alan Lugh, Keltlerde sözcük karşılığı *"Parıldayan biri"* anlamında betimlenen bir tanrıdır. Kelt mitolojisinde güneş tanrısı şeklinde belirtilmektedir. Yeraltı tanrısı olarak belirtilen Balor onun büyükbabasıdır. Kâhinler Balor'a öz kızından doğacak bir çocuk tarafından öldürüleceğini söyler. Bu kehaneti duyan Balor kızı Ethlinn'i kulelerden birine tutsak eder. Ancak buna rağmen kızının sevgilisi Cian onunla gizlice buluşarak sevişir ve onu döller. Sonraki aylarda bu ilişkiden Lugh dünyaya gelir. Yeraltı tanrısı Balor torunu Lugh'u denize ölmesi için atar ancak çocuk mucizevi bir şekilde kurtulur. Lugh deniz tanrısı Manannan tarafından bir savaşçı olarak yetiştirilir. Daha sonra tılısımlı bir taşı büyükbabasının gözlerine atar ve onu öldürür.

Güneşle özdeşleştirilen bir başka tanrı ise Freyr'dir. Freyr, Kuzey mitolojisinde güneşle yakın ilişkiler içinde olan bir tanrı konumunda belirtilmiştir. Ancak çoğunlukla barış ve bereket tanrısı şeklinde tapınılır. Freyr, deniz tanrısı Njord ile dev soyundan gelen tanrıça Skadi'nin oğludur. Büyüyünce annesi soyundan olduğu belirtilen dev bir kız olan Gerd'e aşık olur. Gerd bu ilişkiyi bir dönem istemez ama daha sonra Freyr ile evlenmeye karar verir.

Mamaiuran yerlileri Kuat adında bir tanrıya tapınırlardı. Bu tanrı Brezilya'daki Xingu ırmağı kenarında yaşayan ve amazon oldukları belirtilen Mamaiuran yerlileri tarafından güneş tanrısı şeklinde tapınıldı. Yerliler kuşların kanatları güneşin önünü kapattığı için geceleri karanlığın bu nedenle olabileceğine inanırlardı. Karanlık çökünce de hayvanların onlara saldırılarından dolayı korkarlardı. Bu durum karşısında Kuat ve erkek kardeşi Iae, kuşların kralı Urubutsin'den ödünç ışık alabilmek için bir plan yaparlar. Kendilerini ölü şekline gösterirler. Cesetleri gören Urubutsin onları yemek için yere iner. Birden Kuat ani bir hareketle kuşun bir ayağını yakalar. Kuş ondan kurtulmak için çırpınır ama kurtulamaz. Işığa sahip olma adına bir anlaşma yaparlar. Öylece ışığı ikiye bölerler. Kendisi güneş tanrısı kardeşi Iae ise ay tanrısı olur.

Oldukça ezoterik bir yaşam belirtisi gösteren Ra, Mu kıtasının sulara gömülmesiyle bilge Thot aracılığıyla nil deltasına getirilen Mısır'ın en büyük ve yaratıcı güneş tanrısıdır. Mitolojide Ra'nın oldukça çok formlarda görüntülendiği belirtilmektedir. Başında güneş diski taşıyan şahin başlı biri şeklinde tanımlanmıştır. Diskin çevresinde dolanmış gibi belirtilen kobra yılanı da ölüm haberi getiren bir sembol şeklinde kullanılmıştır. Mitolojide yeraltı dünyasında Ra koçbaşlı olarak betimlenmektedir.

Güneş tanrısı olarak tapınan Tsohanoi ise, Navajo mitolojisinde yerliler tarafından tapınılan güneş tanrısıdır. Göklerde bir o yana bir bu yana dolaşarak insanların çok daha iyi yaşamaları için formlar yaratır. Akşam gün batınca da batı duvarındaki bir çiviye kendini asarak dinlenmeye çekilir. *[("Düşmanların öldürücüsü")]* şeklinde betimlenen Nayenezganı ve *[("Suyun çocuğu")]* şeklinde betimlenen Tobadzistsini adında iki oğlu var.

Bir başka güneş tanrısı Maui ise, Polonez mitinde oldukça sahtekar bir kahraman formunda tanıtılmaktadır. Mitolojik öykü-

sünde annesi tarafından zamansız bir takvimde doğmuş sonra da başıboş bir şekilde su akıntılarına bırakılmış bir çocuk şeklinde tanıtılır. Sulardaki güçlü akıntılara rağmen hayatta kalmayı başarmıştır. Maui ateş tanrısı olmak için cennetin tavuklarından çalmak ister. Ateş tanrısı olma fikrini cennetin tavuğundan alacağına kendini inandırır. Hırsızlık yapacağı sırada ölüm tanrıçası Hine-nui-tepo'yla burunburuna gelir. Tanrıça tarafından öldürülür. Güneş batarken akşam kırmızısının onun kanından oluştuğuna inanılmaktadır.

Apollon, Yunan ve Roma mitolojisinde Jupiter(Zeus) ve Leto(-letona)nın oğlu olarak belirtilmiş. Güneş, mantık, sağlık tanrısı olarak yüceltilen Apollon'un iyi bir muzisyen olduğu belirtilir. Annesi Leto onu uygun ve iyi bir yerde doğurmak için tüm Yunanıstan'ı dolaşır. Çok daha sonraları kendi adıyla anılacak olan Letos adasına gelir. Orada doğum yapmak istediği sırada Ada ona izin vermesi için bir karşılık bekler. Bu istek, çocuk doğduktan sonra adada onun adına bir tapınağın yapılmasını ister. Uygarlıkların çoğunda sıfatlandırılan güneş tanrısı ya da tanrıçalarıyla ilgili tapınıcılar dualarla da onları onure etmiş ve daha sonra da geleneksel hale dönüştürmüşlerdi. Böylece güneş tapınımı kök salmış bir tapınma şekli olarak günümüze dek süre gelmiş ve adına da görkemli ritüeller yapılmıştır.

M.Ali Dinçol, Hititler üzerinde araştırma yaptığında bölgeyi egemenliğinde tutan karma bir kültürün olduğunu ileri sürer. Ona göre Hitit edebiyatındaki öykülerin bir kısmı Hatti, çoğunluğunu da Hurri kökenli öykülerden oluştuğunu belirtmektedir. Zaten arkeolojik buluntularda elde edilen çivi yazılı tabletlerin çoğunda Hitit yazarları Hurri öykülerini kendi dillerine çevirirken; Hurilerin dilini de kaynak dil şeklinde göstermektedirler. Bu da bir anlamda Hitit yazarlarının Hurri yazarlarının yazdıkları öykülere saygı duymalarından kaynaklanmaktadır. Hurrilerin Anadolu'ya nasıl geldikleri konusunda çelişki yaratan kaynakların ifadelerinden başka önemli konulardan biri de onların kurdukları Mitanni kent devletiydi. Mitanni kent devleti M.Ö. 1400 civarında siyasal ve ekonomik anlamda büyük bir gelişme göstermiş ancak bu gelişme M.Ö.1375 yılında Hitit kralı Suppiluliuma I'in bölgeyi kuşatmasından sonra bozulmuştur. Suppiluliuma I'in güçlü orduları

karşısında daha fazla dayanamayarak dağılırlar. Mitannı kent devletinin geride kalan kalıntılarına da Asur kralları el koymuştur. 1977 yılında Truva kazılarının sona ermesiyle kazı ekibinin başında bulunan Almanya'daki Tübingen Üniversitesi öğretim görevlilerinden Prof Dr.Manfred Korfman'ın öne sürdüğü bilgilerden Turuva bölgesinin bir Anadolu uygarlıklar yeri olduğu kanısıydı. Kentin mimarı yapısını süsleyen çevre savunma sisteminin ahşaptan yapılma işi Antikçağ Doğu Anadolu kent sistemine uymakta olduğu belirlenir. Bu mimari özelliklerin içinde barındırdığı ustalık işi Mezopotamya bölgesinin de vazgeçemediği bir çalışmaydı. Ancak araştırma metinlerinde farklı yorumlar nedeniyle bazı ideolojik kaymalarla bölgenin gerçek kimliği ortaya koyulacağına o kimlikten uzaklaştırılmak için bilinçli olarak çaba gösterilmektedir. Bu çabanın temeline yerleşen siyasal virüs, bir halkın geleneklerinden uzaklaştırılması ve sessizlik içinde üretilen asimlasyonlarla ortadan kaldırılması şeklinde devleşen siyasal bir canavarlık şeklide tanımlamaktadır. Oysa bölgedeki sosyolojik yaşamın sahipleri ortak kararlar veren halklardan oluşmaktadır. Birliktelik içinde yaşam savaşı veren soylar ve aşiretlerin ortak bir tapıncı vardı. O da yeryüzünü daha sonra paylaşacak olan uygarlıkların da vazgeçemeyeceği güneş kültü inancıydı. Mezopotamya bölgesinde yaygın hale gelen Güneş Kültü daha sonraları Asya'ya da sıçrayarak farklı törenlerle genişlemiştir. Bu kültün geliş noktası da Mu kıtası gösterilmektedir. Kazak Epigraf Musabay, A.Maxmatov, G. Haydarov tarafından inceleme altına alınan bir kaya kabartmasında Türklerin de güneş kültü törenlerini yaptığı saptanır. Bu eski güneş kültü ritüellerini belirten kaya kabartmasındaki güneş sembolü, Almaata'nın yaklaşık 160 km kuzeybatısı, Balkaş gölünün güneybatısı, Ayırıs(günümüzde Çu) nehirlerine açılan bir vadi olan Tamgalı Say'daki bir kaya da bulunmaktadır. Kayaya oyulan resmin ilk bulunduğu tarih 1971'dir. Bu buluntunun yaklaşık M.Ö.8000 yılına ait olduğu ileri sürülmektedir. (Ancak Türklerin yaşam tarihine bakıldığında bu tarihin oldukça uzak bir olasılık olduğu görülmektedir) Arkeolojik buluntunun yelpazelerine baktığımızda eski Uygurlarda olduğu gibi günümüzde bile Uygur Türklerinin güneş adına "Ey güneş'i ısıtan tanrı" şeklinde dua ettiklerini görüyoruz. Kürtlerin de kendi aralarında güneş ile ilgili yeminler yaptığını görüyoruz. Hunların kurucusu olduğu ileri sü-

rülen Teoman'ın oğlu Me-te hanın da sabahları güneşe akşamları ise aya tapmış olduğunu belgelerde görmek mümkündür. İslam ideolojisi güneş kültü törenlerini yapanların Saabi olduklarını ve bunların da tek tanrıcılık inancı savunduklarını belirtmektedir. Bunlara Örnek olarak Tanrı Şamaş ve eşi gösteriliyor. İslami kaynaklar Saabilerin 7 yıldıza tapındıklarını öne sürer. Bunların tümü de Mezopotamya tanrılarıdırlar. Ay tanrıçası Sin, Merkür tanrısı Nabu, Venüs tanrıçası İştar(İnanna), Mars tanrısı Nergal, Jupiter tanrısı Marduk ve Satürn tanrçası Ninurta olarak belirlerler. Bu yakıştırmalara bakıldığında tek tanrıcılığın içinde hareketlenen gizli reformların olduğu ve bu reformların daha da öne çıkmasını engellemek adına eski uygarlıkların mitolojik tanrılarına sahiplenme ortaya çıkmaktadır. Monotesit inancın kendi içinde hapsettiği mitolojik felsefe son dönem bilgilerde birdenbire sahiplenme ortaya çıkmakta ve çok tanrılı dinsel inancın da tek tanrıcılık inançla örtüşen taraflarının olduğu savunulmaktadır. Mısır tanrısı Ra' güneş tanrısıydı. O ilahi bir güçle bitkileri hayvanları ve insanları yaratmıştır. Mısır firavunu Akhenaton (Amenofis IV) tarafından kurulan Aton dini de güneşi temsil eden ve tek tanrıcılığı savunan bir dindi. Bu nedenle Nil deltasında muhteşem güneş ritüelleri yapılmıştır. Hititlerde de bu kültün izlerini görmek mümkündür. Çünkü Hititler, Arinna kentini koruyan bir tanrıçanın olduğunu belgeler ve güneşi bu tanrıça adına kutsal görürlerdi. Özellikle Hititlerde göğün güneş tanrısı, yerin güneş tanrısı, suyun güneş tanrısı şeklinde bazı sıfatlar bulmuş ve bunları güneş kültünde birleştirmişlerdi. Apollon da eski Greklerde güneş tanrısıydı. Zerdüşt dininde ayinler sırasında güneş tanrısı Mitra (Mithra, Mithras) adı geçer. Mitra kültü de İskender'in bölgeyi kuşattığı M.Ö.330'larda kült halinde Yunanistan, Makedonya ve Roma'ya ulaşır. Yunan mitolojisinde görülen Kybele, Attis ve İsis kültleri de ithal kültler şeklinde karşımıza çıkar. Roma İmparatoru Aurelianus(270-275) güneş kültünü resmi din olarak seçer. Bu nedenle başlarına da güneşi andıran bir taç takarlardı. Güneş kültü sadece Mezopotamya, Asya, Anadolu bölgelerinde tanınmamıştır. Güney Amerika'daki Mayalar, Aztekler ve İnka uygarlıklarını da etkisi altına almıştır. Kültün izlendiği coğrafik alanlara bakıldığında tek bir noktadan dünya geneline yayıldığına tanık olmaktayız. Etimolojik yönden incelenmesi gereken bu yayılışın Mezopotamya'da Kürt aşiretleri

tarafından özenle sahiplendiği ortaya çıkmış daha sonraları da bu bölgede yaşayan bilim adamları tarafından kitaplaşmaya kadar devam etmiştir. Yakın çağda İslam felsefesini kabul eden Kürtlerin güneş kültünden vazgeçemedikleri uyguladıkları "nevruz" törenlerini açık bir örnek olarak gösterebiliriz. Özellikle İslam dini kurucusu Hz.Muhamedd'in de güneş kültü törenlerine sadık kalmış bir aile yapısından söz etmek sanırım yanlış olmayacaktır. Çünkü Saabilerin devam ettirdiği güneş kültü ve yıldızlara tapınma geleneği daha sonraki zaman diliminde değişime uğrar aileler tarafından çocuklarına miras şeklinde bırakılmıştır. Güneş kültü ritüellerinin başında yer alan "nevruz" bayramının günümüze geliş nedeni Kürt aşiretlerinin yaşamlarına bağlanmaktadır. Bu aşiretler tek tanrıcılık dine geçmelerine rağmen güneş kültü ritüeli olarak kabullenen "nevruz "bayramını da çekinmeden kutlayan bir halk olarak görülmektedirler. Bir anlamda da İslami düşüncenin önüne "nevruz" ritüelini koyarlarken güneş kültünün hala yaşamakta olduğuna bir gönderme şeklinde uygulamaktadırlar. Kısacası Kürtler, Türklerin Müslümanlığı seçmeleri karşılığında zorunlu olarak bu dini kabul etmelerini bakıldığında onların kendi Kültlerinden de vazgeçemediklerine yaptıkları güneş törenlerinden anlıyoruz. Öz benliğindeki İnançlarıyla ilgili bazı düşüncelerinden dolayı bir dönem İslami topluluklar tarafından dışlanan Mevlana Celaleddin-i Belhi Rumi (Muhammed Celaleddin-i Rumi) (1207-1273) "Divan-i Kebir" adlı eserinin birinci cildinde Kürtlerin varlığıyla ilgili *["..Elini kanıma buladı o şuh Kürt. Kanım elinde dondu o şuhun, derken kanım şarap oldu. Tıpkı üzüm gibi yıllardır gönül üzümünü sıkıp duruyordu zaten.."]* şeklinde dizeler yazar. Bu dizelerin içeriğine bakıldığında Mevlana'nın yaşadığı dönemde bile Kürt aşiretlerinin yoğunluğu ve Anadolu'daki diğer boylarla birlikte yaşadıklarını belgeler niteliktedir. O dönemlerdeki "Güneş kültü" sevdası Mevlana'yı yüceltmiş ve bölge insanın eski geleneği olan güneşe tapınmayı biraz daha yakınlaştırmıştı. Yani Kürt aşiretlerinin tapınmalarında güneşin fonksiyonu son derece yüksek olduğu gibi Mezopotamya'dan Asya'ya dağılan Türk boylarının da kaderleri aynıydı. Güneş kültü onlar için artık vaz geçilmez bir ana tapınç köprüsü olmuştu. Güneş kültü bir taraftan Türkler diğer taraftan da Kürtler tarafından inanılmaz törenlerle çoğaltmış ve günümüze mistik bir görünüm şeklinde aktarılmıştır. Bugün bile

Anadolu'da Kürt aileler arasında güneş kültünden kalma yeminler yapılmaktadır. Bu yeminler arasında "Güneş gözümü kör etsin ya da güneş bana çarpsın" gibi yakarmalar yapılır. Bu yakarmalara bakıldığında Kürt halkı, egemen güç olarak tarih sahnesinden uzun süre inmeyen Türklerin Arap kültürü olarak adlandırılan İslam dinini kabul etmesinden dolayı boyun eğmiş ve onlar da İslam dinini uygulamak zorunda bırakılmışlardı. Yani Türkler İslamiyeti kabul edince istemeyerek de olsa Kürtlerin de bu dini seçmeleri gerçeği ortaya çıkmaktadır. Günümüzde Türk boylarıyla aynı dine transfer olan Kürt aşiretleri, birlikte bu kültürü Araplardan daha fazla Anadolu'da en iyi şekilde temsil etmişlerdir. Eski güneş kültü geleneğinden tamamen uzaklaşmış bulunan Kürtler her yıl yine geleneklerinin anısına "Nevruz" adı altında bir tören gerçekleştirirler. Bu tören Arap kültürü olan İslam ideolojisinde yer almadığı halde Kürtler bir taraftan Şaman geleneğini diğer taraftan da ithal din olarak islamı geleneklerini yaşatmaya çalışmaktadırlar. Özellikle Türk boylarının da İslami yelpaze altında "nevruz" törenlerini takip ettiklerine tanık olmaktayız. Arap kültürüne yöneliş Kürt halkının devlet kurma dürtülerini de ortadan kaldırmıştır. Kürt dilinde Güneş ve ateş kültüyle ilgili bazı atasözleri ve deyimler ise "Agir bi darê hûr tê hilkirin (Ateş Küçük ağaçlarla tutuşturulur) Agir piçuk e, (lê)dü bilind e (Ateş küçüktür, ancak dumanı yüksektir) Agirê dosta mirova neşewitinê (Dost ateşi insanı yakmaz), Agire pêşin gur e (İlk ateş güçlüdür.), Adare,agir xweştir e ji savare (Mart ayında ateş bulgurdan iyidir) Cihê ku agir lê tun be, du jê nayê (Ateş olmayan yerden, duman çıkmaz), Li dü her tariyekê, ronahiyek heye (Her karanlığın sonunda bir aydınlık vardır), Mirov çirüska nevêje, rilin lê nakeve (Kıvılcım ekilmezse, ateş çıkmaz) Roj bi destan nayê girtin (Güneş elle tutulmaz) Roja kî derê l ite çü ava, li wir bisekine (Güneş nerede batarsa,orada konakla) tariyêde çira ro ye (Karanlıkta lamba güneştir) Ta bav e,av diya ziyanan e. (Güneş ekinlerin babası; su da anasıdır) Tava sibê pere neke, ya êvarê pre nake (Sabah güneşi para etmezse, akşam güneşi hiç etmez) yê ji avê ditirse, dikeve agir (Sudan korkan, ateşe düşer).." şeklindedir. Bu deyimler ve atasözlerinden yola çıkılarak Güney Amerika bölgesinde ezoterik (gizli bilgi) bir iz bırakmış olan ve Mayaları oluşturan Toltekler, Olmekler ve Kiçelerin inanç kültünü süsleyen güneş kültü ritüelleri Anadolu'da uygulanan ritüellerle ör-

tüşmektedir. Ateş yakma birbirlerinden uzak olan bu kültürlerin inançlarında aynı prototiplerdi. Bu nedenle Mustafa Kemal Atatürk aradaki ince ayrıntıları saptayabilmek için Tahsin Mayatepek'i bu kültlerin araştırılması için görevlendirir. Ancak daha sonraları Olmekler, Tolteklerin bu geleneklerini sadece Türk boylarına bağlamaya çalışan görüşler ortaya çıkmış olsa bile her hangi bir Türk antropolog'u ve tarihçisi henüz Kızılderililerle Türklerin akraba olduklarını kabul etmiş görünmemektedirler. Ancak öne sürülen varsayımlarda benzer sözcüklerle Mayalarla kan bağı olma olasılığını değerlendiren bazı kronikçiler gerçek amaçtan uzaklaşmaktadırlar. Örneğin "Apo" sözcüğü Mayalar tarafından "şef, reis" anlamında kullanılmaktadır. Apo sözcüğü Kürt dilinde şef anlamını içeren "baba, amca" şeklinde kullanılmaktadır. Bu sözcüğün Kürt boyları arasında öneminin olduğuna baktığımızda bu defa da Mayalarla Kürtlerin kan bağlılığını ortaya atabilir miyiz?

Güneş kültü tapınımında İknalar tarih sahnesine "Güneşin çocukları" şeklinde tanımlanarak çıkarlar. Onların kendilerini bu şekilde tanımlamaları güneş kültü inancından gelmektedir.

IV.
BÖLÜM

MISIRLILAR, MAYALARLA AYNI SOYDAN MIYDI?

James Churchward, Mısırlıların Mayaların soyundan geldiğini ileri sürmektedir. Ona göre Mısır'ın ilk adı olmadığı sıralarda Nil nehri çevresindeki kumluk alan "Nil deltası" adıyla anılmakta ve burada Mayaların büyük bir imparatorluk kurduklarını belirtmektedir. Thot önderliğinde Nil deltasına gelen Mayalar(Mısırlılar) daha sonra Sais adlı bir kent kurarlar ve bu kentte de Atlantis'ten getirdikleri Osiris'in kitabındaki kutsal dualarla çok daha yalınlaştırılmış Mısır dinini kurarlar. Mayaların Nil deltasına geliş tarihleri ise 16 bin yıla entegre edilmektedir. Bunların deltada yaşam alanı seçmelerini yaklaşık 14 bin yıl önce "Balkan Yarım Adası"nın yaşanılabilir bir jeolojik yapıya sahip olduğuna bağlanmaktadır. Bu ilginç tespitlerde özellikle Anadolu ve Kafkas ovalarının insanlar için oldukça elverişli topraklar olduğu da dikkat çekilmektedir. Nil deltasına gelip yerleşen Mayaların neden Anadolu ve Kafkas ovalarına doğru yönelmesinin nedenlerinden bir tanesi de felaketten kaçıp kurtulmaya çalışmış bulunan Mayaların Nil nehrinden oldukça etkilenerek konaklama ve yaşam alanı olarak belirlemelerine neden olmuştu. Madrid yazması[1] olarak da bilinen Troano el yazmasında doğa felaketinden kaçmış olan Mayala-

1 **Troano el yazması:** Mayalara ait olduğu belirlenen "Madrid yazması"nın bir başka bölümüne verilen ad. Trocottesien kodeksi şeklinde de belirtilmektedir. Mayalarla ilgili mitler, törenler, inançlar günümüz adetleri ve aynı zamanda eski sanat örnekleri karşılaştırılır. Bu el yazmalarında Mayaların uyguladıkları vaftiz örnekleri ilgi çekicidir. Yazmanın ilk sayfasında tufan ile ilgili olayın öyküsü yazılmıştır. Bu yazmanın tercümesini Truva harabelerinde arkeolojik kazı yapan Henry Schilman yapmıştır. El yazmasının çevirisinde Schilman'ın belirttiği gibi *"...3 "sat" yılı 9 "akbal" günü "kayab" ayında korkunç yer sarsıntıları başladı. 22 "manik"e kadar devam etti. Limon, Mu ve Atlantis toprakları yok oldu. Yer iki kere kalkıp indikten sonra Atlantis bir gece içinde battı. Denizden yükselen ateş dağlarından günlerce ateş saçıldı..."* şeklinde ifadeler yer almıştı.

rın serüvenlerinden ve dinsel yapılarından söz edilmektedir. Bu konuda Mayaların Nil deltasında yaşam alanı seçmelerini eserlerinde ortaya koyan Schliemann, Herodot, Rawlinson, Diyodorus, Plutark, Teiss, Lepsius, Orfeus, Osborn ve Sasntesson adlı inceleme ve araştırmacı bilim insanları Mu kıtasından kopup bölgeye gelen Maya yerlilerinin kronolojik göçlerini ele alarak günümüze önemli bilgiler vermektedirler. Özellikle Schlimann'ın Girit/Mykane'de buldukları bir tabletteki bilgilerden yola çıkarak *"Mısırlılar, Misar'ın soyundan gelmektedir. Misar, tarih tanrısı Thot'un çocuğuydu. Thot ise bir Atlantis rahibinin göçmen oğluydu. İlk tapınağını sais'te kurdu ve orada ana vatanının bilgilerini öğretmeye başladı..."*şeklindedir. Troano yazmasında ise"...*Erkek kardeşi Aak'ın öfkesinden kaçan kraliçe Mu, yönünü batıya doğru çevirdi ve sonunda Nil kıyılarında yeni kurulmuş Maya yerleşimine ulaştı. Orada bu yerleşimin kurucusu olan Thot'la tanıştı. Thot onun dostu ve dinsel konularda öğretmeni oldu...*" denilmektedir. Bu araştırma konularından önemli sayılacak bir tanesi de Mısır II hanedan firavunlarından Seti(Seth-Sent)in kökenini araştırmak için batı yönüne bir araştırma ekibi gönderir. Herodot ile Diadorus da Mısırlıların en eski insanlar olduğunu ve bunların "Anavatan" dedikleri Atlantis'ten göç yoluyla gelen kişiler olduklarını ifade ederler. Bu açıklamaların altında Hans Stefan Santesson tarafından özellikle yalınlaştırılarak M.Ö.5 yüzyılda Mayalar tarafından yazılan ve çevirisini yaptığı Maya ilahisinde "Anavatan" dedikleri kıtanın nasıl yok olduğunu belirtmektedir. Daha önce bu ilahinin çevirisi Jhames Churchward ve Le Plongeon tarafından da yapılmıştı. Hans Stefan Santesson'un şiirsel çevirisi:

"...Ağır ağır yarıldı sular
Düzlüklere yayılarak,
Kapladı her yanına toprakların.
Plajlarla, tepelerin olduğu
Alçak yerlerde hortumlar oluştu
Ve suları, toprağı kapladı.
Yaşayan ve ne varsa kımıldayan

Sular örttü üzerini.
Tortular kaldı geriye.
Batan, sulara
Mu'nun topraklarıydı.
Sadece tepeler çıktı
Sudan dışarı.
Islık çaldı girdaplar.
Orada, burada
Soğuk hava gelinceye dek.
Ipıssız vadilerde
Şimdi buzlu uçurumlar var.
Delikler kille dolu.
Bir ağız açılıyor; ve dumanlar
Fışkırıyor volkan çamuruyla..." şeklindeydi.

Bütün bilgilerin libresini değiştiren bazı tezlerle dünya insanlarının bir şeylerden kaçmış olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu kaçışın öne sürülen Mu kıtasının sulara gömülmüş olmasından kaynaklanıyordu. Bu konuda bulunan çoğu belgeler, yazıtlardaki çeviriler büyük bir anakıtanın sulara gömülmesi şeklinde ele alınmıştır. Öyküler kıtanın yavaş yavaş sulara gömülmesiyle insanların ölümle yüzleşmelerini ele almış kurtulanların ise göçlere zorlandığı belirtilmiştir.

Mayalar tanrılarını yedibaşlı yılan olan "Ah-ak-şapat"adıyla sembolize etmişlerdi. Kiçelerin el kitabı "Popol-Vuh" da[1] ise tüylü

1 **Popol–Vuh:** Bazı kaynaklarda "Popol-Buj" şeklinde de yazılmıştır. (Bunun yazarı belli olmadığı için "Quiche kitabı" da denir.) 1544 yılında Adrian Recinos ve Villacosta tarafından el yazmalarından latince'ye çevrilmiştir. Dünya var olalı tanrısal güçlerin varlığına yüksek saygıyı, evren geometrisi içindeki kitlelerin yapısını, devinimlerini, gökbilimlerinin tümünü inceleyen bir öğretidir. "Popol-Vuh" öğretisi günümüz Orta Amerika'daki yaşamı, yaşamayı hala devam ettiren halkların kutsal el kitabıdır. Tanrısal güçlere gösterilecek en iyi yolun inanmadan geçtiğini savunan bu çağlar öncesi öğreti bir dinin ortaya nasıl çıktığını ve bulunduğu süreçteki gelişmesini anlatan ve kesin olarak günümüz insanına teolojiyi, yaratıcı gücün insanlarla olan ilişkisini, yaşam tarzlarını, canlı türler ile cansız türlerin yaratılış biçimlerini mistik bir şekilde

yılan adındaki tanrısal varlığa törenler yaparlardı. Yaratan dünyanın çeşitli uygarlık mitolojilerinde farklı sıfatlarla sembolize edilmiştir. Mısır'da ise yaratan "Knef" adıyla sembolize edilmektedir. Eski metinlerdeki mitolojik ifadeler ve sıfatlar bitmez tükenmez bir biçimle her tablette karşımıza çıkmaktadırlar. Göğün korumasının dört temel direk üzerinde oturtulduğu anlatılan metinler oldukça ilginç düşüncelere de yol açmaktadır. Daha sonraları dört direği koruyan dört güçlü tanrı muhafızlık yapar, ancak Mısır Mi-

aktarır. Popol-Vuh, insanlık tarihindeki geleneklerin en eski kutsal metnidir. Bu kutsal el kitabının günümüze kazandırılması 400 yıl öncesine dayanıyor. Bir Kiçe bilgesi kendi halkının binlerce yıl önce yaşadığı geleneklerini kendi anadilini kullanarak Latince yazdı. (Bilindiği gibi Thot da Osiris'in bilgilerini Mısır'da yaymıştı) Evrenin yaratılışında akıllara durgunluk veren kütlelerin biçimlerini, sırlarla dolu kozmolojik gelişmeyi, nesnelerin nasıl yaratıldığını; hayvani mantıktan ayrılan insan kişiliğinin bulunduğu konumdaki durumu ile tanrısal ilişkilerin yaklaşımlarını en ince ayrıntılarla günümüz insanına aktarır. 18'nci yüzyılda Dominik rahibi Francisco Xıemenez "Popol-Vuh" adlı kutsal metinleri bulunduğu kilisenin gevşek taşları arasında saklandığı yerden bularak günümüze kazandırdı. Braseur de Bourbourg da bu önemli metinleri Quiche dili dışında Fransızca diline de çevirerek dünyaya tanıtmıştır. İspanyolların bölgeyi kuşatarak, sömürüsü altına aldığı (1554 - 1558) tarihlerinde Latince'ye çevrilirken öğretici tanrıların dört gruba ayrıldığı görülür. Maya Kiçelerde bu tanrılar; Tzakol, Bitol, Alom ve Cajolom olarak isimlendirilmişlerdi. Halk arasında ayrıca bu dört tanrının değişik isimleri vardı. Bunlar; Hunahpu -Vuch, Hunahpu - Utiu, Zagui, Nıma, Tziiş, Tepeu, Gucumats, U Cox Cho, U Cox Palo, Ah Raxa Lac, Ah Raxa Tzel, Iyom, Mamon, Matnazel ve Chuckenel diye adlandırılırlardı. Canlılar dünyasını hareketlendiren Yaşamın tüm olgularını, sebeplerini, sonuçlarını ve bireysel ilişkilerini doğanın kanunlarına uygun olarak sağlıklı bir şekilde anlatır. Mayalardan gelme Chortiler, adı geçen dört tanrıya ve sembol olarak da güneşe inanırlar. Sembolize edilmiş flamalarının dört köşesine yerleştirdikleri 4 mumla tanrıları temsil ettiklerine inanırlar. Onların inançlarında "dünya gökyüzünün kalbi, yeryüzünün kalbi vasıtasıyla yaratıldı ve dolduruldu" şeklinde tanımlanan tanrılarına öne doğru diz üstü çömelerek yalvaran halk "neredesiniz babamız?" şeklinde yalvarıyorlardı. Bu şekildeki davranışları onların tanrılarına karşı yaptıkları en iyi ibadetleriydi. İnsanın ilk yaratılışında "Pacarımac - Runa" dedikleri ilk devirde insanlar hayvanlarla savaş halindeydi. İnsanlar etobur hayvanlardan korunmak için çeşitli yöntemler geliştirmişlerdi. Buna rağmen yaşama savaşı bütün görkemliliğiyle devam ediyordu. Onların hiç bir zaman totemleri ve putları olmadığı gibi; aya, güneşe, yıldızlara ve şeytana da tapmazlardı. Onların dünyasını oyalamak istemeyen dinsel uyanışın Popol -Vuh'ta yavaş yavaş nasıl yayıldığı anlatılır. Kutsal metinden yararlanan Mayalardaki kiçe bilgeleri, Popol - Vuh'un el yazması olan metinleri günümüz insanına kadar koruyabilmişlerdi. Bu nedenle "Popol-Vuh" için "Kiçelerin kutsal el kitabı" yakıştırması yapılmıştır. Bu halkın soyundan gelenler Orta Amerika'da hala "Popol-Vuh" un kutsal metinlerinde yazılan geleneklerin ve dinsel davranışların çoğunu yerine getirirler.

tolojisinde oldukça farklı bir grafik ortaya koyan Horus bu görevini dört çocuğu arasında bölüştürmüştür. Özellikle ölüm sonrası yaşamda ölülere hizmet eden kanobos kaplarının her birinin adına da Horus'un çouklarının adları verilmiştir. Bu çocuklardan Amset, doğunun koruyucusudur. Hap, batının koruyucusu, Tuamutef; kuzeyin koruyucusu ve Kubsenuf ise güneyin koruyucusu şeklinde sembolize edilirler. Bu tür benzerliklerin başka uygarlıklarda da görüldüğüne tanık olmamak elden değil. Bunlara örnek olarak Mayalarda Kan bakab (Sarı Bakab) güney yönünü, Şak Bakab (Kırmızı bakab) doğu yönünü, Zek Bakab (Beyaz bakab) kuzey yönünü ve Ek bakab (Siyah bakab) ise batı yönünün koruyuculuğunu yapan tanrılardı. Benzer şekiller İslam ideolojisinde de görülmektedir. Sümer inancında da görüldüğü gibi dört melek bir anlamda da koruyucu görevi üstlenmektedir. Hint mitolojisinde de benzer uygulamalar vardı. İndra, göğün hükümdarı olarak sembolize edilerek doğunun hükümdarlığını üstleniyordu. Varuna suların tanrısıydı ve Batı da hükümdarlık yapıyordu. Ruvera servet tanrısı olarak tapınılıyor ve kuzeyde hüküm sürüyıordu. Yama ölülerin yargıcıydı ve güneyi egemenliğinde tutardı. Dört melek hikayesi Kaldelilerde Sed-alap (ya da kirub) boğa gövdeli ve insan yüzlü şeklinde betimlenirdi. Lamas (Ya da Nigal) aslan gövdeli insan başlı şeklinde betimlenirdi. Ustar bir insan şeklindedir. Nattig ise kartal başlı bir insan formundaydı. Bu meleklerin öyküleri İslam dini törenlerini de süslemiştir. Bunlar Azrail, Cebrail, Mikail ve İsrafil'dir. Hans Stefan Santesson "*...Mayalardaki kurtarıcı tanrı Kuetzalcoatl*[1] *(Qu-*

1 **Quetzalcoatl:** M.S.40-434 tarihleri arasında tapınılan Maya Tanrısı Kukulkan'ın Azteklerdeki adıdır. Mayaların takvim yaratıcısı olarak bilinir. 13 üst dünyaya hükmeden bir tanrı gibi tapınıldı. Işık tanrısıydı. Betimlendiği varlık Hindidir. Onun kültü onbirinci üst dünya sırasında öne çıktı. Çevre kentlerdeki kabileler arasına yayılan kültü, Chicen Itza ve Tolteklerin merkezleri olan Tula'da resmi bir din rolünü oynadı. Daha sonra bu tanrı Aztekler tarafından tapınıldı. Bir başka betimlenme şekli de "Ehecatl" olarak anlatılır. (Fr.adı tahribatlara uğrayınca "Calcoatl" olarak ele alınmıştır.) "tüylü yılan" olarak tanımlanır. Adı çeşitli anlamlar taşıdı. Kraliyet unvanı olarak bilinen Quetzal Toltekler'de askeri bir unvan ve aynı zamanda da amblem olarak kullanılmıştır. Bu ad efsaneleştirilen bir rahibin adıydı. Kırmızı Tezcatlipoca ile siyah Tezcatlipoca'nın küçük kardeşi ve Xochquetzal'ın oğludur. Işık tanrısı şeklinde M.S.40-434 tarihleri arasında tapınıldı. Toltek tanrısı Kukulkan (Ya da Kukumatz) olarak bilinir. Büyünün yaratıcısıdır. Bu nedenle koruyucu ruh olan Nagualı ona eşlik eder. Öğrenme ve rüzgar Tanrısı olarak tapınıldı. Quetzal "kuş" Coatl ise "yılan" anlamındadır. Buna göre isim anlamı ya "tüylü yılan" ya da "uçan yılan" olarak düşünülür.

etzalcoatl) da sulardan çıkıp çekilmişti; kendi halkını eğittikten ve uygarlığın esaslarını öğrettikten sonra Alevli Ayna'nın yani Tezlatlipoca'nın[1] *gaddar tanrısının öfkesinden kaçmak için sihirli yılan sandalıyla denize açılıp gitmişti[....] Kaldelilerin efsaneleri arasında denizden çıkıp gelen ve insanlara kıyılar boyunca okumayı, yazmayı, toprağı işlemeyi, tıbbı bitkiler yetiştirmeyi, yıldızları incelemeyi, makul yönetim şekilleri kurmayı ve zamanla kutsal sırların bilgisini elde etmeyi öğreten dannes efsanesi de vardır...*" şeklinde açıklamalarıyla Maya mitolojisindeki bir tanrının insanlara nasıl

Tolteklerin taptıkları önemli Tanrılardan biridir. Adına oluşturulmuş çoğu dualar daha sonraki dönemlerde yerel Tanrı konumunda bulunan Huitzilopochtli için kullanıldı. Aztek mitolojisinde bu Tanrı bütün zorluklara rağmen "yeşim taşı kemiğini" yer tanrıçasına vermeyi başarır. Yer tanrıçası bu kemiği öğütür hamur haline getirdikten sonra Quetzalcoatl'ın penisinden akan kanla karıştırıp insanları yaratır. Kızılderili anlatımında "*...Odun kütüğü gibi kaba bir suratı vardı, suratı da bir insan gibi biçimlenmiş değildi ve sakalı da hem uzun hem de çok kocamandı* " şeklinde tasvir ederlerdi. Bu tanrı yapılan arkeolojik araştırmaların sonuçlarına göre devamlı kendini saklamış yüzünü Göstermemeye uğraşmış. Eğri bir asa ve yüksek sivri bir şapka taşıdığı ifade ediliyor. Parıldayan bir gerdanlık, ayaklarına hal hal ve papuç giydiği tasvir edilir. Sesinin gür olduğu açıklanan bu tanrı yazı ve takvimi yaratmasının dışında kızılderililere imar konusunda bilgiler vermiş ve kültürler getirmiş. Bununla ilgili mitolojik öyküler de ilginçtir. Devamlı Tezcatlipoca ile sürtüşmeye giren bu tanrı bir gün "cennet suyu" nun kıyısına çekilmiş maskesini ve takılarını takmış ve kendi isteğiyle "kendini yakmış". Böylece Sabahyıldızı olmuş. Rüzgar tanrısı Ehecatl ile aynı tanrı olduğu söylenir.

1 **Tezcatlipoca:** (Puslu ayna-obsidyen ayna şeklinde de tanımlanmıştır.) M.S.434-829 tarihleri arasında tapınılan Maya Tanrısı. "Karanlık tanrısı" şeklinde betimlenerek tapınıldı. Yedi Tanrı düşüncesinde tek ayaklı Hunraka'nın benzeri olduğu söylenir. Tolteklerin önemli Tanrılarından biridir. Savaş Tanrısı ve genç savaşçıların temsilcisi olan bir Tanrı şeklinde saygı gördü. Panteonun ana Tanrısı olarak bilinir. Kendisinde güneşin özellikleri bulunur şeklinde tanımlamalar getirildi. Tek ayaklı ve güçlü bir Tanrı şeklinde adından söz edilir. Bir ayağı da yılan şeklinde betimlenir. Diğer betimleme şekli de Tehuantepec kıstağı halkının taptığı dağ ve mağara Tanrısı olan Tepeyollotli'ydi. Xochiquetzal adlı tanrının dört çocuğundan en büyüğü. Doğuştan rengi kımızı olduğu için adına Kırmızı Tezcatlıpoca da denildi. ("derisi yüzülmüş tanrı") anlamına gelen Xipe Totec olarak da bilinir. Quetzalcoatl tanrısının en büyük ve güçlü bir rakibi olarak tapınıldı. Tolteklerin önemli Tanrılarından biridir. Tezcatlipoca Trecena'nın onuncu gününü ve Uinal'ın da onüç ile onbeşinci günlerinin kralıdır. Yirmi günlük evrenin "Acatl ve Cauhtli" adlı günleri temsil eder. Acatl adlı gün için betimlenen hayvansal varlık Jaguar, Cuauhtli adli gün için betimlenen hayvansal varlık Quetzal kuşuydu. Toltek kabilelerinden Uexotzinco ve Tlaxcala yerlileri, Camaxtli adını verdiler. Tezcatlipoca tapınıldığı sürece çeşitli adlarla anılmıştır. Bunlar sözcük anlamları "kendini yapan" Moyocani, "kol olduğumuz" Titlacauan, "Düşman" Yaotl, "yakınların ve yükseklerin efendisi" Ipalnemoani, "gece, rüzgar" Tloque Nahuaque, şeklinde betimlenerek tapınılmıştı.

yardım ettiğini tekrarlayarak uygarlığa insanların nasıl alıştırılmış olduğu belirtiliyor. Bu tür yardımlaşmada Sümer mitolojisinde Enki'nin serüvenlerinde anlatılmakta ve onun insanlara nasıl yardım ettiği gösterilmektedir. Ayrıca Hans Stefan Santesson "... *Thot Osiris'in ölümünden sonra Atlantıs'in resmi dini Osiris dinini öğretiyordu. Naacaal yazılarına göre Osiris 22 bin yıl önce Atlantis'te doğmuştu. Yani Thot, Nil deltasındaki kolonisini kurduktan 6 bin sene önce Osiris Anavatan'daki "bilgelik okullarında" öğrenim gördükten sonra Naacallerin arasında (üstat ve kutsal kardeş) oluncaya kadar kaldı. Sonra bir dini reform hareketinin başına geçmek üzere Atlantis'e döndü. Açıkça itibarını yitiren mabedlerden rahipler sınıfını temizledi. Ulusun büyük rahibi oldu ve ölümünden sonra ilahlaştırıldı...*"şeklinde çalışmalarına bir ifade ekler. Bütün bunlar gösteriyor ki Nil deltasında hiçbir belirtinin olmadığı dönemlerde Mu kıtasının sakinleri olarak gösterilen Mayaların bir imparatorluğundan söz edilmektedir. Ancak bu imparatorluğun geleneksel yaşam tarzı ne yazık ki Güney Amerika'nın dağlık bölgelerinde yaşamış bulunan Olmekler ve Tolteklerlerin yaşam tarzlarıyla paralel bir biçim sergilememektedir.

MAYA VE AZTEKLERDE BAZI EVRELER

Tarifi olmayan bir sessizlik içinde ani ve gürültülü bir patlamayla evren yaratılmış, cansız kütleler belirli konumlarına ulaşmışlardı. Kütlelerin konumları belirlendiği kısa zaman tarihinden sonra canlı yaşamda belirtiler oluşur. Canlı yaşam gurubu içinde çok farklı bir şekilde yaratılan insan, algılama bilincini elde ettikten sonra kendilerinden, diğer canlılardan, evrenden daha üstün olabilecek güçler aramaya başladılar. Bu güçler yaratıcı bir düşüncenin varolma olasılığını göz önünde bulunduran tanrısal yaklaşımlardı. Yaratıldıktan sonra nedensiz bir şekilde inanılmaz sırlar içinde yalnız kalan insan bu defa kendi kimliğini bile unutarak nereden bu yıldıza gelmiş olabileceğinin peşine düşerek hesaplar yapmaya başladı. Zaman zaman doğa yasalarıyla da savaşarak, korunmak için inanılmaz bir efor gösterdi...Gündüzler hareketli bir sahneyle dopdolu olduğu için geceler nedense bitmek bilmiyordu. Bu insan kendisine bir sığınak arıyordu. Bu sığınak yüce bir güce sığınma şekliyle olacaktı...Mısır'ın ölüler kitabında "Ptah var olan her şeyi yarattı" diye yazılır. Lous Renu'nu çevirisinde"...*Ne varlık, ne de yokluk vardı. Yukarıda ne uzay ne de gökyüzü vardı. Hareket eden neydi? Nerede ve kimin yönetiminde? Derin, dipsiz su mu vardı? O zaman ne ölüm ne ölümsüzlük ne de geceyi gündüzden ayıracak bir belirti vardı..." Bir" nefes almadan soluyordu, kendiliğinden hareketli idi; ötesinde hiç bir şey mevcut değildi. Başlangıçta karanlıklar karanlıkları örtüyordu. Boşlukta hapsolmuş "Bir" sıcaklığın gücü ile vücut buldu...*" şeklindeki bilgiler çok daha sonraları altı tarihsel kitaptan oluşan Tevrat'ın birinci kitabının girişine eklenecekti. Bu metinlerden de anlaşıldığı gibi insanlar arasında başka yerlerden gelip bilgiler dağıtabileceği düşünülen öğreticiler vardı. Bunlar dünya insanını eğitmek için çok çırpınmışlardı.

Yaratılışı biçimlendikten sonra ortaya çıkan insan önceleri dağları, bulutları, şimşekleri, yıdırımları, yağmurları, yüksek ağaçları, büyük suların tümünü, nehirler, hayvanları kutsal görüp önlerinde eğilmeye başladılar. Bir süre bu şekilde ki bir inanç trafiği içinde tanrılarına karşı ilahiler uydurup tapınak şeklinde küçücük yapılar ve semboller ürettiler. Daha sonra ateşin bulunmasından sonra onun, acı veren yakan bir madde olduğu anlaşılınca bu defa diğer tanrılara sırt çevirip, ateşe tapmağa başladılar. Ancak ateş, onlarla günlük yaşamda beraber olduğu için çok daha farklı bir Tanrının olabileceği fikrinin peşine düştüler. Bu Tanrı biçimi yeryüzünü paylaşan diğer maddesel sembollerden daha farklı ve marjinal olacaktı. Yani sırlar içinde bir Tanrı yaratılmak istenecekti. İsveç Sol Parti Merkez Komite Üyesi Stockholm(Huddınge) Belediye Başkan vekili araştırmacı yazar Şerefhan Ciziri *"Tarih ve Uygarlık"* adlı kitabında *"...Farklı kültürlerde ve değişik halkların din inancında Tanrı, değişken bir varlıktır. Tanrı zaman ve mekana göre Gökyüzü, Güneş, Ay, Yıldızlar, bir öz veya bir hayvan olabiliyor. Tanrı'yı dünyayı yöneten ve yönlendiren, insanoğlunun kaderini belirleyen, doğaya ve insanlara can veren bir güç olarak algılamak, pek yanlış olmayacaktır. İnsanoğlu, bazen bilemediği, kavrayamadığı, korktuğu, denetleyemediği varlık ve güçlere Tanrı adını vermiştir. Tüm dinlerde genel bir varsayım vardır. O da şudur: Tanrı kudretlidir, her şeyi bilir, her yerde hazır ve nazırdır. Tanrı'nın ruhunu ve varlığını kavramak insanoğlunun işi değildir. Zaten insanoğlu buna kalkışsa da başaramaz. Çünkü Tanrı bu bağlamda soyut bir varlık ve anlaşılmayan bir maneviyattır. Bu varsayım tüm önemli dinler için geçerlidir..."* şeklindeki ifadelerle tapınılan varlığa bakış açısını belirtir. Sonuçta olaylar geç de olsa başlamıştı. Bu insan kendisini moralize edecek yüksek enerjinin göklerde bir yerlerde yaşayan ilahi bir varlık olacağına entegre eder. Yazı dili olmadığı halde düşlerinde kozmik güç ile ilgili ütopyalar yarattılar. Fransız yazar Voltaire'nin dediği gibi *"insanlar tanrı olmasaydı bile bir tanrı yaratmak zorundaydılar"* düşüncesi o dönemin insanı için açıklayıcı bir düşünce yoluydu. Evrenin yaratılmasıyla beraber oluşturulan canlı yaşamın kendisinden üstün bir güce doğru eğilmesi de yine insanın doğada yerinin nasıl olacağını belirler bir durum almıştı. Özellikle bir şeylere inanılacaktı, ama nasıl! İşte bu kitabın sayfalarında dolaştıkça konuyla ilgili sır perdelerinin arkasındaki gerçeği görerek biraz da gelecekteki insanlara bir şeyler vermenin

gururuyla alkış tutacaksınız. İnsan bir şeylere neden inama sıkıntısı çekti. Ya da neden inandılar. Bu soruları bu günkü yazı dilinde inanılmaz derecede çoğaltabiliriz. Ancak bunların karşılıklarına da ulaşabilmek için gerçek kanıtlarla ortaya çıkmasını da bulmalıyız.

Bir evren yaratılmış..Hem de koskocaman. Bunun bir sahibi olmalıydı. Öylesine sıradan yaratılmış olamazdı bunca karmaşık geomotrik alan. Belki de birileri tek tek bunları boşluğa koydu! İşte insan bunları boşluklara koyanları düşlerinde bulana kadar yüzlerce inanç yolu denedi. Kavgalar yapıldı. İnsanlar öldürüldü. Sonuç fiyasko aynı ilkel yaklaşım bu gün daha azmış bir şekilde hortlamıştır. Günümüz insanı inanmaya bile şaşarak bakmış. Bütün bunlar eski çağ insanın bir şeylerden korkarak böyle tapınmalara yönelmelerini sağladı. Onlar belki de bu yıldızdan başka yerlerde yaşayan "insan-hayvan" karışımı cisimlerle karşılaşmışlardı. Doğrusu da öyle olmalıydı...Yakın tarihimizde bile bu tür varlıklardan söz eden kralların olduğunu eski ahit kitabında çok net bir şekilde görebiliriz...Ama doğru ama yanlış ya da ütopya da diyebiliriz.

Orta Amerika'daki kabileler güneş devirlerinin varlığına inanmışlardı. İnananların başında Aztekler gelir. Tarihçiler ve arkeologlar tarafından yapılan araştırmalar sonucunda beş güneş periyoduna ilişkin metinlerden biri Azteklere aittir. Doğada gelişen zaman kavramına inanan bir halk olarak Mayaların evrenbilim ile ilgili düşüncelerini paylaşmışlardı. İki uygarlığın da ezoterik bilgileri aynı kaynaklar etrafında toplanmaktadır. Aztek takvim taşında birinci Aztek güneşi, tanrı Jaguar "Ocelotonaitiuh"[1] ile betimlenmiştir. Birinci güneş evresinde tanrılar tarafından yaratılmış olan devler Jaguarların saldırıları sonucunda yok edilmiş olduğuna inanılmaktadır. Çoğu öykülerde anlatılan devlerin Aztek inancında da geçmesi şaşırtıcı bir sonuç değildir. Takvim taşında belirtilen evrelerin kısa özellikleri de

1 **"Ocelotonaitiuh" Ocelotonatiuh:** (Bazı kaynaklarda Ocelotonaitiuh şeklinde yazıldığı görülür. Çeviriler sırasında ismin tahribatlara uğramış olacağı tahmin edilir.) Azteklerde birinci güneş tanrısı olarak tapınılan jaguar'ın adıdır. Ocelotonatiuh, aynı zamanda günümüz evreninden önce yaratılıp yok olduğu anlatılan dört evreden birinci evrenin adı olarak da kaynaklarda yer alır. Bu evrede Tezcatlıpoca hüküm sürmüştür.

şöyle: Birinci güneş evresi: Bu evrenin tanrısı Jaguar'dır.[1] Bu tanrı Ocelotonaitiuh ile kişileştiilmiştitr. Takvim taşında belirtilen bu evrede tanrılar tarafından yaratılmış olan devler dünya yaşamına ve geleneklerine zarar verdikleri için Jaguarların saldırılarına uğramış ve topluca yok edilmişlerdir. İkinci Güneş Evresi: Bu dönemin tanrısı, gök tanrısı olarak tapınılan "Ehecoatl"ın[2] başıyla betimlenmektedir. Bu evrede doğanın insanoğlunu cezalandırması şeklinde hortumlar yaratılmış, büyük felaketler yaşanmış ve insanların tümü maymuna dönüşmüşlerdir. Burada anlatılanlar eğer doğruysa gökteki tanrılar insanlardan intikam almak için doğa felaketlerine başvurmuşlar. Sonuçta dünya yaşa-

1 **Jaguar (Jaguar güneşi):** Meksikalılara göre karanlık olduğu zaman güneşi yutan bir cin olarak değerlendirilir. Güneşi yiyen bir hayvan şeklinde tanımladılar. Derisi benekli olduğu için jaguar'ı gecenin yıldızlı şekline benzetirler. Bu benzerlik için de yeryüzü cini olarak değerlendirilir. İkinci bir dönem gibi düşünürler. Yani "yeryüzü güneşi" Bazı kaynaklarda "gece güneşi" olarak da ele alınır., İslam dininde de karşımıza bu tür doğaüstü varlıklardan söz eden öyküler ve dualar çıkar. Burada ilginç ve gizliliğini koruyan ortak bir kültün dünyada yaşayan insanların arasına nasıl girdiği düşüncesi var. Bu kült acaba dünyaya hangi uygarlıktan geldi.? Jaguar güneşi dönemi: Jaguar Güneş dönemi "4 jaguar" olarak betimlenir. Aztek söylencelerinde ilk yaratılışta adı geçen ikinci dünya dönemi olarak anlatılır. Bu dönemde gökyüzünün çöktüğü, güneşin hareketlerine devam ettiği, gündüz öğle saatlerinde karanlığın olduğu ve gece başlayınca da jaguarların insanları yedikleri anlatılır. Bu dönemde devlerin yaşamış olduğu ifade edilir.

2 **Ehecatl:** (Bazı kaynaklarda Ehecoatl şeklinde yazıldığı da görülür) (İng.adıdır) Türkçe karşılığı ise "Rüzgar" (Rüzgar tanrısı Quetzalcoal'ın bir başka adıdır.) olarak betimlenmiştir. Aztekler tarafından tapınılan ve Quetzalcoatl'ın bir benzeri olduğu anlatılan bir tanrı adı olduğu gibi Vatica-Latino yazmasında belirtilen ikinci çağın da adıdır. Bu tür sıfatların günümüzdeki yerel dinlerde de yer aldığı görülmektedir. Aztek mitolojisinde rüzgar ve hava tanrısı olarak tapınıldı. Mayaların kullandıkları Tzolkin takvimine göre Aztek dilinde ikinci günün adı. Mayalarda ise "Ik" olarak kullanılmıştır. İlk yaratılışta havayı temsil eder. Gecenin yaratılışının efendisi erkek olarak betimlenir. Tanrılar listesinde ata tanrılar gurubunda yer alır. Ehecatl ile ilgili arkeolojik kazılarda bulunan heykellerin çoğunda kendisinden emin bir şekilde ele alınarak heykelinin yapıldığı söylenir. İkinci güneş evresini temsil eden bir tanrı şeklinde tanımlandı. Ehecatl, Cotterall'ın "Palanque kapağı"nın üstündeki çizimleri incelediğinde Quetzalcoatl'ın sıkça kullanarak inananlara karşı rüzgar tanrısı şeklinde tanımladığı ifade edilir. Eğri durumda bir asası ve kauçuktan sandalet kullanırdı. Bu Tanrı İkinci güneş evresini başıyla simgeler. Tanrıların ilk doğanı olarak anlatılan Ehecatl rüzgar tanrısı olarak uzun kuyruklu bir kuş şeklinde betimlenmiş ve Quetzalcoatl'ın bir başka betimlemesi olarak Mayalarda da yeşil kuyruklu Kukulkan olarak tapınılmıştır. Sembol olarak quetzal kuşunun tüyleri Azteklerde olduğu gibi Mayalarda da kutsal görülerek kullanılmıştır.

mına zararlı olan canlıların çoğu yok olmuşlar. Üçüncü Güneşin evresi: Bu evrede tapınılan tanrı gökyüzünde ateş topu şeklinde belirtilen bir kafa şeklidir. Yeryüzünde bulunan her şey alevlerle sarılmış lavlar bütün evlerle canlıları yok etmiştir. İnsanların bu felaketlerden kurtulması için kanatlı kuşlara dönüştüğü anlatılmaktadır. Doğrusu da öyledir. Çünkü dünya tarihindeki uygarlıkların mitolojilerinde kanatlı kuşlardan ve göklerden ateşlerin yağışından söz edilmektedir. Bunların mutlaka bir çıkış noktası olmalı. Düşünce olarak bugün ilgi çekici olan bu el yazmalardaki bilgiler, doğanın yeni bir dengeyle devinime girdiği şeklinde ele alınır. Dördüncü Güneş evresi: Bu evre, su tanrıçası olarak bilinen Chalchihutlicue[1] ile simgelenmiştir. Seller ve tufanlar başlamış her yer sular altında kalarak yok olmaya yüz tutmuştur. Dağların tümü yok olmuş ve insanların be sellerden ve su baskınlarından kurtulması için balığa dönüştürülmüş olduğu anlatılmaktadır. Beşinci güneş evresi: Bu dönemin tanrısı Tonatiuh'un[2] yüzü ile betimlenmiştir. Tonatiuh hareketi temsil eden

1 **Chalchiuhtlicue:** (Chakhiuhtlicue Chalchihuitlicue, Chalchıhuıtlıcue şeklinde yazıldığı da belirtilir.) Aztek mitolojisinde tapınılan bir tanrıçadır. Gençlik ve güzellik tanrıçası olarak tanımlandı. Mitolojide bu tanrıçanın uzaklarda bir nehrin ortasında meyve yüklü bir Frenkinciri ağacı şeklinde ortaya çıkmış olabileceği ifade edilir. Nehirler onun sığınağı şeklinde belirtilir. Tanrı Tlaloc'un eşidir. Onun öfkesi karşısında dünyanın sellere teslim olduğu belirtiliyor. Bu nedenle dünyanın dördüncü yaşının yok edilmiş olacağı tahmin ediliyor. Chalchıhuıtlıcue olarak da bilinir. Bereket tanrıçası olarak da tapınıldı. Bazı kaynaklarda su tanrıçası şeklide ifadelerin olduğu görülür. Eşiyle beraber Tlalocan'a hükmederdi. Aztek takviminde tanrılar sıralamasında Trecena takviminin üçüncü gününü simgeleyen ve takvime hükmeden su tanrıçası şeklinde tapınıldı. Aztekler tarafından da tapınılan yağmur Tanrısı Tlaloc'un karısıdır. "yeşim etekli" olarak betimlenen dere ve kaynakların tanrıçası olarak bilindi. Puebla-Mikstekler sanatında yılanlı bir miğfer maskesiyle betimlenmiştir. Azteklerin inançlarına göre de asil bir Aztek kadını kıyafetiyle tasvir edilmiştir. Meksika'da yaşayan Nahua soylarındaki kabileler onu ("Dik duran çiçek") anlamına gelen Xochiquetzal ile eş değerde tuttular. Betimlendiği hayvansal varlık ise yılandı. Bu tanrıçaya su tanrıçası olarak tapınıldığı için genellikle onun adına yaptırılan tapınaklar nehir, dere, sulama kanalları kıyılarında yaptırılırdı. Bu tapınaklar arasında gözde olanı Tetzcoco gölünün orta yerinde bulunan Pantitlan'daki tapınaktı. Huey Tozoztli töreninde de tapınılırdı.

2 **Tonatuith:** Azteklerin güneş tanrısıdır. Sözcük anlamı "gün doğuran" şeklinde tanımlandı. M.Ö.1932-1538 tarihleri arasında tapınıldı. Güneş ve savaşçılar tanrısıdır. Dördüncü üst dünya döneminin önemli bir tanrısı olarak yüceltildi. Tolteklerden kalma ve Azteklerin de tapındığı bir tanrı olarak

bir sembol olarak kullanılmıştı. Bu nedenle bu evre için hareket güneşi denilmektedir. Aztek kaynaklarında bununla ilgili "*...Yeryüzünde bir hareket olacak ve hepimiz yok olacağız*" şeklinde bir not yazılıdır. Özellikle birinci güneş evreside bazı özel durumlar göze çarpmaktadır. Bu evrenin adı Aztek yazılı kaynaklarında Nahui Ocelotl şekliyle de tanımlanmaktadır. Nahui Ocelotl evresinin tanrısı Jaguar adıyla bilinir. Jaguar tanrının Ocelotonaitiuh ile betimlenmiş olabileceği tartışılıyor. Takvim taşında belirtilen bu evrede tanrılar tarafından yaratılmış olan devler dünya yaşamına ve geleneklerine zarar verdikleri için Jaguarların saldırılarına uğramış ve topluca yok edilmişlerdir. Devlerin mısır ile beslendikleri belirtilir. Birinci güneş evresini temsil eden tanrının adı ise Matlactili[1] adıyla bilinir. Evrenin süresi ise 4008 yıl olarak hesaplanmıştır. Güneşin suyla yok olduğu ele alınmıştır. (["sel-tufan"]) anlamında olan "Apachiohualiztli"[2] adlı bir yağmurun felakete yol açmış olduğu ifade edilmiştir. İnsanların balıklara dönüştüğü ancak bir ağaç tarafından "nene ve tata" adlarında iki kişinin kurtarılmış olduğu belirtilir. Bazı kaynaklarda da sular çekilene kadar bir mağarada kurtulan yedi kişiden söz edilir. İnsanların çoğalması bunlar tarafından gerçekleşmiş ve her birinin de tanrıları olmuştur. Birinci Güneş evresinin tanrı-

anlatıldı. Güneş tanrısı olarak bilindi. Tapınaklarda rahipler tarafından ("aydınlatmaya çıkan") anlamında betimlendi. Bu tanrı Azteklerde, Mayalarda olduğu gibi güneş evrelerinden "beşinci evreyi" yüzüyle temsil ettiği söylenmektedir. Trecena'nın dördüncü ve Uinal'ın ondokuzuncu gün hükümdarı olarak da kayıtlarda adı geçer. Yirmi günlük evrenin "Quiahuitl" adlı günü temsil eder. Betimlendiği hayvansal varlık ise aslandır. Güneşin her sabah yeniden doğması ve gücüne ulaşması için bu tanrıya insanlar kurban ediliyordu. Azteklerin inançlarına göre evren birkaç kozmik dönemden oluşur. Tonatiuh'tan önce dört dönemde dört güneş tarafından yaratıldığı inancı yüksekti. Tonatiuh, Aztek inancında beşinci dönemin güneş tanrısıdır. Bazı kaynaklarda Sözcük anlamı "İleriye doğru ışık saçan" anlamında tanımlanır.

1 **Matlactili:** Vatico-Latino yazmasına göre ilk güneş çağına verilen ad

2 **Apachiohuaaliztli:** Maya el yazmalarında sel ve tufana yerliler tarafından verilen ad. El yazmalarında Aztek katipleri Apachiohuaaliztli'yi dramatizeli bir şekilde ifade ederler. Tufan olaylarını içeren yüzlerce mitolojik anlatımın olduğu belirtiliyor. Büyük bir ihtimalle Azteklerin bir başka bölgede oluşan sellerin tufan niteliğinde olabileceğini düşünmelerinden yazmanlar tarafından belki de ilginç bir öykü olabilir düşüncesiyle ele alınmıştır. Dramatizeli anlatım zaten döneminde Aztek halkı arasında tabulaşmıştı. Bu nedenle öykü son derece dramatize edilerek ele alınmıştır.

çası ise Tlaloc'un[1] karısı "yeşim etekli" olarak tanımlanan Chalchiuhtlicuedir.

Güneş evreleriyle ilgili önemli bilgilerin Mayalarda da görülmesi pek şaşırtıcı değildir. Çünkü bölgedeki yaşam koşulları orada yaşayan halkların birbirlerinin kültürlerinden yararlanma şeklini ortaya çıkardığı gibi dinsel bağlamda inanç yollarıyla da aynı ritüellere benzer törenlerle entegre olduklarına tanık olmaktayız. Maya konfederasyonunu oluşturan ilk yerlilerin mitolojilerinde ilgi çekici paragraflar bulunmaktadır. Bu yerli kabilelerden Maya-Kiçelerin kutsal el kitabı olan Popol-Vuh'ta[2] (büyük destan şek-

1 **Tlaloc:** M.Ö.335-İ.S.40 tarihleri arasında tapınılan Maya tanrısı. Yağmur ve savaş tanrısı olarak tapınılır. (Mayalar tarafından tapınıldığı öne sürülen bu Tanrı Azteklerin bölgeye gelmesiyle beraberinde getirildi.) Aztek tanrılar panteonundan çıkmış tamamen doğa Tanrısı olarak tapınılmıştır. Bu tanrının Sahagun'un anlattığı ve Codex Borgia'nın resimlerinden belirtildiği gibi "dört testisi(su kabı) "nin olduğu söylenir. Her testisin (su kabı) ayrı bir konumu bulunurdu. Bir testiyi döktüğünde tarlalardaki ürünler yetişir ya da soğuktan ve böceklerden dolayı zarar görürdü. Tlaloc kızıp testileri kırarsa o zaman şimşekler çakar, gök gürlerdi. Karısı Chalchiuhtlicue ise dere ve kaynakların tanrıçasıydı. Bu tanrı ile ilgili Özellikle Balankanche mağarasındaki tapınma şekli ürkütücü olarak bilinir. Mağaranın derinliklerinde bulunan sütunlarda Tanrı Tlaloc'un tasvirleri gösterilmiştir. Bazı araştırmacılar Tlaloc'un Orta Meksika Tanrısı olabileceğini söylerler. Daha önce aynı yerde tapınılan Chac yerine Tlaloc'un kültü yerleşmiştir. Aztekler tarafından da tapınıldı. Betimlendiği kuş kartaldı.

2 **Popol-Vuh:** Popol-Buj olarak da bilinir. (Bunun yazarı belli olmadığı için Quiche kitabı da denir.) 1544 yılında Adrian Recinos ve Villacosta tarafından latince'ye çevrildiği anlatılıyor. Dünya var olalı tanrısal güçlerin varlığına yüksek saygıyı, evren geometrisi içindeki kitlelerin yapısını, devinimlerini, gökbilimlerinin tümünü inceleyen bir öğretidir. "Popol-Vuh" öğretisi günümüz Orta Amerika'daki yaşamı, yaşamayı hala devam ettiren halkların kutsal el kitabıdır. Tanrısal güçlere gösterilecek en iyi yolun inanmadan geçtiğini savunan bu çağlar öncesi öğreti bir dinin ortaya nasıl çıktığını ve bulunduğu süreçteki gelişmesini anlatan ve kesin olarak günümüz insanına teolojiyi, yaratıcı gücün insanlarla olan ilişkisini, yaşam tarzlarını, canlı türler ile cansız türlerin yaratılış biçimlerini mistik bir şekilde aktarır. Popol-Vuh, insanlık tarihindeki geleneklerin en eski kutsal metnidir. Bu kutsal el kitabının günümüze kazandırılması 400 yıl öncesine dayanıyor. Bir Kiçe bilgesi kendi halkının binlerce yıl önce yaşadığı geleneklerini kendi anadilini kullanarak Latince yazdı. Evrenin yaratılışında akıllara durgunluk veren kütlelerin biçimlerini, sırlarla dolu kozmolojik gelişmeyi, nesnelerin nasıl yaratıldığını; hayvansal iradeden ayrılan insan kişiliğinin bulunduğu konumdaki durumu ile tanrısal ilişkilerin yaklaşımlarını en ince ayrıntılarla günümüz insanına aktarır. 18'nci yüzyılda Dominik rahibi Francisco Xıemenez "Popol-Vuh" adlı kutsal metinleri bulunduğu kilisenin gevşek taşları arasında saklandığı yerden bularak günümüze kazandırdı. Braseur de Bourbourg da bu önemli metinleri Quiche dili dışında Fransızca diline de çevirerek dünyaya tanıtmıştır.

linde betimlenmektedir) ata tanrılar Qocumatz ve Tepew[1] adıyla anılırlar. Popol-Vuh'ta bu iki tanrının, suların içinden yeryüzünü ortaya çıkarıp onu bitki ve hayvanlarla donattıkları yazılır. Bitki ve hayvanların yaratılmasından sonra sıra insan yaratmaya gelince önceleri çamurdan insan yaparlar. Ancak çamurdan yaptıkları modeller yağan yağmurlar yüzünden bozulup tekrar çamura dönüşür. Çamurdan yapılan adamlar iş göremeyince de ahşap figürler üretip, etten yapılmış insanlar gibi düşündüler. Bu iki tanrı yapılan çalışmaların hiç birini beğenmez. Sonunda mısır bitkisinin hamurundan gerçek insanları yaratarak Kiçelerin ataları saydılar. Mitolojik öyküde insanların mısır bitkisinden yaratılma inancı yerlile-

İspanyolların bölgeyi kuşatarak, sömürüsü altına aldığı (1554-1558) tarihlerinde Latince'ye çevrilirken öğretici tanrıların dört gruba ayrıldığı görülür. Maya Kiçelerde bu tanrılar; Tzakol, Bitol, Alom ve Cajolom olarak isimlendirilmişlerdi. Halk arasında ayrıca bu dört tanrının değişik isimleri vardı. Bunlar; Hunahpu -Vuch, Hunahpu - Utiu, Zagui, Nıma, Tziiş, Tepeu, Gucumats, U Cox Cho, U Cox Palo, Ah Raxa Lac, Ah Raxa Tzel, Iyom, Mamon, Matnazel ve Chuckenel diye adlandırılırlardı. Canlılar dünyasını hareketlendiren Yaşamın tüm olgularını, sebeplerini, sonuçlarını ve bireysel ilişkilerini doğanın kanunlarına uygun olarak sağlıklı bir şekilde anlatır. Mayalardan gelme Chortiler, adı geçen dört tanrıya ve sembol olarak da güneşe inanırlar. Sembolize edilmiş flamalarının dört köşesine yerleştirdikleri 4 mumla tanrıları temsil ettiklerine inanırlar. Onların inançlarında "dünya gökyüzünün kalbi, yeryüzünün kalbi vasıtasıyla yaratıldı ve dolduruldu" şeklinde tanımlanan tanrılarına öne doğru diz üstü çömelerek yalvaran halk "neredesiniz babamız?" şeklinde yalvarıyorlardı. Bu şekildeki davranışları onların tanrılarına karşı yaptıkları en iyi ibadetleriydi. İnsanın ilk yaratılışında "Pacarımac - Runa" dedikleri ilk devirde insanlar hayvanlarla savaş halindeydi. İnsanlar etobur hayvanlardan korunmak için çeşitli yöntemler geliştirmişlerdi. Buna rağmen yaşama savaşı bütün görkemliliğiyle devam ediyordu. Onların hiç bir zaman totemleri ve putları olmadığı gibi; aya, güneşe, yıldızlara ve şeytana da tapmazlardı. Onların dünyasını oyalamak istemeyen dinsel uyanışın Popol -Vuh'ta yavaş yavaş nasıl yayıldığı anlatılır. Kutsal metinden yararlanan Mayalardaki kiçe bilgeleri, Popol - Vuh'un el yazması olan metinleri günümüz insanına kadar koruyabilmişlerdi. Bu halkın soyundan gelenler Orta Amerika'da hala "Popol-Vuh" un kutsal metinlerinde yazılan geleneklerin ve dinsel davranışların çoğunu yerine getirirler.

1 **Tepew:** Maya inançlarında tapınılan bir tanrı. Bu tanrı Qukumatz ile birlikte anılır. Kiçelerin kutsal el kitabı olan "Popol-Vuh" bu tanrı ile ilgili önemli bilgiler içermektedir. Qukumatz ile birlikte sular arasında kara parçalarını çıkarmayı başarıp, hayvan ve bitkilerle süslediler. Yaratılıştan sonra anılmak üzere çamurdan insan yaptılar. Yağmur sularının fazla oluşu karşısında çamurdan yaptıkları topraklar tekrar çamura dönüşünce tahtadan insanlar yapıldı. Bunlar da önemli bir yer tutamayınca etten insanlar yapıldı. İşte buna benzer öyküleri kutsal kitaplarında belirten Maya Kiçeler belki de farkında olmadan günümüz insanına bir kaynak bırakıyorlardı.

rin mısır bitkisini tanrılaştırmasıyla üst güce ulaştırır. Hatta mısır tanrıları da genç ve yaşlılardan oluşan ikili şeklinde belirtildiği görülmektedir. Tanrıların insan yapmadan önce hayvanları nasıl yarattıklarına bakıldığında da Mayalarda ilginç imge diziniyle karşışılmaktadır. Hayvan yaratma öykülerini ilk defa 1950 yılında halk dilinden derleyen yazar Ella Clark tarafından derlenir. Derlenen öykünün ana kaynağı da Coyote[1] adlı bir halka aittir. Kısaca öyküde: Bir zamanlar dünya insandı. Yaşlı adam onu kadın olarak yaratır. Kadına üzerinde yaşayanların tümüne "anne" olacaksın denildi. O sıralarda yaşamakta olan dünya değişime uğrar. Toprak dünyanın eti, kayalar kemikleri, rüzgarlar nefesi, ağaçlar ve otlar da saçlarıydı. Bu nedle ne zaman kıpırdansa deprem olurdu. Üzerinde yaşayan hayvana benzer insan karışımı bir yaratıktı. Bazıları kuş, bazıları balık, bazıları dört ayak üzerinde yürüyen varlıklardı. Aralarında sadece geyikler hayvandı. Yaşlı adam çok düşündükten sonra dünya üzerindeki çamuru yoğurarak insan yarattı. Yaratılan insan Kızılderiliydi. Kızılderili gibi yaratılmıştı. Ancak bu yeni yaratılanlar da son derece vahşiydiler. Yaşlı adam onların üreyip çoğalmaları için Erkek ve dişi şeklinde yaratır. Bunların arasında insan şeklinde canavarlar da vardı. Kendi aralarında birbirlerini yiyip yok etmeye başlaması yüzünden yaşlı adam bu defa zararlı olanları yok etmek için Coyote'yi (Çakal) dünyaya gönderir. Coyote de dünyayı yaşanılır bir hale getirir. Bu öyküdeki imgelerin karşılıklarını bulduğumuzda oldukça ezoterik bir gelenek ortaya çıkmaktadır. Hayvan yaratma ve insan yaratma düşüncesinden başka yerlilerin güneşle ayı nasıl yarattıkları da belirtilmektedir. İlginçtir ki genellikle çoğu uygarlıkların mitolojilerinde özellikle güneşin yaratılma şekli oldukça törensel bir biçimde anlatılmaktadır. Güneşin yaratılma öyküsü ise; derlemesi hiçbir yerde olmayan bir öyküdür. 18 Mart 1981 yılında Güney Dokota'daki Rosebud Kızılderili bölgesindeki Grass Mountain dağında Leonard Crow Dog tarafından anlatılmış ve Richard Erdeos tarafından da kaleme alınmştır. Öykü günümüzde bile Kızılderili halkı tarafından ge-

1 **Coyote:** Kızılderili dilinde "Çakal" anlamında tanımlanmaktadır. 1950'li yıllarda yazar Ella Clark tarafından derlenen ve Kızılderili halkına ait olan "Hayvan Neslinin Yaratılması" öyküsünde yeryüzünde insanlara zarar veren canavarların ortadan kaldırılması için yaşlı adam tarafından dünyaya gönderilen kurtarıcının adı olarak tanımlanmaktadır. Bak Hayvan Neslinin Yaratılması Öyküsü.

celeri anlatılmaktadır. Kaleme alan Rıchard Erdeos öykünün bazı bölümlerini bellek dünyasından çeşitli imgesel anlatımlar katarak zenginleştirdiğini belirtir. Uzun olarak anlatılan öykünün ilginç olan bir kısmını ele aldım. Öyküde "*...Bundan yedi milyon Eon yılı önce dünya ilk var olduğunda, cismi olmayan sayısız çember ve tasarımlardan ibaretti. Karalar, yani dünya henüz yapılma aşamasındaydı. Bütün ortada olan içi içe geçmiş yörüngelerdi. Şu anda üzerinde durduğumuz dünyamız, yeryüzü, onaltı adet kutsal halkadan yapılmıştı. Dünya, yeryüzü yoktu ama yıldızlar ve gezegenler vardı. Onların hepsinin yukarısında da, büyük güneş duruyordu. O bütün yörüngesel güçleri kontrol ediyordu. Evrenler, yıldızlar ve yörüngeler arası gezegen dili konuşmak gibi kendine has bir iletişim kurma gücü vardı. Güneşin, içlerinde kendini tekrar yarattığı yedi gölgesi vardı. Bunlardan önemli olanı yedinci gölgeydi. Güneş bunun içine baktığında, onun oluşumunda bir farklılık sezinlemiş. Bu gölge Kızılderililerin ülkesinin yaratıcısıymış. Bunun üzerine büyük güneş, bütün yörüngelerine, yıldızlara ve gezegenlere – Halka onaltıya gelin!, halka onaltıya gelin! Diye seslenmiş ve herkes güneşin söylediği yerde toplanarak, dünyanın yaratılış planlarını tartışmışlar. Güneşin, işlerini bitirmeden onları salmaya hiç niyeti yokmu ve o yeryüzü denen kocaman top, o dünya gezegeni güneşe-Bize evrenin içinde yol göster-demiş. Bu amaçla ve bu nedenle küreler ve yörüngeler birbirleriyle konuşmuşlar. Bir araya gelmişler ve ilk yakınlaşma şöleni olmuş bu. Ve yörüngelerden doğu güneşe-Bizi neden çağırıp, burada toplandın? Beni neden çağırılar? Diye sormuş.. [(.....)]...*" şeklinde devam eder. Derlemedeki süslemelere bakıldığında güneş ile o çağlarda yaşayan insanların ne tür bir diyalog kurdukları da görülmektedir. Böylece güney Amerika'da yaşayan Mayalar ve o bölgenin diğer egemen güçleri Aztekler ve İnkalar akıllara durgunluk veren çalışmalar yaparlar. Özellikle takvim çalışmalarına önem veren Mayalar ve Azteklerin bu takvim disklerini nasıl oluşturdukları da tartışmalar getirmektedir. Bölgenin egemen güçlerinden biri olan Mayaların ilk takvim başlama süreci olarak M.Ö.3372 olarak belirlenmektedir.

Bu tarihin Mayalardaki önemi belirtilmemekle beraber neden takvimin bu tarihte başladığı ise kesinlikle bilinmemektedir. Belirli görüşler bu rakamın kozmolojik bir hesabın sonunda ele alınmış olabileceğini savunur. Bütün uygarlıklar yapacakları işleri

belirli sayılar doğrultusunda ele alarak kayıt şeklinde not etmişlerdi. Devlet törenleri, dini törenler, tapınma günleri, adak günleri, bayram günleri gibi önemli devlet görevlerini tutanaklar ve belirli takvimler yaratarak giderirlerdi. Mayalarda da aynı işlemin tekrarı yapılmıştır. Bunlar da 52 yıllık takvim dönemini kullanmışlardı. Bu takvim dönemlerini zaman zaman çakışmalar içinde olan iki takvim şeklinde uygulamışlardır. Takvim şeklindeki çarklardan biri yirmi günü, birden onüç'e kadar sayıların iç içe geçmesi şeklinde 260 günlük bir zaman çarkıdır. Mayalar arasında "ersatz" terimi olarak bilinen takvimin adı "Tzolkin"[1] olarak adlandırılır. Bu takvim gün adları olan İmix'ten başlar onüç günlük süre bittikten sonra yeniden Ix olarak devam eder. Yani 260 günlük takvim süresinin son günü 13 ahaw olarak ortaya çıkar. Mayalarda bu zaman birimlerinin otaya nasıl çıktığı hala bulunamamaktadır. Her günün kendine has kehanetleri ve diğer günlerle bağlantıları olduğu gibi onları temsil eden gün tanrıları bile vardı. İkinci takvim döngüsü ise 365 günlük "Haab"[2] ya da "muğlak yıl" takvimidir. Bu

1 **Tzolkin:** (Tzolkin sözcüğü için İspanyol kökenli "Trecena" sözcüğü kök olarak ele alınmış olduğu görülür.) Yucatec kökenli Mayalarda bu takvimin adı "günlerin sayımı" olarak betimlendi. Mayaların kutsal takvimi. 260 günlük bir takvim olarak kullanıldı. Bu takvim Avrupalıların kıtaya gelişlerinden çok daha önceleri batı dünyasındaki ileri uygarlıkların düşünce yapıları için "ana" düşünce olarak ele alınmıştır. Yedi gündüz ve altı gece temel yapı Tzolkin takviminde ilahi gücün ayrılmaz bir parçasıdır. Günlerin sayımı olarak bilinen bu takvim yaklaşık 2500 yıl Quiche kabilesi olan Mayalarda eksiksiz olarak kullanıldı. Bu günlerin sayımını yapan görevli kadınlar ve erkekler, takvimin akışını sağlam bir şekilde kayıtlarında tuttular. Takvimde günler diğer takvimlerden farklı olarak iki şekilde incelenir. Bir'den onüç'e kadar olan rakamlar onüç günlük bir takvim sayımını oluşturur. Her gün sayımı için 20 gün, farklı sembol kullanılmıştır. Bu da Mayaların bir Unial (ay) dedikleri devreyi oluşturur. Trecena (ay) ve Unial (ay) sayımı birlikte devam eder. Biri on üç sayıyı diğeri de 20 günü işaret eden ve sembollerle belirtilen çarklarla bir kombinasyon içinde yürütülmüş. 13 gün sayımı bittiği zaman 14 gün sayısı devam etmezdi. Yeniden bir anlamında olan Imix'le 13'e kadar devam eder. Bu tekrar 260 günlük devreyi oluşturur. Aztekler bu takvim şekline "Tonalpouhalli" adını verirler. Bu takvim Azteklerdeki 260 günlük Tonalamatl'a eşit bir dönem olarak bilinir.

2 **Ha'ab:** (Ya da Haab) Mayalarda, dinsel inanç ve takvimlerinde geçen 365 günlük dönem. Tzolkin takvimiyle uyum içinde olarak güneş yılıyla yakın ilişki içindedir. Yirmişer gün olarak onsekiz aydan oluşur. Ayrıca beş günlük artı bir aydan oluşarak 365 günü oluştururdu. Bu artı beş günlük ayın adı da "uayeb"di. 260 günlük Tzolkin takvimi dışında Mayalar 365 günlük bir takvim daha kullanmışlardı. 365 günlük takvime araştırmacılar "Müphem yıl takvimi" adını koydular. Piskopo Landa Tzolkin ve Müphem yıl takvimiyle ilgili gün listelerini ele alarak yayımlamıştır.

takvimde her biri 20 gün olarak hesaplanmış 18 ay yer alır. Bu gün sayımına ise Maya halkı tarafından korkulan 5 artık gün ilave edilirdi. Yeni yıl 1 pop ile başlar 2 pop ile devam eder. Görüleceği gibi ilginç takvim modellerini yaratmayı başaran Mayaların yok oluşu antik uygarlıklarda dramatik bir sahne olarak belirtilmiş ve günümüz insan düşüncesini çok daha yormaktadır. Aztekler nasıl ki çağların ötesinde "dört çağ"ın olduğuna inanmışsalar Mayalar da aynı şekilde "dört çağ"ı içinde barındıran bir takvim şekline inanmışlardı. İki uygarlıkta da dünyanın çoğu bölgelerini aynı anda etkileyen bir tufan olayından söz ederler. Araştırmacılar yaklaşık M.S.440-814 tarihleri arasındaki "Alçak güneş lekesi aktivitesi"nin bölgedeki uygarlıkların çöküşüyle aynı dönemde birleşmiş olduklarını belirtirler. Burada "radyokarbon" tarihlendirmeler sonucunda bazı olayların ortaya çıkacağına da işaret ederler. Bölgede sadece Mayaların değil de bazı uygarlıkların da bu nedenle çöküşleri ve ortadan kalkmış olabilecekleri belirtilir. Zaten Mayaların "Uzun dönem Hesapları" bu doğal olayla bağlantılı olarak hesaplanır. Uzun dönem takviminin de M.Ö.12.08.3114 yılında Venüs gezegeninin doğuşuyla başladığı ifade edilmektedir. Dresden yazıtlarında bulunan döngüsel hesap olan 1.366.560 günlük hesabın da Tzolkin (5.256) ve Haab ([Müphem yıl ya da muğlak yıl]) (3.744) eşit günlere karşılık bir hesaplama olduğu öne sürülür. Kısacası Mayaların çöküş nedeninin "Güneşin Manyetik değişimi" ve "Düşük Güneş Lekesi Aktivitesi" süreciyle gerçekleşmiş olduğu ifade ediliyor. Yani güneşin manyetik alanıyla Güneş lekelerinden kaynaklanmış olduğu ileri sürülen manyetik alan Mayaların yok oluşlarının kehanetleri arasında sıralanır. İşte bu döngünün de M.S.627 yılına denk düştüğü belirtiliyor. Yani M.Ö.3114 yılı Mayaların takvim başlangıcı M.S.627 ise çöküşünü belirtmektedir. Araştırmacılar güneş etkisindeki "Astrolojik tipi" erkek üremesinin bağlantılı olduğuna değinerek çöküşün bu nedenle olabileceği ele alınır. Mayaların kehanetlerinde işlenen yok oluş döngülerinden ilginç olanı da günümüz takvim tarihine denk düşen tarih 22 Aralık 2012'dir.

Landa, incelediği el yazmalarında günler karşılığında yer alan kabartma sembollerle takvimin şifresini çözmüştü. Sayılar ise bir başka araştırmacı olan Constantine Rafinesque tarafından çözülmüştü. Matematiksel sayılardan birin karşılığı bir nokta, ikinin karşılığı iki nokta, üçün karşılığı üç nokta, dördün karşılığı dört nokta beşin karşılığında ise çizgi (-) işareti bulunuyordu.

İnsanların 2012 yılında olabilecek" Güneş lekesi döngüsüyle yüzleşeceği an; nelerin olacağını tahmin etmek bile zor. Araştırmacılar Mayaların kehanetlerine göre daralan bir zaman boyutunda olduğumuzu belirtiyorlar. Ayrıca araştırmacı Brooks tahmini tarihler olan M.S.600-1100 yılları arasındaki çöküş nedenlerini coğrafik iklim değişikliklerine de bağlar. Harvard Üniversitesi profesörü Sheret S. Chase da iklim değişikliklerine bağlantılı olarak yaklaşık M.S.790-810 tarihleri arasındaki kurak dönem nedeniyle olabileceğini ileri sürer. Mayalarda Ehecatl adı verilen ikinci güneş evresi dört bölümde incelenen güneş evrelerinden biridir.. Maya takvimine göre bu dönem 4010 yıl sürdü. Bu süre içinde yaşayanlar yabanı meyve olan (Acotzintli) ile beslendi. 4010 yıl süren bu evrede rüzgar fırtınasıyla her şeyin yok olduğu anlatılır. Ancak bir kaya parçasına tutunan bir kadın ve erkek kurtulmayı başarırlar. Onların kurtulmalarıyla yeniden yaşamın başladığı anlatılır. Buzul çağının tamamen sonu, Mısır'daki kültürün Nil nehri boyunca gelişmesi, Atlas okyanusunun bu dönemde tahribatlara uğratıldığını belirten bir zaman dilimi olarak ele alınmış. Mayaların takviminde bu evrenin M.Ö.11.205 yılında başladığı belirtilir. Aynı adla Maya halkının taptığı bir tanrının da adıdır. Bu tanrı Azteklerce de tapınıldı. Üçüncü güneş evresi olarak bilinen Tleyquiyahuilo[1] evresi ise 4081 yıl sürdü. İkinci güneş evresinde hayatta kalanlar Tzincaococ (Bak Tzincaococ) adlı meyveyi yiyerek yaşamını sürdürdü. Bu dönemin Gılgamiş ile Noah'ın öyküleriyle bağlantılı olarak düşünülmüş olduğu ve Mezopotamya'daki tufan olaylarıyla da bağlantısı olabileceği tahmin ediliyor. Maya takviminde bu evre M.Ö.8000 yılında başladığı yazılır. Üçüncü güneş çağı olan

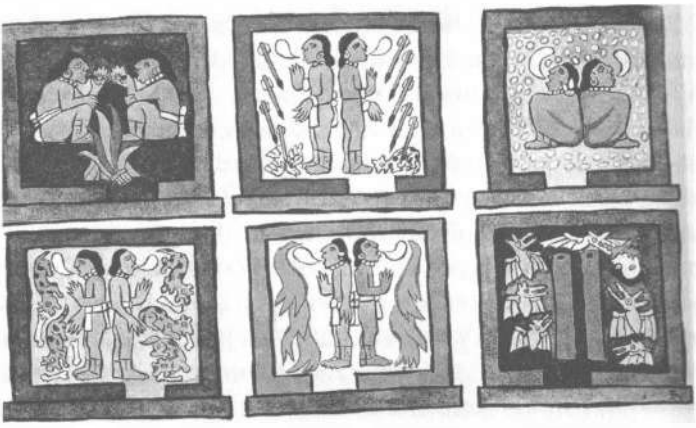
1 **Tleyquiyahuilo:** (Üçüncü güneş evresi) Maya takviminde güneş evrelerinin üçüncüsüne verilen ad. Bu evre 4081 yıl sürdü. İkinci güneş evresinde hayatta kalanlar Tzincaococ (Bak Tzincaococ) adlı meyveyi yiyerek yaşamını sürdürdü. Bu dönemin Gılgamiş ile Noah'ın öyküleriyle bağlantılı olarak düşünülmüş olduğu ve Mezopotamya'daki tufan olaylarıyla da bağlantısı olabileceği tahmin ediliyor. Maya takviminde bu evre İ.Ö.8000 yılında başladığı yazılır. Üçüncü güneş çağı olan Tleyquiyahuilo'nun İ.Ö.7000 yılından İ.S.3100 tarihleri arasında sürmüş olduğu belirtilir. Araştırmacılar bu çağın Maya uygarlığının ortaya çıkmasından kısa bir süre onca yaşanmış olabileceğini ifade ediyorlar. Onlar harabe haline dönüşmüş topraklarını, yıkılan evlerini yeniden onararak yaşama atılırlar. Ateş tanrısıyla yönetilen üçüncü çağ ile yakın ilişkisi olan ve arkeologlar tarafından "Lubaantum" kalıntılarında bulunan kristal kafatasının büyük bir ihtimalle güneş tanrısını temsil eden ya da onun yerinde gösterilen bir tanrıya ait olacağını belirtirler

Tleyquiyahuilo'nun(*15) M.Ö.7000 yılından M.S.3100 tarihleri arasında sürmüş olduğu belirtilir. Araştırmacılar bu çağın Maya uygarlığının ortaya çıkmasından kısa bir süre onca yaşanmış olabileceğini ifade ediyorlar. Onlar harabe haline dönüşmüş topraklarını, yıkılan evlerini yeniden onararak yaşama atılırlar. Ateş tanrısıyla yönetilen üçüncü çağ ile yakın ilişkisi olan ve arkeologlar tarafından "Lubaantum" kalıntılarında bulunan kristal kafatasının büyük bir ihtimalle güneş tanrısını temsil eden ya da onun yerinde gösterilen bir tanrıya ait olacağını belirtirler.

Yaratıcı tanrıyla ilgili kapsamlı olarak dini inançların hortlaması ataerkil uygarlıklar döneminde büyük devrenin başlamasıyla oluşmuş olabileceği tahmin ediliyor. Toprak katmanları gibi dinsel inanışta yaratılış ile ilgili 13 üst dünya inancı tanrısal baskı karşısında halk arasında yerleşmiş bir inançtı. Buna bağlı olarak uygarlıklar takvimlerini düzenlerlerken onüç üst dünya ile ilgili olası gelişmeleri önceden de ele almak ister gibi bir davranış sergiledikleri ortadadır. Yaratılış inancıyla ilgili üst dünyalar Mayalar ve Azteklerde de farklı tanrısal kimliklerle ele alınmış ve bu evrelerin getireceği olaylarla inancın yükseleceğini düşünmüşlerdi. Maya takviminde büyük devrenin başlamasıyla onüç üst dünyanın etkisi halk üzerinde enerjileri değişmiş ruhsal bir davranışın ortaya çıkılması şeklinde de değerlendirildi. Bu üst dünyalar Mayalar ve Aztekleri görüleceği gibi yordukları ortadadır. Yapılan araştırmalarda üst dünyanın büyüme aşaması farklı tablolarla ele alınmıştır. Maya takvimi üzerinde önemli çalışmaları bulunan Dr. Carl Johan Calleman'ın takvim çalışmasında üst dünya ile ilgili evreleri *"...Birinci üst dünya (M.Ö.3115-2721) tarihleri arasında(tohumun ekilmesi) şeklinde ele alınarak bu gelişme Amerika'da görülmüyor, Merkez/Avrupa'da "Sümerlerin An'ı" tanrısı ortaya çıkıyor. Doğu ve Asya da ise bir hareket görülmüyor. İkinci üst dünya (M.Ö.2721-2326) tarihleri arasında durağan bir dönem olarak ele alınmıştır. Hiç bir gelişmenin olmadığı dikkat çekicidir. Üçüncü üst dünya (Tohumun çimlenmesi) M.Ö.2626-1932 tarihleri arasında değerlendirildi. Hz. İbrahim'in Kenan diyarına göç edilişi (M.Ö.2300) ana tema olarak gösteriliyor. Dördüncü üst dünya M.Ö.1932-1536 tarihleri arasında kayda değer gelişme görülmemiştir. Beşinci üst dünya (İ.Ö.1538-1144) tarihleri arasında "filizlenme" dönemi olarak düşünülür. Bu dönemde İ.Ö.1480 civarı Musa, Geleneksel Çin*

(Shangay) etkisi görülür. Altıncı üst dünya (M.Ö.1144-749) tarihleri arasında aktif olan bir gelişme görülmedi. Yedinci üst dünya "çoğalarak büyüme" M.Ö.749-355 tarihleri arasında belirdi. Amerika bölgesinde Zapotek / Tzolkin M.S.550 - İşaya (M.Ö.748) Zerdüşt (M.Ö.550) İkinci İşaya (M.Ö.550) Pisagor (M.Ö.550) Avrupa bölgesindeki aktif gelişmelerdi. Asya'daki gelişmeler ise Lao-Tzu; Buda M.Ö.552) Hindistan'da tekrar doğuş; konfiçyüs (M.Ö.551) tarihleri olarak belirlendi. Sekizinci üst dünya (M.Ö.355-İ.S.40) tarihleri olarak belirlendi. Aktif bir gelişmenin olmadığı anlatılır. Dokuzuncu üst dünya "tomurcuklanma" (İ.S.40-434) Amerika'da Teotihuacan kentinde Quetzalcoatl, Avrupa'da Pavlus (M.S.33-37) Hıristiyanlık Talmut müseviliği. Asya'da ise Çin'deki Budizm (M.Ö.551) belirtilerdir. Onuncu üst dünya (M.Ö.434-829) aktif bir gelişme görülmedi. Onbirinci üst dünya "çiçeklenme" (M.S.829-1223) tarihleri arası Amerika'da Chicen Itza ve Tula'da ikinci Quetzalcoatl avrupa'da Hıristiyanlığın Kuzey ve doğu Avrupa'ya yayılması, haçlı seferleri, papalık gücünün zirvesi şeklinde görülür. On ikinci üst dünya (M.S.1223-1617) tarihleri arasında Asya'da M.S.632 İslamiyet'in gelişmesi görülür. Onüçüncü üst dünyada ise, meyve verme "M.S.1617-2011" tarihleri arasında düşünülür. Avrupa'da Hıristiyanlığın yayılması ve M.S.1620 İngiliz göçmenler...." Şeklinde belirttiği görülür. Üst dünya evrelerinden "Birinci üst dünya"evresinin karşılığını araştırmacılar "Tohumun ekilmesi" şeklinde bir betimleme getirdiler. Evrenin M.Ö.3115-2721 tarihleri arasında olduğu tahmin ediliyor. Yapılan araştırmalarda tanrı fikrinin ilk defa bu dönemde ortaya çıktığı anlatılır. Bu döneme denk gelen Mezopotamya bölgesindeki Sümerlerde "An ya da Anu " adlı ve her şeye egemen bir tanrı fikri ortaya çıkar. Bu tanrıya semavi tanrı gözüyle bakıldı. Sümerlerdeki semavi tanrı ise görev bölümü yaparak hasat tanrısı, ev tanrısı ve kent tanrılarıyla paylaşım içindeydi. Bu devre Mayalarda olduğu gibi Aztek tanrısal inancında da gösterilmiştir. Üçüncü üst dünya evresine de araştırmacılar "tohumun çimlenmesi" betimlemesini getirdiler. M.Ö.2626-1932 tarihleri arasında gelişen olayları kapsadığı anlatılır. Bu dönemler arasında daha önceki dönemlerde beliren tanrı inancı Kalde'den Filistin'e (Kenan diyarı) getirtilen tek tanrı inancı olmuştur. M.Ö.2300 tarihlerinde İbrahim'in Filistin'e göç ettiği görülür. Burada beliren tek tanrıcılık dininin Yahudilerin dini olduğu şeklinde değerlendirildi. Bu

düşünce yedinci üst dünya görüşüne kadar devam etti. Beşinci üst dünya evresi için araştırmacılar "filizlenme" dönemi olarak tanımladılar. M.Ö.1538-1144 tarihleri arasındaki bir dönemi kapsadığı anlatılır. Bu dönemde Avrupa merkezli M.Ö.1480 tarihlerinde Musa'nın etkisi ve geleneksel olarak Çin'de (Shang), vedik geleneklerin etkisi görülür. Aztek inancında da bu dönemin kutsal yönü savunuldu. Dokuzuncu üst dünya evresi için araştırmacılar "Tomurcuklanma" şeklinde betimlediler. M.S.40-434 tarihleri arasında geçen bir dönem olduğu anlatılır. Bu dönemde gelişen olaylar ise Amerika kıtasının güneyindeki Teotihuacan kentinde Quetzalcoatl, Avrupa'da Pavlus (M.S.33-37) yönetiminde gelişen Hıristiyanlık, Talmud Müseviliği; Asya ülkesi olan Çin'de Budizm (M.Ö.551) gelişme göstermişti. Bu dönemde Hıristiyanlık Musevilikten ayrıldı. Burada İsa'nın M.S.30-33 arası öğretisini açıklaması ve M.S.33 yılında çarmıha gerildiği olay yaşanır. Pavlus M.S.37 yılında yeni bir imajla din değiştirip, Hıristiyanlığı benimsedi. Böylece Hıristiyanlık ayrı bir din olarak yayılmaya başladı. Azteklerde de üst dünya inancı vardı.

El yazmalarında evren oluşumunun betimi

Bu verilerle yola çıkıldığında Maya takvim sistemine göre 2012 yılında olası bir doğa felaketi olacaktı. Ancak Mayaların kullandıkları önemli iki takvim çarkı yerine 360+5 günlük Ha'ab takvimi(Muğlak yıl) adı verilen grogoryen hesaplarına göre yapıldığı ve Nibiru gezegeninin güneş etrafındaki turları da bu hesabın içine sokularak olası bir sondan bahsedenlerin oldukça yanıldıkları görülmüştü. 260 günlük resmi Tzolkin takvim çarkı dışlanmış onun yerine Ha'ab adı verilen 365 günlük Maya takvimindeki gün ve ay sayılarına göre böyle bir tahmin yürütülmüştü. Ben 2009 yılından 2012 yılına kadar çıktığım TV programlarında Mayaların böyle bir kehanetlerinin olmadığını ve bunun yeni çağın insanları tarafından uydurulan bir tahmin olduğunu söylemiştim..

Nedense bir zamanlar yeraltı yaşamı gizemini koruyarak günümüz insanını bile etkilemişti. Hep yerin altında bir yaşamın olma ütopyası düşünceleri süslemişti. Çağlar öncesi teknoloji ve yazınsal sanatının olmadığı dönemlerde anlatılanlar görselliğini koruyarak döneminde ezici bir korku yaratmıştır. Bu korku karanlık bir tünelden kurtulamayan ilkel hayatı etkileyerek insanların neye inanması gerektiğine koridorlar açmıştı. Ölüm ve ölümden

sonraki yaşam ile ilgili oraya konulan tablolar yeryüzü insanının yapacağı bir konu değildi. Bu tablo içinde yer alan planlı çalışma bir başka uygarlığın izlerinden kalma çizgilerdir. Kozmik çizgilerdir bunlar. Çünkü kozmik kültürün ilkel insan arasına yayılma işini inisiyeciler üstlenmişti. Bunlar dünya insanının bilinçlenmesi için çaba gösterenlerdi. Görüleceği gibi eski uygarlıkların yazmanları(yani yazarlar) tarafından yazılan metinlerin içeriğinde bunlara benzer bilgilerin olduğuna tanık oluyoruz. Andların yaşam alanını hareketlendiren İnkalar da Aztek ve Mayalar gibi oldukça ezoterik bir tapınma sergilerler. Onlarla ilgili bölgede yapılan arkeolojik kazılar sonucunda uygarlıktan geri kalan harabe duvarları üzerinde ve taş bloklarda takvim sistemleri olduğu kanıtlanmıştır. Günümüzde yaklaşık 18-19 yüzyıllarda çözülebilen bazı astronomik kurallar İnkaların binlerce yıl önce tasarlamış oldukları takvimleriyle örtüşmüş olduğu şaşkınlıkla karşılanır. Bu uygarlık Venüs ve Mars adıyla iki takvimi kullanmıştır. Bu takvimlerden Venüs takvimi 225 günden Mars takvimi ise 687 günden oluşmuştur. Takvimlerden İnkaların kozmolojiye son derece önem verdikleri ortaya çıkıyor. Onların dinsel anlayışlarına göre tanrı gökten yeryüzüne indiği zaman uzayın tüm sırrını, yazı sistemini, tarımın nasıl kullanılacağını, sanat ve mimarının nasıl olacağını, yaşamın tüm özelliklerini içeren bilgileri birlikte getirmiş olduklarına inanırlar. Araştırmacılar Tiahuanaco kentindeki kazılarında buldukları üç ayrı takvim taşının da hesaplarını yaparlar. Bu takvim taşları Kutsal yıl, Güneş yılı ve Venüs yılı şeklinde belirtmişlerdir. Bu durumda araştırma metinlerinde "*...Yan yana duran üç takvim taşında, üç ayrı takvim hesabı vardır. Birinci takvim Kutsal Yıl hesabıdır. Bunda bir yıl 260 gün olarak hesaplanmıştır. İkinci taşta Güneş Yılı takvimi işlenmiştir ve yıl 365.2422 gün olarak hesaplanmıştır. Üçüncü taştaki takvim ise Venüs yılını gösterir. Burada bir yıl 225 gün olarak gösterilmiştir...*" şeklinde açıklamaların yer aldığı kaynaklar görülür. İnkalar, güneşe tapan bir halktı. Diğer kabilelerin tapınma geleneklerinin çok dışında kalarak tek tanrıya inanmayı sürdürmüşlerdir. Hüküm sürmüş imparatorların tümü "güneşin oğlu" olarak anılırdı. Yani güneş tanrısı İnti'nin[1] çocukları olarak saygı görürlerdi. Halk imparatorların

1 **İnti:** (Apu-Punchau olarak da bilinir.) Güneş tanrısıdır. İnkalarda bilinen en güçlü güneş tanrısıdır. İnkaların güneş tanrısı olduğu gibi ataları olarak da kabul edilir.

İnti'nin soyundan geldiğine inanırdı. Tanrıları için tapınaklar ve kurban sunakları yapmışlardır. Dağların tepelerine bile rahiplerin kullanması için tapınaklar inşa etmiş bir halk olarak Güneş tanrısının dışında aya ve şimşeğe de tapmışlardı. İnkalar "lagün"lerin yanı sıra kayaları, dağları ve mağaraları yüksek varlıklar olarak tapınılan tanrıların evleri olarak kabul ediyor ve tapınıyorlardı. Bunlar için büyük şenlikler içinde törenler ve bu törenlerde tanrıları mutlu olsun diye insan kurban ederlerdi. İnka inancında güneş kültü devlet dini olmadan önce Cuzco konfederasyonuna öneri olarak Inka Roka tarafından bildirilmişti. Güneş kültü Devlet dini olarak kabul edildikten sonra başka tanrılara inanma ve onlar için yapılan dinsel törenler yasaklanmamıştır. Şef Pachacuti, devlet işlerinde etkili olduğu gibi dinsel kültler üzerinde de etkili olmuş bir kışı olarak belirtilir. Dinsel inançta Wayne Kapaq'ın din üzerindeki etkisi hafifletilmiş ve Tupa Yupanki ise akrabalarından seçtiği birini rahip olarak tapınma salonlarına atamıştır. Peru'nun dağlık alanlarında ortaya çıkan İnkalar Politeizm, Animizm ve Şamanizm karışımı şeklinde tartışılan bir dinsel inancı benimsemişlerdi. Güneş tanrısı İnti'ye yapılan törenler Şamanizm'ı çağrıştır-

Efsanevi Manco Capac'ın babası ve Viracocha'nın da "güneş ışıklı" oğludur. Adının dinsel gücü İnkalarda ona daha iyi tapınılmasını öğretti. Tanrısal yüzünü bir güneş diskiyle benzeterek tapınılmasını ve kendisine kurbanların sunulmasını istedi. Kızdığı zaman güneşte lekelerin belireceğine inanılırdı. (İlginçtir ki Mayaların ortadan kaybolmasının nedeni güneş lekelerine bağlanmıştır.) Buna Vraccocha'nın kuşu adı da verilir. Vraccocha'nın bu kuş ile Cuzco yaylasında yer alan Urcose kentine geldiği anlatılır. Kendisine tapınması için bir dizi kurallar koydu. Bu tanrı kralların soy tanrılarındandı. Erkek olarak düşünülen İnti için bazen "gün ışığı" anlamında tanımlanan "Punchau" şeklinde de betimlenmiştir. İnsan biçiminde betimlenmesine rağmen tasvirlerde yüzündeki diskin ne anlamda kullanılmış olduğu bilinememiştir. Bu tanrı diğer tanrılardan Huiracocha'nın tersine evli bir tanrıydı. Karısının adı ise Mama Quilla olarak bilinirdi. Karısının adının anlamsal karşılığı ise "ayın annesi" şeklinde betimlenmiştir. Tapınanlar karısının onun dünyevi temsilcisi olduğuna inanırlardı. Özellikle "İntip churin" biçimiyle güneşin oğlu olarak yüceltildi.) onun tanrıyla ailesel bir bağ içinde olduklarına inanırlardı. Inti, Apu Punchau adıyla da tapınılırdı. Bak Apu Punchau. İnka'nın İnti'den kaynaklandığı belirtiliyor. Yuvarlak altından bir yüzeyde insan yüzüyle betimlenmiştir. Mitolojide Manco Capac ile Mama Ocllo'nun babası olarak ele alınır. Karısı ise Pachamama'dır. (Bazı kaynaklarda karısının adı Mama quilla olarak yazıldığı görülür.) Çocukları Manco Capac ve kızı Mama Ocllo'ya yaratılışıle ilgili her şeyi öğretir. Peru'da İnti raymı törenleri ile hala kutlamalar yapılmaktadır. İnkalar dinsel inanışta yeryüzünü koruyan, besleyen, gözeten güneşe İnti adını takmışlardı. Onun karısı olarak düşündükleri ay'a da qualla adını vermişler. İnkaların "güneşin oğulları" adı buradan kaynaklanmaktadır

maktadır. İnka halkı imparatorlarını tanrı İnti'nin bedensel görünümü olduğuna inandıkları için krallarına "güneşin oğlu" ünvanını vermişlerdi. Efsanelere göre And dağları eteklerinde Güneşin oğulları olduğu söylenen dört erkek kardeş dünya yaşamının gidişatını beğenmedikleri için dört kutuba ayrılarak, düzeni değiştirmek için çok çalışmışlardı. Güneşin oğullarından Manco Capac ile kız kardeşi (aynı zamanda karısı) Mama Ocllo deniz seviyesinden 3400 metre yükseklikteki başkent Cuzco'yu kurarlar. Üç dünya evresi olan Yukarı dünya (Hanan Pacha), Yeryüzü (Kay Pacha) ve Aşağı dünya (Ukhu Pacha)nın yaşamlarında önemli bir yer tuttuklarına inanırlar. İnkalar tarafından kurulan ve ilk büyük devlet (1050-1460) tarihleri arasında 410 yıl hüküm süren ''Chimu'' devletiydi. Bu büyük devlet Aymara, Ketschua ve Tiahuanaco şehirlerini çeşitli kabilelere mensup insanları toplayarak kurdular. Üç şehir daha sonraları kutsal tapınaklarla süslenerek tanrılar şehri olacaktı. Zamanla bu imparatorluğun bünyesine civardaki küçük kabileler de katıldılar. Machu Pıchu ve Cuzco kentlerin kalıntılarında elde edilen bilgiler doğrultusunda İnkaların kültürleri kısmen de olsa ortaya çıktı. İnka adı güneş tanrısının yeryüzündeki nesnel temsilcisi olan hükümdarı ifade ediyor. İnkaların devlet anlayışı tamamen özgürlüğe dayalı sosyal adaleti temsil ediyordu. Her çocuk 9 yaşını bitirdikten sonra işe koyulurdu. İş emeği dokuz yaşından sonra başlıyordu. İmparatorluğa bağlı insanlar arasında yaş ve güçlerine göre görev ayrımı vardı. Özürlüler de boş durmuyordu. Onlara da güçlerine göre görev verilmişti. Kısacası İnkalarda eli iş tutan herkes çalışıyordu. And dağlarının eteklerinde yaşayan ve insan etiyle beslenen kabileleri etobur olmaktan kurtarmak için büyük krallığın egemenliği altına alındılar. İnkalarda devlet dini vardı. Bu din tek dindi. Onlar Vraccocha (Con Ticci Vracocha) dedikleri tanrıya bağlıydılar. Ancak köylüler kültürlerini ve geleneklerini istedikleri gibi devam ettiriyorlardı. Baskı ve yasak yoktu. Efsanelere göre tanrı Vraccocha, Titicaco gölünün sularında göklere yükselmiş Tiahuanaco şehrini kurmuştu. Ardında güneşi yarattı ve belirli bir konumda durmasını sağladı. Daha sonra diğer yıldızları da yarattıktan sonra dünyayı çeşitli yaratıklarla doldurdu. Devleri de yarattı. Ancak devlerin çevreye zarar verdiğini görünce onları bir Tsunamiyle yok etti. Sonra da taştan insan şekilleri yaparak onları canlandırdı. Ve insan yaratıldı. Tiahuanaco'da

bulunan bu devasa heykeller ilk insanı temsil ediyor. Con Tıcci Vraccocha ilk yaratılışı taştan heykeller yaparak çifter çifter canlandırmasını sağladı. Ve daha sonraki dönemlerde ise bu taş heykellere Vraccocha denildi. Vraccocha'nın bir diğer ismi de "Numuna-Poata Suana"ydı. Aztek'ler metinlerinde bıraktığı izlerde seller, tufanlar, kül yağmurları ve yanardağ patlamalarından sıkça söz ederler. Zacatence ve Ticamon kültürü bölgeye hakimdi. Bu uygarlıkta Pueblo vadisindeki Cholula, Morelos'taki xachicalco, Daxaca'daki Monte Alban, Veracruz'daki "el tayın" adlı dev piramitler vardı. Guetemala vadisinde bile bu uygarlığın merkezleriyle ilgili çeşitli izlere rastlanmıştır. Tıtıcaco ve Umaya gölünün kıyılarında bir zamanlar Aymara krallığının başkenti yakınlarında yüzlerce (Chullpa) anıt mezar bulundu. Aymarlılar Tiahuanaco kentinin yakın çevresinde oturuyorlardı. Ve daha sonra büyük İnka imparatorluğu'nun bir parçası oldular. Chullpa ölülerin ikametgahı olarak görünüyordu. Büyük anıtmezarlar soylular ve krallara aitti. Eşler, çocuklar ve hizmetliler öbür dünya da hizmet etmek için çoğu zaman ölenle birlikte mezara gömülürdü. Eski Meksika geleneklerinin tersine İnka'lar, cesedi özenle koruyorlardı. Yeniden doğuşa garantili bir gözle bakarak. İnkaların dinsel inançlarında yeniden doğma geleneği vardı. Ruhun gökyüzünde yapacağı yolculuk rahiplerle yapılacağı inancı da yüksekti. Ölenler bütün özel eşyalarıyla mezara gömülürdü. Genellikle çömelmiş bir durumda mezara konurdu. Çömelmiş durumda mezara bırakılan ölünün burun kemiğine bir ip bağlanır. Bu ipin bir ucu da mezardan dışarıya çıkarılırdı. Gömülme şeklinin anlamı ruhun dış dünya ile bağlantısının olabileceğini ve ruhun en yüksek noktaya ulaşması için tasvir edilirdi. Bu özellikler düalist bir anlayışın İnkalarda var olduğunu ifade eder. İnkalar bu güce "aluna" adını takarlardı. İnka yaşamında her ölen için cenaze törenleri yapılırdı. Özellikle şefler ve kralların cenaze törenleri görkemli bir şekilde organize edilirdi. Ruhun geri döneceğine inanan yerliler mezar odasına ruhun yararlanabilmesi için süs eşyaları dışında yiyecekler de bırakıyorlardı. Araştırmacı yazar Hermann Trimborn "*...Ölünün yanına bırakılan yiyecek ve içecekler onun yeniden dünya yaşamına geri döneceği şeklindeydi. Caralar ölene geri dönüş yolunu göstermek için farklı bir yöntem izlerler ve içinde birisinin öldüğü evi terk ederlerdi...*" şeklinde bir başka ölüm inancından söz eder. Burada İnka

imparatorluğunu oluşturan yerli kabilelerin çoğunlukta oluşu gömme geleneklerinin de çok kozmopolit olmasını öne çıkarır. Arkeologlar tarafından belki de kalabalık oluşları ya da bıraktıkları izlerden öne çıkan kabilelerden Caralar, Canariler, Mantalar, Narino ve Popayanlar çok farklı ölü gömme törenlerini yaparlardı. Ölüm esnasında özellikle 9 sayısının kutsal oluşu da anlatılır. Çünkü bunun en belirgin özelliği ölünün ardında 9 gün yas tutulması olarak gösterilirdi. Hatta rahipler bile adaylık süreçlerini dokuz yılda tamamlarlardı. Evlilikler bile 9 ay sonra tamamlanır ve kadın çocuk doğurduktan sonra 9 gün boyunca ailesini görmezdi. Bu özelliklerin İnkalara başka uygarlıklardan geçtiği ifade ediliyor. 9 rakamı İslam dininde de kutsal olarak gösterilmektedir. İnka inançlarının kilit adamları olan rahipler sistemli çalıştıkları gibi daha fazla üstün güçleri elde tutabilmek için çeşitli ibadetleri yerine getirmeleri ve perhiz yapmaları gerektiği anlatılmaktadır. Özellikle "güneş bakireleri" adlı rahiplik sistemine yetiştirilmek üzere "aclla-huasi" adlı manastırlarda eğitilen çocuklar zor koşullar altında eğitiliyorlardı. Bunların eğitiminden sorumlu olan ve güneş tanrısının dünyevi karısı olarak saygı duyulan Coya pasca adlı soylu ailelerden gelmiş baş rahibelerden sorumluydular. Rahiplik siteminde falcılık, büyücülük ve doktorluk da gelenek haline gelerek yapılan işler arasındaydı. Rahipler sınıfı devlet tarafından denetim altında tutularak mal varlıkları da korunurdu. Bu mal varlığına sahiplenme "güneş bakireleri" adlı rahipler de dahildi. İnkalara bağlı bütün köylüler gelirlerinden bir bölümünü bu rahiplere aktarmak zorundaydılar. Köylerde yapılan kutsal alanlar köyün bir yaşlısı (kadın ya da erkek) tarafından korunurdu. Üstün güçlerini korumak için tuz ve biberden başka et de yemezlerdi. Chicha'da olduğu gibi cinsel ilişkiden de uzak kalırlardı. Kurbanlar (Keçuva ve Aymara) rahipler tarafından değil de görevli bir kişi tarafından yerine getirilirdi. En yaygın kurban şekli bugün bile uygulanan "challa" adı verilen mısır birasının tarlalara serpilmesiydi. Bu tarlalar için dualar da okunurdu. Ancak dualar tamamen kişiseldi. Huiracocha efsanesinde "*....İnsanların yaratıcısı, yeryüzünün yaratıcısı, var olan her şey senindir. Tarlalar senindir ve senin için insanların buradalar...*" şeklinde dualar tapındıkları tanrıları Huiracocha içindi. Rahiplerin en önemli görevleri arasında tanrılara yapılacak kurban törenleriydi. Bu nedenle onların emrinde ve

tapınaklarda görevliler vardı. Kurbanlıklar, tamamen yiyecek ve sağlıkla ilgiliydi. Ne şekilde ve hangi tanrıya kurban verileceği fal yoluyla belirtilirdi. İnkalar çok tanrılı bir panteonla uygarlıkta yerini almış bir imparatorluk olarak karşımıza çıkar. Birbirlerine rakip olmuş kadın ve erkek tanrılardan oluşan kalabalık bir tanrılar gurubu yer alır. Bunlar rakip olmalarına karşılık çift şeklinde bereket tanrıları olarak da tapınmada yerlerini alırlar. Tanrı sayısının artması devlet içindeki oluşumlara bağlıydı. İnkalarda tanrıların çoğunluğu resmi bir hiyerarşiyi oluşturmuştur. Yerel tanrı konumunda bulunanlar bir süre sonra merkez tanrı konumunda tapınmaya başladılar.

MAYA KİÇE KABİLELERİNİN KUTSAL EL KİTABI "POPOL-VUH"

"Popol-Vuh" bazı kaynaklarda "Popol-Buj" adıyla da bilinmektedir. (Bunun yazarı belli olmadığı için Quiche kitabı da denir.) 1544 yılında Adrian Recinos ve Villacosta tarafından latince'ye çevrilmiştir. Dünya var olalı tanrısal güçlerin varlığına yüksek saygıyı, evren geometrisi içindeki kitlelerin yapısını, devinimlerini, gökbilimlerinin tümünü inceleyen bir öğretidir. "Popol-Vuh" öğretisi günümüz Orta Amerika'daki yaşamı, yaşamayı hala devam ettiren halkların kutsal el kitabıdır. Tanrısal güçlere gösterilecek en iyi yolun inanmadan geçtiğini savunan bu çağlar öncesi öğreti bir dinin ortaya nasıl çıktığını ve bulunduğu süreçteki gelişmesini anlatan ve kesin olarak günümüz insanına teolojiyi, yaratıcı gücün insanlarla olan ilişkisini, yaşam tarzlarını, canlı türler ile cansız türlerin yaratılış biçimlerini mistik bir şekilde aktarır. Kitap Maya Kiçe halkı tarafından en yüksek derecede kutsal görülmüştür. Popol-Vuh'taki metinler, insanlık tarihindeki geleneklerin en eski kutsal metnidir. Bu kutsal el kitabının günümüze kazandırılması 400 yıl öncesine dayanıyor. Bir Kiçe bilgesi kendi halkının binlerce yıl önce yaşadığı geleneklerini kendi anadilini kullanarak Latince yazdı. Evrenin yaratılışında akıllara durgunluk veren kütlelerin biçimlerini, sırlarla dolu kozmolojik gelişmeyi, nesnelerin nasıl yaratıldığını; hayvansal iradeden ayrılan insan kişiliğinin bulunduğu konumdaki durumu ile tanrısal ilişkilerin yaklaşımlarını en ince ayrıntılarla günümüz insanına aktarır.

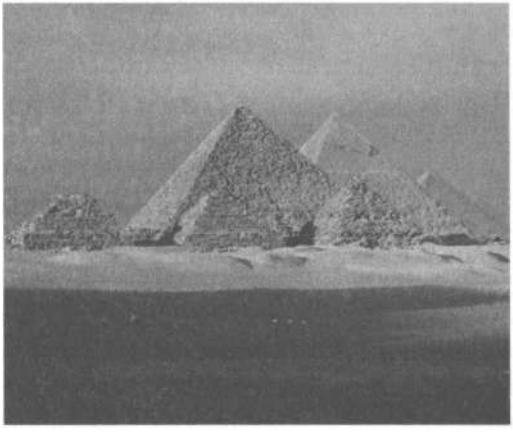
Popol-vuh'ta bir desen

18'nci yüzyılda Dominik rahibi Francisco Xıemenez "Popol-Vuh" adlı kutsal metinleri bir kilisenin gevşek taşları arasında saklandığı yerden bularak günümüze kazandırdı. Brasèur de Bourbourg da bu önemli metinleri Quiche dili dışında Fransızca diline de çevirerek dünyaya tanıtmıştır. İspanyolların bölgeyi kuşatarak, sömürüsü altına aldığı (1554-1558) tarihlerinde Latince'ye çevrilirken öğretici tanrıların dört gruba ayrıldığı görülür. Maya Kiçelerde bu tanrılar; Tzakol, Bitol, Alom ve Cajolom olarak isimlendirilmişlerdi. Halk arasında ayrıca bu dört tanrının değişik isimleri vardı. Bunlar; Hunahpu -Vuch, Hunahpu - Utiu, Zagui, Nıma, Tziiş, Tepeu, Gucumats, U Cox Cho, U Cox Palo, Ah Raxa Lac, Ah Raxa Tzel, Iyom, Mamon, Matnazel ve Chuckenel diye adlandırılırlardı. Canlılar dünyasını hareketlendiren Yaşamın tüm olgularını, sebeplerini, sonuçlarını ve bireysel ilişkilerini doğanın kanunlarına uygun olarak sağlıklı bir şekilde anlatır. Mayalardan gelme Chortiler, adı geçen dört tanrıya ve sembol olarak da güneşe inanırlar. Sembolize edilmiş flamalarının dört köşesine yerleştirdikleri 4 mumla tanrıları temsil ettiklerine inanırlar. Onların inançlarında "dünya gökyüzünün kalbi, yeryüzünün kalbi yasıtasıyla yaratıldı ve dolduruldu" şeklinde tanımlanan tanrılarına öne

doğru diz üstü çömelerek yalvaran halk ''neredesiniz babamız?'' şeklinde yalvarıyorlardı. Bu şekildeki davranışları onların tanrılarına karşı yaptıkları en iyi ibadetleriydi. İnsanın ilk yaratılışında ''Pacarımac-Runa'' dedikleri ilk devirde insanlar hayvanlarla savaş halindeydi. İnsanlar etobur hayvanlardan korunmak için çeşitli yöntemler geliştirmişlerdi. Buna rağmen yaşama savaşı bütün görkemliliğiyle devam ediyordu. Onların hiç bir zaman totemleri ve putları olmadığı gibi; aya, güneşe, yıldızlara ve şeytana da tapmazlardı. Onların dünyasını oyalamak istemeyen dinsel uyanışın Popol -Vuh'ta yavaş yavaş nasıl yayıldığı anlatılır. Kutsal metinden yararlanan Mayalardaki kiçe bilgeleri, Popol-Vuh'un el yazması olan metinleri günümüz insanına kadar koruyabilmişlerdi. Bu halkın soyundan gelenler Orta Amerika'da hala ''Popol-Vuh'' un kutsal metinlerinde yazılan geleneklerin ve dinsel davranışların çoğunu yerine getirirler.

PİRAMİTLER UFO'LAR İÇİN BİRER RAMPA MIYDI?

Harun-i Reşid'in oğlu Halife Abdullah Al-ma, 813 yılında Bağdat'ta tahta geçmiş ve 827 yılına kadar Mısır'a egemen olmuştur. Halife Al-ma'nın egemenliği 14 yıl gibi kısa bir zaman sürmüştü. Egemenliği sırasında kurnazlığını ve bilgeliğini birleştirerek Mısır'ın bugünkü özelliğini koruyan Piramitleri ve eski harabelerin kalıntılarını koruma altına aldı. Daha sonraları ise bir kazı ekibi kurarak onları incelemeye aldı. Özellikle Mısır'ın tarihsel haritasını renklendiren piramitler Hali-fe Abdullah Al-ma'nın dikkatini çekmişti. Bilgili ve kurnazdı. Mısır'ın da egemenliği kendisinde olduğu için istediğini çok rahat bir şekilde ve kısa aralıklarla elde edecekti. Onun özellikle dikkatini büyük piramit çekiyordu. Kral Keops tarafından inşa edildiği öne sürülen büyük piramitteki olası gizlenmiş olabileceği düşünülen tarihi eserler ve kral hazineleri yüzünden oluşturduğu bilinçsiz bir ekiple hatalı kazılar yaparak büyük piramitte derin yara izleri bırakmıştı.

813 yılında tahta geçen Mısır kralı Halife Abdullah Alma'nın ilk kazıyı gerçekleştirmek istediği kral Keopsun büyük piramidi.

Sonuç meçhuldu. Piramitte tüneller açtıran Halife Abdullah Al-ma belki de hiçbir tarihi eser ya da kral hazineleriyle karşılaşmamıştı. Ya da kazıyı gerçekleştiren bilinçsiz ekipteki elemanlar tarihsel eserleri ve kral mezarındaki hazinelerini kısım kısım çalmışlardı. Kral Keops, büyük piramidi acaba ne amaçla yaptırmıştı? Yoksa piramidin projesini uzaylı bilginler arasındaki mimarlar mi çizmişti? Ya da aynı yapıdaki piramitler uzayda diğer gezegenlerdeki modellerin aynısı mıydı? Araştırmalar sonucu piramitlerin birer gizlenme yeri olduğu belirtiliyor. Bu da gösteriyor ki insanın aklına o çağlarda bile biyolojik silah tehdidinin olduğu düşünülerek bir sığınma yeri olduğunu getiriyor.

Piramitler gizlenme yeri olarak düşünülmemişse neden ve ne için yaptırıldılar. Belki de uzaylı bilim adamları dünya gezegeninde araştırma yapmak üzere gönderdikleri araçlara rampa işareti olsun diye yaptırdılar. Doğrusu yorucu bir uğraş, Piramitler uzaylı bilginlerin araçları için birer rampaydı. İniş için araçlara yardımcı olabilecek noktalar olarak düşünülmüştü. Bu da gösteriyor ki Mısır'da uzaydan gelen bilgili astronotlar yaşıyordu. Düşünce Mısır ve Hindistan'da inşa edilen yapıların yanında uzay araçlarına rampa görevi yapabilecek anıtlar inşa etme zorunluluğu getirmişti. Çünkü kendilerinin tarihsel çizgilerini ezgileştiren destanlarında uzaydan gelen akrabalarını açıkça anlatmaktadırlar. Piramitler uzaylı astronotların inişlerini kolaylaştıran hava alanları gibi birer belirti istasyonlarıydı. O çağlarda ışık enerjisi olmadığı için uzay araçları piramitleri izleyerek inişe geçiyorlardı. Acaba uzaylı bilim adamları yıldızlarına dönmeden anıt ya da ibadet yeri olarak piramitleri mi gösterdiler? Hava üssü yerine daha sonraları ibadet yeri olarak mı değerlendirdiler? Halife Al-ma uzaylı bilim adamlarının bu eserlerine karşı savaş başlatmış, bilinçsiz ekibiyle sıradan kazılara devam etmişti. Nedeni belliydi. Onun hükümdar olduğu dönemde piramitler kutsal yerler olduğu için korkudan kimse oralara yanaşmıyordu. Oralar yaratıcıların evleridir diye kimse el sürmüyordu. Al-ma tam tersini düşünmüş. Yaratıcıların tarihsel belgeleri ve kutsal hazineleri büyük piramitte saklı olabilir düşüncesiyle sıradan bir kazı ekibi kurmuş, piramide darbeler indirmeye başlamıştı. Her vurulan bilinçsiz darbe, tarihsel sırların yapraklarına dokunuyor ve parçalıyordu. Onun kazı ekibi aynı zamanda belirlenmek istenen zaman takvimini imha etmişti. Veriler ve

dosyalar tam olarak araştırılmadığı için tarihçi ve arkeologlar kazı sonuçlarını açıklamayı başaramamışlar.

Halifa Al-ma piramide girmek için bir dehliz açmış ve kutsal hazineleri elde etmiş olabilir. Granitten yapılmış olan sandukaların içindeki kral ve ailelerinin fosilleri olan kemiklerini kutsal diye oradan aldırmış olabilir. Boş kalan sandukaları ise daha sonra kendi aile bireyleri için mezar odası olarak kullanacaktı. Neden olmasın? Hazineler alınmış, siyah granit taştan yapılmış mezar odaları ise boşaltılmıştı. Piramitler yapıldığı zaman bazı odalardaki siyah granitten yapılmış sandukalar kahinlere aitti. Kahinler özel eşyaları ve hazineleriyle birlikte piramitlere canlı olarak gömülmüş olabilirler. Piramitlerin inşa planını bir tek kahinler biliyordu. O çağın hükümdarı Keops ya da başkası sırların hepsini piramidin içindeki mezar şeklindeki sandukalara gömmüş olabilirler. Halifa Abdullah Al-ma gözüpek ve biraz da bilgili olduğu için asırlarca el sürülmeyen piramide kazma darbeleri indirmiş ve olası kral hazinelerini oradan taşıtmıştı.

Oldum olası Hindistan ve Mısır'daki kutsal sayılan eserler ilgimi çekmişti. Düşünce kendi ana yapısını yarattıktan hemen sonra gizlemeyi sevdi. Sıcak iklimlerin yoğun olduğu bölgelerde yapılan araştırmalar sonucu bulunan bulgular bize geçmişte miras olarak bırakılmış atalarımızın anlamlı izleridir. O çağlarda eğer teknolojik ilerleme yok denecek kadar az ise bu da demektir ki atalarımız uzaydan gelmiş ve bir daha geri dönememiş kişilerdir!. Özellikle sıcak iklimin bulunduğu yerleri seçen uzaylı bilim adamları Mısır'daki kumsal alanları üs yaptılar. Daha sonrada nedeni belki de hiçbir zaman bilinmeyecek şekilde ortadan kayboldular

Tarihçi ve coğrafyacı Muhammed Al Makrizi " Hitat " adlı eserinde büyük piramıdın içine gömülen kahinlerin ve kralların hazineleriyle ilgili ilginç açıklamalar yapmıştı. Bireysel açıklamalarına ilave olarak uzaylı bilginlerin yaşamış oldukları gezegenlerinden de bilgiler aktarıyord*"...Aynı kişi doğu piramidinde çeşitli gökleri ve gezegenleri betimletti. Ayrıca resimler yaptırdı. Bütün bunlara, yıldızlara adanan günlük ve bu konulardaki kitaplar eklendi. Orada sabit yıldızlar ve devirlerinde nelerin olup bittiği de yer alır. Piramidi yaptıran kahinlerin ölülerini siyah granitten sandukalarını renkli piramide yerleştirdi. Her kahinin yanında olağanüstü hünerlerinin hayatının ve*

eserlerinin tanıtıldığı, hayatında neler yaptığının anlatıldığı bir kitap yer alıyordu. Piramidin efendisinin kaydettirmediği hiç bir bilim dalı yoktu. Ayrıca buraya yıldızlara armağan olarak verilmiş hazinelerini, bunlardan başka da kahinlerin hazinelerini de getirtti ki bunlar sayılmayacak kadar büyük bir yekün tutuyordu..."Araştırmacıların ne kadar zor bir şekilde betimlemeye çalıştıkları eski kültürler bugün bizi en fazla yoran yapıtlardır. Diğer gezegenlerde yaşayan akıllı yaratıklar bilinmez bir şekilde dünyamızda inanılmaz yatırımlar yaptılar. Acaba uzaylı bilginler söz konusu yatırımları neden yaptılar? Yoksa yaptırılan eserler onların yaşadıkları gezegenlerdeki eserlerin birer kopyası mıydı? Onların yaşam serüvenlerinin başlangıcı dünyamıza yapılan inişler olabilir miydi?

Yapılan ya da bilinçli olarak üretilen eserlerin mutlaka bir anlamı olmalı. Düşünce eksik üretimleri doğrulayabilmek için ilginç arayışlar içinde olabilir. Çünkü bu kadar emek hiç bir zaman boşuna değildi. Onlar bizlere varolduklarını kendilerinin de yaşamakta olduklarını noktalara yaptırılan eserlerle hatırlatıyorlardı. Yaptırılan eserler günümüz insanına birer mesajdı. İşte onları okuyup anlamak geçmişimizdeki kapıların yeniden açılması demektir. Piramitler uzay araçlarının inişini kolaylaştırabilmek için birer iniş rampalarıydı! İnişler piramitlerin dizilişlerine göre yapılmış olabilir. Ayrıca gizli birer sığınaktı onlar. Uzaylı bilginler dünyadaki ilkel yaşamdan kendilerini koruyabilmek için piramitlerde gizlenmiş olabilirler. Neden olmasın. Çünkü onların yapılış şekilleri bu günkü teknolojik düşünceye en canlı örnektir. Piramitler gizlenme yeri ile birlikte ayrıca arşivlerin saklandıkları yapılardı. Uzaylı bilginlerin eserlerinin saklanabileceği en emin yerlerden biriydi. Uzaylı bilim adamları bizlere kültürlerinin dışında hazinelerini de getirdiler. Kendi teknolojik ilerleyişlerini bizlere kanıtlamak için gezegenlerindeki bilim dallarından örnekler bıraktılar. Bu örneklerin çoğunu çizgisel belirtilerin oluşturduğu resimlerle açıklamağa çalıştılar. Resimli duvar gösterileri onların bizlere bırakmak istedikleri mesajlardı. Mesaj bıraktılar ve yıldızımızdan bir daha dönmemek üzere ayrıldılar. Ayrıca beraberlerinden de dünyadan beğendiklerini alıp götürdüler. Mezpotamya'da önemli izler bırakmış olan Sümerlerin mitlerinde buna benzer örnekler tanrı Ea'nın elinde bulunan tabletlerden söz edilir. Bu tabletlerin yaşam tableti olduğu belirtilmektedir. Tabletlerin İnana tarafından çalındığı-

nı öyküleştiren dönemin yazmanı farkına varmadan düşüncenin gizlemeye çalıştığı bilgilerden söz etmekteydi. Eğer uzayın başka bir yerinde yaşam varsa orada atalarımızın da soyları var demektir. İnanıyorum ki Mısır ve Hindistan'ın dışında bu günkü kuzey kutbunda da astronotlar yaşadı. Uzay araçlarının inişlerini kolaylaştırmak için piramitleri rampa olarak kullanmak düşüncesini uzaylı astronotlar üstlenmiş olabilirler!.

M.Ö.13'ncü yüzyılda tek tanrılı dine geçiş sürecini devam ettiren Hz.Musa döneminde yaşayan kral Henoh ateş arabasına binip göklere uçmuştu. "*Ateş arabası*" bu yakıştırma için açıkça uzay aracından söz edebiliriz. Belirti ve anlatımlar o çağlarda Henoh'un ateş arabasıyla birlikte uzay seyahatine çıkmış olabileceğini gösteriyor. Acaba uzayın bir başka yerinde canlı fakat sessiz bir yaşam mı var? Henoh'un kendi diliyle anlattıkları bu günkü bilimsel teknolojik düşünce için tatmin edici bir gelişme olmamış olsa bile inanmanın da doğru olabileceğini tahminlerimin arasına alıyorum. Bakın Kral Henoh ne diyor"...*Ben Henoh, evimde yalnızdım. Birden dünyada o vakte kadar hiç görmediğim irilikte iki adam bana göründüler. Yüzleri güneş, gözleri yanan meşaleler gibi parlıyor. Ağızlarından alev fışkırıyordu. Tüyleri çeşitli görünümlerdeydi. Ayaklarının rengi koyu kırmızı kanatları tanrıdan parlak, kolları kardan beyazdı. Ve yatağımın başında duruyor bana adımla sesleniyordu. Ve o adamlar benimle konuştular. Cesur ol Henoh bugün bizimle göğe çıkıyorsun. Ve oğullarına ve evinini bütün çocuklarına dünyada ve evinde sensiz yapmaları gereken her şeyi söyle ve kimsenin de seni tanrı seni onlara tekrar iade edinceye kadar aramamasını söyle...*"

Henoh'un bu açıklamaları düşüncenin yarattığı rüya gelişmesi değilse ona inanmak zorunda uluduğumuzu açıklamaktan başka bir şey düşünemiyorum. Henoh gerçekten uzaya mı seyahat etmişti? Yoksa düşüncenin bilinçaltında ürettiği bir rüya mıydı? Onun kullandığı ateş arabası acaba uzaylı bilginler tarafından mı yaptırılmıştı? Kalemi oynattıkça karşımıza yeni yeni sorular çıkıyor. İstersek böyle soruları yaratmakla uzay boşluğunu doldurabiliriz.

Lise son sınıf sınavlarına hazırlanıyordum. Evimiz müstakil ve beş odalıydı.

Kerpiçten yapılmış yığma bir evdi. Bu odalardan birini ben kullanıyordum. Bir gün ilginç bir şey oldu. Geceydi. Saat gecenin

ikisi sularındaydı. Yatakta uzanmış tarih dersi çalışıyordum. Birden duvar yarıldı. Silahlı iki iri adam belirdi. Korkudan bağırmak istedim. Gelenler sessiz işaretlerle dost olduklarını ve bağırmamamı istediler. Bağırmak istesem bile vücudumun enerjisi buna yetmiyordu. Korkuyu yenmeye çalışarak ne için odama geldiklerini sordum. Bana" *korkmayın, korkulacak bir şey yok. Sizi kralımız cağırıyor. Ona götürmek zorundayız*" dediler. Bu adamlar askeri giysiler içindeydi. Ve silahlıydılar. Onlardan korkmuştum. Ben de onlara dedim ki "*Eğer bana kötülük yapmasanız sizinle kralınıza gelirim* "dedim. Bana söz verdiler. Birlikte evimizin yarılan duvarından ayrıldık. Gece mükemmeldi. Tenha bir yere doğru ilerlediğimizin farkındaydım. Yıldızlar yeryüzünü aydınlatıyor ve sessizce dans eder gibi duruyorlardı gökyüzünde. Birkaç kilometrelik yol yürüdüğümüzü tahmin edebildim. Ne olduğuna bir türlü karar veremedim. O iki iri dev yapılı ve silahlı adamlar benimle beraber yürüyorlardı. Onlar da konuşmuyorlardı. Şehir merkezinin dışındaki atların barındığı depoya doğru yürüdüğümüzü tahmin ettim. Hafif tümsek bir tepenin üstünde durduk. Aşağıya doğru baktım. Yemyeşil bir alan vardı. Ve bu alan müthiş kalabalıktı. Kalabalığa yaklaştıkça nesnelerin özelliklerini de fark ettim. Bir tören düzenlenmiş gibiydi. Yeşil alan üzerinde yemeklerle donatılmış masalar ve etrafında cüce denilecek kısa boylu insanlar vardı. Şölenin yapıldığı yerde renkli ışınlar insanın duygularını müthiş etkiliyordu. Nihayet kalabalığa yaklaştım. Benimle beraber yürüyen o iki dev adam kaybolmuştu. Birden bir gurup yaşlı ihtiyarlar yerlere eğilerek bana "*hoş geldiniz efendimiz* "dediler. Ve konuşmaya başladılar."*Kralımız öldü. Yeni bir kral bulabilmek için böyle bir şölen düzenledik. Bu yeni kralımız ise sensin*" dediler. Aklımı yitirmiş gibiydim. Ben bu küçük insanlara nasıl kral olacaktım. Hem de aile bireylerimi de bir daha görmemek üzere... Yaşlılardan bir tanesi bana doğru ilerledi. Elinde çeşitli armağanlar vardı. Bu armağanları bana verdiler. İlk armağan bir kitaptı. Bu kitapta kendi halkı ile ilgili notlarla beraber kutsal inançlara ait bilgiler vardı. Bana bu kitabı" *oku* "dediler. İkinci armağan ise bir kolyeydi. Bu kolyeyi boynuma astılar. Bu kolyede ip yerine otlar kullanılmıştı. Çok değişik bir aksesuardı. Kolyenin ucunda elips şeklinde iki mermer cisim takılıydı. Dediler ki" *Bu elips şeklindeki kolyeyi boynunuzda taşıyacaksınız. Eğer takmasanız halkımızı sev-*

mediğiniz anlamına gelecektir. Ve çok üzüleceğiz. Bu mermerlerden birisi ay, diğeri ise dünyadır. Hayatınız boyunca bu kolyeyi boynunuzdan çıkarmayın." Üçüncü armağan ise bir yüzüktü. Taşlı bir yüzük. Bu taş şimdiye kadar hiç görmediğim bir taştı. Yüzüğün taşına baktığımda içinde cüce insanların oluşturduğu kalabalık ve yaşlı adamlar vardı. Bir televizyon ekranı gibiydi. Demek ki ben kral olursam bu halkı yüzükteki ekrandan izleyecektim. Müthiş bir şeydi. Evime zor döneceğim kuşkusu sarmıştı benliğimi. Birden o cüce tipli ihtiyarlara doğru yürüdüm. "*Ben size kral olamam*" dedim. Onlardan biri çok nazik bir şekilde "*Eğer kralımız olursanız sizi en iyi şekilde mutlu edeceğiz. Ancak kral olmayı kabul etmezseniz, elinizdeki kutsal bilgilerin bulunduğu kitap ile halkımızı izlemeye çalışacağınız yüzüğü geri alacağız. Ancak kolye ve elips şeklindeki mermerler sizde kalacak. O kolye sizde kaldıkça sizi izleyeceğiz* "dediler. Büyük sıkıntılar içinde birden o iki iri asker belirdi. Beni tekrar geri evime getirdiler. Yarık duvardan odaya girdiğimi hatırlıyorum. O askerler kayboldular. İçimdeki kuşku beni yıllardır bu düşüncenin etkisinde bıraktı.

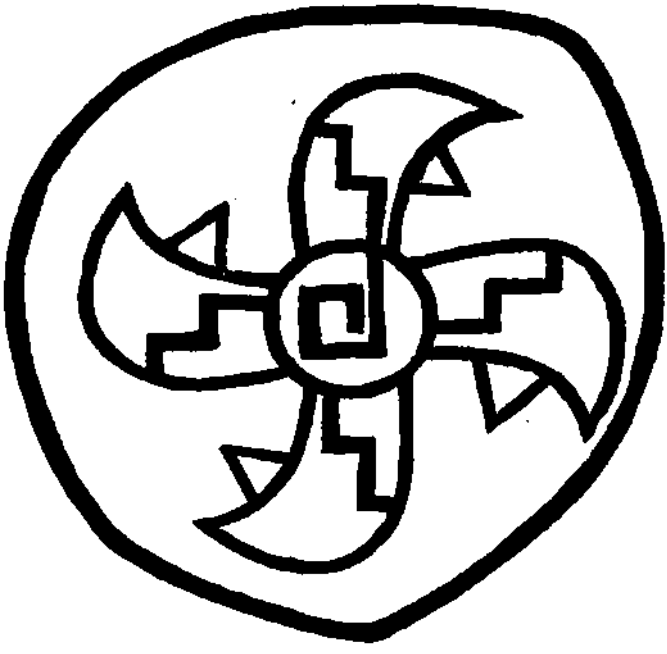
Bizlerle çok yakından ilgilenen insanüstü yaratıklar eğlencenin en güzelini

yapıyorlar. Savaşların ise ne olduğunu bilmiyorlar.

V.
BÖLÜM

MU'NUN GİZEMLİ İNANCI

James Churchward'ın The Lost Continent of Mu, The Children of Mu, The Secred Symbols of Mu, The Cosmic Forces of Mu adlı ilginç kitaplar yazdı. Bu dört kitabın yazarı Atatürk'ün ilgisini çekmiş, onun ileri sürdüğü bazı tezlerle ilgilenmiş ve bu konuda Mu'da yaşayanların geleneklerinin Anadolu gelenekleriyle örtüşen benzetmeleriNİ görmüştü. James Churchward'ın öne sürdüğü kozmik bilgilerden dolayı Atatürk o bölgelerde yaşayanların geleneklerini incelemek adına bir araştırmanın yapılmasını istedi. Bu nedenle İspanya büyük elçisi olan Tahsin Mayatepk'ten orada yaşayan yerlilerin geleneklerini araştırmasını önerir. Tahsin Mayatepek bu araştırmalarını 14 rapor halinde Ankara'ya gönderir ve Atatürk'ü az da olsa bilgilendirir.

Dört temel gücü simgeleyen sembol

Pasifik'in(Ya da Büyük Okyanus) Bu ad; İspanya krallığı adına dünya gezisine çıkan Ferdinand Magellen tarafından verilir. Mu Kıtası, Büyük okyanusta yer aldığı iddia edilen bir kıta şeklinde açıklanmaktadır. Kesin olmamakla beraber konumları da Amerika kıtası+Asya+Avusturalya ve yeni Zelanda çemberi içinde yer almaktadır. Bazı yazılı yorumlarda; bu kıtanın efsanevi kıta olarak hala tartışılan Atlantis gibi doğa olayları karşısında sulara gömüldüğü söylenir. Ancak hâlâ battığı yerin kesin olarak bilinmemesinden dolayı kıta ile ilgili herhangi bir katmana rastlanılmadığı söylenmektedir. Bu kıtanın varlığı ilk defa Albay James Churchward tarafından "naacal" adı verilen tabletlerin çözülmesiyle ileri sürülmüş, ancak karşıt arkeologlar tarafından uzun süre bu tez kabul edilmemiştir. Tezi kabullenmeyenler ise tek taraflı dinsel açıdan baktıklarından dolayı her durumda izole edilmeye

çalışılmıştır. Atatürk tarafından araştırılması istenen bu kıta ile ilgili ilk bilgilerin Tahsin Mayatepek tarafından geldiği belirtilir. Albay James Churchward bu iddiaları 1883 yılında Batı Tibet'te bulunan bir manastırdaki tapınağın arşivindeki "naa-cal" tabletlerinin okunmasıyla başladığını ileri sürer. Naa-kal tabletlerini de "Büyük Rahipler Kardeşliği" şeklinde betimlenen dinsel inisiyenin başındaki başrahibi Rishi tarafından kendisine gösterilmiş olduğu ifadeler arasında yer almaktadır. Rishi'nin Naa-cal tabletlerin okuduğunu ve bu bilgileri Jhames Churchward'e verdiği tartışma konusu olur. Bu tabletlerin ortaya koyduğu bazı izleri değerlendirmek isteyen James Churchward, arkeolog Dr. William Niven tarafından Meksika'da bulunan tabletler üzerinde çalışma yaparlar. Churchward 1921-1923 arasında Mexico-City yakınlarında bulunan yaklaşık 2600 tabletin "Naga-Maya" dilinde yazıldığı ve bu tabletlerin 12 bin yıldan daha eski olduğunu belirtmektedir. James Churchward yaklaşık 50 yıl boyunca yirmiden fazla ülke dolaşıp seminerler vererek bu kıtanın varlığından söz eder ve hakkında belge toplar. Ona göre yeryüzünde ilk insanın başlama noktası Mu kıtasıdır. Kıta güneye 3000 mil batıya 5000 mil uzanan üç kara parçasından oluşmuştur. Bu kıtadan geride kalan parçalar da Polinezya, Mikronezya ve Melanezya takımadalarıdır. Kıtanın altındaki gazların patlamasıyla yaklaşık on iki bin yıl önce 64 bin insanla beraber yok olduğu iddi edilir. Bu kıta batmadan 70 bin yıl önce yaşayanların tek bir dini vardı ve bu insanlar diğer toprak parçalarında koloniler kurmuşlardı. Mu insanı anavatanları dışındaki en büyük imparatorluk kesin olmamakla beraber Gobi çölüne uzanan Uygur İmparatorluğu olduğu söylenmektedir. Jhames Churchward'ın tezlerine olumlu bakan Hans Stephan Santesson *"Mu uygarlığı"* adlı eserinde Uygurlar için önemli açıklamalarda bulunur. Jhames Churchwild'in de ileri sürdüğü biligilere dayanarak Uygurların dünyanın hiçbir zaman göremediği ve düşünemediği bir uygarlık şeklinde belirtir. Uygur imparatorluğunun doğu sınırı Pasifik okyanusu batı sınırı ise Ural dağlarına kadar uzanmış bir imparatorluktu. Aynı zamanda İran, Hint, Kuzey Viyetnam'ın da kuzey bölgesine kadar yaygındı. Özellikle Uygur ırkının arı ırka bağlandığı da söylenmektedir. Uygur imparatorluğunun yıkılışından sonra kurulan kolonilerde Slavlar, Tötonlar, İrlandalılar, keltler, Brötonlar ve Basklardı. Bu koloniler imparatorluğun

yıkılışından sonra kalanlar ve soylarından gelenler tarafından kurulmuşlardı. Bu anlamda Uygurların Mu kıtasının yıkılışından sonra kurulmuş olan ilk koloni olduğu akla gelmektedir. Hans Stephan Santesson "*...Kuetzallar gibi açık tenli beyaz derili, mavi gözlü ve özellikle kuzeyde sarı saçlı olan Uygurlar, Mu'nun ilk kolonileri olurlar. Churchwild tarafından Tibet manastırların birinde keşfedilen naakal arşivleri 70 bin yıl önce Naakaller tarafından Ana vatan'ın kutsal ve vahye dayalı yazılarının kopyalarının Uygur başkentine nasıl getirildiği anlatılır. Churchward'ın rishisinden öğrendiğine göre, Tufan doğu ve kuzeydoğu asyayı kaplayıp da Uygur başkentinde oturanları boğarken naacaallerin getirdikleri metin ve eserlerin hepsini muhafaza eden muazzam bir kütüphanede suların altında gömülü kaldı. Uzun zaman sonra tufan dalgalarından az etkilenen doğu naakalleri bu harabelere geldiler ve doğudaki mabetlere alıp götürdükleri tabletleri çıkardılar. Tabletler, dağların bir kez daha yükselmelerine kadar bu mabetlerde kaldılar. Uzun çok uzun zaman sonra, bu mabetlerin soyundan gelenler, tabletleri yeniden topraktan çıkardılar ve şimdi muhafaza edildikleri mabede taşıdılar...*" şeklinde açıklamalarla Uygurların kimlik ve ırkından söz eder. Dünyanın bir afet ile burunburuna geldiği belirtilir ve bu afetle önemli belgelerin sular altına gömülmüş olacağı tahmin edilmektedir. Dünyanın karşıkarşıya olduğu afet Hint destanı Ramayana'da ayrıntılı bir şekilde gösterilmektedir. Ramayana destanında"*...Semada muazzam bir kızgın kömür yığınının ürkütücü alevlerine benzeyen kırmızı bir bulut yığını gördük. Bu kütleden ışık gibi çeşitli mermiler fışkırıyor. Binlerce davulun çıkardığı sese benzer korkunç bir gürültü geliyordu. Altın kanatlı birçok silah bulutlardan düşerken mor renkli patlamalar, yüzlerce ateş çemberi ve binlerce gök gürültüsünü de beraberinde getiriyorlardı. Sağır edici gürültü, mermilerle vurularak ölen atlardan ve patlamalarla yere yıkılan kudretli fillerden tepeler meydana geliyordu. Ah! ve kurtarın! Çığlıklarıyla ordu yok olmak üzereydi. Bu korkutucu raksaşalar gökten sarkan sayısız tepecikler şeklindeydiler..*" ifadeler görülmektedir. Yaklaşık 3 bin yıl önce yazıldığı söylenen Mahabarata'da "*....Dumansız bir ateşin ışıltısına sahip olan ve alevler saçan bir mermi atıldı. Orduları bir anda yoğun karanlıklar sarıp sarmaladı. Birden dört yön de karanlıklara gömüldü. Uğursuz rüzgarlar esmeye başladı. Atmosferin üst katmanlarında bulutlar gürüldemeye ve aşağıya*

kan boşaltmaya koyuldu. Sanki unsurlar bile birbirlerine karışmış gibiydi. Güneş fır fır dönmeye başladı. Bu silahın yol açtığı yüksek ısının etkisiyle kavrulmuş olan dünya, ateşler içinde kıvranan bir hasta görünümü kazandı. Bu silahın açığa çıkardığı enerjinin etkisiyle kavrulmuş olan filler dehşet içinde koşuyorlar ve sığınacak bir yer arıyorlardı. Sular ısındı, bu nedenle içlerinde yaşamakta olan canılar da haşlanmaya başladı. Düşman yiyip yok edici bir ateşin altında kavrulmuş ağaçlar misali perişen oldu. Bu silahın ateşiyle kavrulmuş olan koca filler yerlere serildiler. Bir kısmı da oraya buraya koşuştular ve tutuşmuş ormanın ortasında dehşetle kükrediler. Silahın enerjisi yüzünden yanıp kavrulmuş olan atlar ve arabalar, ormanın yangını sırasında yanıp gitmiş olan ağaç kütüklerini andırıyordu. Yerlere binlerce araba serildi. O anda da ordunun tümü karanlıklara gömüldü..." şeklinde bilgiler yer alır. Bu kahredici yıkıcı savaşlardan sonra da bir durulama belirtisi olur ve bu belirti Mahabarata'da "*...Serin rüzgarlar esti. Dört bir taraf yenden aydınlığa ve berraklığa kavuştu. O zaman hayret uyandırıcı bir manzarayla karşıkarşıya kaldık. Bu silahın korkunç kudreti yüzünden ölülerin yanıp kül olmuş olan formalarından eser bile kalmamıştı. Bu silaha benzer bir şey ne görülmüştür ne de işitilmiştir...*" şeklindeki ifadelerin olduğuna bakıldığında Ramayana'daki ifadelerin de Mahabarata'dan kaynaklanmış olduğu görülmektedir.

Özellikle Maya, Aztek, İnka, Mısır, Paskalya, Uygur, Tibet ve Anadolu'daki bazı uygarlıkların ortak benzerlikler içindeki gelenek ve kültürlerine bakıldığında yaşam geleneklerinin tek bir noktada oluştuğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Bu ortak kültürün Mu İmparatorluğunun kültürü olduğu ifade edilmektedir. Gezginci arkeolog David Hatcher'ın araştırmalarının ürünü olan 6 kitaplık "Kayıp Kentler" eserinde Mu kıtasıyla Atlantis kıtası üzerinde verdiği ayrıntılı bilgilerle Edgar Cayce hipnoz yoluyla bazı kişilerin geçmişlerinde oluşan olaylarla Mu kitası ve Atlantis gibi izlere rastladığını belirtmektedir. Jhames Cuhrcward batı Tibetteki bir tapınağın rahibi olan rishi'nin "naga-maya" dilini iyi bildiğini ve bu rahipten "naa-kal" adı verilen taş tabletleri çözerek birlikte çalıştıklarını ifade eder. Bu dil Hindistan'da konuşulmuş arkaik Sanskritçe[1] dilinden daha eski bir

1 Sanskritçe dili Hindistan ile hazar denizi ve ortadoğunun çoğu yerlerine yayılan bir dil şeklinde belirtilmektedir. Araştırmacılar bu dilin sadece dinsel metinlerle kutsal dualar için kullanıldığını ve halkın arasına girmediğini belirtirler. Bu dilin

dil şeklinde belirtilmektedir. Churchward bu dili 2 yıl içinde öğrenir. Tabletleri çözdüklerinde ise Mu adlı bir kıtanın batışından sözler bulur ve bu tabletlerin de Mu kıtasının bilge rahipleri olan "naacaller" tarafından Tibete getirilmiş olduğunu ileri sürer. Çalışmalar sırasında Rishi'nin Jhames Churchward'a neden bu ezoterik bilgieri içeren tabletlerin çözülmesine yardımcı olduğu da tam olarak bilinmiyor. Ancak onun kardeşlik düşüncesine uyan biri olduğu şeklinde sağladığı güvene bağlı olarak tapınakta körelmiş bir durumda bekleyen bilgilerin artık dünya insanlarının görüşlerine sunulmasının zamanı olduğunu düşünerek böyle bir girişimi yapmış olabilir. Taş tabletlerdeki sembollerin anlamarını büyük bir olasılıkla bilge naacal rahipleriyle kral Ra-Mu'dan başkası bilmiyordu. Churchward Tibetteki tapınakta gizlenmiş bu taş tabletlerin kopyalarını aldıktan sonra araştırmasının tamamlanabilmesi için kaynak aradığı görülmektedir. Daha sonra Amerikalı jeolog William Nive 1921-1923 yılları arasında Meksika platosunda yaptığı kazılarda yaklaşık 11-12 bin yıllık 2600 adet tablet bulur. Bu tabletlerden de yararlanan Churchward inanılmazı başarır ve Mu kıtası adlı batık bir kıtanın az da olsa izini bulmuş olur. Naakal tabletlerinde güneşin tanrı formatında algılanmadığı görülür. Bu tabletlerdeki bazı ifadeler ise "... *Ulu büyük [Melik]]'in... Ulu Hükümdarın, Yüce Tanrının karada gücü nedir? O Melik nebatatı büyütür, gökyüzünün rengini değiştirir. Bizi genç bitkilere, taze sürgünlere, yeni filizlere karşı müşfik kılan, bize gökyüzünün çeşitli renklerini seçtiren, yükselen bulutlan gösteren, parlak yıldızlar ile beraber gelen nimetleri, hafif çiyi, serinletici yağmuru gönderen, güneşi; ayın ışığını sevdiren büyük Melikin, Ulu Hükümdarın, Yüce Tanrının kudretini kâinat selâmlası! O, arzda insan yaratmış, insanları çoğaltmış, emirlere emir dinleyecekler, emir dinleyeceklere emirler ihsan etmiştir. İnsanları yaratan, emirlere salâhiyetler sunan, tebaaları itaatli kılan büyük Meliki, Ulu Hükümdarı, Yüce Tanrıyı kâinat alkışlasın. Büyük Melikin, Ulu Hükümdarın, Yüce Tanrının denizde gücü nedir? O Melik gümüş balıklarını, yılan balıklarını, maymun balıklarını, ıstakozları, derin sularda yüzen iri*

ilk vatanı da Yukarı İnbdus (Pencap) vadisi civarı olduğu belirtilmektedir. Veda lisanı bu bölgede belki de Sanskritçe dilinin en eski şekli olarak ortaya çıkmıştır. Bu dil daha sonra Gani vadisine kadar yayılır ve "Hint-Arı" toplulukları tarafından benimsenir. Çevreye yayılan Veda dilinden de sonraları "prakrit" adlı bir dil ortaya çıkar.

balıkları, denizdeki diğer çeşit balıkları ve sair şeyleri deniz ile beraber halk etmiştir. Bu Yüce Hâlikı kâinat selâmlasın! Bizi sineklerin, böceklerin, kurtların, diğer haşerelerin zararlarına karşı dayandıran odur. Onu, her şeyin Halikını, kâinat subhanekeler[1] *ile yücelesin!...*" şeklinde belirtilmiştir.

Mu dini rahiplerine Naacaller adı verilmişti. Sembollere dayalı dinsel bir öğretileri vardı. Dinsel inancında tanrının tek olduğu ve öldükten sonra yaşamın var olduğudur. Atlantis'teki din, Mu kıtasının uzantısındaki dindi. Tanrılarına "Ra" adını vermişlerdi. Ra "o" yani "tek" anlamına gelen tanrının adıydı ve güneş anlamına gelirdi. (Semavi dinlerde tapınılan tanrının o çağlardaki sıfatıydı Ra) İmparatorluk ise "Mu'nun güneşi" anlamına gelen "Ra-mu" şeklindeydi. Ra adı daha sonra Nil deltasına Thot aracılığıyla yerleşmiştir. Mu'da yaşayanlar dört ırktan oluşmuş ve tek bir dil kullanmışlardı. James Churchward'in yararlandığı ileri sürülen belgeler arasında Mayaların el yazamaları olan Britişh Museumdaki "Troano El Yazması, Madrid Ulusal Müzesindeki Cortesianus Kodeksi, Paul Schlieman'ın Tibette Budist bir tapınakta bulduğu Luhassa Belgesi, Yucatandaki Uxmal tapınağında bulunan duvar yazıları, Mexico kentinin 96 km uzağındaki Xochicalo Piramidinin duvarlarındaki yazılar ve Perezianus ve Dresden kodeksleridir. James bu araştırmaları yaptığı sıralarda Auguste Le Plongeon ve Brasseur de Bourbourg adlı rahipler de kıta hakkında araştırmalar yapıyorlardı. Mu kıtasıyla ilgili bilgileri ilk defa Auguste le Plogeon gündeme getirir. Son dönemlerde Arkeolog Egisto Roggero, Baron D'Espiard de Cologne, Hans Stefan Santesson ortaya atılan bu konuyla ilgilenmişlerdi. Mu kıtasından yapılan göçlerin Kuzey ve Güney Amerika, Orta Asya, Mısır ve Anadolu'ya yapılmış olabileceği tahmin edilmektedir. Jhames bu kıtadan göç edenlerin yaklaşık 40 dil kullandıkları ve bu dillerde "baba" sözcüğünün ortak olduğu Mu kıtasının varlığını kanıtlar. Uygurlar, Keltler, İskitler'in Mu kıtası göçünden ayrılan kabileler oldukları iddia edilmektedir. Mısır'ın nil deltasına gelen dinsel kült, Mu kıtasında eğitim görüp bilge şeklinde tanıtılan Osiris'in düşüncelerdir. Bu bilgiler Thot tarafından Nile getirilir. Bilindiği gibi eski Grek mitolojisinde Thot'un adı Hermes olarak değiştirilir. Yani

1 Subhaneke kelimesi tablette 'Sübhaneke' olarak geçmektedir. Naacal tabletlerinde geçen bu sözcüğün belirtileri Kur'an'da açıkça görülmektedir.

Yunanlı yazmalar Thot'un çizdiği gizemli yolu beğenmiş olacaklar ki onu ideolojik bir şekilde kendilerine mal etmek için bir çaba içine girerler ve o muhteşem Thot adını kendi dillerinde ki Hermes sıfatıyla değiştirerek sanki yeni bir bilge tanrı varmış süsü verirler. Tahsin Mayatepek, Meksika'da büyük elçi olduğu sıralarda yerli kızılderililerin Güneş kültü törenine tanık olur. 1930 yılında Atatürk James'in kitaplarından haberdar olur. Ve onların çevirilerinin yapılmasını konuyla ilgili taze bilgileri de elde etmek üzere Tahsin Mayatepek'i görevlendirdiği görülmektedir. Mu kıtasının varlığı Tevrat'ta "Gan edn" İslam dini kitabında da "cenneti Adn" şeklinde işlendiği görülür. Sümerler bu kıtanın varlığına Dilmun, Aztekler Mictlan, Mayalar da Micland adlarıyla tanımlamış ve bu kentlerin yeraltı kenti olduğunu belirtmişlerdi. Ortak ifade batık kıta Mu'ya yönelişti. Kutsal kitaplarda yer alan bu tanımlamaların birkaç uygarlığın mitolojisinde özlenen bir ülke şeklinde belirtildiği, Mu kıtasının önemini biraz daha ortaya koymaktadır. Kutsal eski uygarlıkların dinsel metinlerinde yer alan bu adlarla eş değerde tutulan batık kıta Mu'dan esinlenen adlar oluğuna tanık olmaktayız..Aztekler böyle kayıp kent ya da kıta için Tollan adını kullanırlar. Onlar da anavatan gibi gördükleri önemli bir kent konumundaki Tollan'ı aramışlardı. Metinlerinde bu adla sık sık karşılaşmak şaşırtıcı değildir.

Mu insanı tek bir dil konuşan on kabileden 64 milyon insanın yaşadığı bir kıtaydı. Bu kıtada günlük yaşam son derece rahat geçer ve bu rahatlığıyla kıtaya günümüz araştırmacıları cennet adını takmışlardı. Demekki Sümer metinlerinde geçen Dilmun adı Mu kıtasını çağrıştırmaktaydı. Kıtada paranın araç olma dışında önemsiz, ancak manevi düşüncelerin önemli olduğu bir yaşam tarzı vardı. Yedi büyük bölgeden oluştuğu söylenen kıtada denizcilik ilerlemiş ve deniz aşırı yerlere çok rahatlıkla ulaşırlardı. Buradaki bilgi, eğitimin ön sıralarda olmasıyla her tarafa yayılmış kıta içinde yaşayanlar da bu düşüncelerin ilkelerini öğrenmişlerdi.

Mu dininin dört temel ilkesi de şaşırtıcı bir benzerlik içide semavi dinlerin alt yapısını oldukça ilgilendirir. Bu dört temel ilke ise:

*"*1-Tanrı tektir. Her şey ondan var olmuştur ve ona dönecektir.*

**2-Ruh ile beden birbirinden ayrıdır. Beden ölür ve ruhtan ayrışır.*

**3-Ruh, mükemmelliğe ulaşmak için değişik bedenlerde yeniden doğar.*

**4-Mükemmelliğe ulaşan ruh tanrıya döner ve onunla birleşir..."*

Meksika'da Teotihuacan kentindeki Palenk tapınağının duvarlarında kıtanın batışıyla ilgli "*...6 Kaan yılı, Zak ayı II Maluk günü başlayan korkunç yer sarsıntısı,13 şuen'e kadar devam etti. Mu kıtası felakete kurban gitti. Mu ülkesi iki kere kalktıktan sonra bir gece çöktü, üstünü sular kapladı. Toprak birkaç defa havaya kalktı ve oturdu. felaket 64 milyon insanın ölümüne sebep oldu...*" şeklinde bilgiler bulunmaktadır. Bu bilgilerle Mu kıtasının zak ayının 13'ünde battığı belirtilmektedir. 13 Rakamının uğursuzluğunun buna dayandırıldığı belirtilmesine karşın Maya topluluğu 13 rakamının kutsal bir gün olduğuna oldukça inanmışlardı ve onun adına bir de tanrı yaratmışlardı.

M.Ö.2000 civarından Kaldeliler tarafından yazılan "Baal Yıldızı" adlı yazıtta da "*...baal yıldızı düştüğü zaman yedi şehir, altın kuleleriyle ve saydam duvarlı tapınaklarıyla günlerce sallandı, tıpkı ağaçta sallanan yapraklar gibi saraylardan ateş ve duman yükseldi. Ölenlerin feryatları gökyüzünü bastırıyordu. Ölümden kaçanlar mabedlere sığınıyordu. ve işte Mu'lu eren ulu Ra-Mu büyük mabedin rahibi ayağa kalktı ve dedi: gelecek olan felaket size daha önceden haber verilmedi mi? En kıymetlı mallarını, hazinelerini yanlarına alarak tapınağa sığınan halk yalvarıyordu; Büyük Mu kurtar bizi. Mu karşılık verdi: Hepiniz ölüyorsunuz....Eserlerinizle, hazinelerinizle, bütün servet ve zamanınızla birlikte mahvolacaksınız. Sizin küllerinizden yeni insanlar oluşacak, yeni bir hayat kurulacak. Daha başka, tertemiz bir dünyada hayat daha zengin ve rahat olacak...*"şeklinde ifade ediliyordu. Çöküş Troano ve Corteisanus kodekslerine de "*....Müthiş bir gürültüyle çöktü. Ateşle beraber cehennemin ağzına kadar indi. Ateş, kurbanını istiyordu. Mu, 64 milyon nüfusu ile ateşe kurban oldu. Parçalanan kıta, ateş kuyusuna yuvarlandı. Alevler her taraftan onu sardı...*" Mayaların büyük eserelerinden biri olan Chilam Balam'da da son derece ezoterik bilgilerle bu yok oluştan söz edilir.

Tahsin Mayatepek hazırladığı raporlarında İslam dini kitabı olan Kur'an'da bazı ayet adlarının Mu kıtasında konuşulan dilden kaynaklandığını ileri sürer ve bu örnekleri verir.

-Ta-ha: Ta: Yıldız; ha: su...yani su ihtiva eden yıldızlar.

-Ta-sin: Ta: yıldız; sin, saha, mıntıka.Yıldızların bulundukları yer (gök, sema)

-Ha-mim: Ha: su. Mim: Mu kıtasının alfabetik sembolü. Suya batmış Mu kıtası demektir.

-Ya-sin: Ya: yas, elem. Sin: saha, mıntıka. (küre-i arz) yas içindeki yer.

Bu bilgilerle yola çıkıldığında Hz.Muhammed'din de büyük olasılıklarla Mu'nun Nil deltasına taşınmış ezoterik bilgilerinden yararlandığı ortaya çıkmaktadır. Bu kıtaya bağlı olduğu her araştırmacı tarafından ileri sürülen Atlantis, (Yunan dilinde tanrı Atlasın adası şeklinde betimlenmiştir) görüleceği gibi Yunanlı yazmanlar eski uygarlık kültlerinde geçen her kozmik düşünce ve önemli şahsiyetleri teredütsüz bir şekilde bir yolunu bularak kendilerine mal etmişler. Atlantis kıtasıyla ilgili bilgiler öncelikle Platon, Timaerus ve Critas'ın yazdıkları eserlerde efsanevi bir kıta olduğu ve bu kıtanın doğal felaketlerden dolayı sulara gömüldüğü belirtilmektedir. Platon Atlantis'in yaklaşık M.Ö.9.500 yılında batı Avrupa ve Afrika'nın bir bölümünü kuşattıktan sonra Atina'yı kuşatmaya yeltendiği bir sırada battığını ileri sürer. Ancak bu kıta ile ilgili Platon eserlerinde üstü kapalı bir şekilde anlatınca kendi hipotezlerini zenginleştirmek için ortaya attığı hayali bir kıta olduğunu iddia edenler de çoğunluktadır. Bunun nedenini Platon'un öyküyü Thera yanardağının patlaması olayıyla Troya savaşında meydana gelen bazı kesitlerden faydalanarak hazırlamış olduğuna bağlanmaktadır. Bu örnekleri çokca görmek mümkündür. M.Ö.421 yılında Sokrates'in bir felsefe toplantısı sırasında Atlantis öyküsünü anlatan "Solom"u kaynak olarak bu bilgilerin Mısırli bir rahibin ona anlatmasından ötürü anlattığını ifade eder. Kıta ile ilgili olaylar Mısırlı rahibin anlattıklarına göre M.Ö.9000 civarında olmuştur. Plutarkhos Sais kentinde Soloma ders verip Atlantis hakkında bilgi veren rahibin adının Sonchis olduğunu iddia eder. Atlantis'in adı dinsel kitaplarda["ad kavmi"] adıyla yorumlanmaktadır. Etimolojik yönden "ad" sözcüğü hakkında çeşitli dillerde karşılıklarının benzer olduğu da belirtilir. Ramses III, yazdırdığı bazı metinlerde bu kıtanın konumlarını belirleyen ifadeler işletir. Ona göre Atlantis kıtası büyük suların ortasında yer alan bir kara parçasıdır. Tarihçi Heredot, Mısır tarihinin Atlantıs kıtasının batışı olan on iki bin yıla götürür. Robert Şarmast(Amerikalı araştırmacı)Plato'nun öne sürdüğü işaretlerden yola çıkarak kıtanın Kıbrıs'ın civarı ve

Doğu Akdeniz olarak iddia eder. Bu bilgilerin yeterli olmadığına bakarak jeofizkçi Dr. John K. Hall ile işbirliği yaparak bulduğu belgelerle kıtanın Kıbrıs ve Suriye arasında olduğunu ileri sürdü. Ölü deniz yakınlarında 1974 yılında rulo halinde bulunan kumral yazıtları İbranilerin kutsal metinlerinin örnekleri olduğu belirtilir. Bu belgelerde Nuh'un farklı bir fiziksel yapısının olduğu belirtilir. İbranilerin bu metinlerinde Atlantis kıtasının varlığından söz edilir. Hatta Hanok (Enok) kitabında zaman zaman bu kıtanın konumundan paragraflar bulunur. Neden Mu? Kayıp kitaplar hakkında ileri sürdüğüm hipotezlerde Mu kıtasında Naa-cal diliyle "naa-cal rahipleri" tarafından yazılan kitapların diğer bazı kutsal kitaplar gibi kaybolduğu şeklindeki tezlerimi her zaman savunanlardanım.

Kuşkusuz inançlar, insanın düşünsel coğrafyasında belki de hiçbir canlı varlığın düşünemediği gelişmeleri yakalamıştır. Uygarlığı dinsel bir labirente dönüştüren mitolojik anlatımlar bazen yerini dinsel öğretilere bırakırdı. Birbirlerine ulaşım sıkıntısı çekmiş olsa bile kulaktan dolma öykülerle dinsel inisiyeyi miras olarak bırakan uygarlıkların dönemlerinde çizdikleri tablo ne yazıktır ki belge eksikliği nedeniyle tam olarak çözümlenemiyor. Arkeolojik araştırmaların özellikle Mısır ve ötesindeki yakın uygarlıkları mercek altına alarak Mu ve onun bağlantısı olan Atlantis'teki dini inisiyeler üzerinde oldukça çabalamışlardır. Sonuçta kesin olmakla beraber Atlantislilerin de Mu uygarlığından etkilendikleri ve onların dinsel inisiyelerinden bilgiler aldıkları belirlenmiştir. Mu kıtasındaki rahiplerin ortaya koydukları dinsel inanış dört temel kavram üzerinden değerlendirilmişti. Bu temel kavramları yinelemekte yarar görmekteyim;

a-Tanrı Tektir. Her şey ondan var olmuştur ve ona dönecektir. (dikkat edilecekse semavi inançların tümünde bu kavramın özellikleri görülür.)

b-Ruh ile beden birbirinden ayrıdır. Beden ölür ve ayrışırken ruh ölmez. (Aynı düşünce bütün semavi inançların içine konu olmuş ve kutsal metinler haline dönüşmüştür.)

c-Ruh, mükemmelliğe ulaşmak için değişik bedenlerde yeniden doğar. (Bu kavramdaki yeniden doğuş yine semavi inançların içinde kutsal metinler olarak karşımıza çıkar)

d-Mükemmeliğe ulaşan ruh tanrıya döner ve onunla birleşir. (Diğer dinlerde de bu kavram hala özel bir biçimde korunmakta ve bununla ilgili düşünceler kutsal metinler haline dönüşmektedirler.)

Yakın tarihlerdeki dinlerin bütün özelliklerini taşıyan son derece eski ve kitap haline dönüşmemiş makaleler var. Bu makalelerin anlam bakımından benzerlerinin özellikle Tevrat'ta ele alınması hiç de şaşırtıcı değildir. Mu'daki bu dinsel inisiyenin Thot'un aracılığıyla Mısır'a getirilişinin temelinde Osiris'in çabaları vardı. Çünkü "Naacal tabletler"nin çevirilerindeki anlatımlara göre Osiris, Mu kıtasında bulunan bilgelik okullarında dini eğitim gördü. Dini eğitim sırasında tanrısal gücü öğrenen Osiris Atlantis'e geri dönerek yaşadığı kıtada dinsel bir reform yapmak ister. Reform girişimleri sırasında kardeşiyle aralarında inanılmaz bir kin ve öfke başlar. Bu da Osiris'in öldürülmesiyle sonuçlanır. Çünkü kardeşi kral Seth, koltuk sevdasının elden gideceğine inanarak öz kardeşini ortadan kaldırmanın yolunu dener ve başarır. Farklı fraksiyonlar bu gün olduğu gibi geçmiş tarihlerde de vardı. Mu ve Atlantis inisyelerinin nereden geldiği hakkında en ufak bir belirti bulunamamaktadır. Ancak bu dinsel öğretilerin Mu kıtasına da başka kıtalardan geldiği yolunda beklemekten başka hareketin olmadığını açıklamak isterim. Coğrafik olarak Mezopotamya bölgesine bakıldığında parelel bir bütünlüğün gözler önüne serileceği ortaya çıkıyor. Sümerleri oluşturan ilk aşiretlerin kendi aralarında tanrılaştırdığı mitolojik adlar zamanla tanrı sıfatlarıyla ortaya çıkarak tapınmalar gerçekleştirilmeye başlanmıştı. Burada ilginç bir açıklamanın daha detaylı bir bilgi sunacağını ele almak benim de içinden çıkılması zor olacak bir varsayımı gündeme alacak gibi.. Thot'un nil kıyısına gelip yerleştiği sıralarda Sümerleri oluşturan aşiretler Mezopotamya'nın kuzey kısımlarında mahalle kavgaları yaparak kendilerine bir konum yaratmaya çalışıyorlardı. Her aşiret egemen bir güç olmak için uğraş veriyordu. Bunlar da bir şeylere inanma zorunluluğunu yaşamış gibi kendilerine anlamsız tapınaklar yaparak kutsal bir objeyi tanrılaştırmışlardır. Thot, Osiris kültünü Nil'e getirmeden önce Sümerlerde tapınılan tanrı sıfatları çoğunluktaydı ve bunların nereden gelip Mezopotamya

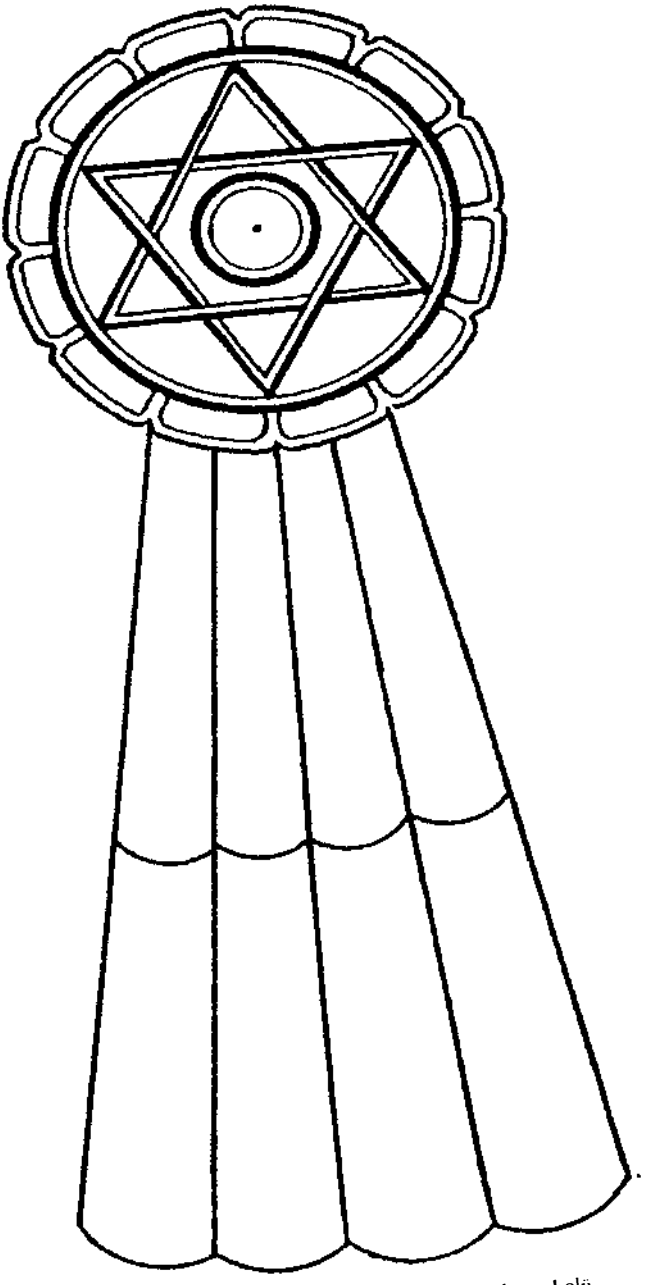
topraklarına yerleştiği de kesin olarak bilinmiş değil. O halde Mısır topraklarına Thot, Osiris kültünü getirmişse ondan daha önceleri Mezopotamya'ya getirilen dinsel kaynaklı metinlerin nereden geldiği yeni bir tartışma konusu yaratması gerekmektedir.

Mısır inancında Şu, Tefnut, Keb, Nut, Osiris, İsis ve Nefthis Ra'nın formları şeklinde tapınma metinlerine işlemiştir. Bu fıormlardan Şu ve Tefnut ise Sudanlılar tarafından tapınılmış ve törenler uygulanmıştır. Thot, Sais kentinde ilk tapınağı kurar ve M.Ö 6000 cıvarında Mu kıtasında bilinen Osiris öğretisini yalınlaştırarak nil deltasına bu dinsel öğretiyi yaygınlaştırır. Ganj kıyılarındaki kadim gynosofistlerin bağlı olduğ ekol'u Brahmanlar yazıyordu. Brahmanlar kutsal sözcük olarak yazdıkları metinlere "hanferit" diyorlardı. Hanferit'lerin de "naa-cal" metinleri olduğu ileri sürülmektedir. M.S.III civarında Mısırlı tarihçi Maneton (ya da Manheton) gizemli Mısr'ın üzerine yaptığı araştımalarda 31 hanedanı ortaya çıkarmış ve Mısır'da da hanedanlık dönemlerinin olduğunu kanıtlamıştı..Mısır'daki ezoterik doktrin'in oldukça eski tarihlere entegre olduğu bilinmekle Teb ve Mefhis'teki tapınak ve mezar duvarlarında yazılanlarla onların eskiyi çağrıştıran dinsel yükselişlerinin geliş noktaları da aynı döneme bağlanmaktadır.

MU'DA Kİ KOZMİK YÜKSELİŞ

İnançların çıkış noktalarını ifade eden Mu kıtasının kutsal kozmogonik sembolü günümüzdeki inanç sembollerine hiç de farklı ifadeler sergilemiyor. Sembolün ifade tarzının son derece ilginç benzetmelerle süslendiği çağımız dinsel gelişmesinde bu kozmogonik açıklamanın meydana getirdiği imajlar her dinde ve düçüncede renkler, cizimler ya da tamamen şekil değiştirilerek asimle edilmiş sembollerle karşımıza çıkar. Araştırmacı yazarlar kayıp kıta "Mu" sembolünün dünyada ilk dini sembol olduğunu diğer ikinci sembollerin de ondan sonra türeyen semboller olduğunu ifade etmektedirler. İkinci kategoride yer alan sembollerin bu ana sembolü deformasyona uğrattığı görünen gerçekler arasında yer alır. Bu sembolden yola çıkılarak yapılan diğer sembollerde dinsel hortlayışın en büyük rakibi olan şeytan denilen bir şeyin olmadığı bilindiği için cehennem de yoktu. Bu nedenle Mu kıtasında bulunan kozmogonik sembol kendisinden sonra gelen dinleri eleştirebilecek bir yapıda olduğunu öne sürmüştür. Kozmogonik diyagramın şekilsel anlamının bugün hala çözülememiş olması kayıp kıta gizeminin açıklanamadığını ortaya koymaktadır. Şekil olarak ince ve kalın çizgilerden oluşan bir dairenin içinde iç içe geçmiş iki üçgen göze çarpmaktadır. Üçgenlerin çakıştığı boş alan içinde ayrıca yine içi içe geçmiş ince ve kalın çizgilerden oluşmuş iki daire ve dairelerin sanki merkezini gösteren bir nokta yer almaktadır. Dış dairelerin etrafını bir kuşak gibi çevreleyen fistolar bulunmaktadır. İçiçe geçen üçgenlerin de ikişer üçgen olarak göze çarptığı görülüyor. İlginçtir ki dairesel sembolü sanki ayakta tutan, ya da bir yere asılı olarak bekleyen altalta yer almış sekiz çizgisel bandın oluşu bir kurdelayı anımsatıyor. Şimdi bu sembolün ana geometrisine bakıldığı zaman daireler içinde yer almış üçgenlerin oluşturduğu şekiller bugün bazı dinsel gösterilere sahne olmuş yeni sembolleri dile getirilirlerdi. Yapılan araştırmalarda kayıp

kıta olarak ün yapmış Mu'nun sevilen tanrı-Kralı Ra("Ra-Mu") diye çağrılırdı. Çocuklardaki eğitim, kıtanın kutsal olarak tanınan sembolünde bilinen dinsel öğretinin içindeki bilgilerle yapılıyordu. Bu gün aynı sistem dini okullarda eğitim gören çocuklar üzerinde deneniyor. Semboldeki üçgenlerin kesiştiği alanda yer alan iki daire güneşi temsil ettiği gibi tanrıyı temsil ettiği öne sürülen gökler ve cenneti temsil etmektedir. Ön fistoların dış çemberde yer almasının anlamı olarak göksel baba belirlediği cennetin kapıları olarak betimlenirler. Bu kapıların insan ruhunun dünyada elde ettiği on iki erdemi temsil eder. Bu erdemliklerin başında ise sevgi yer almaktadır. Dış daireler yanı cennetin kapılarının yer aldığı daireler ise ruhun geçiş alanı olarak simgeleştirilmiştir. Burada uygulanan çeşitli ritüeller ruhun öte aleme nasıl geçmesi gerektiğini ifade eder. Bu geçiş dönemlerinin en güzelini Osiris kültünde buluyoruz. Zaten araştırmalar Atlantis ile Mu kıtasının birbirlerine yapışık toprak parçası olabileceklerini sık sık tekrarlarlar. Açıklamalar bu iki kıtanın kesinlikle kardeş kıta olduklarını ifade ediyor. Nedeni de Osiris kültünde yargılanıp öte alemde cennetin kapılarına gelen ruhun geçirdiği yargılama evrelerinin benzerlikleri şaşırtıcı ritüellerle anlatır. İnanılmaz ama ruhun yargılanması kaleme alındığı zaman günümüz dinlerin yargılama modelleri ortaya çıkmış oluyor. Burada yargılanan ruhun kaderi Yahudilerde, Hıristiyanlarda ve Müslümanlarda aynı şekilde ifade edilmiştir. Bu ifadeler bazı inisiyelerin Osiris'in kültünden elde edilmiş olabileceğini hatırlatır. Mu kıtasının bu sembolün devamı şeklinde olan kurdele şeklindeki çizimler cennete giden yolları sembolize eder. Bu yollar vasıtasıyla öte aleme gidecek olan ruhun eylem ve düşüncelerinin nasıl renkleneceğini ifade eder. "Ezoterik batını ve doktrinler" adlı eserde Cihangir Gener"*...İmparatorun altında, hem bilim adamı hem de rahip olan "naacaller" bulunuyordu ve bunlar yönetici sınıfı teşkil ediyordu.'kutsal sırlar Kardeşliği'nin üyesi olan Naacaller'in tüm dünyaya yaymış oldukları "Mu dini" belki de insanlığın tanıdığı ilk tek tanrılı dindi. Naacaller bu dini, sıradan insanlara, anavatan ve koloniler halklarına anlatırken, anlaşılması daha kolay olan semboller dilini kullanmayı tercih ediyorlardı. Bu sembollerin Ezoterik anlamlarını sadece inisiye edilmiş kardeşler ve imparator Ra-Mu bilmekteydi...*" şeklinde kıtanın kozmogonik düşüncesiyle ilgili bilgiler aktarmaktadır.

Kayıp kıta Mu uygarlığının kozmogıonik sembolü

JAMES CHURCHWARD'IN MU'NUN KOZMİK KÜLTÜRÜNÜ AÇIKLAMASI

James Churchward 20. 04. 1931 yılında New York'taki Amerikan Psişik Araştırmalar Derneğindeki Konferansı sırasında *["... Binlerce yıldan beridir nesilden nesile iletilegelmiş olan ve Altın Çağ'a ait bulunan çok yaygın bir efsane vardır. İnsanlık tarihinde, insan yığınlarının günümüze kıyasla daha fazla zeka ve anlayış sahibi olduklarını gösteren bir dönem mevcuttur. Bu akşam sizlere, o Altın Çağ'da yazılmış olan kitaplardan birkaç bölüm açıklamak istiyorum. Bu bölümler sizlere o çağda yaşamış olan insanların, bilim alanında bizden üstün olduklarını ispatlayacaktır. Bilim adamlarımız bu fikirlerle boşuna alay edip, sırıtmakta ve bunun mitten başka bir şey olmadığını, olayların ve gerçeğin ise bilinmediğini muhafazaya devam ettiğini ifade edip durmaktadırlar. Bu kozmik gerçekler, günümüz cahillerinin alaylı gülüşlerinin üstünde "anka kuşu" gibi, kendi küllerinin arasından tekrar hayat bulup yükseldiği zaman dalgalanacaktır..."]*[1] şeklinde oldukça anlamlı bir tarzla giriş yapar. Bu konferansta çok eskiden Tibet'teki manastırların birinde saklanmış naakal tabletlerinin çevirisini Rahip Rishi ile birlikte başardıklarını belirtir. Konuşmalarında Rishi'nin oldukça bilgili ve yetenekli olduğunu tekrarlar. Rsihi, James Churchward'a göre "Sahib-i Tasarruf'tu"[2] Rishi ve iki yeğeni 70 bin yıl önce dünyada yaşamış olan Naa-cal kardeşliğinin günümüzdeki tek temsilcileri olduğunu belirtir. Kardeşliğin 70 bin yıl önce "Ana Vatan" dediği Mu kıtasında kökleştiği ve inancın(dinin) en üst basamaklarına doğru bilgisel kolonilerin çevreye nasıl dağıtıldığının görüldüğü

1 Hans Stephan Santesson" Batık Ülke Mu uygarlığı" S:185

2 Sahib-i Tasarruf: Kadim çağlarda kozmik bilimleri tasarruf edebilmiş, kozmik güçleri kontrol altına alabilmiş kimselere verilen bir unvan şeklinde belirtilmektedir. Bu kişiler ayrıca maddi bedeni iç benliğinin egemenliğine bağlamış kişilerdir.

bir çağdı. Rahip Rishi[1] 2 yeğeni Anavatanın dilini, sembollerini, alfabesini ve yazı şekillerini iyi bilen kişilerdi ve Hindistan'da yaşıyorlardı. James Churchward Mu sembollerini, alfabesini, yazı şekillerini 7 yıl boyunca bunlardan öğrenmişti. Onlardan öğrendiklerini bu konferansta açıklamak istiyordu. Rishi özellikle Mu'nun Vahiy (İlham) kaynaklı kutsal metinlere sahip olan Anavatan'dan söz etmişti. Rishi bu bilgiler dışında İsa'ya ait bazı yazılı metinlerin Himayala'lardaki bazı tapınaklarda saklandığını söyler. Oradaki yazılı metinleri araştırmaya koyulan J.C. oldukça ilginç bilgilerle karşılamıştı. Yazılı metinler Palice diliyle yazılmıştı. Bunlar patikalar halinde kitap şeklinde dizilmişlerdi. Bu yazılanları bulur ve İnceleme şansı yakalar.

1 Rishi Tibetli rahip.

James Churchward

Benzer belgeler diğer manastırların arşivlerinde de bulunmuştu. Bulunan belgeler orijinal olmayıp o dönemlerde hazırlanmış kopya belgelerdi. Çünkü Ley-Kaşmir'deki Hemis adlı büyük manastırda Palice ve Tibetçe karışımı bir dil ile yazılmış kitaplar şeklindeydiler. Bu belgelerde İsa hakkında yazılanlar gerçekle ilişkisinin olmadığını ifade ederek metinlerden birinde *"...Delikanlılığı sırasında İsa, ülkesini terk edip önce Mısır'a gitmiştir. Orada iki yıl süreyle eski Osiris Dinini incelemiştir. Sonra Mısır'dan Hint'e geçmiş, Benares'te ve diğer dini merkezlerde Gautama'nın öğretisini incelemiş, ardından*

da bünyesinde tam on iki yıl süreyle Mu'nun ilham(Vahiy)kaynaklı metinlerini kozmik güçlerini ve bilimlerini incelediği bir manastıra girmiştir. Bu on iki yılın sonunda Murşit olmuştur; hem de yerküre üzerinde bir eşi daha görülmemiş mürşitlerin en bilgilisi ve en büyüğü olmuştur..." şeklinde açıklamalar yazılıydı. J.Churchward gittiği manastırda bir başka belge daha bulduğunu söyler. Bu belge de olas[1] üzerine Palice yazılmış ve Patika halinde ciltlenmiş olduğunu söyler. Bu metinde de "*....Manastırı terk edip ülkesine döneceği sırada, mürşitler ile İsa arasında tekrardoğuş konusunda bir tartışma çıktı. İsa, Mu'nun ilham(vahiy) kaynaklı kutsal metinlerinde tekrar doğan unsurun, bedeni oluşturan temel (originel) atomla birlikte insanın etten-kemikten mamül bedeni olmadığının, fakat tekrar doğanın, sadece astral beden ya da ruhsal varlık olduğunun ifade edildiğini iddia etmişti. Mürşitler ise tekrar doğan şeyin, bir önceki bedeni meydana getirmiş olan temel atomlarla birlikte astral beden olduğunu savunmuşlar ve tekrar doğuşta, basit(elementaire)atomların yeni bir kombinesyonun söz konusu olmadığını dile getirmişlerdi...*" şeklinde bilgiler vardı. Churchward konferans sırasında "B ve C" adını verdiği naacaller tarafından Mu'dan getirildiğini belirttiği tablet çevirisinde ise "*...Hayata tekrar doğan insandır-ruh varlığıdır. Ölümsüz insan(ruh), çevresinde beden diye anılan ve hayat gücünün bir araya getirilip birbirleriyle birleştirilmiş olan öğelerden oluşma geçici bir meskenin yer aldığı ilahi kıvılcımdır. Belli bir kullanım peryodunun veya başka bir deyişle, dönemin(cycle)sonunda bu öğe topluluğu yıpranıp, toprağa döner ve böylece ilahi kıvılcımı serbest bırakır. Vakti saati gelince(yaradanın iradesi gereğince)yeni bir mesken oluşturan ve ilahi kıvılcımı barındıran yeni bir basit hücreler topluluğu meydana gelir. Bir önceki mesken gibi bu mesken de, vakti satı gelince yine toprağa döner. Ve bu hep böyle sürüp gider. Yani ilahi kıvılcım, hayatını, nihai vakte ulaşıncaya kadar bir meskeni bırakıp bir diğerine sığına sığına sürdürür. Sonunda içinden sadir olduğu yere, yani ilahi kaynağına dönmek zorunda kalır...*" bu ifadenin Altın Çağ kitaplarında "tekrardoğuş" konulu bölümünden alındığını belirtir. Konuşması sırasında Naacallerin başka bir bölgeye taşıdığı Osiris ve

1 Olas: Palmir Palmiyesi'nin yaprağına verilen bir ad.Eski çağlarda Üzerinde yazı yazmak için kullanılmıştır.Bu yaprağın üzerindeki yazı şekli olan Palice Latince benzeri ölü bir dildir.Patike ise olas'ların yan yana dizilerek kitap haline getirilmesi şekline verilen bir ad.

İsa öğretisi arasında önemli benzerlikler olduğunu söyler...Osiris ve İsa için *"...İsa da Osiris de şüphesiz dünya çocuklarına mutluluğun yollarını öğretsinler diye yeryüzüne yüce adsız tarafından gönderilmiş olan ilham ehli vasıtalardı..."* der. J.Churchward Tibet'teki tabletler arasında Osiris'in yaşamı ile ilgili bir tablet bulur. Bu tablette *"...Osiris Atlantis'te 22 bin yıl önce (zaman hesabına göre)yaşamıştır. Genç yaşında Ana Vatana gitmiş ve rahip olmak üzere orada tahsil yapmıştır. Mürşit olduğu zaman Atlantis'e dönmüştür. Orada hayatını, Atlant dininin içine sızmış olan saçmalıkları ayıklamakla geçirmiştir. Sevgi ve sadelik temeline dayalı ilk dini ihya etmiştir. Bunun üzerine uzun ömrü boyunca muhafaza ettiği ünvanı kazanmıştır. Yani Atlantis'in büyük rahibi olmuştur. Öte aleme intikal ettikten sonra adı, ihya etmiş olduğu dine verilmiştir. Ve bu din böylece Osiris adını almıştır..."* şeklinde anlamlı bilgiler yer almıştı. Mu'nun gizemini ortaya çıkarmaya çalışan James Churchward çok eskilerde dinsel hareketlilikte tek tanrıya inanma fikrinin olduğunu ve Mu kıtasının sulara gömülmesinden sonra çok tanrıcılığın ortaya çıktığını ifade etmektedir. Mu'nun tek tanrıya inanma geleneğinde "güneş" her şeyin üstünde en kutsal sembol olmuştur. Böylece güneşe tapınma geleneğini kutsal hale getirme tüm uygarlıklarda benimsenmiştir. İnsanların bir üstün güce tapınma içgüdüsü 70 bin yıl öncesine dayanmaktadır. Batık kıta Mu'nun Naacal öğreticileri dinsel bilgiyi kökleştirmek adına dinsel eğitime ağırlık vermişlerdi. Bu eğitimin yaygınlaşması için din eğitimi veren kolejler kurmuşlardı. İnandıkları tanrı ortak olarak kabul ettikleri semavi babaydı. Bir babaya inanma Mu'da yaşayanların tümünün kardeşlik bağıyla birleşmeleri sağlanmıştı. Herkes birbirinin kardeşiydi. Eski Mısırlıların kardeş kardeşe evlenmeleri Mu geleneklerinden kaynaklanmaktadır. Bu gelenek daha sonraları eski Greklerde had safhaya ulaşmıştır. Mu'daki dinsel öğreti "kutsal sırlar" şeklinde adlandırılmıştır. Mu'nun bu öğretilerine doğululular "Altın çağ" kitapları adını vermişlerdi. Kutsal sırlar çok sonraları Mayalar, Mısır ve Babil'de de ortaya çıktığı dikkat çekicidir. İnsanlıkla birlikte başlayan din ilk başlangıçta evreler halinde öğretilmiştir. Hans Stephan Santesson dinin ilk başlangıçtan günümüze kadar 6 aşamadan sonra üst sınırlarına oturduğunu belirtir. Ona göre

1 aşamada; insan denilen varlık sonsuz ve sınırsız bir varlığın mevcut olduğunu öğrenmiş, yerdeki ve gökteki nesneleri yaratanın

dilimizde "tanrı" dediğimiz ve bütün insanların onun çocuğu olduğuna inanılmıştı.

2'nci aşamada; yaratılan insanın bedeni hiçbir zaman ölmeyen bir ruh(astral beden) konulmuştur.

3'ncü aşamada; yaratılan bedenin toprağa, ruhun ise bedenden ilişkisini kesip yeni bir bedene geçmesi.

4'ncü aşamada; Semavi babanın insan bedenine hiçbir zaman ölmeyen bir sevgi, aşk koyduğu ve bu sevginin babaya özgü olduğu.

5'nci aşama; bütün insanlar semavi babanın aynı olduğu ve bu nedenle tümünün kardeş olduğu öğretilmişti.

6'nci aşama; öte aleme nasıl gidileceği, bu nedenle nasıl yaşanılacağı öğretilmişti.

Hintlilerin 3000 yıl önce yazdıkları Ramayana destanında *["... Semada muazzam bir kızgın kömür yığınının ürkütücü alevlerine benzeyen kırmızı bir bulut yığını gördük. Bu kütleden ışık gibi çeşitli mermiler fışkırıyor binlerce davulun çıkardığı sese benzer korkunç bir gürültü geliyordu. Altın kanatlı birçok silah bulutlardan düşerken, mor renkli patlamalar, yüzlerce ateş çemberi ve binlerce gök gürültüsünü de beraberinde getiriyorlardı. Sağır edici gürültü mermilerle vurularak ölen atlardan ve patlamalarla yere yıkılan kudretli fillerden tepeler meydana geliyordu. -ah ve kurtarın!- çığlıklarıyla dolaşan ordu yok olmak üzereydi. Bu korkutucu rakşatalar gökten sarkan sayısız tepecikler şeklindeydi...(...)...Dumansız bir ateşin ışıltısına sahip olan ve alevler saçan bir mermi atıldı. Orduları bir anda yoğun karanlıklar sarıp sarmaladı. Birden dört yön de karanlıklara gömüldü. Uğursuz rüzgarlar esmeye başladı. Atmosferin üst katmanlarında bulutlar gürüldemeye ve aşağıya kan boşaltmaya koyuldu. Sanki unsurlar bile birbirine karışmış gibiydi. Güneş fır fır dönmeye başladı. Bu silahın yol açtığı yüksek ısının etkisiyle kavrulmuş olan dünya ateşler içinde kıvranan bir hasta görünümü kazandı. Bu silahın açığa çıkardığı enerjinin etkisiyle kavrulmuş olan filler dehşet içinde koşuyorlar ve sığınacak bir yer arıyorlardı. Sular ısındı, bu yüzden içlerinde yaşamakta olan canlılar da haşlanmaya başladı. Düşman yiyip yok edici bir ateşin altında kavrulmuş ağaçlar misali perişan oldu. Bu silahın ateşiyle kavrulmuş olan koca filler yerlere serildiler. Bir kısmı da oraya buraya koşuştular ve tutuşmuş ormanın ortasında dehşetle kükrediler. Silahın enerjisi*

yüzünden yanıp kavrulmuş olan atlar ve arabalar. Orman yangını sırasında yanıp gitmiş olan ağaç kütüklerini andırıyordu. Yerlere binlerce araba serildi. O anda da ordunun tümü karanlıklara gömüldü…"] bilgilere rastlanır.

KITANIN YOK OLUŞUNU HAZIRLAYAN ETKENLER

Karasal yerlerin yok oluşları hakkındaki tarihsel bilgiler jeolojik katmanların hesaplanmasıyla elde edilir. H.P.Blavatsky'in deyimiyle Lemuro-Atlantlar (yani Mulular) mimari, astronomi, bilim ve sanatta önemli aşamalar kaydetmiş daha iyi yaşama adına büyük kentler kurmuşlardı. Bu önemli gelişmelere imza atan Mulular geleceklerini tehdit altında tutan doğa felaketlerini önleme adına bir çaba gösterememişler. O çağlarda doğa felaketleri insan yaşamını tehdit ederken bu gün de aynı tehditlerle karşı karşıya bulunmaktayız. Bu konuda teknolojinin zirvede yaşadığını da hesaplarsak hiçbir önlem alamadığımız da ortadadır. Mu'nun rahipleri doğanın olası felaketlerine karşılık insanları uyarmış olmalıdırlar. Ancak uyarılmış olsalar da herhangi bir önlemin alınmaması da tartışılacak bir konudur. Günümüzde kıta incelendiğinde yeraltında gaz tabakalarının ayrılması sonucu çöktüğünü belirleyen bir dizi belge ortaya çıkar. Yeryüzünün temel kaynağı olan granitler, yeraltında çökme ve patlamaları sağlayan gaz hatları ve gaz odalarındaki (buna gaz cepleri adı da verilmektedir) patlamalarla granitler de ufak parçalara bölünerek toprak için önemli tehlikeler oluşturur. Granitlerin parçalara bölünmesiyle zayıflayan toprağın alev aldıktan sonraki boşluklara suyun aniden dolmasıyla bir çöküntü yaşar. Yeraltı suları bu çöküntülere dolmaya başlar. Bir anlamda da kara parçası sulara gömülür. James Churchward da aynı konuyu gündeme almış kıtanın alt yapısındaki hayatı gazların boşalmasıyla sulara gömülmüş olabileceğini ileri sürer. Bu nedenle patlamanın ve kıtanın sulara gömülmesini sağlayan yeraltı gaz odacıkları ve gaz tünellerini daha anlaşılır hale getirebilmesi için bir harita belirtmeye çalışır. (Şekil 1) Haritada, Pasifik okyanusunda değişik adalar arasındaki önemli farklar, üst üste geçmiş gaz ceplerinin sonradan boşalmış olduğu ele alınır. Sadece bir tek ceple Pasifik'teki gaz odaları aynı olduğu akla

gelmektedir. Bu sonuçlara 50 yıllık araştırmalardan sonra varılmıştır. Mu kıtasındaki 15 bin yıllık kozmik bilimler Musa'nın döneminde Mısır inancındaki Mu dini iyi derecede biliniyordu. Musa dan 2 bin yıl sonra da anlaşıldığı bu bilimler günümüzde de mevcuttur. Yakın dönemlerde bu bilgilerin neden bilinmediği ise tartışılmaktadır. Mu kıtasının James Churchward'nin ileri sürdüğü olası plandaki yok oluşunu dönemin jeologları biliyor olmalıydı ki, kıta sulara gömülmeden göçlerin oluşmalarını sağlamışlardı. Çünkü James Churchward'in öne sürdüğü bilgilerle üç koldan kıtadan ayrılan gurubun en kalabalık kısmı nil deltasına doğru hareket etmiş ve daha sonra deltaya gelenler orada inanılmaz bir yaşamın serüvenine katılarak Mısır'a Mu'daki çoğu gelenekleri taşımışlardı. Mu kıtasında kullanılan "naa-cal" dili ve kültürünü uzun yıllar sonucunda deşifre eden James Churchward, onların dinsel anlayışını ve kozmogonik ilerleyişlerini de ortaya çıkararak insanın kendi kimliğini bulmada biraz daha yaklaştığını belirtmiştir. Dönemin rahiplerinin çabalarıyla dinsel kültün zirveyi tırmandığı kıtada insanların barış içinde kardeşlik bağlarla yaşamlarını renklendirdiklerini belirtir. Özellikle tek tanrıcılık anlayışın da önderleri olarak günümüz insanlarına önemli bir hatırlatma yapmıştır. Hans Stefan Santesson *"Batık ülke Mu uygarlığı" adlı eserinde ["...James Churchward'ın bulduğu tabletler, evren ve insan yaratılışının tasvirlerini şöyle içeriyordu: Gazlardan oluşan 'derinlerdeki ateşler' sebebiyle dağların yükselişi; hayatı yaratan ve koruyan kuvvetin kökeni; hayatın ve hayat şekillerindeki değişimlerinin ne olduklarını bildiren bizzat hayatın kökeni; insanın yaratılışı, ne olduğu ve diğer yaratıklardan farkı, tabletlerin 'insanın anavatan' dediği yerde ortaya çıkış anı. Tabletler, önce evrenin başlangıcında sadece ruhun var olduğunu anlatıyorlar. '...Her şey hayatsız sakin ve sûkünetteydi. Karanlık ve boşluk, uzayda sonsuz büyüklükteydi. sadece yüce ruh, kendi kendine mevcut olan büyük güç, Yaradan, yedi başlı yılan alemleri yaratma arzusu duydu ve alemleri yarattı. Ve Dünyayı yaratmayı ve onu canlılarla doldurmayı arzuladı ve dünyayı ve içindeki her şeyi yarattı...' Naa-cal tabletlerinin çevirileriyle ortaya çıkan ifadelerde dünya böyle yaratıldı.'.. yedi başlı yılanın en yüksek yedi müdrikesi yedi emir verdi': Uzayda şekilsiz ve dağınık olan gazlar bir araya gelsin ve toprağı teşkil etsin! Gazlar, o zaman gazlar katılaşsınlar, hacimler dışarıya çıktı, Hacimlerden su ve hava oluştu; ve hacimler yeni Dünya'nın içine gizlendi.*

Karanlıklar hüküm sürüyordu ve hiçbir ses yoktu. Zira ne hava, ne sular henüz şekillenmemişti. Dıştaki gazlar birbirinden ayrılsınlar ve sular ile havayı teşkil etsinler! Ve gazlar birbirinden ayrıldı; bir kısmı suları meydana getirdi ve sular Dünyayı kapladı, öyle ki hiçbir şey görünmüyordu. Suyu meydana getirmeyen(diğer) gazlar havayı teşkil ettiler ve ışık bu hava içinde yayılıyordu. Güneşin ışınları, havadaki ışık ışınlarıyla karşılaştı ve gündüzü meydana getirdi. Işık dünyanın yüzeyine alıştı. Havada sıcaklık da vardı ve güneşin ışınları havadaki ısı ışınlarıyla karşılaştı ve ona hayat verdi. Ve yeryüzünü ısıtmak için ısı vardı. Toprağın içindeki gazlar suların yüzünden yukarıdaki topraklara yükselsin! O zaman toprak altındaki ateşler, üzerinde sular bulunan toprakları yükselttiler ve onlar yüzeyde belirdiler ve bu açık toprak oldu. Hayat sulardan ortaya çıksın! Ve güneşin ışınları suların balçığında toprağın ışınlarıyla karşılaştılar ve sularda balçığın tanecikleri, kozmik yumurtaları (Hayat tohumları) teşkil ettiler. Bu kozmik yumurtalar kendilerine emrolunduğu gibi, hayatı meydana getirdiler. Hayat yeryüzünde ortaya çıksın! Ve güneşin toprağın tozu içinde yerin ışınlarıyla karşılaştı ve orada kozmik yumurtalar teşekkül ett; ve bu kozmik yumurtalardan emredildiği gibi yeryüzüne hayat yayıldı. Ve böyle olunca yedinci müdrike emretti. İnsanı kendi biçimimizde(fason) yapalım ve ona yeryüzünde hükmetme gücü verelim! O zaman Narayana, yedi başlı müdrike evrendeki her şeyin Yaradanı, insanı yarattı ve bedenin içine yaşayan ve fani olmayan bir ruh yerleştirdi. Ve insan zihinsel gücü sayesinde Narayana gibi oldu ve yaratılış tamamlandı..." Bunlar James Churchward'ın bulduğu naakal tabletlerindeki yaratılış ile ilgili ifadelerdi. Bu tanrısal metinlerin paralelinde kıtanın konumlarıyla ilgili çeşitli anlatımlar da oldu. Özellikle kıtada çok daha önceleri kimlerin yaşadığı şeklinde hipotezler de ortaya çıktı. Kıtanın ilk kolonilerinden biri olduğu belirtilen Mayaların yaşadığı dönemlerin araştırmasını yapan La Plongeon; Maya imparatorluğunun Mısır, Akkad ve İndus'un batısında koloniler kurduğunu belirtir. Bu belirtilerle Mu'nun gerçekten kayıp bir kıta olduğuna inanan Hans Stefan Santesson "*...Mu, ufkun ötesindeki topraklara koloni guruplarını göndermeye başlayınca, Kuzey Amerika ile orta Asya'nın ilk kolonilerin oluştuğu iki bölge olması akla gayet yakındır. Avrupa ve Mısır kolonileri ile Babil zaten vardı...*" şeklinde ifadeler kullanır. Le Plongeon "Kutsal Sırlar Mabedi" adını verdiği Uxmal tapınağındaki en ilginç simgenin Mu' kıtasının din-

sel izlerini taşıyan kutsal diyagramı betimleyen semboldür. James Churhward'ın deşifre ettiği naacal tabletlerinde Thot tarafından Mu'dan getirilen dinsel anlayışın temel kişiliği olan Osiris'in 22 bin yıl önce Atlantis'te doğmuş olduğu belirtilmektedir. Serüveni dramatizeli bir şekilde anlatılan Osiris'in ikinci defa dirilerek eşi İsis'i hamile bırakmasıyla dünyaya gelen Horus adlı çocuklarına önemli görevler yüklenmiştir. Ancak Horus'un olgunluk çağını elde ettiği dönemlerde çocuklarına ve çocukları olarak gösterilen kişiliklere verdiği bazı önemli görevler göze çarpar. Osiris'in torunları şeklinde tanrılaştırılan Horus'un çocukları uzun süre Mısır inancında önemli rol oynamışlardı.

J.Churchward haritada (O, X,W) kodlamalarıyla karanın üst bölümünü üç aşamada ele almıştır. Yüzeyden 8000 metre derinliğe kadar uzanmaktadır. Bu bölümdeki tüm cepheler birbirlerinden ayrı bir şekilde ifade edilmektedir. Böylece patlamaya neden olacak ceplerdeki gazlar yer kürenin merkeziyle ilişkili bulunmamaktadırlar. Bu tasarıma göre merkezden herhangi bir gaz iletimi söz konusu olmamaktadır. İlave gazlar olmayınca da bu gazların sonsuza kadar konumlarını muhafaza edebilecekleri belirtilmiştir. "X" olarak gösterilen bölge 8000 m altında başlayıp 16000 metre derinliğe kadar iner. Bu derinlikteki aktif gazlar gaz ceplerinden ceplere ilerler, ya da yarıklar vasıtasıyla yukarıya doğru çıkan gazlar çeker. "O" bölümün bağlantılı yerlerine ilave gazların gelmesi için volkanik köpürmenin "x" odalarındaki çatlaklar 01 ve 02'ye kadar genişlemesi gerekmektedir. Böylece boşalan alanlara dolan gazlar yukarıdaki tavanın çökmesine neden olacak. Tavan çökünce gazlar toprakla alevler içinde olacak. Boşalan gaz çukurlarına ise sularla birlikte her şey dolacak. Bu da o bölgede kara parçasının sulara gömülmesi şeklinde görülecek.

Kral Hezekiel Kaldelilerin elinde tutsak olduğu sıralarda bir rüya görür. Bu rüyada "*...Yüzlerinin benzeyişi ise, onlar da insan yüzü, sağda dördünün aslan yüzlü ve solda dördünün öküz yüzü, dördünün de kartal yüzü vardı...*" şeklinde ifadelerle başlayan bir ziyaretten söz etmektedir. Yahudi asıllı olduğu ileri sürülen bilge Eliezer ben Yose"*...Tevrat'ın dünya yaratılmadan dokuzyüzyetmişdört nesil önce Allah'ın hazinesinde olduğunu Allahın onu, çocukları İsrailoğullarına vermek için sakladığını...*"şeklinde bilgiler verir. Nehemya'nın kitabında Tevrat ile ilgili "*...Levililerden Yeşu, Bani, Şerevya, Yamin, Akkuv, Şabbetay, Hodiya, Maaseya, Kelita, Azarya, Yozavat, Hanan ve Peleaya ayakta duran halka yasayı anlattılar. Tanrının yasa kitabını okuyup açıkladılar, herkesin anlamasını sağlayacak biçimde yorumladılar...*" şeklinde ifadelerle karşılandığında Ramses II'nn üvey oğlu olarak büyütülen Musa'nın Mu kaynaklı Mısır inancını farklı formatlarla değiştirmiş ve Mululuların inandıkları tek tanrıcılık fikrinin kabul edilmesi için çaba göstermiştir.

CENNET VE CEHENNEM KENTLERİ

Sümer mitolojisinde cennet karşılığı kullanılan Dilmun(Ya da Tilmun, Telmun) "saf, temiz ve aydınlık" bir ülke şeklinde tanımlanmıştır. Kısacası cennete verilen bir ad şeklinde ele alınmış ve öldükten sonra böyle bir ülkeye yolculuk yapılacağı ifade edilmiştir. Bir dönem cennet olarak sıfatlandırılan Dilmun ülkesi yerel halk arasında "agaru" adıyla da kullanılmaktaydı. Bu ülkede ölümün karşılığı olmayacak şekilde betimlenmiş ve bu nedenle araştırma metinlerinde "yaşayanlar ülkesi" şeklinde daha farklı bir tanımlama getirilmiştir. Enki ve Ninhursag öyküsünde bu ülkeyle ilgili oldukça imgesel yakıştırmalar yapılmıştır. Yazmanların yazdığı bu öyküde insan ve hayvanların kullanacağı tatlı sular olmadığı için Enki güneş tanrısı Utu'nun yerden tatlı su çıkarmasını emreder. Tatlı su yaratılır ve Dilmun denilen kent cennet niteliğinde yeşilliklerle donatılarak yaşanılır hale getirilir. Tarih Sümer'de başlar adlı eserin yazarı Samuel Noah Kramer de Dilmun'un Tevrat'ta adı geçen Aden'e çok benzediği bu nedenle aynı kentlerden söz edilmiş olabileceğini ileri sürer. Bu mitolojik ifadeler sadece Mezopotamya ve Mısır menşei öykülere entegre edilemiyor. Çoğu uygarlık metinlerinde bu tür öyküler oldukça yoğunluktadır. Mayalar cehennemi "Mictland" sözcüğüyle tanımlamış ve yazmanları da bu sözcüğü "İçinden çıkıp aşağıya inilen ev" anlamında tanımlamışlardı. Onlara göre ölenlerin gideceği yerin en alt kısmındaki ülkeydi. James Churchward'ın Meksika'da çevirisini yaptığı bazı tabletlerde Mayaların inisyasiyonuyla ilgili az da olsa bazı bilgiler ortaya çıkar. Soylarının Mu ve Atlantıs kıtasına dayandırıldığı söylenen Mayaların en görkemli din merkezi piramitlerin bulunduğu Yukatan (Yucatan) kentiydi. Bu kentte ateş ayinlerinin yapıldığı Uxmal piramidi ilgi çekici olarak belirtilir. Maya inisyasiyonunda sınav vermek için yedi aşamadan geçmek zorunludur. Bu aşamaların sıralamasında bakıldığındı Nil deltasına Thot tarafından getirilen

dinsel kültte de aynı ifadelerin olduğu göze çarpamktadır. Maya kültünde sınav vermenin koşulları ise:

*1-Oldukça esrarengiz ritüellerin yer aldığı kurallardan biri Kan ve Çamur ırmaklarını geçme şeklindedir.

*2-Güven, kararlılık ve saflığın da içinde barındığı kırmızı, yeşil, siyah ve beyaz yollarda yürümeyi başarıyla tamamlamak.

*3-Yaratılışa ve onun yargıçlarına, yöneticilerine, yaratılan her şeye saygı sınavı. Bu ritüelde daha önceki sınavlarda yorulan aday, 12 bilginin (ya da üstad) bulunduğu odaya götürülür. Odada daha önce ısıtılmış bir taş bulunur. On iki üstad ona "yorulmuşsun belki, otur" derler. Bu bir aldatmacadır. Onlara inanıp da oturan aday sınavı kaybettiği gibi daha önceden ısıtılmış taşın üzerine oturduğu zaman yanarak acı hisederdi. Yani bir anlamda da bu davranış şekli bireye yakılma yoluyla yapılan bir işkence şeklidir.

*4-Konaklamaların da ele alındığı ilkeler yolculuğunda buz evi denilen soğuk bir odada gecelenme farklı bir tarzda uygulanmaktadır..

*5-Özellikle ilkelerin tümünü yerine getirmeye çaba gösteren kişi yolculuk esnasında vahşi hayvanlarla karşılaşma durumunda neleri yapacağı öğretilmektedir..

*6-Buz odasında geceyi geçirdiği gibi ateş odası denilen bir oda da geceyi geçirme uygulanmaktadır. Yazmanların ifadelerine göre bu odanın çok sıcak olduğu belirtilmektedir.

*7-Yanlış ve hata yapmamak üzere ölüm tehlikesinin de olabileceği bir odada öldürücü silahlarla bir arada kalma da kurallar arasında yer almaktadır.

Oldukça ezoterik bir mit hazırlayan Maya yazmanları doğa ve kozmik nesnelerle ilişki halinde bir yaşam serüveni ve inanç geleneği uygulamışlardı.

Aztek öykülerinde buna benzer bir sözcük vardır. Bu sözcük "Mictlan" şeklinde gösterilmektedir. Bunun Mitla adlı bir kentin adından gelmiş olacağı hesaplanmaktadır. Aztek mitolojisinde üç ölüler ülkesinden ilki olarak gösterilir. Ölülerin gideceği bir ülke şeklinde belirtilir. Bu ülke ölüler tanrısı Mictlantecuhtlı ve karısı Mictecacıhuatl(Mictecacfhuatl) tarafından yönetiyorlardı. Karanlık, solucan ve böceklerle dolu olduğu anlatılır. Yeraltı dünyası

olarak da tanımlanan Mictlan'ın diğer yönetici tanrıları ise; Cihuateteo, Cihuacoatl, Acolmiztli, Chalmecacihuilt, Chalmecatl ve Acolnahuacatl. Bu kentin günümüz karşılığı da cehennem olarak belirtilmektedir.

Bilindiği gibi araştırmacılar batık bir kıta olduğunu ileri sürdükleri Atlantis üzerine yüzlerce kitap yazdılar. Bilim adamları bu konuda konferanslar ve çeşitli yayın organlarına makaleler yazdılar. Hatta bazı ülkelerde Üniversite öğrencilerine doktora konusu olan Atlantis kıtasının "Mu" adlı bir başka kıtanın kolonisi olduğu şeklinde ödevler verdiler. Mu kıtasın akibetinin de Atlantis kıtasının akibetine benzerliği iki kıtanın birbirlerine yakın olabileceği fikrini doğurdu. Özellikle Churchward'ın Mu kıtasıyla ilgili yazmış olduğu "The Lost Continent of Mu/ The Sacred Symbols of Mu ve The Children of Mu" adlı kitaplarındaki ana tema kıtada ezoterik bir dinin olduğu ve bu dini belirtecek önemli tabletlerin ele geçtiğini ileri sürer. Tabletlerde bilimsel ve dinsel konuların olduğu da açıklamaları arasında yer alıyor. Demek ki Mu kıtasının dinsel öğretileri tabletlere geçmesi nedeniyle araştırmacılar bu belgelere „ Naa-kal " adını vermeyi uygun görürler. Bu öğretiler Orta Asyadaki "Burma" tarikatı, Hindistan ve çok daha sonraları Mısır'a yayıldığı belirtilmektedir. Mısır'ın dinsel tarihine bakıldığında inisyelerin Mu kıtasında bilgili bir kişi olarak tanıtılan Thot tarafından Nil deltasına yayılmış olabileceği belirtilmektedir. Thot'un Mu kıtasına özgü öğretileri Osiris adındaki bir kişiye ait olduğunu deltada yayarak Osiris'i tanrılaştırma yolunda başarı elde eder. Osiris adının ön plana çıkartıldığı Mu'nun öğretileri daha sonra Amon tapınağında eğitim gören Ramses II'nin üvey oğlu Musa tarafından deşifre edilmiş olacağı görülecek. Naa-kal tabletlerindeki bilgileri dönemindeki tarihsel olaylarla birleştirmeyi başaran Musa, yeni bir dinin reformlarını "Mu ulumü fünununu" adıyla yaymaya başlayacaktı. Türk Yazar Kemal Şenoğlu'nun "Tahsin Mayatepek Raporları/Türk Tarih Tezi ve Mu Kıtası" adlı eserinde Naa-kal'ın sözcük karşılığını *"...Naa-kal sözünün Arapçadaki Naakal (nakledici) anlamında olan söze pek benzemekte olduğunu istinaden arz ederim..."* şeklinde bir ifadeye yer vermiştir. Sadece Musa'nın Amon tapınağında öğretilen Osiris öğretilerini (Naa-kal tabletleri) Musa değil, İsa'nın da aynı yerde eğitim görerek kişisel düşünceleriyle dinsel alanda yeni bir coğrafya yaratıp, reformlar yapmış ola-

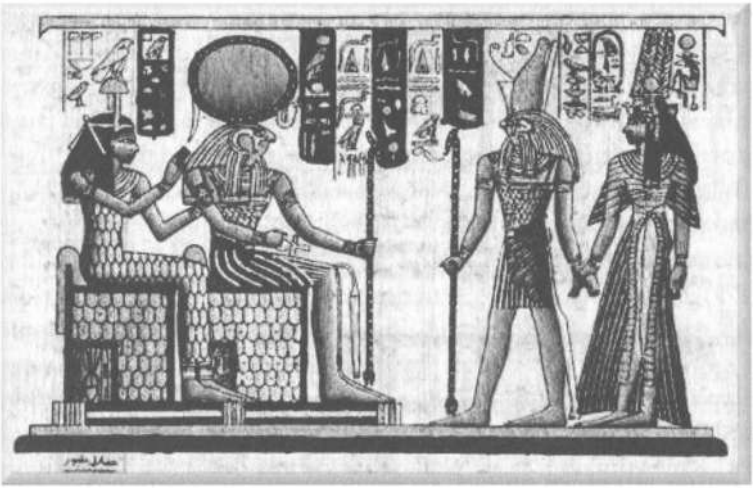
bileceği görülüyor..Bölgeye yayılan bu öğretilerden Mezopotamya bölgesindeki insanlar da etkilenir ve sonunda İslam dinine yansıyan bazı paragrflar da dikkat çekici olarak ortaya çıkmaktadır. Musa'nın ortaya koyduğu yeni reformlar insanlar üzerinde deprem etkisi yaratırken daha sonraları ülkesinden ayrılıp, Mısır'a giden İsa'nın Amon tapınağında yaklaşık iki yıl Osiris öğretileriyle eğitildiği sonra da Hindistan'a giderek Benares ve Lahor kentlerinde "Gautma Buddha" bilgilerini de öğrenerek orada bulunduğu 12 yıl içinde Mu kıtasının özel Naa-kal tabletlerindeki Osiris öğretilerini son derece iyi öğrenerek "Üstad" derecesine yükseltildiği anlatılır. İsa'nın Amon tapınağında Osiris öğretilerini öğrenerek deşifre ettiği bir örnek ise çarmıha gerildiği gün söylediği sözlerden anlaşılmaktadır. Bu sözler "Eli, eli lama sabak tanı" şeklindeydi. Etrafındaki insanlar İbranice ve bölgedeki dillere benzemeyen bu sözlerin anlamını bilmeden "allahım, allahım neden beni yalnız başıma bıraktın" şeklinde kayıtlarına geçirdiler. Oysa araştırmacılar İsa'nın çarmıhta çektiği ızdırabını başkaları anlamasın diye Hindistan bölgesindeki Himalaya manastırlarında öğrendiği Mu diliyle *"...hele, hele, lamak Sabak Tanı"* şeklinde *"Fenalaşıyorum, fenalaşıyorum, yüzümü karanlık istila ediyor"* şeklinde bir söz kullanmış olduğu ifade edilmektedir. Bu anlatımların paralelinde Mu dilinin güney Amerika Uygarlıkları olan Mayalar, Aztekler ve İnkaların kültürüne de yerleşmiş olduğuna dikkat çekmektedir. Kemal Şenoğlu konuyla ilgili İslam dininin kurucusu Hz.Muhammed için ise *"...Muhameddin de tıpkı Musa ve İsa gibi Mu'nun dil ve dinini öğrendiği aşağıdaki mühim bir ipucundan istidaden anlaşılacaktır. Churchward'ın The Sacred Symbols of Mu addındaki eserinin 130'ncu sayfasında Mu diline ait en eski sözlerden biri olarak "Ta-ha" kelimesinin zikri geçmektedir. Vaktiyle Mu kıtasına dahil olup mezkur kıta battıktan sonra ayakta kalmış olan Pasifik denizindeki adaların yerli ahalisi arasında bu sözün ecdadlarından kalma mukaddes bir söz olarak kullanıldığı hakkında izahata tesadüf etmekliğim üzerine derhal Kur'an'da bir süre başını teşkil eden "Ta-Ha" kelimesini göz önüne getirip Kur-an müfesirleri tarafından bu ana kadar manası izah edilmemiş olan bu sözün Mu dilinde "Ta: yıldızlar, Ha: Su "yani "su ihtiva eden yıldızlar" anlamında olduğunu Churchward'ın izahatından anladıktan sonra bu meçhulü bu suretle anlamaktan mütevellit bir sevinçle Kur'an'da daha bu gibi*

manası malum olmayan "Ya-sin, Ta-Sin, Ha-Mim" gibi esrarengiz sözlerin de Mu diline ait olmaları ihtimalini göz önüne getirip "Mu " dilinin az çok saf bir halde aynı olan Maya lügatine müracat ederek tahminimde aldanmadığımı ve bu sözlerin de bervechi ati manalar ifade eden halis Mu sözleri olduklarını hayretle müşahade ettim. "Ta-Sin: Ta: yıldızlar, SİN, saha, mıntıka, havali, yani yıldızların bulundukları saha, GÖK, SEMA. Ha-Mim: Ha: Su, Mim, Mu kıtasının alfabetik remizidir. Mu kıtasındaki Mim harfinin adı Mu'dur. Kurandaki Mim harfi Mu yazısındaki Mu yani Mim harfinin aynı şekliyle yazılmıştır. Ha-Mim'in anlamı da "Suya batmış Mu kıtası" demektir. Ya-Sin: Ya: yas, teesür, elem SİN: saha, havali, yani elem ve mihnet sahası ve tabiri diğerle "Kürei arz" demektir..." şeklinde son derece ilginç düşüncelere yer vermektedir. Buradan anlaşılıyor ki Hz.Musa, Hz.İsa gibi Hz.Muhammed de ayetlerin başlıklarını Mu diliyle belirterek çok daha esrarengiz bir hale getirdiği görülmektedir.

THOT'UN NİL DELTASINA GETİRDİĞİ MU DİNİ

Nil deltasındaki hareketliliği sağlayan göçlerden dolayı ilk yerleşmelerden sonra, Keops ve Sakara piramitleri de yapılmadan çok daha önceleri; Mısır'ı meydana getiren halklar topluluğunda tanrısal inançlar zamanla ezoterik bir şeklide inisiye olur. Yaratılışın ilkeler doğrultusunda kendilerine verdiği kurallarla yetinen Mısırlılar her sabah doğan güneşin tanrıça Nut'un karnından çıkıp, yaşayanlara ısı ve aydınlık verdikten sonra akşam da yine tanrıça Nut'un ağzında kaybolduğuna o kadar çok inanmışlardı ki onları bu inançtan azletmek oldukça zor görünüyordu. Yeraltında yatan ölülerin ise güneşin yapmış olduğu gece yolculuğunda Duat'ın 12 bölgesindeki değişimleri seyredebiliyorlardı. Ölüler burun deliklerinden çıkan nefesle yeniden yaşayacaklarına inanarak güneş kayığının köpek başlı maymun tapınıcılarını sihirli kürekleriyle Skarabe'den (Khepra) oluşmuş güneşi tanrı biçiminde görüyorlardı. Mısırlılar arasında evrenin adı " Ölülerin ziyaret ettiği yer" anlamına da gelen "Neter-khert" olarak bilinirdi. Bu sözcüğün bir diğer anlamı ise "Büyüsel-Tanrısal evren" şeklindedir. Mısır'ın ölüler kitabıyla ilgili araştırmalar yapan E. A Wallis Budge, Neter sözcüğü için"Mısırlılar Tanrıya ve her türlü ruha, insanüstü ve doğaüstü güce sahip olduğu ileri sürülen her türden varlığın genel adı" şeklinde bir ifade kullanır. Zaten Mısır dilinde de "Tanrı ya da ilahi varlığın" adı olarak kullanıldı. Ölülerin ziyaret etiği yer anlamına gelen Neter-khert'in katları ise; " Maat Salonu, Aritler, Tuat (ya da Duat), Osiris'in Evi, Aatlar, Sekhet-hetep" olarak belirlenmişti. Bunların anlamları ise; ("Maati salonu: Ruhun geçmişteki davranış, biçim ve yaşamında söylediği sözlerinin gözden geçirildiği salon. Aritler: "kabul salonu" anlamındadır. Ruhun yargılama sırasında ilerlediği 7 kabul salonu vardır. Tuat: sözcük anlamı; astral mekândır. On iki bölüme ayrı-

lır. Osiris'in evi: 21 pilona ayrılır. Pilonlar ruhun devam edeceği diğer dünyadaki farklı sahalardır. Son dönemlerdeki tanımlamasına bakıldığında Neter-khert'in betimlemesi "Dağ Tanrılarının ülkesi" şeklinde ifade edilmiş olduğu görülmektedir. Neter-khert anlam bakımından İslam din kitabının alfabesindeki "elif" harfiyle örtüştüğü belirtilir. Neter sözcüğü "güç ve kuvvet" anlamına gelir. Bir başka anlamı da "kendinden var olan ya da süresiz olarak hayatı yenileme kudretine sahip olan" anlamındadır. Dr. Rouge ise bu sözcüğü "tanrının tanrısı" şeklinde tanımlar. G. Maspero ise La Mythologie-Etudes de Mythologie adlı eserinde "kuvvetli-kudretli" olarak tanımlar. Bir diğer yazar olan Le page Renouf ise Neter sözcüğünün anlamını G. Maspero'nu yazdığı anlamla aynı görüşü savunur. Neter, Mısır hiyeroglif yazısında "e" harfi olmadığı için "Ntr" şeklinde yazılmaktaydı. Sözcüğün günümüz dillerine uyarlaması için "e" jesti eklenerek okunur hale getirilmiştir. Neter sözcüğü aynı zamanda Mısır'ın Ölüler kitabında tanrının sıfatı şeklinde belirtilir. Resimli işareti de taştan yapılmış bir balta şeklinde betimlenmektedir. Taş baltaya bir sopa takılır ve deri şerit ya da iplerle tutturulurdu. Tanrı adını o dönemde belirten "neter" sözcüğünün anlamını ejiptologlar çok farklı ifadeler kullanırlar. Bazı ejiptologlar bu sözcüğün Kopt dilinde "Nuti" sözcüğüne benzerliğiyle yola çıkar ve buna benzer bir sözcük türeterek "neter"in anlamına ulaşmak isterler. Ancak Nuti sözcüğün bir sözcük olduğu ve Mısır dilindeki neterin Kopt dilindeki karşılığı olduğu özellikle vurgulanmıştır. Neterin anlamını araştıran önemli ejiptologlardan Dr.H.Brugsch, neter sözcüğünü "aktiv kuvvet" şeklinde açıklarken, M. Maspero ise neter sözcüğünün anlamının "güçlü, kudretli" tanımının yanlış olduğunu ileri sürer ve neter (eril) ya da neterit'in dişil anlamındaki bu tanımına karşı onun ilksel tanrı adı olacağına kesin gözüyle bakmamaktadır.

Piramit iç salon duvarlarında işlenen kutsal görünüm

Günümüzdeki resmi adı Mısır Arap Cumhuriyeti olan Eski Mısır'ın Nil deltasına doğal felaketlerden kaçarak gelip yerleşen insanların gösterdiği olağanüstü çabalarıyla bugün inanılmaz dev eserlerin yaratılacağını kuşkusuz hiç kimse düşünemezdi. Nil deltasındaki ıssız çöllerin Thot adında Atlantis kökenli bir bilgenin, Mu kıtasının doğal felaketler karşısında sulara gömülmesiyle, bölgeden göç eden ve beraberinde getirdiği adamlarıyla konakladığı Nil deltasını zenginleştirdiği arkeolojik buluntular ve jeolojik katmanlar sonucunda görülmektedir. Mısır'ın krallık olmadan önceki ıssız yaşamı, yanı Nil deltasına Thot ve adamları gelmeden önce hiçbir ezoterik yelpazenin bulunmadığı belgelerle ortaya çıkar. Çünkü yaşamın son derece zor koşullar altında başladığı Nil deltasının ata insanların geldikleri platodan beraberindeki ezoterik bilgileri de nil deltasına yükleyerek Mısır kumlarını bugün ezoterik bir haritaya taşımayı başarmışlardır. Thot, Nil deltasına göç ettiği zaman kolonisinde "Osiris" adlı bir bilgenin düşüncelerini de beraberinde getirmişti. Bir taraftan bölge yaşanacak duruma getirilmeye çalışılıyordu, diğer taraftan da tanrısal inancın sembolü olan ezoterik yaratılışı yerleştirmeye çalışıyordu. Her şey tamamlanmış

evler kurulmuş, ortam yaşanacak duruma geldiğinde Thot'un düşüncelerine inandığı Osiris kültünün yaygınlaşması için ilk piramidin temellerini atmasıyla başlar. Bu inanç sonraki krallar tarafından yeryüzünün en kutsal inancı haline getirilmiş ve devasa tapınaklar yaptırılmıştır. Bu tapınaklara da arkeolojik kazılar yapanlar "Piramit" adını vermişlerdi. Yunanlılar bu kente "kara toprak" adını takmışlardı. Hiyerogliflerde de "ta-mera" olarak anılmıştır. Giritte Schliman tarafından bulunan bir tablette "... *Mısırlılar "Misar"ın soyundan gelmektedirler. Misar tarih Tanrısı Thot'un çocuğuydu. Thot ise Atlantisli bir rahibin göçmen oğluydu. İlk tapınağını Sais'te kurdu. Ve orada anavatanın bilgeliğini öğretmeye başladı...*" şeklinde notlar yazılıydı. Mısr'ın dünya literatüründe de adı iki anlamda kullanılmaktadır. Eski Mısır dilindeki adı olan Kopt (Bu sözcüğün Kemet sözcüğünün kökünden türetilmiş olduğu belirtiliyor), İbranilerin "Mizraim" sözcüğünden türetilmiş olduğu öne sürülen "Mısr"dır. Hititler metinlerinde Mısır adını "Miziri" şeklinde kullanmışlardı. Avrupa dillerine de "El-Kopt" sözcüğü kök alınarak geçmiş olduğu ifade ediliyor. Araştırmacılar Türk diline Mısır adının geçmesini de "Mısır buğdayı" olarak bilinen tahılın daha sonraki yıllarda "Mısr" sözcüğüne ses uyumu nedeniyle sadece "Mısır" adı uygun görülerek kullanılmıştır. Bunun da Anadolu'daki etimolojik kökü Hititlere dayanmaktadır. Dönemin başkentleri ise Hierakonpolis ile Neheb'di. Neheb ("Nehetti") adında bir de tanrıça vardı. M.Ö. 3200 yıllarında Hierakonpolisli olduğu tahmin edilen Narmer, Nil deltasındaki iki krallığı birleştirdi. (Bazı kaynaklarda Unas için de aynı şeyler söylenmektedr). Bu krallıklar yukarı ve aşağı Mısır olarak tanımlanmıştı. Yukarı Mısır'ın başkenti Hierakonpolisti. Bu kentte yaşayanlar "akbaba-tanrıça" olarak betimlenen tanrıça Nehetti'ye taparlardı. Nehetti beyaz bir taç takardı. Aşağı Mısır'ın başkenti ise Buto'ydu. Bu kentte "yılan-tanrıça" olarak betimlenen Uto'ya taparlardı. Uto kırmızı bir taç takarak tanınırdı. Yunan dilinde "Pskhent" olarak geçen iki taç için Mısırlılar "iki güçlü" diyorlardı. Narmer, Manheton'un çizdiği şemaya göre 30 hanedanlı M.Ö. 330 yılında Büyük İskender Mısır'a girmeden üç bin yıllık firavunların ilk kralıydı. Narmer iki Mısır'ı birleştirdikten sonra başkenti olan Tis'i, Abydos yakınlarında kurdu. Bu hanedanlar hakkındaki bilgiler; Abydos, Sakkara ve Hilvan'daki (Aşağı Mısır) buluntulardan dolayı öğrenilmiştir.

Narmer'in delta kıyısında yeni Memfis kentini kurduğu tahmin edilmektedir. Tinit dönemi olan M.Ö. 3200-2778 arasında tarım ve hayvancılığın ilerlemesiyle beraber tanrısal nitelikli monarşik düzenin de ilkeleri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. III. Hanedanın ilk kıralı (M.Ö. 2778-2420) kral Coser'di. Kral Coser'in mimarı ise İmhotep'tir. Memfis'i başkent olarak seçti. III ve II. Hanedanlardan günümüze Sakkara'da, Gize de, Meydum, Abusir dışında görkemli Keops, Kefren ve Mikerınus yapılarının adları ve o adların ait olduğu mezarlar sıralandı. IV-I. Arasında Hanedanlar döneminde firavunların kurduğu monarşik sistem Mısır topraklarına tam olarak yerleşti. Kral Snefru, kralın güvendiği ve kral adına adaletli kararlar veren bir vezir atadı. Güneş Tanrısı Ra'ya inanıyor ve devlet dini olarak görüyorlardı. VI Hanedanlar döneminin firavunlarından Teti, Pepi I ve Pepi II yönetimlerinde nedimeler ve gözdelere ayrılan verimsiz zamanı fırsat bilen halk ayaklanarak uyarı sinyali verdi. Bu da Hanedanların yavaş yavaş güçlerinden yoksun olabileceğini hatırlattı. VII ve VIII Hanedanlar döneminde ayaklanmalar daha da çoğaldı. Ülke istilalar ve bir nevi anarşik ayaklanmalarla karşı karşıya kaldı. El-feyyum'daki (Heraklepolis) IX ve X Hanedanlar döneminde oligarşik sistemdeki kralların pekişmesi yüzünden ayaklanmalar bu Hanedanda da devam etti. XI. hanedanlar döneminde Teb prensleri ülkenin birliğini korudular. Hanedanın kralları Antefler ve Montuhotepler Amon'a öncelik tanıyan Mısır tarihinin ilk Hanedanları oldular. XII Hanedan kralları Amenehmatlar, Sesostristler başkentlerini Lişt'e taşıdılar. Onlar da Amonu benimsediler. Firavunlar artık Tanrı ile insanlar arasında arabuluculuk yapan biri olarak görüldü. XIII ve XII Hanedanlar döneminde firavunların zayıflığı istilacıların işine yaramıştı. Hayksoslar yavaş yavaş krallığı ele geçiriyorlardı. İstilacılar XV ve XVI'ncı Hanedanlar döneminde de baskılarını sürdürdüler ancak yukarı Mısır'a dokunamadılar. Ara dönemde Kames, Ahmosis Hayksosları Mısır topraklarından kovdu. Avaris'i ele geçirdiler. XVIII-XX Hanedanların krallık sarayları Luksor'daydı. Başkent olarak Teb'i seçtiler. Adı geçen hanedanlar döneminde yönetimdeki firavunlar monarşinin altın çağını yaşadılar. Amenofisler, Totmosisler, Seti, Mineptah ve Ramsesler ülkesi için çok çalıştılar. XXI Hanedanın kurucusu Smender'di. Aynı dönemde Teb'de bir yönetim daha ortaya çıktı. İstilacılar ve birçok yabancı Hanedan-

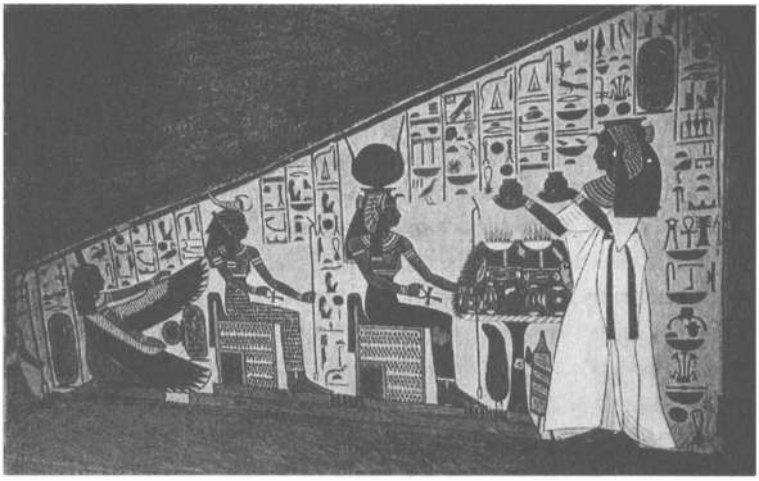
lar yüzünden gerileme dönemi başladı. XXII. Hanedanı Libya kökenli olduğu söylenen Seşonk (Ya da Şoşenk) kurdu. Şeşonklar, Osorkonlar, Takelotlar Bubastis'te hüküm sürdüler. XXIII Pedubastis Tanis'i kurdu. XXIV Şabaka, XXVI Psamatik I, XXVII Ahemeni, XXVIII Sais kralı Amyrtoios ve XXIX Hanedanlar ile XXX Hanedanlar bir türlü ayaklanmaları önleyemeyince firavunluk Büyük İskender'in Mısır'a girmesiyle sona erdi. Mısır'da din yerel bir dindi. Halk önce bulundukları kentin tanrısına daha sona ise bağlı bulundukları eyaletinin tanrısına taparlardı. Bu tanrılar hayvan sembolleri bitkilerden yapılmış süsler ya da anıt heykeller şeklindeki yapılardı. Mısır'da söz edilen dinsel mitoloji ve yaratılış mitolojisi yaklaşık 5 bin yıldan fazladır, varlığını günümüze kadar taşımıştır. Günümüz dinlerinden İslam dini dahil diğer dinlerin varlıkları olmadan önce Mısır'da dinsel hortlamanın mitolojileri görülür. Araştırmacılar dinsel mitolojinin "Politeistik-henoteistlik" bir yapılanmanın dışında "Monotesitik" bir yapıya da sahip olduğunu ileri sürerler. Mısır'ın Erken dönemindeki mitolojik dinleri şimdilik beş farklı gurup halinde ele alınarak inceleniyor. Bu guruplar: Baş tanrının Atum olarak bilindiği Heliopolis'teki 9 tanrının birleştiği "Enneada" gurubu, Ra'nin baş tanrı olarak ifade edildiği Hermopolis'teki sekiz tanrının birleştiği "Ogdoad"gurubu, baş tanrının Chnum'un olduğu belirtilen Elefantine'deki üçlü tanrılar birleşmesi "Chunum-Satet-Anuket" baş tanrının Amun olduğu belirtilen Teb kentinin üç tanrı koalisyonu olan "Amun-Mut-Chons (Khons)", ayrıca baş tanrının Ptah olduğu ileri sürülen Memfis'in üç tanrı koalisyonu "Ptah-Sekhmet-Nefertem" olarak ifade ediliyor. İnançların farklı bölge ve ırklardan oluşmuş kralların zaman içinde belli değişiklikler yaparak süreci değiştirmiş olabileceği de belirtiliyor. Değişime uğrayan bu sürecin Mısır'ın eski yönetiminin çöküşünden sonra da devam ettiği belirtilir. Mısır mitolojisindeki metinlerde yer alan ifadelere bakıldığı zaman onların yaşamın başlangıcından önce evrenin "kaos" olarak düşündükleri kara sularla dolu olduğuna inanmışlardı. Baş tanrı olarak tapındıkları Re (Daha sonraki dönemlerde bu tanrının yüzlerce sıfatı ortaya çıkmıştır) Nil nehrinin her yıl taşan sularından sonra ortaya çıktığına inanılan Mısır toprağı gibi sudan yaratılmış olduğuna inanılmıştır. Re (Atum)'in yaratılışından sonra Hava tanrısı Şu, nem tanrısı Tefnut yaratıldı. Tefnut ile Şu'nun doğan iki çocu-

ğundan sonra dünya'nın yaratılma fikrinin ortaya çıkmasına inanılır. Yaratılan çocuklar ise gök tanrısı Nut ve yer tanrısı Geb'di. Mitolojide Şu ve Tefnut'un karanlıklarda dolaştıkları sırada kaybolunca insanların yaratılmış olabileceği ifade edilir. Onların kaybolduğunu duyan baş tanrı Ra bir gözünü karanlıklara göndererek onları aramaya koyulur. Gözünden dökülen gözyaşlarının insanları yaratmış olacağı hikaye edilir. Yaratılış hikayesinde Osiris'in iyiliği, kardeşi Seth'in de kötülüğü temsil ettiği belirtilir. Kızkardeşleri Nepthyis ve İsis ile beraber Ra'nin çocukları olduğu belirtilir. Kardeşi Seth tarafından öldürülen Osiris'i diriltip onunla birleşen İsis, Horus adında bir çocuk dünyaya getirir. Horus babasının intikamını alır ve Seth'i çöllere sürer. Seth çöllere sürüldükten sonra da fırtınaların tanrısı olarak tapınmaya başlar. Ölen Osiris ise Anubis'in yerine ölüler dünyasının tanrısı şeklinde belirtilmiştir. Ankh, Mısır'da dinsel yaşamda hala sırı çözülmemiş bir simgedir. Betimleme çizimi de büyük "T" harfi üzerine yerleştirilmiş dairesel bir şekille çizilir. Ankh, en yaygın eski Mısır sembollerinden biridir. Bu simgenin sadece varlığı temsil etmediği, yaşamdaki enerjinin gerçekleşmesi ve ilerlemesi biçiminde de değerlendirildiği söylenir. Öldükten sonraki yaşamın enerjisinin devamını sağlayan bir dinsel simge olarak anlatılır. Ankh'ın izole edilmiş sırları hala çözülmediği gibi bazı araştırmacılar bu simge için gökyüzü kayığının çekici kayışı (halatı) olabileceğini ileri sürerler. "kalk ve git" anlamında simgesel bir düğüm, anahtar, bir insan figürü ya da gökyüzünde güneşin yoluna devam etmesini belirleyen bir simge olarak hala tartışılıyor. Simgenin gerçek anlamının da "senin arzuladığın her şey" anlamında da açıklandı. Ancak Mısırlıların inandıkları bir dinsel simgedir. James Churchward'un araştırmalarında Ankh, Mu kıtasında "T" şeklinde bir sembolle belirtilmiş ve "Tau" şeklinde gösterildiği söylenmektedir. Teu'nun ise "Ta-ha" şekliyle okunduğunu ifade etmektedir. Ta-ha'nın anlamı da " yıldızlardan gelen sular" şeklindeydi. Ejiptologlar, "T"nin üstündeki dairesel şeklin Mısır tanrısı Ra'yı temsil ettiği inancında birleşirler. Osiris'in "kozmik kültür"den esinlenerek hazırlamış olduğu kutsal ölüler kitabı kayıp olduğu için kitapta yer alan çoğu bilgiler tapınak duvarlarında ritüellerle gösterilmiştir. Hiyerogliflerdeki adı "Reu Pert em Hru" İngilizce çevirisi ise "Chapters of the coming forth by day" İngilizceden Türkçeye çevirisinde ise "Günle gelecek

olana ait bölümler" anlamını taşır. Ramses II döneminde tapınak rahibi olan Hz Musa ilk olarak tek Tanrılı dinin kurucusu ve Musevi toplumunun peygamberi oldu. Kaynaklar Museviliğin temelini oluşturan 10 emrin Osiris dininin 42 kuralından alınarak derlenmiş olabileceğini gösteriyor. Nedeni de Ramses II döneminde Musa'nın tapınağın başrahibi olmasına bağlanıyor. Rahip olduğu tapınakta Osiris kültü uygulanıyordu. Bulunan bazı papirüslerden de anlaşıldığı gibi bu kitap daha sonraki tarihlerde derlendiği zaman bile sıralama sistemi uygulanmamıştı. Papirüslerin adı da onları yazan katiplerin adı olarak geçti. Bu papirüsler: "Nu Papirüsü, Ani Papirüsü, Anhai Papirüsü, Nefer-uben-f Papirüsü, Turin Papirisü" adlarındaydı. Yüzlerce bunlara benzer papirüsler vardır. Ancak bunlar belki de mezar soyguncuları tarafından çalınarak imha edilmişlerdir. Ölüler kitabı şeklinde adlandırılan Mısırın din kitabı ayrıca "Heliopols, Teb ve Sais" derlemeleri olarak da karşımıza çıkar. Bunlardan Teb derlemesi: XVIII-XXII Hanedanlar arasında papirüsler, mezar duvarları ve tapınaklara işlenmiş metinlerden derlendi. Sais derlemesi: Ölüler kitabının final bölümü olarak ortak bir karara odaklanan araştırmacılar, XXVI Hanedandan sonraki hanedanlar tarafından Hiyeroglif, Demotike ve Hiyeratik yazı karakterleriyle papirüslere, mezar duvarlarına ve tapınaklara yazılan metinlerden derlenmiştir. Heliopolis derlemesi ise, M.Ö. 3500 yıldan daha eski olabileceği tahmin edilen sembollerle gösterilen mezar duvarlarındaki metinlerden derlenerek hazırlanmıştır. Ancak yapılan araştırmalarda bu eski metinleri belirten çoğu semboller belirginlik özelliğini kaybettiği için belki de araştırmacılar bireysel görüşlerinden bilgiler katmışlardır. Ölüler Kitabında hakim ve savcı tanrılar: Bütün ezoterik yönleriyle Mısır'ın Ölüler kitabıyla ilgili bulunan Papirüs belgelerinde Tanrıça Maat'ın adıyla "Maat Salonu" adı verilen ruhun yargılama salonunda 42 tanrı bulunmaktadır. Bu tanrıların salonda hakim ve savcı görevleri gibi görevler üstlenmiş olmaları gerekecektir ki hepsinin konumları ayrı ayrı belirtilmiştir. Ruhun salona girer girmez bu tanrıların karşısında savunmaya geçmeleri gibi bütün tanrıların da özelliklerini bilmek zorundaydılar. Salonda görevli olan 42 tanrı ise; Usekh-nemtet, Hept-seshet, Fenti, Am-khaibitu, Neha-hrayı, Rereti, Mata-f-em-seshet, Neba, Set-gesu, Khemi, Uatch-nesert, Hra-f-ha-f, Kerti, Ta-ret, Hetch-abehu, Am-senef, Am-besek, Neb-maat,

Thenemi, Anti, Tututef, Uamemti, Maa-ant-f, Her-seru, Neb-sekhem, Seshet-kheru, Nekhen, Kenemti, An-hetep-f, Ser-kheru, Neb-hrau, Serekhi, Neb-abui, Nefer-tem, Tem-sepi, Ari-em-ab-f, Ahi, Uatch-rekhit, Neheb-nefert, Neheb-kau, Tcheser-tep, An-a-f adlarını taşırlardı. Mısır inançlarına göre ölenlerin ruhlarının gittiği yere Amenti adı verilmişti. İnançlara göre ruh batıya yani okyanusun ortasına giderdi. Okyanus dedikleri cennet, Babillerin "Aralu" diye adlandırdıkları cennetti. Kısacası Atlantis'e verilen bir yakıştırmaydı. Ancak son dönemlerde araştırmacı yazarların öne sürdükleri en ilgi çekici çalışma, Atlantis'in Mu kıtasının bir kolonisi olduğunun açıklanmasıdır. Hatta Mısır uygarlığının temellerini Nil deltasında atan, Mu kıtasından göç yoluyla gelen kişinin bilge Thot olduğu ifade edilmektedir. Duat'ın karşılığını araştırmacılar "Yıldızlara yükselme evi" şeklinde bir betimleme getirirler. Çoğu belgelerde "öteki alem" şeklinde belirtilir ve Osiris gibi önemli kişiliklerin gidecekleri bir yer şeklinde düşünülmektedir. Bazı kaynaklarda ise "yeraltı dünyası" şeklinde tanımlandığı görülmektedir. Ezoterik bir yer olarak belgelerde adı geçen Duat'ın kapılarını koruyan kuşlar, tanrıların bulunduğu ileri sürülen mağaralar, tüneller, kendi kendilerine açılan kapılar ve kuşlar tarafından korunan odalardan söz edilmektedir. Tamamen büyülü bir ifadeyle anlatılan bu yer, on iki bölümden oluşmaktadır ve on iki saatte dolaşılabileceği belirtilmektedir. Duat'ın dünyasal yapısına kayalıklarla kaplı bir dağ geçidinden geçildiği söylenir. Duat sembolize edildiği metinlerde dairesel, yıldız ve uçan bir şahinle de belirtilmektedir. İnanılması zor olan bazı düşünsel metinlerde "İnsanlar ölür, tanrılar göklere uçar" tanımlaması bu ezoterik metinlerin anlaşılmazlığını da ortaya koymaktadır. Firavun Teti'nin mezar duvarında yazılanlar belki de bu tanımlanmaya bir örnek olarak gösterilir. Teti'nin mezarında yer alan metin: "*...İnsanlar düşer, adları yoktur, siz kral Teti'yi kolundan tutun, siz kral Teti'yi göğe alın, ki dünyada insanlar arasında ölmesin..*" şeklinde bilgileri içermektedir. Araştırmacı yazar Zecharıa Sıtchın "Gökyüzüne Merdiven" adlı eserinde, yeraltı dünyası ya da öte alem şeklinde belirtilen Duat için "*....lahitler ve tabutlar ve de papirüsler (bunlara resimlemeler de eşlik ediyordu) üstündeki daha sonraki yazılar gerçekten de dizelerin, söylemler ve ("Yükselenlerin Bölümü") gibi adlar taşıyan bölümlerin "Ölüler Kitabı"ndan kopya edildiğini göstermektedir. Bu*

kitap "Duat'ta olan", "kapılar kitabı", "iki yol kitabı" gibi adlar da taşıyordu. Bilginler bu kitapların da aslında daha önceye ait iki temel eserin versiyonları olduğunu inanmaktalar: Ra'nın göksel yolculuğuyla ilgili eski yazılar ve dirilen Osiris'e katılanların mutluluk dolu sonraki yaşamını göksel bir evdeki içkiler, yiyecekler ve zevkler vurgulayan daha sonraki bir kaynak (Hatta bu versiyondan dizeler, takan kişiye "gece gündüz kadınlarla olma" ve "kadın arzusu" sağladığına inanılan tılısımlara bile yazılmıştır.…" şeklinde bir açıklamada bulunur.

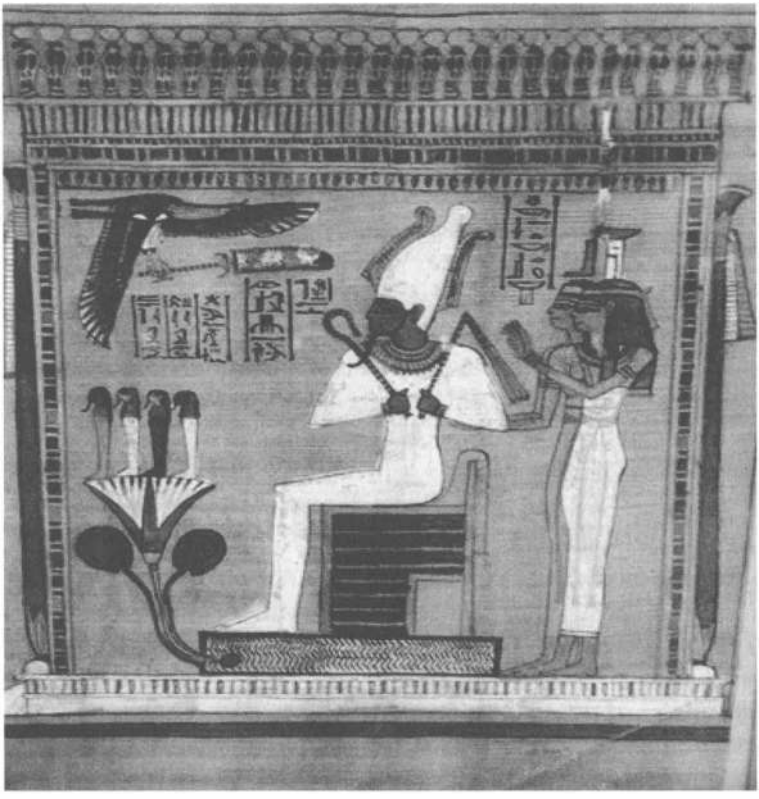

Kutsal metinleri görselleştiren alçak kabartmalar

Duat'ın tanrıça Nut ile sembolize edildiği ve söndürülmeyen bir yıldıza ulaşılabilen tanrılar çemberi şeklinde gösterildiği de yazılmaktadır. Çoğu tartışmalarda Mısır'ın ölüler kitabındaki düşüncelerin tapınak duvarları üzerinde yazılan metinlerden elde edildiği ve bu metinlerden dolayı anlamların çıkarılabileceği tartışılır. Günümüzdeki dinlerin kaynağı Mısır tanrılar listesindeki tanrısal metinlerden kaynaklandığı açıkça ortadadır. Musevi dininin yayılma ve gelişmesini en iyi örnek olarak gösterebiliriz. Bu örneğin nedeni Hz. Musa'nın Ramses II döneminde kralın üvey oğlu olarak Amon tapınağında baş rahip olarak görev yapıp, Osiris kültünü savunmasına bağlanıyor. Tanrılar listesinde yer alan çoğu tanrılarla ilgili semboller birbirinin bir benzeri olarak göze çarpar. Bunun iki nedeni var. Birincisi iki Mısır'ın birleşmesinden kaynaklanan çizimler. İkincisi de kendisinden önce tapınılan tanrı ya da tanrıçasının sembolünü örnek alan çizimler. Bu benzerlikler ince ayrıntılarla kime ait olduğu gösterilmiştir. Örneğin ayrıntı ya asa şeklinin öne çıkması ya da çizilen sembolün hiyeroglif tanımıydı. En çok bilinen Tanrılar; Amon (Amen) Kneph, Sati, Khem, Pah, Neith, Maat (Maut) Ra, Khefra, Shu, Mentu, Osiris, Hathor, İsis, Seb, Khons, Thoth, Anubis, Nut,

Bast, Anuka ve seth adındaki tanrılardı. Mısır dilinde "çift" anlamında tanımlanan "Ka" dedikleri kutsal bir ifade vardı. Döllenme yoluyla yaratıcı ve koruyucu işlevleriyle yaşamsal enerjinin bütününü belirttiği ifade ediliyor. Thot'un (Hermes-Thot=Hermetizm) Mu kıtasından Mısır topraklarına getirdiği bilge Osiris'in öğretilerinde insan varlığının üç aşamadan oluştuğunu belirtmektedir. Bu aşamalar "Aufu, ka ve Shu"adlarını taşımaktadır. Bu aşamadaki üç gücün fiziksel bedenden ayrı yaşayan varlıklar şeklinde olduğu nitelendirilir. Mısırlılar ölen insandan ruhun ayrılmasını, cansız kalan bedenden insan başlı bir kuşun uçtuğuna inanır ve onu tapınak duvarlarında resmetmişlerdi. Eski çağlarda Tanrı ya da tanrıçaların asalarının yanında kutsal obje olarak kullandıkları haç şeklinde dinsel bir sembol vardı. Ptah, Amon, Osiris, İsis gibi tanrı ve tanrıçalar değişik şekillerde kullandılar. En son şekli Hıristiyanların kullandıkları şekil olarak görülür. Genellikle çoğu eski uygarlıklarda ezoterik davranışların en yakın desteği çeşitli semboller olmuştur. Bu sembollere dönemin insanları tarafından tanrısal şekiller olarak bakıldığından hacın ortaya çıkışı da bu tür tapınma şekillerine bağlanarak ortaya çıktığı görülmektedir. Hacın kutsal olarak görülen asaların yerini aldığı düşünüldüğünde dinsel hortlamanın her geçen gün uygulamaya koyduğu sembolleri nasıl da tanrıya mal ettikleri görülür. Eski Mısır inancında öldükten sonra yeniden yaşama inancı olduğu için ölüler törenlerle özel olarak hazırlanmış mezar odalarına mumyalanarak konardı. Ölünün ruhu öteki dünyada huzurlu olsun diye çeşitli törenler ve dinsel ayinler yapılırdı. (Bu uygulama bugün İslam inancında da yaygındır. Ölenlere cenaze töreni ve öteki dünyada huzurlu olması için mezar başında dualar okunduğu gibi gömülmeden önce camilerde namaz töreni yapıldığı eski miısr inancının bir benzer şeklidir. Sonra da yaklaşık 40 gün geçince onu yeniden hatırlamak ve öteki dünyada huzurlu olması için törenlerle dualar okunur. Aynı şekilde yakın dinler olan Hıristiyan, Müsevi dinlerinde olduğu gibi hiç din kitabı olmayan ilkel toplumların çoğunda da ölü gömme gelenekleri yapılmıştır.) Öteki dünyada huzur içinde yolculuğa çıkacak olan ruh için özenle hazırlanmış tütsüler ve kötülük saçan cinlerden korunması için ölüler kitabından ayetler mezara bırakılırdı. Mumyalama işinin aslı ölünün kişisel özelliğini öteki dünyada da devam ettirmesi şeklinde uygulanırdı. Bu işlem insanlar dışında önem verdikleri bazı hayvanlar için de yapılırdı.

Bölgede yapılan arkeolojik kazılarda binlerce hayvanın mumyası bulunmuştur. Bunların arasında boğa, köpek, kedi, kuş, balık mumyaları çoğunluktaydı. Ölü yıkandıktan sonra iç organları alınır, gözler ve ağız tamponlarla doldurulur ve bir çeşit alet kullanılarak beyin kafatasından boşaltılarak mumyalama yapılırdı. Ölünün iç organları da kanopos adı verilen kaplarda koruma altına alınırdı.

Günümüzdeki dinlerin kaynağı Mısır tanrılar listesindeki tanrısal metinlerden kaynaklandığı açıkça ortadadır. Musevi dininin yayılma ve gelişmesini en iyi örnek olarak gösterebiliriz. Bu örneğin nedeni Hz. Musa'nın Ramses II döneminde kralın oğulluğu olarak Amon tapınağında başrahip olarak görev yapıp, Osiris kültünü savunmasına bağlanıyor. Panteonda yer alan çoğu tanrılarla ilgili semboller birbirinin bir benzeri olarak göze çarpar. Bunun iki nedeni var. Birincisi iki Mısır'ın birleşmesinden kaynaklanan çizimler. İkincisi de kendisinden önce tapınılan tanrı ya da tanrıçasının sembolünü örnek alan çizimler. Bu benzerlikler ince ayrıntılarla kime ait olduğu gösterilmiştir. Örneğin ayrıntı ya asa şeklinin öne çıkması ya da çizilen sembolün hiyeroglif tanımıydı.

CENNETTEKİ MUTLU FİRAVUN UNAS

Tapınak duvarları, mezar odalarının duvarları, papirüsler ve tabletlere işlenerek günümüze kadar gelebilen kutsal metinlerin yer aldığı "Ölüler Kitabı"nda *["...ey gözü bağlı kör ruh! Sırlar (Mysteres) meşalesiyle donat kendini. Dünyanın karanlıklarında pırıl pırıl dubleni, yani semavi mahiyetini ancak böyle bulup ortaya çıkarabilirsin. Bu ilahi rehberi takip et ve o senin meleğin (geneie) olsun. Zira senin geçmişteki ve gelecekteki hayatlarının anahtarı ondadır "]* şeklinde dizeler göze çarpmaktadır. Metinde kullanılan ilahi rehber ifadesine bakıldığında semavi dinlerin kurucuları olanlar için de aynı yakıştırma yapılmaktadır. Bu yakıştırmalarin içinde en fazla da İslam dini kurucusu Hz.Muhammedin çok daha fazla kullandığı dikkat çekmektedir. Bunların kozmogonik ifadelerine bakıldığında o dönemlerde insanların toparlanma dönemiyle çakışması ve bilgili, alim olanların tümüne de ilahi rehber gözüyle bakılması dikkat çekicidir. İlahi rehberin karşılığında da ilahi bir düşünce ortaya çıkmaktadır. İşte o dönemin rahipleri kendilerini çok daha farklı varlıklar şeklinde göstermeleri için alt yapısı zayıf olan insanların önünde ilahi rehber işeklinde bir tanıtıma ihtiyaç duymuşlardı. Mısırlı Thot'un eski Grek mitolojisinde adı Hermes olarak geçen tanrının da *"...Her güneş tanrının bir düşüncesidir. Gezegen ise bu düşüncenin uygulanış biçimidir. Ey ruhlar! Sizin, yedi gezegen ile onların yedi göğüne ait yoldan aşağılara zorluklar içinde inişiniz ve sonra tekrar yukarılara çıkışınız hep bu ilahi düşünceyi tanıyıp anlamanız içindir. Yıldızlar ne yapıyor? Sayılar ne diyor? Küreler döne dolana neyi şekillendiriyor? Ey umutlarını yitirmiş veya selamete ermiş ruhlar, onlar sizin alınyazınızı söylüyor, sizin alınyazınızı terennüm ediyor ve yine sizin alınyazınızı şekillendiriyor..."* şeklindeki dizeleriyle karşılaştığımızda ilahi rehberin yerini ilahi bir düşüncenin aldığını görmekteyiz. Hermes'e ait olduğu iddia edilen eski Grek mitolojisindeki bu metin aslında Thot'un kendi dü-

şüncelerinin değişlkliğe uğramış bir versiyonudur. İlahi düşüncenin ruhani varlık olduğu bu ilahi rehberler tarafından yaygınlaştırılıyor ve bu ideolojinin daha da pekişmesi için suç ve hataların yargılanmasıyla ortaya çıkan ritüellerdeki vahşi cezaların gündeme taşınacağına bir anlamda da malzeme oluyor. İnsanlar suç işledikleri zaman yargılanırkan ya ateşte yakılacak ya da ruh yiyiciler tarafından ortadan kaldırılacaklardı. Ancak suç işlememiş olanlar ise tertemiz bir ülke olarak ele alınan Cennet denilen bilinmeyen bir ülkeye gönderileceklerdi. İslam dini bu ülkede asil olanları tertemiz kızların beklediğini müjde etmektedir. Buna göre Bakara süresi 25 ayette *"...İman edip Salih emel işleyenlere müjdele: kendileri için altından ırmaklar akan cennetler vardır. Onlardan her hangi bir üründen bir rızk rızklandıkça her defasında onler '-işte bu, daha önce rızıklandığımız şeydir' diyecekler. Oysa bu, ona(önceki verilene) benzer olarak verilmiştir. Kendileri için orada tertemiz eşler de vardır, hem onlar orada ebedi kalacaklar... (çeviri: Elmalılı Hamdi yazır)"* şeklinde tüyler ürpertici ödüllerin verildiğine tanık olmaktayız...

Tevrat, İncil ve Kur'anın ortaya koydukları ilkelerle cenaze törenlerinin yapıldığı ve bu törenlerin de zenginlik ve fakirliğe göre düzenlendiği dikkat çekicidir. Her dinde olduğu gibi bu dinlerde de sözde soylu olanların cenaze törenleri biraz daha ayrıcalıklı yapılmaktadır. Mısır'da da Firavun Unas için oldukça renkli bir tören yapılmış ve bu törenin yaklaşık bütün özellikleri de papirüslere işlenmiştir. Dualaların toplandığı ölüler kitabında mumyalama esnasında bir dua okunur. Özellikle firavun Unas'ın[1] cenaze töreninde bu dua

1 **Unas:** (M.Ö. 2355/56-2446) M.Ö. 2378-2348 tarihlerinde Mısır'da V. Hanedanın son kralı olarak hüküm sürdü.. Muhteşem piramidi Sakkara'da bulundu. Piramidin iç duvarlarında cenaze ritüelini büyülü sözlerle yazdırdı. Daha sonra bu sözler en eski dinsel metinler şeklinde koruma altına alındı. Bu piramidin yapımı o dönemdeki mimarlık sanatında bir ilk olarak alkışlandı. Piramidin içindeki mezar odalarının duvarlarında kralın öldükten sonra gökyüzüne çıkarak yeniden yaşadığını belirten duvar yazıları ve resimleri bulundu. Bu yazı ve betimlemelerdeki ifade Unas'ın cennete gittiği şeklinde tanımlanmktadır. Bu metinlerden bir bölümü "..."...Gökyüzü, Septet, (sothis, köpek yıldızı) yıldızının yaşamını geri aldı; Unas'a, yaşayan bir varlığa, Septet'in oğluna dikkatle bakın. On sekiz tanrı meskha'da (Büyükayı'da)onu aradılar. [o] ölümsüz bir yıldız. Unas'ın sarayı gökyüzünden yok olamaz. Unas'ın tahtı yeryüzünden yok olamaz. İnsanlar [oraya] niyaz ederler. Tanrılar [oraya]uçarlar. Septet Unas'ı erkek kardeşiyle, tanrılarla birlikte olması için cennete uçurdu. Nut, yüce hanımefendi, kollarını Unas'a açtı. O, kollarını Anu'nun ruhlarının başında ve Ra'nın başının altında iki kutsal ruha dönüştürdü. Cenaze arabanın (?) üzerindeyken, onları ağlayan iki kadına dönüştürmüştü..."

dört kez tekrarlanır. E.Wallıs Budge'nin papirüs çevirilerindeki dua *"...Osiris, bu şarap senin için, bu şarap senin için unas, O oğlunun huzurunda ortaya çıkar, Geldim, sana Horus'un gözlerini getirdim ki bu şekilde belki kalbin ferahlar. Onu getirdim ve senin ayaklarının altına serdim. Sana, senden dışarı akanı sunuyorum. O seninle olduğu müddetçe kalbini hiçbir şey durduramayacak. Emir verdiğinde ortaya çıkan sunular, senin buyruğunla görülecektir..."* şeklindedir. Yargılama törenlerinin bitiminde ruhu temiz çıkan firavun Unas artık cennettedir. Cenette olduğuna dair çevirisi yapılmış papirüslerde *"... Gökyüzü, Septet[1] (sothis, köpek yıldızı) yıldızının yaşamını geri aldı; Unas'a, yaşayan bir varlığa, Septet'in oğluna dikkatle bakın. On sekiz tanrı meskha'da (Büyükayı'da)onu aradılar. [o] ölümsüz bir yıldız. Unas'ın sarayı gökyüzünden yok olamaz. Unas'ın tahtı yeryüzünden yok olamaz. İnsanlar [oraya] niyaz ederler. Tanrılar [oraya]uçarlar. Septet Unas'ı erkek kardeşiyle, tanrılarla birlikte olması için cennete uçurdu. Nut[2] yüce hanımefendi, kollarını Unas'a açtı. O, kollarını Anu'nun[3] ruhlarının başında ve Ra'nın[4] başının altında iki kutsal ruha*

şeklindeydi. Unas Mısır'daki egemenlik gücünü Fenike limanlarında da göstererek bölgeyi egemenliği altına aldı. Byblos'taki tapınağında bir kadının kucağında şeklinde canlandırılır. Bu kadının tanrıça Hathor olabileceği sanılmaktadır. Halk bu resme "Byblos kadını" adını verdi. Hıristiyanlık dininde İsa'nın annesinin kucağındaki tasviri, bu betimlemeden geldiği tahmin edilir. Ayrıca Osirisin oğlu Horus da annesi İsiss'in kucağında resmedilmektedir.

1 **Septu:** Mısır tanrısıdır. Sopd, Sopdu ve Sopedu adlarıyla da belirtilmektedir. Savaş tanrısı şeklinde tapınıldı.

2 **Nut:** (Nuit, Noout, Nouit şeklinde yazıldığı da görülmektedir) Eski Mısır'da gök tanrıçası. Osiris, İsis, Neftis ve Seth'in annesidir. "Ebedi anne" şeklinde de tanımlanmaktadır. Bedeni yıldızlarla süslü olarak betimlenir. Bu da Nut'in kozmik hareketlerin sembolü olduğunu gösterir. Hava Tanrısı Su ile Tefnut'un kızıdır. Yeraltı Tanrısı ya da toprak Tanrısı Geb'in karısıdır. Kimi zaman vücudu gökten yeryüzüne eğilmiş vaziyettedir. Babası Tanrı Şu, kollarını uzatarak Nut'u yükseklerde, yeryüzü ve kocası Geb'den uzak tutar. Kimi zaman evrenin üzerinde duran bir inek görünümünde betimlenir. Cinler ona destek olur. Güneşin annesi ve karısıdır. Her sabah altın bir dana doğurur. Dana büyüyerek gökyüzünün en yüksek noktasında boğaya dönüşür ve annesi Nut'u döller. Akşam olunca da güneş onu yutar. Sabaha kadar gebeliği devam eder. Mısırlılar ona "anasının boğası" adını takarlar.

3 **Ani:** (ya da Anu) Osiris dininde ölüler kitabının kâtiplerinden birinin adı. Yazılarında "Osiris ani der ki;" diye başlar. Maat'i salonundaki yargılama metinleri ilgi çekici olarak görülmektedir. Hatta Maati salonunda katip Ani'nın yargılanması uzunca anlatılır. Bu anlatım Ani papirüsünde yer almaktadır.

4 **Ra:** (Ya da Re) "Re-Harachte" olarak da Tanındı. Mısır dilinde güneşi belirten bir nesne adıydı. Daha sonra çeşitli kentlerde tapınıldı. Memfis yakınlarında Heliopolis'te

dönüştürdü. Cenaze arabanın (?) üzerindeyken, onları ağlayan iki kadına dönüştürmüştü. Ra, Unas'ın tahtı senin yanında Başka kimseye tahtını emanet etmiyor. Unas cennete seninle birlikte yükseliyor. Ra, Unas'ın yüzü tıpkı şahinlerin [yüzlerine] benziyor. Unas'ın kanatları tıpkı kızalarınki gibi. Unas'ın tırnakları tanrı Tuf'un pençeleri gibi. Yeryüzünde insanların arasında Unas için söylenmemiş tek bir [kötü] söz yoktur. Unas sözünü yok etti, cennete doğru yükseldi. Upuatu, Unas'ı tanrıların, kardeşlerinin arasına, cennete uçurdu. Unas, tıpkı simen kazı gibi kollarını aynı anda havaya kaldırdı. Kanatlarını şahin gibi vurdu, uçtu, uçtu. Ey insanlar Unas cennete uçuyor. [.....] Ey siz batının tanrıları, Ey siz doğunun tanrıları, Ey siz güneyin tanrıları, Ey siz kuzeyin tanrıları kutsal toprakları kucaklayan siz dört gurup, Osiris[1] cenette belirdiğinde kendinizi ona adayın. O gökyüzünde oğlu

(Iunu) güneş Tanrısı olarak övgülerle yüceleştirilen Ra,ya tapınma yaygın hale geldi. Ra eski Mısır Tanrıları arasında en önemli yerini aldı. Genellikle insan biçiminde tapınıldı. Heliopolis'in eski Tanrılarından Atum ile bir tutuldu. Ra dünyanın yaratıcısı ve büyük Tanrılar topluluğu olan Enneadların da başkanıydı. Gündelik gezilerini özel kayığıyla yapardı. Gündüz kayığı (Mancet) gece kayığı (Mesektet) ile gezilerini yaparḍı. Ra siyasal alanda devlet Tanrısı olarak IV. Hanedandan itibaren etkili olmaya başladı. Kefren'den başlamak üzere krallar ("Ra'nın oğulları") onun soyundan geldiklerini savundular. Re Teb Tanrısı Amon'la da özdeşleştirildi. Böylece Amon-Ra olarak kralları dünyaya getirmeyi, krallığı korumayı, savaşlarda firavunlara yol göstermeyi sürdürdü. Heliopolis Tanrısının yüksek kişiliği karşısında Sobek-Ra, Hnum-Ra ve Montu-Ra gibi Tanrılar doğdu. Birçok mitolojik öykü ve masal Ra ile ilgilidir. Hatta Dedef-ra, Ka'f-Ra ve Meukev-Ra adlarını da taşır.

1 **Osiris:** Ned-Er-Tcher ve Usıre adlarıyla da tapınıldı. Eski Mısır dilindeki "Usire" nin Yunancadaki karşılığı. Yer tanrısı Geb, gök tanrıçası Nut'un oğludur. Mısır'ın geleneksel hiyeroglif dilinde "User" adıyla anılır. Aynı sözcük Mısır'da bugün de kullanılmaktadır. Mısırın ölüler kitabında ayrıca "Un-nefer ve neb-er-Tcher" adları da onun için kullanıldı. Elleri dışında, bedenini sıkıca saran bir giysiyle insan olarak betimlenen bir Mısır Tanrısıdır. Her iki tarafında birer beyaz tüy bulunan yüksek bir taç kullanır. Ellerini ovuşturmuş şekliyle bir asa tutar. Bir de flagellum. Önceleri bitkiler dünyasının yaşam gücünü simgelediği için bedenini genellikle yeşile boyardı. Delta'da başlayan bu kültü kısa sürede Mısır'ın tüm bölgelerine yayılırken komşu kentlerdeki insanlar ise onu merakla izlediler. Busiris'te "kral-Tanrı" olarak ün yapmış Ancthi'nin yerini aldı. Ölümünden sonra Delta'da onun eşi olan tanrıça İsis ile sonradan Tanrı-kral olarak anılan Horus'a tapınıldı. Heliopolis'teki "Enneadlar" adlı Tanrılar gurubundan Ra ile birleşti. Memfis'teki mezar tanrısı Sokaris'in yerini aldı. Tanrı Ptah ile birleştiği de söyleniyor. Abydos'ta Nekropolisin Tanrısı Hentimentu ile aynı paralelde tapınıldı. Ondaki bu değişimler gün geçtikçe onun kültünü Mısır'da büyüttü ve efsaneleştirdi. İnsanlara yaptığı yardımlarla çevrede sevilen Osiris'i kral olan kardeşi Seth kıskançlık nedeniyle onu nasıl yok edebileceğinin planlarını yaptı. Önce bir eğlence gecesinde onu yakalayıp, bir sandığa kilitleyerek Nil nehrine attı. Olayı duyan kızkardeşi (Seth'in karısı)

Horus[1] *ile birlikte parmaklarıyla yolculuk edecek. Oğluna, onu tıpkı*

ve Osiris'in karısı tanrıça İsis ile birlikte Byblos kıyılarında onu ölmek üzereyken bulup geri getirdier. Kıskançlık krizi geçmeyen kral Seth yeniden Osiris'i yakalayıp öldürterek 14 parçaya böldü. Her bir parçasını da değişik tapınaklardaki kanallara attı. Yeniden eşinin parçalarını aramaya başlayan İsis'e Seth'in kardeşi ve aynı zamanda da eşi Nepththys ile Tanrı Anubis parçaları teker teker toplayarak Osiris'in bedenini yeniden birleştirdiler. İki kız kardeş birer kuş gibi kanatlarını çırparak ona can verdiler. Osiris dirildi ve İsis'i hamile bıraktı. İsis bir erkek çocuk doğurdu ve adına da Horus dediler. İsis çocuğu Seth'in acımasızlığına karşı olarak gizlice nil kıyısında büyüttü. Daha sonra Horus büyüdü babası Osiris'in intikamını amcası Seth'i öldürerek aldı. Osiris'in efsanesi son derece dramatize edilerek yazılmış. Bu efsane tıpkı Samilerdeki "Ba'al" ile Suriyelilerin "Adonis" efsanelerine benzer. Osiris kültü klasik dönemde tüm Akdeniz kıyılarına yayıldı. Osiris ile ilgili bir başka kaynakta ise; yaklaşık yirmibin yıl önce yaşadığı söylenir. Atlantisli bir bilgedir. Atlantisten "Mu" kıtasına yerleşen bu bilge "naa-kal" okullarında "kozmik öğretiler" le ilgili eğitim gördü. Tekrar Atlantis'e döndü. Mu kıtasında öğrendiği kozmik öğretiyi Atlantis'e yaymağa başladı. Halktan büyük bir destek gördü. Halkın dinsel yönden lideri oldu. Atlantis halkı her ne kadar onu kral Uranos'un yerine getirmek istemişse de o bu görevi kabul etmedi. Öldükten sonra halk onun Atlantis'e yaymak istediği kozmik öğretisini "Osiris dini" olarak yaydı... Daha sonraki yıllarda bu kıtalarda yaşanan felaketlerden dolayı Atlantis insanları üç bölgeye göç ederek yaşamlarını sürdürdüler. Osiris kültünün Mısır'a gelişi bölgeye yerleşen Atlantisli halkların gelişine bağlanır. Bu halkların başında da ünlü rahip Thot vardı.

1 **Horus:** Mısır Tanrısıdır. Horus, eski Yunan dilindeki adıdır. Mısır dilindeki adı ise "Hor"dur. Osiris ve İsis'in oğludur. Eski Mısır'ın şahin Tanrısı. Genellikle şahin başlı ya da atmaca kanatlı bir yıkıldız diskiyle betimlenir. Araştırma metinlerinde Horus'tan "Sirius içindeki Horus" şeklinde de söz edilir. Kaynağını gökyüzündeki Osiris'ten alan ve sirius enerjili bir tanrı şeklinde de belirtilmektedir. Ra'nın oğlu olarak kabul edilen Horus, zorba ve zalim olarak tanıtılan Seth'i tahtından indiren kişi olarak bilinir. "Haroeris" adıyla da tanınır. Babasının intikamını alan ve Seth'i yenilgiye uğratan Horus aynı zamanda firavunların atası olarak da anılır. Birçok tapınma yeri ve görevi var. Eski düşünce sisteminde Horus "süzülebilen bir kuşun gökyüzü ile özdeşleşmesine" benzetilir. Göksel bir tanrıdır. Bir gözü güneş bir gözü aydır. Letopolis'te bu inançla tapınıldı. Özellikle Edfu'da iki yanına iki kuşkanadı takılmış bir güneş diskiyle betimlenmiştir. Bu imge daha sonra Mısır'daki tapınak kapılarında yer aldı. Ve Tanrının koruyuculuğunun simgesi olmuştur. Heliopolis'te tapınılan Horus monarşinin de koruyucusuydu. İ.Ö. 3200'e doğru Mısır birliğini ilk defa kuran Hıerakonpolis prenslerini kutsadı. Horus 3000 yıl boyunca krallık ünvanının başta gelen adı oldu. Osiris efsanesinde bile Tanrının ve İsis'in oğlu bir Horus'tur. Çocuk Horus adını taşır. (Yunanlılara göre Harpok-rates) Eski Mısır'da birçok çocuğun adının Horus olduğu anlaşılmaktadır. Mitolojide Horus şahin gibi bir yırtıcı kuşun bedeninde cisimleşerek firavun Kefren'in omuzlarına konar. Hükümdarın ensesini korur. Bununla ilgili tasvirler Orta İmparatorluk döneminde (XII. Hanedan) yapılan tapınakların duvarlarındaki kabartmalarda gösterildi. Gerileme döneminde bronz heykelciklerde şahin başlı bir insan gibi gösterildi. Ra gibi güneş tanrısı olarak tapınılan Horus'un metinlerde yer alan ad yerine kullanılan sıfatları da "... *Heru-Ur (Aroueris), Heru-Merti, Heru-Nub, Heru-Khent-Khat, Heru-Khent-An-*

yüce tanrı gibi gökyüzünde yükselteceğini söyleyecek. Unas için haykıracaklar. Bak işte Horus, Osiris'in oğlu! Bak işte Unas, Hathor'un[1] *oğlu! Bak işte Keb'i*[2] *dölü! Osiris emretti Unas ikinci bir Horus olarak yükselecek. Anu'daki bu dört ruh gökyüzündeki iki yüce tanrıya bir ferman yazdılar. Ra, Osiris'in önüne Merdiveni kurdu, Horus, ruhuna gittiğinde, babası Osiris'in önüne merdiven'i kurdu, biri bir tarafta biri diğer tarafta; Unas ikisinin arasında. Bak işte, o banyodan (?) çıkan saf koltukların tanrısıdır. İşte Horus, Unas kalkar; Bak Set*[3] *Unas*

Maa, Heru-Khuti, Heru-Sam Taui, Heru-Hekennu, Heru-Behutet..." şeklindedir.

1 **Hathor:** (Het-heru/het-hert) Yukarı Mısır'da Atfih'lidir. Atfih'te ona "ilk inek" adıyla tapınıldı. Sonraları Heret adıyla da tapınıldı. Anhur'un annesidir. Eski Mısır dilinde "güneş" anlamını içeren bir tanrıça adı. (Yunancada, Athyr yani ["Horus'un evi"]) Kadın ya da inek şeklinde sembolize edilir. Mısır metinlerindeki açıklamalara göre Hathor aynı zamanda batının da tanrıçasıdır. Güneşi doğurduğu söylenir. Güneşi doğurur ve güneş öğleye yakın erkek boğaya dönüşür ve onunla birleşerek döllendiği söylenir. Güneş akşam batarken de ağzında kaybolur. Gece onun gebe kalmasına yol açardı. Hem eş ve hem de anne olan bir dişiyi anımsatır. Çölleri, yabancı ülkeleri ve gezintilerinde ölüyü korur. Sina kentinde tapınılan bu tanrıçaya İ.Ö. 2500 yılında Byblos'ta da tapınıldı. Ayrıca değerli süs eşyaları ve zümrüt madenini koruduğu yazılır. ["punt"] Somali ülkelerinin de Tanrısıdır. Başında iki lir aleti arasında konulan bir güneş diskiyle betimlenir. Bu da onun aynı zamanda müzik ve dans tanrıçası olduğunu simgeliyor. Onunla ilgili birçok efsane vardır. Denderah'taki tapınağı son derece görkemli yapıldı. Bugün kalıntıları bile ilk bakışta insana heyecan vermektedir. Edfu'da Tanrı Horus'un dostu, arkadaşı olarak bilinirdi. Memfis, Teb, Heliopolis, Atfih, El-Kusiya, Dendara, Gebelein, Abu Simbel ve Sina'da tapınıldı.

2 **Geb:** (Keb şeklinde de yazıldığı görülmektedir) Mısır mitolojisinde tapınılan bir tanrıdır. Sembol olarak kümes hayvanlarından kaz ile tasvir edilir. Nut'un eşidir. Bazı kaynaklarda Seb olarak da belirtilmiştir. "Ennead"lardan biri olduğu söylenen bir Mısır Tanrıçasıdır. Dünyayı simgeler. Hava tanrısı "Şu" gök tanrısı "Nut"tan ayrılınca ona yeniden kavuşmak için uğraşır. Düzensiz ve disiplinsiz davranışları yüzünden dağların ve tepelerin oluştuğuna inanılır. Hareketli zikzaklar çizerek dolaşması yüzünden derelerin, tepelerin ve dağların yaratıldığına inanılır. Hiçbir özel sembolü olmayan erkek Tanrıdır. Bazen başının üzerinde bir kaz resmi taşıdığı kabartmalarda görülmüştür.

3 **Seth:** (Yunanlılar Seth için Typhon adını kullanırlar) (Seth ya da Seti.) Yapılan arkeolojik araştırmalarda tartışmasız olarak Seth, Ombos kökenli olduğu bilinen ve II Nomos döneminde yaşadığı belirtilen bir Mısır Tanrısıdır. Setekh, Setesh, Seth, Seti, Sutekh adlarıyla tapınıldı. Ancak bu Tanrının Atlantis kökenli olduğunu belirten kaynaklar var. Hayvan ya da hayvan başlı bir insan şeklinde betimlenir. Kırmızı saçlı ve büyük kulaklı mitolojik bir varlık şeklinde betimlendi. Başlangıçta fırtına ve çöller tanrısıydı. Osiris efsanesindeki rolüyle kötülük saçan kuvvetlerin bir simgesi durumuna geldi. Bu efsanede kardeşi olan Osiris'i öldürtüp on dört paçaya bölerek her bir parçasını ise çeşitli kurban sunaklarına atığı yazılır. Çatal biçiminde bir kuyruk taşır. Aynı zamanda bir

oturur. Ra elini sıktı, ruh cennete, beden toprağa..." şeklinde ifadeler yer almaktadır. Unas'ın yargılaması çeşitli aşamalardan ruhun suzçsüzluğuna kavuşmasından sonra bu defa da övgüler yağmaya başlar. Cennetlik olma, erdemli olma bütün dinlerde vardır. Gerek monotesit dinlerde gerekse tek tanrıcılık dinlerinde olsun, tümünde bütün güncelliğiyle devam etmektedir. Yine bir papirüs çevirisinde Firavun Unas için "*...Gökler bulutlanır, Yıldız tanrıları titrer, Archers sallanır, Akeru tanrılarının kemikleri zangırdar ve onlarla birlikte olanlar ise Unas'ın gökyüzüne doğru babalarının üzerinde yaşayan ve annesini kendi yiyeceğine çeviren tanrı biçiminde yükseldiğini gördüklerinde şaşkınlıktan dilleri tutulur, konuşlamazlar. Unas aklın efendisidir ve annesi onun adını bilmez. Unas'ın tapınması cennettedir. Tıpkı onu doğuran babası Temu gibi ufukta kudretli olmuştur. Temu onu doğurduktan sonra Unas babasından daha güçlü olmuştur. Unas'ın çifti (hayatı gücü) onun arkasındadır, ayak tabanları ayaklarının altındadır, tanrıları onun üzerindedir. Yılanları alnının üzerinde durur. Rehber yılanı Unas'ın önündedir ve ateşin ruhu onun ruhuna bakar. Gücü Unas'ı korur. Unas cenetteki boğadır. Nereye arzu ederse adımlarını oraya yönlendirir. Her bir tanrının aldığı biçimde yaşar ve ateş gölündeki büyülerle karınlarını doldurmaya gelenlerin etlerini yer. Unas buradaki ruhlara karşı güçle donatılmıştır ve kuvvetli bir biçimde, güç içinde oturanların (?) efendisi biçminde yükselir. Unas, sırtı Keb'e (yeryüzü tanrısı) dönük vaziyette oturdu. İlk evladın parçalarına ayrıldığı gün, Unas, ismi olmayan gizli tanrıyla (?) sözlerini tartarak konuştu. Unas, sunuların efendisidir. O, saçlı kafa derilerini uçuran, tarlalarda yaşayan, tanrıları iple bağlar. Tcherser-tep onları Unas için güder ve onları Unas'a götürür ve ipçi onları kesim için bağlar. Khensu, kötülerin katili, boğazlarını keser ve bağırsaklarını dışarı çıkarır, çünkü o Unas'ın onları katletmesi için gönderdiğidir ve Shesmu*[1] *onları parçalarına ayırır. Organlarını gecenin yanan kazanlarında kaynatır. Unas tanrıların sihirli güçlerini emer ve ruhlarını yutar. Tanrıların içinde en önemli olanları onun kahvaltısı, biraz daha az öneme sahip olanları*

yiğitlik tanrısıdır. Güneş kayığının uç noktasında mızrağını Re'nin düşmanlarına saplarken gösterilir. Seth aynı zamanda savaşçı Ramseslerin koruyucusuydu. Çünkü ona karşı beslenen sempatı Ramses II döneminde başladı. Ramses II, bir tapınağın kapısında kendisini Seth'in dostu olarak tanıtır. Bu nedenle Ramsesler onun kültünü yaydılar. Asyalılar Seth'i "Ba'alé, Yunanlılar da "Typhon" ile özdeşleştirirler. Heliopolis Tanrılar dokuzlusunun da üyesidir.

1 **Shesmu:** Ölüler kitabında adı geçmektedir. Osiris'in infazcısı şeklinde belirtiliyor.

öğle yemeğini ve en az önemli olanları da onun akşam yemeği olur. Yaşlı tanrı ve tanrıçalar ise fırını için yakacak olurlar. Cenette kudret sahibi olanalar; ilk doğanların butlarının doldurulduğu kazanların altını yakarlar ve cennette yaşayanları Unas için çalıştıran ise onların kadınlarının butlarının olduğu kazanların altını yakar. O, kutsal Nil'in her iki kıyısını ziyaret eder. Unas büyük güçtür, güçlerin gücü ve Unas görünür tanrıların lideridir. Yoluna çıkan her ne olursa olsun Unas onu oracıkta hemen yer ve Unas'ın büyü gücü ufuktaki bütün ruhların önündedir. Unas ilk doğan tanrıların ilk doğanıdır. Unas binlerce çevrilidir ve ona yüzlerce kurban verilir; o, tanrıların babası Saah (Orion) tarafından büyük güç olarak meydana çıkarılır. Unas cenette yükselişini tekrarlar ve ufkun efendisi olarak taçlandırılır. O, [esirlerinin] kolluklarını saydı; o, tanrıların yüreklerinin sahibi oldu. Unas kırmızı taç'ı yedi ve beyaz taç'ı yuttu; Unas'ın yiyecekleri bağırsaklar; eti yürekler ve onların sihirli sözleridir. Bak, Unas kırmızı taç'ın dışarı çıkardığını yer, o çoğalır ve tanrıların sihirli sözleri onun karnındadır; kendi sıfatları onu terk etmez. Unas, tanrıların hepsinin bütün bilgilerini yedi ve yaşam süresi sonsuzdu ve varlığı ebediydi. O, dilediği her şeyi yapan ve istemediğini yapmayan bir varlık biçmindedir ve o sonsuza dek ufukta yaşamaya devam eder. Tanrıların ruhları Unas'ın içindedir, Ruhları Unas ile birliktedir ve Unas için verilen sunular tanrılar için olandan daha çoktur. Unas'ın ateşi tanrıların kemiklerinin içindedir, Çünkü ruhları Unas'ın içindedir ve gölgeleri onlara ait olanlarla birliktedir. Unas, iki gizli Kha tanrısıyla beraberdi; Unas'ın kalbinin bulunduğu yer yeryüzünde sonsuza dek yaşayanların arasındadır..."şeklinde ifadeler yer almaktadır. Mısır ölüler kitabı tanrının kitabıdır. Bunun kutsal ilahilerle dolu olmasının Tevrat, İncil ve Kur'an'a yönelik çalışmalar için bir alt yapı iskeleti olmuştur. Dikkat edilecekse Tevrat, İncil ve Kuran için de Allah'ın kitabıdır yakıştırması yapılmakaktdır. Kutsal metinler olarak adlandırılan belgelerde o dönemin insanları üstün güç olarak belleklerinde süsledikleri tanrısal güce karşı ilginç yakarış duaları hazırlamışlardı..

Ölüler kitabından vicdanın tartıldığı bir sahne

Nut ve Ra için yapılan ilahiler E.A.Wallıs Budge'nin çevirisiyle;

["...[Ey] Nut, Oğlun Osiris Pepi'ye adadın kendimi, onu set'in elinden kaptın, onu kendine kaptın Nut. Geliyorsun, oğlunu yakalıyorsun; bak işte, geliyorsun ve bu yüce alana kendi biçimini veriyorsun.

[Ey]Nut kendini oğlun Osiris pepi'ye anlat.

[Ey]Nut kendini oğlun Osiris pepi'ye anlat

Ey büyük yaratıcı, ona biçim ver; bu yüce olan senin çocuklarının arasında.

Ey büyük yaratıcı, ona biçim ver; bu yüce olan senin çocuklarının arasında

Keb Nut[olmalıydı]Sen bir ruh olmuştun.

Doğmadan önce annen Tefnut'un rahminde kudret sahibi bir tanrıçaydın.

Hayat ve refah ile Pepi'ye biçim ver; o ölmeyecek.

Güç senin kalbindi.

"Nut" ismiyle annenin rahminden atladın.

[Ey]Yüce kadın, gökyüzünde ortaya çıkan, kudret sahibi.

Mutluluk getiren, her yeri ve de her canlıyı güzelliğiyle doldurdun.

Dünya ayaklarının altındadır. Sen ona sahip oldun.

Yeryüzünü kuşattın, her şey ellerinin içinde.

Bahşedersen ki Pepi[1] de tıpkı sonsuz bir yıldız gibi senin içinde yer alır.

Keb ile "Pet"(gökyüzü)adına birleştiniz.

Her yerde yeryüzünü birleştirdin.

[Ey]Yeryüzünün hanımı, sen baban Shu'nun[2] üzerindesin, sen onun efendisisin.

Baban seni öyle çok sevdi ki kendini her konuda senin altında tuttu.

Onun gemisiyle(?) bütün tanrıların yönetimini kendin için aldın.

Onların tıpkı bir lamba gibi senden vazgeçmeyecekler.

Pepi'nin "hert" adına sneden ayrılmasına izin verme... " ortaya oldukça ilginç ifadeler çıkmaktadır.

Dramatik ve duygusal sözlerle yüklenmiş dular Mısırlıların ölü gömme geleneklerinde vazgçemedikleri en önemli görevdi. Bu iş için fravunlar gerekirse insanları görevlendirirlerdi. Bunlar sadece cenaze törenlerinde ortaya çıkar ve ölenin yakınları için dualar okurlardı...Semavi dinlerin tümünde aynı şeyleri görebiliyoruz.

1 **Pepi:** Pepi I Merire: M.Ö. 2316-2284 tarihleri arasında VI. hanedan dönemi Mısır kralıdır. Teti'nin oğludur. Bulunan heykeli Broklayn'da koruma altına alındı. Bu heykel güneş Tanrısına kurban keserken dizüstü oturarak gösterilmiştir. Yukarı Mısır eyaletini yöneten Kuri'nin iki kızıyla evlidir. Pepi I Merire döneminde ve Arkaik dönemde önem kazanan Tanrıça Basted, Tanrıça Hathor ve Bereket tanrısı olarak da bilinen Nilin koruyucu tanrısı Min'e önem verildi.

2 **Shu:** Nut ve Geb'in babası. Ra ile Hathor'un oğludur. İnsan başlı olarak betimlenerek "güneş ışığının kişileştirilmesinde" tasvir edilir. Rüzgar ve hava tanrısı olarak tapınıldı. Ra'nın kayığında ölünün ruhuyla birlikte gezintiye çıkan bir Tanrı olarak bilindi. Tefnut'un ikiz kardeşi şeklinde tanıtılmaktadır.

İNANCIN SEMBOLLERLE BAĞLANTISI VE KURBANLAR

Semboller, anlamları çözülmemiş olsa bile onların dinsel yolu tanımladıklarına inanılır. Mısır tanrıçalarından Ament, firavunun gözleri arasına üst tarafı oval ve delik olan bir haç uzatmıştır. Bu türden bir heykel Khonsu tapınağındaki kabartmalarda gösterilmiştir. Duvar metinlerinde haç şekilli olan sembol Mısır'da Ankh adıyla kutsallaştırılmıştır. Ankh,[1] günümüzde Hıristiyanların kutsal saydıkları haç'ın Mısır hiyergolif dilindeki adıdır. Bu benzeyişerden yola çıkıldığında Haç sembolünün gelecekteki insan yaşamında milyonlarca yılın simgesi şekline dönüşeceği belirlenecekti. Nitekim de İsa'nın "T" harfı şeklindeki çarmıha gerilerek öldürülmesi Mısır dinsel sembolu olan ankh'ın da dairesel özelliğiden uzaklaşmadan tapınak malzemesi şekline dönüştürülmesi görülecekti. Bu haçın tanrıların ruhsal hazinesinden çıktığını belirten araştırmacılar onu sonsuz olan ruhu temsil ettikleri-

1 Ankh: (Pi-Ankh adında bir firavun'un varlığından da söz edilmektedir). Mısır'da dinsel yaşamda hala sırı çözülmemiş bir simgedir. Betimleme çizimi de büyük "T" harfi şekli üzerine yerleştirilmiş dairesel bir şekille çizilir. Ankh, en yaygın eski Mısır sembollerinden biridir. Bu simgenin sadece varlığı temsil etmediği, yaşamdaki enerjinin gerçekleşmesi ve ilerlemesi biçiminde de değerlendirildiği söylenir. Öldükten sonraki yaşamın enerjisinin devamını sağlayan bir dinsel simge olarak anlatılır. Ankh'ın izole edilmiş sırları hala çözülmediği gibi bazı araştırmacılar bu simge için gökyüzü kayığının çekici kayışı (halatı) olabileceğini ileri sürerler. "kalk ve git" anlamında simgesel bir düğüm, anahtar, bir insan figürü ya da gökyüzünde güneşin yoluna devam etmesini belirleyen bir simge olarak hala tartışılıyor. Simgenin gerçek anlamının da "senin arzuladığın her şey" anlamında da açıklandı. Belge yetersizliği nedeniyle sırları henüz çözülemedi. Ancak Mısırlıların inandıkları bir dinsel simgedir. James Churchward'un araştırmalarında Ankh, Mu kıtasında "T" şeklinde bir sembolle belirtilmiş ve "Tau" şeklinde gösterildiği söylenmektedir. Teu'nun ise "Ta-ha" şekliyle okunduğunu ifade etmektedir. Ta-ha'nın anlamı da " yıldızlardan gelen sular" şeklindeydi. Ejiptologlar, "T"nin üstündeki dairesel şeklin Mısır tanrısı Ra'yı temsil ettiği inancında birleşirler.

ni ifade ederler. Haç şekilleriyle ilgili çoğu eski inisiyelerde farklı şekillerle ruhsal dünya sembolize edilmiştir. Tanrıça Ament'in[1] Ramses II'nin gözleri arasına uzattığı haçın firavunun sırlarının görünmelerine neden olduğu şeklinde betimlenmiştir. Bu dinsel açıklamadaki en belirgin özellik ufukların Horus'u şeklinde belirtilmesiydi. Horus'un firavunun arkasında olduğu güç olarak belirmesiydi. Dahası Osiris'in parçalarını bir araya toplayarak ona can verdikten sonra cinsel ilişkiye girerek Horus'u dünyaya getiren İsis'e inanan Mısırlılar, onu kucağında Horus'u tutarken betimlerler. Mısır inancındaki bu betimleme Hıristiyanlarda Meryem'in kucağında İsa'yı betimlerken gösterilir. Zaten dikkat edilecekse Horus ve İsa (Hıristos) Bu iki sözcüğün oldukça benzer bir harfle başlamasında özellikle Horus'un imgesel tapınımı sonucunda karara varılmış bir etimolok çizgi şeklinde gösterilmiştir. Aynı şekilde bir başka benzer betimleme de Roma'da tanrıça Matuta'nın kucağındaki çocuk betimlemesi devam eder. Bu tablolaraın prototiplerini çoğaltmak zor değil..Çoğu eski uygarlıkların mitlerinde dinsel açıdan öne çıkanların annelerinin kolları arasında resmedildikleri görülmektedir. Ramses II'ye karşı örgütlenen Musa'nın annesinin belli olmaması onu kucağında betimleyen bir kadının olmamasına bağlandı. Çünkü bunların hepsi aynı bölgede kült haline gelmiş olan eski çağ dinlerinin özelliklerini devam ettirmek için uğraşmışlardı. Hz.Muhammed'in bu coğrafik yapıdan uzak oluşu, belki de annesinin kucağında betimlenmemesi buna bağlanır şeklinde düşünceler ortaya atılabilir. Bu açıklamalarla tapınak duvarlarına işlenmiş görüntüler inisiyenin nasıl ve ne şekilde yürütülmesini somut bir şekilde açığa çıkararak inisiyenin de nasıl yapıldığını işaret eder gibiydi. İnisiyenin uygulandığı mahzen şeklindeki odalarda bir tür hipnoz kullanılarak yapılması da dinsel düşüncenin bir parçasıydı. Birey ruh ile beden arasındaki özelliğinin farkına varır diğer dünyanın ışığında gece boyunca devam eden on iki saatın canlandırılışıyla ölümün soğuk nefesiyle karşı-

1 Ament: Mısır Tarıçası olarak bilinir. Yeraltı dünyasının tanrıçası olarak tapınıldı. Horus ve Hathor'un kızıdır. Yeraltı dünyasında ruhları karşılar. Kocasının adı da Aken'di. Amentıt, Amentet adlarıyla da anıldı. Bu tanrıça Ramses II'nin gözleri arasına üstü delikli bir haç koyarak, onun gerçek sırlarının açık görünümüne (vision clairvoyante) olmasını amaçlamıştı. IV. Ramses bu Tanrıçanın etkisinde kalarak onu onurlandırmak için Tanrı Amon'la birlikte oturan dişi bir Tanrıça olarak betimlenmiş bir heykelcik yaptırdı.

laştığı duygusunu yaşar. Mısır'da en büyük özellik kayıp kıta olan Mu ve Atlantis'e özgü olan bu dinsel kültürün ve sembollerinin çıkış noktalarının belirgin olmamasıydı. Her yeni inanç kendisiyle beraber farklı tapınma sembolleri getirmiştir. Ve tapınaksız ibadet sahaları nedense açılmamıştır. Bu sembollere daha sonra tanrılarla yapılan diyaloglar sonucunda kurbanların verilmesi ya da törenlerin yapılması şeklinde ortaya çeşitli davranışlar sergilendi. Tanrılar hoşnut olsun diye büyük katliamlar yaparak insan kurban etme gelenekleri çoğu uygarlıklarda son derece vahşi bir şekilde yapıldığı belgelerle ortaya çıkmıştır. Ancak biraz daha çağı yakalamış dinlerde bu kurban ritüelleri yerine hayvanlara acımasızca saldırılar başlar. Sözde tanrılara kesilecek daha doğrusu kan dökülecek her canlının kutsal tapınaklarda cennete giden yolun aralanması şeklinde değerlendirilecekti. Mayalar, Aztekler ve İnkalarda akılalmaz şekilde insanların kurban olarak verilmesi ve sonradan da onun etinin yenmesi, kanının yemeklere katılıp kullanılması tanrıların afedeceği bir tapınma şekli değildi. Ancak onlara göre tanrılara inanmanın ve onları mutlu etmenin yolunun bu şekildeki törenlerde kesilecek olan kurbanların konumlarına bağlıydı.

Mayalarda kurban töreni

Çoğu dinlerde zorunluymuş gibi kurbanlar yapılıyordu. Bu kurbanların yapılmasını en çok çıkarına düşkün olan rahiplerin yoksul insanları kandırmak ve krallığa doğru saygılı olmalarına davet etmek için tanrısal bir korkunun onların benliklerine işlanmesi şeklinde olmuştur. Yahudi halkını bir arada toplayıp örgütleyen Musa'nın havarileri bir kitabın oluşması için otuzdokuz tane kitap hazırlayarak eski ahit kitabı olarak bilinen Tevrat'ın doğuşuna önayak olmuşlardır. Bu kitapların tümünde kurban konusu teredütsüz bir şekilde işlenmiştir. Tevratı oluşturan kitaplarda kurban ritüelleri ele alınırken kurbanın cinsi, ne şekilde kesileceği yeneceği ya da ciğneneceği ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır. Musa'nın kurbanlık ritüelleri ile ilgili çok daha eski uygarlıklara gidildiğinde onların da el yapısı olan tanrılarına aynı şekilde kurban kestikleri kanıtlanmıştır. İslam dini inancında da kurbanlık hayvanın özellikleri gösterilmektedir. O halde kurbanların yapılması tanrısal bir emir olmaktan çıkmış bireyin kendi insiyatifine gore kurumlaşmıştır. Eski Ahit kitabında evrenin nasıl yaratıldığı şu cümlelerle tamamlanır."...*Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı. Yer ıssız ve boştu; ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı; ve Allahın ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu. Ve Allah dedi: Işık olsun; ve ışık oldu. Ve Allah ışığın iyi olduğunu gördü; ve Allah ışığı karanlıktan ayırdı. Ve Allah ışığa Gündüz, ve karanlığa*

Gece, dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu, bir gün: Ve Allah dedi: Suların ortasında kubbe olsun, ve suları sulardan ayırsın, Ve Allah kubbeyı yaptı, ve kubbe altında olan suları, kubbe üstünde olan sulardan ayırdı; ve böyle oldu. Ve Allah kubbeye gök, dedi. ve akşam oldu ve sabah oldu, ikinci gün. ve Allah dedi: Gök altındaki sular bir yere biriksin, ve kuru toprak görünsün; ve böyle oldu. ve Allah kuru toprağa Yer, dedi. ve suların birikintisine denizler, dedi; ve Allah iyi olduğunu gördü. Ve Allah dedi: yer ot, tohum veren sebze, ve yer üzerinde tohumu kendisinde olup cinslerine göre meyve veren ağaçlar hasıl etsin; ve böyle oldu. ve yer ot, cinslerine göre tohum veren sebze, ve tohumu kendisinde olup cinslerine göre meyve veren ağaçlar çıkardı; ve Allah iyi olduğunu gördü. Ve akşam oldu ve sabah oldu, üçüncü gün. Ve Allah dedi: gündüzü geceden ayırmak için gök kubbesinde ışıklar olsun; ve alametler için, ve vakitler için, ve günler ve seneler için olsunlar; ve yer üzerine ışık vermek için gökkubesinde ışıklar olarak bulunsunlar; ve böyle oldu. Ve Allah, daha büyük olan ışık gündüze hükmetmek için, ve küçüğünü geceye hükmetmek için, iki büyük ışık yaptı, yıldızları da yaptı. Ve yer üzerine ışık vermek, ve gündüze ve geceye hükmetmek, ve ışığı karanlıktan ayırmak için, Allah onları göklerin kubbesine koydu; ve Allah iyi olduğunu gördü. Ve akşam oldu ve sabah oldu, dördüncü gün. Ve Allah dedi: Sular canlı mahlukların sürüleriyle kaynaşsın, ve yerin üstünde, gökler kubbesinin yüzünde kuşlar uçsunlar. Ve Allah büyük deniz canavarlarını, ve suların kendileriyle kaynaştığı cinslerine göre hareket eden her canlı mahluku, ve cinsine göre her kanatlı kuşu yarattı; ve Allah iyi olduğunu gördü. Ve Allah: semereli olun, ve çoğalın, ve denizlerde suları doldurun, ve karada kuşlar çoğalsın, diyerek onları mübarek kıldı. Ve akşam oldu ve sabah oldu, beşinci gün. Ve Allah dedi: Yer, cinslerine göre canlı mahlukları, sığırları, ve sürünen şeyleri, ve cinslerine göre yerin hayvanlarını çıkarsın; ve böyle oldu. Ve Allah yerin hayvanlarını cinslerine göre, ve sığırları cinslerine göre, ve toprakta sürünen her şeyi cinsine göre yaptı; ve Allah iyi olduğunu gördü. Ve Allah dedi: suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım; ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına, ve sığırlara ve bütün yeryüzüne ve yerde sürünen her şeye hakim olsun. Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak

yarattı..."[1] Buna benzer yaratılış ritüelleri Mısır'ın dinsel kültünde de Mezopotamya bölgesinde de Güney ve Orta Amerika uygarlıklarında da farklı şekillerde ele alınmış ve evrenin yaratılışı hikaye edilmiştir. Kurban geleneklerinin mitolojik öykülerden de edinilen bilgiler doğrultusunda tanrıların kendi istekleri olduğu ortaya konulmuştur. Bunun en iyi örneği Adem ile Hava'nın ilk doğan ve ikinci doğan çocuklarının kurbanlığın fazlalığı yüzünden birisinin ölümüyle sonuçlanan olaydır. Kabil(Kain) Adem'in birinci oğludur; ikinci oğlu ise Habil'dir. Olay günü Habil'in kurbanlıklarını beğenen tanrının davranışlarına bağlanarak kıskanan Kabil kardeşini öldürür. Bu nedenle Musa ile diyaloğa giren tanrı "*...Bütün ilk doğanlar benimdir; ve inekten ve koyundan, bütün hayvanlarının ilk doğan erkeklerin hepsi benimdir. Ve eşeğin ilk doğanı için bir kuzu fidye vereceksin; ve eğer fidye vermeyeceksen, o zaman onun boynunu kıracaksın. Oğullarının bütün ilk doğanları için fidye vereceksin. Ve kimse önümde eli boş görünmeyecek ...*" şeklinde bilgi verir ![2] Eski çağlarda devam eden kurban yakma geleneği Tevrat'ta da karşımıza çıkar. Nuh tufanından kurtulan Nuh'un tanrılarına şükretmesi için yaktığı kurban kokusunu tanrının beğenisine sunar. Bu aynı zamanda Güney ve orta Amerika uygarlıklarında da vardı. Yakılan kurbanın dumanı ruh olarak tanrıların yüce katına çıkardı. İslam dinindeki kurban olayı da sözde tanrının İbrahimi denemesi olan İshak ya da İsmail adlı oğlunun kurbanına bağlanır. Bunların bir başka versiyonu İncil'de göze çarpar...İsa tanrılara olan saygının ya da günahlardan arınmada kurban ya da kurban kanının akıtılması şeklinde bir çözüm olmadığını açıklar. Öğrencileriyle yediği akşam yemeği"fısıh"nde beyaz ekmek ve kırmızı şarap onlar için bir anlamda tanrı sunusu olarak düşünülmüştür. Yakın dinlerin insanlara ne tür yaşam garantısı verdiğini de tartışmak gerekir. Sonuçta günümüz dinlerinde Bertrand Russell'in "Din ile Bilim" adlı eserinde"...*Çağımızda koyu dinciler kimi saçma sorunların ciddi tartışmalarını şaka diye geçiştirirken, bir yandan da o sorunların bağlı bulundukları dogmalara dört elle sarılmakla, kafaca güçsüzlüklerini koyuyorlar ortaya. Ölülerin yakılmasına karşı duran inancın, dogmalardan çıkmış olduğu açık bir*

1 Tevrat Babl-1/2/3/4/5/6/7/8/9/10/11/12/13/14/15/16/17/18/19/20/21/22/23/24/25/26 /27)

2 Tevrat -Çıkış kitabında 34-19-20.

gerçektir..."şeklindeki düşüncelerini örnek yerine kullanmayı uygun görerek yolumuza devam etmemizin daha aydınlık olacağını düşünmekyeyim.

İnsan kurban edilme düşüncesi Mayalar (Özellikle Toltekler) ve İnkalarda olduğu gibi Azteklerde de yaygın bir durumdaydı. Aztek tanrıları belirli takvim dönemlerinde kendilerine insan kurban edilmesini istemişlerdi. Kadınlar bazen boğularak kurban edilirdi. Yağmur tanrısı için çocukların toplu olarak kurban edildiği belgelenmiştir. Hatta geleneksel törenlerinde bir ailede ilk doğan çocuk ya da onun yerine esirler arasında bir çocuk tanrılara kurban olarak verilirdi. Öldürülme sırasında çocuklar ağlarsa bu onlar için bereketli bir yağmur yılı olacağı inancıydı. Tarihçiler tarafından her ne kadar bir vahşet olarak bilinen Azteklerdeki kurban törenlerinin yapılış amaçları; refahı sağlamaya, toprağın bolluk ve bereket içinde olmasını amaçlardı. Tolteklere nazaran Aztekler kurbanlarını genellikle savaş tutsakları arasında seçerlerdi. Onlara kurban edileceği güne kadar iyi hizmet ederlerdi. Kurban edileceği gün ya ölüme sürüklenir ya da oklanarak öldürülürdü. Çoğu tutsak da kalbi çıkarılarak kurban ediliyordu. Bu tören dört rahip tarafından düzenlenirdi. Ancak yapılan araştırmalarda gün yüzüne çıkmış bilgilerin bize verilenin daha ötesinde yer alır. Aztekler her yirmi günde bir tanrılarına kurbanlar verirlerdi. Kurbanı bir obsidyen taşı (volkan camı) ile önce canlıyken kalbini çıkarır sonra cesedi parçalayarak afiyetle yerlerdi. Kurbanın kalbini de ağzı açık olan tanrısal bir heykelin ağzında tutarlardı. Bu uygulamayı tanrı Huitzilopochtli ve Vitzilipaslı'nın onuruna yaparlar ve kurban kanını da ekmeğin içine katarak yerlerdi. Yapılan araştırmalarda 1486 yılında Aztekli rahiplerin bir tapınağın temel atma törenleri sırasında 7000 kişiyi kurban ettikleri anlatılır. Bu kadar çok kurban karşısında bazen rahiplerin heyecana kapılıp, göğüslerini parçaladıkları ve bazılarının da kendilerini kurban ettikleri anlatılır. (Aynı durum bu gün Şiiler arasında uygulanmaktadır. Tanrısal tapınma ve liderlerine gösterdikleri sevgiyle vücudunu parçalayanlar çoğunluktadırlar.) Dört yardımcı rahip tutsağı sıkıca sunakta tutar ve başrahip bıçağıyla tutsağın kalbini yerinden çıkarıp güneşe doğru uzatırdı. Kalp özel bir tepsiye konulduktan sonra ceset parçalanarak yenirdi. (Bazı kaynaklarda cesedin tapınak duvarlarından aşağıya atıldığı da yazılır). Araştırmalarda Tenochtitlan'da

büyük piramidin açılış töreninde dağ köylerinde yaşayan yirmibin "Mikstek"li kurban edilmiştir. Genellikle erkekler kurban edilirdi. Kurban edilecek erkek kurban edilmeden önce dört kadınla evlendirilirdi. (İslam dininde bir erkeğin dört kadınla evlenme geleneğine uyan bir örtüşme şeklinde düşünülmelidir!) Kurban edileceği gün ise eşyalarıyla birlikte sunağa doğru yol alırdı. Azteklerde kurban edilecek olan çocuklar kurban edilmeden önce dört defa halka gösterilirdi. Birinci gösterimde kırmızı renkli süsler içinde; ikinci gösterimde beyaz, üçüncü gösterimde yine kırmızı ve dördüncü gösterimde de beyaz renkli elbiseler giydirilirdi. Cortez İspanyolların saldırıları sırasında Teocallı kurban sunağında 136 bin kurukafayla karşılaşınca şaşırmıştı. Daha sonra yapılan araştırmalarda bu kurukafaların kurban edilen insanlara ait olduğu belgelendi.

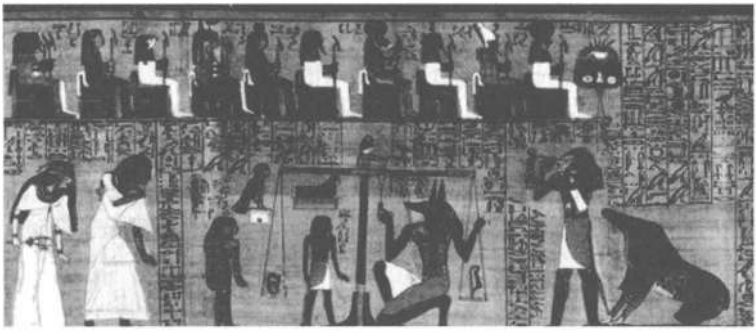
TANRISAL GÜÇ VE İLAHİLER

H.G.Wells Yaşam gücü tanrı değildir adlı makalesinde "*...Evrenin kavranabilir ortamı kendini modern akla sunar. o, iyiyle kötünün, sevgiyle nefretin bütünüyle dışındadır. O, sevgi ve iyilik olan Tanrının dışındadır. Bu gizli varlıktan gelen, tümüyle anlaşılmaz bir biçimde ondan çıkan bir başka alt varlık da, madde aracılığıyla varolan ve sürekli değişen maddesel biçimlere bürünen bir itki, dünyamızın yapıcısı, yaşam olma iradesidir...*" şeklinde değinmeler yapar. Bu ifadeler günümüz kültürel toplumlara yetersiz görünmediği gibi bizim hala kültürel gelişmenin olmadığını savunduğumuz geçmiş uygarlıklardaki insanlar tanrısal gücün çeşitli cisimlerle ortaya çıkıp yol gösterdiği ele alınmıştır. Kuşkusuz o dönemin insanlarına yol gösteren bir rehber vardı. Bu rehber nedense iz bırakmadan ortadan kayolmuştur. Çağlar boyu insanların görünmez bir ilahi gücün peşinden koşmalarıyla oldukça ezoterik dular ve ilahilerin yaratılmasıyla güçlenmiştir. Mısır firavunu Amenemhat'ın mezarında bulunan ve Jean Capart tarafından çevirisi yapılan bir tabletteki metinde; "*... Heykellerin mihraplarında ebediyen kalsın...Bedenin Nekropol'deki mezarında sabit dursun..Batı güzelliklerinle sevinsin..Batı dağından arzunca çıkıp girebilesin, önünde öbür dünya kapılarının ardına kadar açıldığını göresin..Dağda yükseldiği zaman Ra'ya tapabilesin... Etrafı ebedi bahçelerle çevrili gök havuzunun kıyılarında her zaman gezebilesin...*" bir ifade yer almıştı. Arkeologlar bu ifadeyi hiyeroglif yazılarıyla kralın mezarında bulunmasının nedeni kötü güçlerden korunması şeklinde değerlendirmişlerdi. Bu tür batıl düşüncelerin tüm uygarlıklarda var olduğu gibi günümüzde de yaygın bir şekilde biliniyor. İsa'nın ortaya çıkmasından sonra Mısır'daki Hıristiyanlar İsa'nın kişiliğinde Osiris'e benzer yönlerini buldular. Bilindiği gibi İsis, Osiris'in eşiydi. Horus'u kucağında emziren İsis'in tasvirlerini ve heykellerini Meryem ile kucağındaki İsa'nın benzeri olarak algılayıp, kutsal gördüler. Özellikle Heredotos, Euclides, Pisagor, Eflatun gibi şahsiyetler Osiris kültünün yaygınlaştığı Amon üniversitesinde

(Amon tapınağı) eğitim gören felsefeciler olduğu gibi İsa da bu tapınakta eğitim görenler arasında gösterilmekte ve bu nedenle onu Osiris'in oğlu Horusla özdeşleştirmektedirler.

Teb kentindeki Amon tapınağında İsis ve kızkardeşi Nephthys için rahibelerin seslendirdikleri ilahilere benzer dular günümüzde tapınaklarda, kiliseler ve camilerde seslendirilmektedirler. Amon-ra tapınağının rahibeleri ["*...Selam sana alt dünyanın rabbı, sen onun (Dünya'nın) içindekilerin boğası, sen Ra-Harmachis'in görüntüsü, sen güzel bebek, bize barış getir. Sen felaketleri defettin, fenalıkları püskürttün: Rab, bize barış getir; ey Un-Nefer, yiyeceklerin rabbi, sen baş olan, sen azameti ürkütücü olan, sen Tanrı, tanrıların başkanı, sen taşıp toprağı kapladığın zaman ondan türlü şeyler hasıl olur. Sen tanrılardan daha naziksin. Seni bedeninin emanasyonları ölüleri diriltir ve canlıları yaşatır, ey sen rızıkların rabbi, yeşil bitkilerin prensi, sen ayet asası, tanrılara sunulan armağanların ve kutsanan ölülere sunulan cenaze yemeklerinin vericisi. Senin ruhun Ra'nın arkasından uçar, sen şafakta ışırsın; akşamüstü batarsın, sen hergün doğarsın; sen Atmu'nun sol elinde daima doğacaksın. Sen şanı büyük olansın. Ra'nın vekilisin; Tanrılar topluluğu senin yüzüne dua ederek sana gelirler, yüzünün ateşi düşmanlarının üzerine gelir. Sen her gün kemiklerini topladığın ve bedenini tam yaptığın zaman bizler seviniriz. Anubis sana gelir iki kızkardeş (İsis ve Nephtyhis) sana gelir. Senin için güzel şeyler elde etmişlerdir, senin kol ve bacaklarını senin için toplarlar ve bedeninin parçalanmış uzuvlarını bir araya getirmeye çalışırlar. Sen onların (uzuvların) üzerine bulaşmış pislikleri bizim saçlarımızla sil ve bize üzülmene yol açan şeyleri unutmuş olarak gel. Bize 'yeryüzünün prensi' niteliğinde gel, korkularını bir kenara at ve bizimle huzur içinde ol, ya rab. Sen dünyanın veliahtı ve tek Tanrı ve tanrıların tasarımlarının tamamlayıcısı ilan edileceksin. Bütün tanrılar sana niyaz ederler, bu yüzden lütfen mabedine gel ve korkma. ey rab (Yani Osiris) sen İsis ve Nephthys'in sevgilisisin; ebediyen yerinde istirahat edesin..* (E.A.Awallis Budge-nesi-amsu Hieratik Papirüsü–Archeologia, cilt LII)..."] Şeklinde yakarmalar yapmışlardı. Mısır'da belki de gözden kaçan yüzlerce ilahiden söz etmek mümkündür. Hatta Sümerlerin dinsel anlayışına bakıldığında bu ilahilere benzer ilahiler inanlar arasında tapınaklarda seslendirilirlerdi. M.Ö.1370 tarihlerinde Mısır'da hüküm sürmüş Seti I'in mezar duvarında da bir metin yer almaktadır. İlahi şeklinde yazılan bu metin *"...Övgü sanadır, ey Ra, sen yüce kudret, sent Ament bölgesine girensin, şahit olun;*

işte (senin) bedenin Temu'dur...Övgü sanadır, ey Ra, sen yüce kudret, sen Anubis'in gizli yerine girensin, işte (senin) bedenin Khepera'dir...Övgü sanadır, ey Ra, sen yüce kudret, hayat süresi görünmeyen formlardan daha fazla olansın , işte (senin) bedenin Shu'dur.../Övgü sanadır, ey Ra, sen yüce kudret, işte (senin) bedenin Tefnuttur...." şeklindedir. Seb, Nut, İsis, Neftis (Nephthys), Horus ve Nu adları kullanılarak bu ilahi devam eder. Aynı şekilde bir başka hanedan dönemindeki kral mezarında da benzer bir ilahi yer almıştır. Bu ilahi XI hanedan (M.Ö.2500 civarı) yazıldığı ifade edilmiştir. *"...Mahkemede duruşimayı yapan rablerin (kelimesi kelimesine verildiğinde 'şeylerin rableri'["Lords of things"]) huzurunda iken önüme bana karşı hi bir şey çıkarılmasın; hakkımda ve yaptıklarım için 'o doğruluğun ve gerçeğin karşıtı(yalan, iki yüzlü) işler yaptı denilmesin'Ulu Tanrının, Amentet'in Rabbinin huzurndayken aleyhimde hiçbir şey olmasın...*" Bu ilahilerin kaynak noktaları araştırmalar yapıldıkça ortaya çıkacağına kuşkusuz bakmaktayım. Bakın Mısırlılar Ra ve Osiris'e de ilahier yaparlardı. Ortak bir ilahi de "*..Güçlerin efendisidir o. anası bilmez adını, Unas'ın görkemi göktedir. gücü ise ufukta, Unas göğün boğasıdır. Göğün sakinleri hizmet ederler Unas'a...*" şeklinde bir ifadeyle yazılmıştır. Mısır Firavunu Unas Mısır'daki etkinliğini Fenike limanlarında da göstererek bölgeyi egemenliği altına aldı. Byblos'taki tapınağında Horus'un İsis'in kucağında ve İsa'nın da Meryem'in kucağındaki betimlemeye benzer bir şekilde o da bir kadının kucağında benzer bir biçimde canlandırılır. Bu kadının tanrıça Hathor olabileceği sanılmaktadır. Ancak araştırmacıklar özellikle Hristiyan dinindeki Meryem'in sembolunu deforme edilmesin diye bu kadına da "Byblos kadını"adını verdiler.

Tapınak duvarında bir yargılama sahnesi

TUFANLARIN YARATTIĞI GERGİNLİK

Neredeyse bütün eski uygarlıklarda bir tufan öyküsü vardır. Hatta tufan tek tanrılı bütün dinlerin vazgeçemediği bir öyküye dönüşmüştür. Tufan'ın M.Ö.4250 tarihlerinde olduğu söylenir. Sümerlerden başlayan yakın komşuları olan Asurlar, Hititler, Mezopotamya'nın diğer küçük krallıklarında, Çin'de, Tibette ve uzak ülkeler olan Mayalar, Aztekler, İnkalarda ve özellikle Mısır'da inanılmaz ama bir birine benzer tufan olayları mitolojik öyküler şeklinde anlatılmıştır. Perulu yerliler tufana Sözcük anlamı da "dünyayı saran su" anlamında tanımlanan "Paçhacuti"[1] adını vermişlerdi. Pachacuti aynı zamanda bir İnka şefinin de adıdır. Onların halk dilindeki anlatımlarında tufanın 60 gün ve 60 gece devam ettiği anlatılır. "Bütün insanlar yok oldular. Kalanlar da taşa dönüştüler" şeklinde öyküler hala anlatılıyor. Bu öyküleri yazan Kızılderililer daha sonra İspanyolların asimilasyonlarıyla tarihten silindiler.

Eski uygarlıklarda anlatılan tufan hikayeleri başta Tevrat olmak üzere yakın tarihli dinlere de sıçramıştır. İngiliz araştırmacı Leonard Woolley'in Ur kentinde yaptığı kazılarda Gılgamış destanındaki tufanı belirleyecek kanıtlar ve katmanlar bulmuştu. Georghe Smith'in tercümesiyle Gılgamiş destanındaki Tufan, Tevratta belirtilen tufanın aynısıydı. Bu destanda Utnapiştim (Ziusudra'nın Ak-

1 **Pachacuti:** Peruların tufana verdikleri ad. Sözcük anlamı da "dünyayı saran su" anlamında tanımlandı. Onların halk dilindeki anlatımlarında tufanın 60 gün ve 60 gece devam ettiği belirtiliyor. Öyküde geçen anlatımlarla bütün insanların yok olduğu, kalanların da taşa dönüştüğü dramatik bir tarzda ele alındığı aynı zamanda edebiyatın da varlığını göstermektedir. Zaten tufan ile ilgili yapılan araştırmalar sonucu 100'ü aşkın öykü bulunmaktadır. Sümerlerden Babil'e ve oradan da yeryüzünün çoğu mitolojilerine konu olarak karşımıza çıkıyor. Eski Ahit kitabında belirtilen tufan olayı Sümerlerin başından geçen tufan olayının aynısıdır. Oradan da diğer tek tanrılı dinlere geçen tufan öyküleri diller nedeniyle aşınmış ve anlamları da zaman içinde çeşitli kaymalarla değiştirilmiştir.

kadca söyleniş biçimidir)"*...Bora tanrısının getirdiği yaman fırtına, yerden ta göklere fışkırıyordu, aydınlığı her yerde ezmişti karanlık, toprak baştanbaşa sular altında kaldı, Bütün bir gün azgın esti bora, yükseldi yükseldi ve dağları aştı, Kardeş, düşünmez oldu kardeşi, Gök merhametini esirgedi insanlardan, Tanrılar bile korkmuştu boradan selden, kaçışıp cennetin en yüksek katına sığındılar, Köpekler gibi sindiler cennet duvarının dibine, Aşk tanrıçası İştar, doğum ağrısı, çekiyormuş gibi kıvrandı, Tanrıların eşleri ağlayıp indiler, eski dünya balçık oldu, ne yazık, Tanrılar meclisinde nasıl da onayladık, Kendi insanlarımızın yok edilmesini, yarattıklarımız nerede şimdi, Balık sürüleri gibi, denizi doldurmuşlar, Daha aşağıdaki tanrılar da başlarını, önlerine eğip ağladılar hüngür hüngür...*" şeklinde tufan olayını anlatır. Hatta 1914 yılında Amerikalı araştırmacı bilgin Arno Poebel, çözdüğü Sümer tabletlerindeki çevirilerde Tufan destanını çok daha net bir şekilde şiirleştirilmiş olarak yayımladı. Arno Poebel'in çevirisindeki tufan ile ilgili metin de "*...Tüm rüzgarlar olağanüstü bir güçte vuruyordu, birleşip Aynı anda da sel aşıyordu tapınakların üzerinden, Yedigün ve yedi gece geçti aradan su altındaydı bütün ülke ve görkemli gemiyi, yüksek suların üzerinde Sel çalkıyordu durmadan, Yere ve göğe ışık saçan Utu, birkaç adım attı. Ziusudra görkemli geminin bir lombozunu açtı. Kahraman Utu ışınlarını saçıyordu geminin içine, Kral Ziusudra, Utu'nun önünde yere çaldı gövdesini, Ve bir öküz kesti, kurban etti kınalı bir koçla..*" Bir dönem Mısır'da tartışmalara konu olan ve firavunların saltanatına karşı koyduğu dönemlerden sonra Musa'nın birinci kıtabında tufan ile ilgili anlatılanlar şöyle "*....Ve yer üzerinde kırk gün tufan oldu ve sular çoğalıp gemiyi kaldırdılar ve yerden kalktı. Ve sular yükseldiler ve yeryüzünde ziyadesiyle çoğaldılar ve gemi suların yüzü üzerinde yürüdü. Ve yer üzerinde sular pek çok yükseldiler ve bütün gökler altında olan bütün yüksek dağlar örtüldüler. Sular on beş arşın daha yükseldiler ve dağlar örtüldüler. Ve yer üzerinde hareket eden bütün beden sahipleri, gerek kuşlar, gerek sığırlar ve hayvanlar ve yer üzerinde her sürünen ve her adam öldü: bütün burada olanlardan, burunlarında hayat ruhunun nefesi onların hepsi öldüler. Ve adamdan sığırlara kadar, sürüsüne kadar, yeryüzü üzerinde yaşayan her şey silindi; ve yeryüzünden silindiler ve yalnız nuh (utnapiştim[Ziusudra]) ve kendisiyle beraber gemide olanlar kaldılar. Ve yüzelli gün sular yer üzerinde yükseldiler...*"şeklinde ifede eder.

İlginçtir ki Utnapiştim (Ur-napişti)'nin tufan ile ilgili hazırlıkları da tabletlerde şu şekilde yer aldı *"...Neyim varsa yanıma aldım, hayatımın bütün ürünlerini, gemiye yükledim; ailemi ve bütün hısımlarımı, tarladaki hayvanları, otlaktaki hayvanları ve usta işçileri hep gemiye yükledim. Gemiye bindim ve kapıyı kapadım.. Sabah ortalık aydınlanırken, uzakta ufukta siyah bir bulut kümelendi. Gün aydınlığı birden bire geceye döndü. Kardeş kardeşi göremez oldu, Gök halkı artık birbirlerini tanıyamıyorlardı..Tanrılar, tufandan korku içindeydiler, Kaçtılar ve ta Anu'nun göğüne sığındılar, Tanrılar, köpekler gibi duvar dibine büzüldüler ve kımıldamadılar..Altı gün ve altı gece, fırtına ve yağmur arttı, kasırga memlekette azdıkça azdı. Yedinci gün başlarken fırtına kesildi. Bir savaş ordusu gibi yıkıp parçalayan sular yatıştı; Dalgalar hafifledi, rüzgar düştü ve su artık yükselmedi. Suya baktım, gürlemesi susmuştu. Damların üzerine kadar varıyordu çamur! Denizin ufuklarında kara aradım, Uzakta, ta uzakta bir ada göründü. Gemi Nissir dağına vardı, Nissir dağına saplandı ve çapa atmış gibi kaldı. Yedinci gün doğduğu zaman, Bir güvercin yolladım, onu salıverdim. Uçtu gitti ve yine geri döndü benim güvercinim. Konacak yer bulamadı, onun için geri döndü. Bir kırlangıç yolladım, uçurdum onu, Uçtu gitti ve yine döndü benim kırlangıcım, Konacak yer bulamadığı için geri döndü. Bir karga yolladım, uçurdum onu, Uçtu gitti karga, su yüzünün alçaldığını gördü; yedi, uçtu, durdu, gakladı ve geri dönmedi...."* Şeklindedir.

Burada anlaşılması gereken bir şey var, o da tufanın dramatizeli olarak anlatılması, duygusal olan insanın çok daha çabuk etkilenerek bazı düşünceler karşısında teslim olmasını gündeme taşır. Hatta Utnapiştim'in tufan mitolojisinde geçen altıncı gün ve yedinci gün Tevrat'ın yaratılış destanındaki tanrının çalışma sürelerini ve yedinci günde ise dinlenme süresine eş değerde görülüyor. Tevrat'taki açıklamalara göre Nuh'un gemisi Ağrı dağındadır. Yani tufan olmuş sular çekildikten sonra Nuh ve ileri derecedeki akrabaları bu dağda gemileriyle beraber sular çekilince kaldıkları ifade edilir. Tufan öyküsünün Sumerlerde tanrı Enki ile bağlantılı bir öyküden kaynaklandığı belirtilir. Kurnaz tanrı olarak tarihte adından sözettiren Enki'nin Nuh'u uyardığı şeklinde ifadelerle Nuh'un bir gemi yaparak tufandan nasıl kurtulduğu anlatılır. M.Ö.300 Barosso adlı Babilli bir rahip bir sel felaketinden sözetmiş; Babil'in kralı Xısuthros'a tufan olabilecek şeklinde bir kehanette bulununca kendilerini kurtaracak bir gemi fikri ortaya atılmıştı. Xısuthros, yaptıracağı gemiye hayvanlarını ve

yakınlarını alacaktı. Tufan olmuş gemi sular üzerinde bilinmeyene doğru yol almışlar, hava koşulları değiştikten sonra kral kuşları salıvermiş..Sonuçta bir kara parçası bulunur, gemi orada konakladıktan sonra kral ortadan kaybolur. Sümerlerde ve Asurlarda ise, tufanın kahramanı Ziusudra[1] ya da Ut-napişhtim olarak geçer.[2] İki farklı şe-

1 **Ziusudra:** (Akadça adı At-rakhasis. Asur mitoloji-sinde Utnapiştim, Sami di-linde de Ziusudra olarak ifade edilmiştir. Sümerler Sami dilinde kullanılan Zi-u-sudra adını benimse-mişlerdi.) Ziusudra adı bazı kaynaklarda "Zi-ud-sudda" şeklinde yazıl-mıştır. (Araştırmacılar Zı-ud-sudda sözcüğünün açılımını da: Zi: "yaşam, can, ruh", Ud: "zaman" ve Sudda: "uzun" anlamında tanımlamışlardır.) Yaratılışta adı geçen beş kentten biri olan Şuruppak'ın kralıdır. Sümerlerde tufan kahramanı olarak günümüz tarihinde yer aldı. Bilge tanrı Enki mert ve dürüst olan Utnapiştim'e bir gemi yaparak güvenenleri gemiye doldurup bölgeden ayrılması fikrini olabilecek tufandan dolayı uyarıda bulunur. Utnapiştim, Enki'nin bu önerisini dinleyerek bir gemi yaptırır ve her canlının erkek ve dişilerini kurtarır. Ozanlar bunu daha sonra şiirleştirirler. "...Tüm rüzgarlar olağanüstü güçte vuruyordu birleşip/ aynı anda da sel aşıyordu tapınakların üzerinden/ yedi gün ve yedi gece geçti aradan/ Su altındaydı bütün ülke/ ve görkemli sandalı yüksek suların üzerinde sel çalkalıyordu kesintisiz/ yere ve göğe ışık saçan Utu, birkaç adım attı/ Ziusudra görkemli sandalın bir lombozunu açtı/ kahraman utu ışınlarını saçıyordu sandalın içine/ Kral Ziusudra/ Utunun önünde yere attı kendini/ ve bir öküz kesti, kurban etti kınalı bir koçla. . [şiirin ozanının kim olduğu bulunamadı]..." şeklinde ifadelerle tufan anlatılmıştı. Arkeologlar tarafından bulunan bir tablet parçasındaki dizeler yazıtbilimcileri hayrete düşürmüştü. Bu tablet, Arno Poebel tarafından kopyalanıp, tercüme edilince Sümerlerde olan bir tufan öyküsünü gözler önüne sermişti. Bu Nuh (Utnapiştim) tufanıydı. Metnin içinde Enki'nin **Ziusudra'ya bir gemi yapmasını ve inananları o gemiye alıp tufanda kurtulmalarını emreder.**

2 **Utnapiştim:** (Bazı kaynaklarda Ur-napişti ya da uatanapiştim olarak yazıldığı görülür.) Yaratılışta adı geçen beş kentten biri olan Şuruppak'ın kralıdır. Ziusudra'nın Sami dilindeki adıdır. Asur ve Babil'de de Utnapiştim olarak kullanılmıştır. Sümerlerde tufan kahramanı. Bilge tanrı Enki mert ve dürüst olan Utnapiştim'e bir gemi yaparak güvenenleri gemiye doldurup bölgeden ayrılması fikrini olabilecek tufandan dolayı uyarır. Utnapiştim tanrı Enki'nin bu önerisini dinleyerek bir gemi yaptırır ve her canlının erkek ve dişilerini kurtarır. Ozanlar bunu daha sonra şiirleştirirler. "...Tüm rüzgarlar olağanüstü güçte vuruyordu birleşip/ aynı anda da sel aşıyordu tapınakların üzerinden/ yedi gün ve yedi gece geçti aradan/ Su altındaydı bütün ülke/ ve görkemli sandalı yüksek suların üzerinde sel çalkalıyordu kesintisiz/ yere ve göğe ışık saçan Utu, birkaç adım attı/ Ziusudra görkemli sandalın bir lombozunu açtı/ kahraman utu ışınlarını saçıyordu sandalın içine/ Kral Ziusudra/ Utu'nun önünde yere attı kendini/ ve bir öküz kesti, kurban etti kınalı bir koçla. . [şiirin ozanının kim olduğu bulunamadı]..." şeklinde ifadelerle tufan anlatılmıştı. Arkeologlar tarafından bulunan bir tablet parçasındaki dizeler yazıtbilimcileri hayrete düşürmüştü. Bu tablet Arno Poebel tarafından kopyalanıp, tercüme edilince Sümerlerde olan bir tufan öyküsünü gözler önüne sermişti. Bu Nuh tufanıydı. Metnin içinde Enki'nin Ziusudra'ya bir gemi yapmasını ve inananları o gemiye alıp, tufanda kurtulmalarını emreder.

kilde yazılan bu tufan hikayesi ise: Ut-naipişhtim fırat kenarında Surupuk'da yaşıyordu. Tanrılar ona büyük felaketin olacağını ve büyük yağmurlardan dolayı sellerin olacağını ihtarını yaparlar. Tanrıların söylediklerine uyarak bir gemi yaptırdı, bütün servetini hayvanlarını ve yakınlarını gemiye aldıktan bir hafta sonra büyük seller oldu. Sular çekildikten sonra gemi "Nisir"dağına oturdu. Bu hikayelerden Ut-naipiştim'in öyküsü doğrulandı. Sir.Leonard Woolley kazılar sırasında yerin 2.5 metre altında temiz toprak tabakası buldu. Bu toprağın hemen üstünde de Sümerlerin uygarlığı vardı. Çamurlar arasında başka uygarlıklara ait belgeler bulundu. Güney Amerika'daki And dağlarında Maya, Aztek ve İnkalarda da eski dünya hikayelerinde sel felaketlerinden söz edilir. Maya tanrısı Tezcatlıpoca[1] dünyayı felaketlere uğratacak bir sel (tufanın) olacağından söz eder. Bu durumu sadece Tezpi[2] adınaki kişiyi uyarmakla yetinir. Tezpi de bu tanrının anlattıklarını mantıklı bularak bir gemi yaptırır karısı çocukları ve

1 **Tezcatlipoca:** (Puslu ayna-obsidyen ayna şeklinde de tanımlanmıştır.) İ .S.434-829 tarihleri arasında tapınılan Maya Tanrısı. "Karanlık tanrısı" şeklinde betimlenerek tapınıldı. Yedi Tanrı düşüncesinde tek ayaklı Hunraka'nın benzeri olduğu söylenir. Tolteklerin önemli Tanrılarından biridir. Savaş Tanrısı ve genç savaşçıların temsilcisi olan bir Tanrı şeklinde saygı gördü. Panteonun ana Tanrısı olarak bilinir. Kendisinde güneşin özellikleri bulunur şeklinde tanımlamalar getirildi. Tek ayaklı ve güçlü bir Tanrı şeklinde adından söz edilir. Bir ayağı da yılan şeklinde betimlenir. Diğer betimleme şekli de Tehuantepec kıstağı halkının taptığı dağ ve mağara Tanrısı olan Tepeyollotli'ydi. Xochiquetzal adlı tanrının dört çocuğundan en büyüğü. Doğuştan rengi kımızı olduğu için adına Kırmızı Tezcatlıpoca da denildi. ("derisi yüzülmüş tanrı") anlamına gelen Xipe Totec olarak da bilinir. Quetzalcoatl tanrısının en büyük ve güçlü bir rakibi olarak tapınıldı. Tolteklerin önemli Tanrılarından biridir. Tezcatlipoca Trecena'nın onuncu gününü ve Uinal'ın da onüç ile onbeşinci günlerinin kralıdır. Yirmi günlük evrenin "Acatl ve Cauhtli" adlı günleri temsil eder. Acatl adlı gün için betimlenen hayvansal varlık Jaguar, Cuauhtli adli gün için betimlenen hayvansal varlık Quetzal kuşuydu. Toltek kabilelerinden Uexotzinco ve Tlaxcala yerlileri, Camaxtli adını verdiler. Tezcatlipoca tapınıldığı sürece çeşitli adlarla anılmıştır. Bunlar sözcük anlamları "kendini yapan" Moyocani, "kul olduğumuz" Titlacauan, "Düşman" Yaotl, "yakınların ve yükseklerin efendisi" Ipalnemoani, "gece, rüzgar" Tloque Nahuaque, şeklinde betimlenerek tapınılmıştı.

2 **Tezpi:** Maya tanrısı Tezcatlıpoca dünyayı felaketlere uğratacak bir sel (tufanın) olacağından söz eder. Bu durumu sadece Tezpi adınaki kişiyi uyarmakla yetinir. Tezpi de bu tanrının anlattıklarını mantıklı bularak bir gemi yaptırır karısı çocukları ve hayvanlarıyla bölgeden kaçmıştır. Sular çekildikten sonra Tezpi'nin gemisi bir dağın üstünde takılır. Bu dağ and dağlarıdır. Bu öykü Sümerlerde Nuh tufanının öyküsüne çok benzemektedir. Sümerlerde de Enki Ziusudra (Utnapiştim) adındaki kişiye bir tufan olacağını söyler.

hayvanlarıyla bölgeden kaçmıştır. Sular çekildikten sonra Tezpi'nin gemisi bir dağın üstünde takılır. Bu dağ and dağlarıdır. Bu hikayelerin dışında Tiahuanaco kentinde 1945 yılında araştırmaya başlayan arkeolog Arthur Posanski Titicaca gölünün çevresinde deniz kabuklarıyla toprağın ve yapıların karışmış olduğunu tesbit etti. Bu jeolojik olayı tufan hikayeleriyle bağdaştırmıştır. Buna benzer bir çalışma da Arjantin'de yapıldı. M.Ö.2900 yıllarına tarihlenen bir krater zinciri bulundu. Bu zincir 18 kilometre uzunluğundaydı. Bunlara benzer tufan hikayelerinin yaklaşık 100 civarında olduğu tahmin ediliyor. Her bölge kendi uygarlık ve geleneklerine göre bir tufan öyküsü derlemiştir. Bakın tufanlarla ilgili Bertrand Russell'in öne sürdüğü bir varsayım; "*...Amerika Ağrıdağın'dan çok uzakta bir ülkedir, ama yine aradaki ülkelerin hiç birinde görülmeyen birçok hayvanlar yaşıyordu orada. Bu hayvanlar bunca uzak yoldan nasıl gelmişlerdi. Üstelik türlerinden bir tekini bile yolda bırakmamışlardı..*" Kimileri onları denizcilerin getirmiş olduklarını düşündüler, ama, kendisini kızılderili dinine sokmağa adayan sonra kendi inancını da güç kurtarabilen Jesuit Joseph Acosta böyle bir varsayımı şaşkınlıkla karşılamıştı. Jesuit bu sorunu 1950 yılında yayımladığı "Natural and Moral History of the Indies" kitabında detaylı bir tartışmasını yapar....O tartışma: "*...İnsanların bunca uzak bir yolculukta Peru'ya tilkiler götürmek için başlarını derde sokmuş olduklarını kim düşünebilir, hele şimdiye dek gördüklerimin en pisi olan 'acias' türünü, kaplanlar ve aslanlar götürmüş olduklarını kim söyleyebilir? Böyle düşünenlere gülünse yeridir doğrusu. Bir fırtınayla, ellerine olmaksızın, bunca uzun, bilinmez bir yolculuğa sürüklenmiş olan insanlar kendi canlarının derdine düşmüşlerdir herhalde, yoksa başlarına gelenler yetmiyormuş gibi kurtlar, tilkiler götürmeğe kalkışıp iki taşın arasında, bir de onları beslemekle uğraşmamışlardır...*" şeklindeki bilgilerle donatılmıştır.

ENKİ, TUFANIN İLK HABERCİSİ MİYDİ?

1996 yılında Romanya'daki evimde gecenin sessizliğini egzotik şarkılarıyla dağıtan ağustos böceklerinin çıkardığı çok sesli bir orkestra gibi olan gürültüleri altında açık gökyüzündeki yıldızlara bakıyordum. Strada Calea Natıonal no 30 Botsanı'de oturduğum evimin balkonunda gecenin tam sessizliğinin egemen olduğu bir saatteydim. Göktaşları adeta dans eder gibiydi. Atmosferde parçalamamlar bir ışık çizgisini andırıyordu. Birdenbire ağustos böceklerinin çıkardığı sesleri örtercesine inanılmaz bir gürültü çıkaran bando sesleri duydum. Ses caddenin batı yakasından geliyordu. Sesin geldiği yöne baktığımda İnanılmaz görüntüler görmeye başladım. Yol tamamen renkliydi. Boyları yaklaşık on metrenin üzerinde olan yüz kişi civarında devlerle donatılmış bir bando takımıydı bu. Bunların giysileri çok renkli ışıklar saçıyordu etrafa. Ayakkabılarının caddede çıkardığı sesler ise ürkütücüydü. Sadece davul çalıyorlardı..Bu davul sesleri kitaplarda okuduğum insan yiyen yamyamların haberleşmek için kullandıkları "tam tam" seslerini andırıyordu. Bando takımı tam evimin bulunduğu noktaya varınca durdu. Herkes camlarının arkasından saklanmış onları seyrediyordu..Ben de...Bando ekibini organize eden dev cüsseli adam birden durakladı. Elinde kıvılcımlar saçan bir alet vardı. Başında ise parabolik antenleri andıran bir kask vardı. Ekiptekilerinin başlarında ise sadece parlaklık yansıtan elips şeklinde başlıklar vardı. Bando susmuştu. Yaklaşık on metre yükseklikteki dev adam "*..Ey tanrıların köleleri!* " diye konuşmaya başladı. "*... Evinizden çıkın ve beni dinleyin. Ben sizler için müjdeciyim. Korkmadan pencerelerinize ve evlerinizin balkonlarına çıkın ve beni dinleyin. Hepinizin korktuğu kıyamet habercisi tufanlar ve gök felaketleri olmayacak..Bu felaketler hiç bir zaman da olmadı...Yaratıcı kendi elleriyle yaptığı evreni yıkmayacak..Biz sizi adım adım izliyo-*

ruz. Korkmadan dünyaya zarar vermeden yaşayın ve yaratıcınıza sığının. Verilen emirleri uygulayın. Yaratıcıya inanmayanları da ikna edin. Bir gün karşısına çıkarsanız korkmayın. O size yaşama sevinci veren bir aydınlıktır. Bundan böyle her on yılda bir dünyanın belirli yerlerinde sizlere yaşamın devamı için bilgiler vereceğiz.." dedikten sonra bando sesleri tekrarlanmaya başladı.. Aydınlığa gömülen gece tekrar karanlığa gömülürken bir gürültüyle uyandım. Gördüğüm bu manzara bir rüyanın beni düşlerindeki dişlileri arasına çekmesi gibiydi. Tıpkı düşüncenin piramidi olan beynin radyo dalgalarına benzer bir şekilde hareket etmesi gibiydi. Radyo dalgaları derken T.Lobsang Rampa , Lama Mingyar Dondulp ile ilgili ondan aldığı bilgilere dayanarak o da bu konu ile ilgili "*..Beyin bir radyoya benzer. Okyanusların ötesine mesaj göndermek için Markoni'nin kullandığı cihaza benzer. İnsan denen, radyo ve elektrik sisteminin emirlerini alır. Bir kişi bir organını hareket ettireceği zaman, elektrik akımları o organdaki adaleleri harekete geçirmek ve istenen hareketi yaptırmak için sinirlere yayılır. Aynı şekilde insan düşünürken de radyo ve elektrik dalgaları beyne ulaşır. Bazı aletler radyasonları ayırt eder ve batıdaki memleketlerin doktorları onları alfa, beta, delta ve gama diye adlandırır.*" Bilgiler aktarmaktaydı. Gördüğüm bu rüya dünyadaki son ile ilgili ilginç bir olaydı….

Enki

Geçmiş tarihlerde insan geleceğini, yaşamını, dünyanın içinde bulunduğu konumunu tehdit eden bütün canlı yaşamı korku içinde bırakan çeşitli tufan olayları mitolojilere, edebiyat sanatına konu olmuş, tedirginlik yaşatmıştı. Dünyanın çeşitli yerlerinde doğa felaketi olarak belleklerde yer edinen tufanın birkaç defa olmuş olabileceği tahmin ediliyor. Ama en çok bir adı da " Utnapiştim" olan Nuh döneminde tufan kahramanı olarak bu gün karşımıza çıkıyor. Bu tufan Sümer-Akad öykülerini tek tanrıcılığa sürüklemiş ve kötü yola sap-

mış olduğu tartışılan insanlara tanrı tarafından verilen bir ceza niteliğinde değerlendirilmişti. Sümer efsaneleri olduğu tartışılan tufanın M.Ö IV bin yıllarında olduğu tahmin ediliyor. Bu tarihlerin altını da çizmek gerekiyor. Tufanın olmuş olabileceği tarihlerden asırlarca sonra yani M.Ö.1353-1336 tarihlerinde tek tanrıcılıkta başarısız bir devrim yapan Mısır Firavunu Akhenatondan sonra M.Ö.1279-1213 tarihlerinde yaşamış yine mısır firavunlarından II Ramses döneminde ortaya çıkan Musa tek tanrıcılık üzerine çeşitli hareketler yaptılar. Ama tufan tarihinde Sümerlerin bilge tanrısı Enki (Ea) de tek tanrıcılığa hazırlanan Nuh için kurtarılış biçimlerini ele almıştı. O halde tufanın nedenleri kötü yola sapmış insanların yok edilmesi değildi. Tevrat'ta insanların işledikleri sayısız günahlar, kötülükler yüzünden Allah tufanın olabileceğini önceden Nuh peygambere bildirdi. Bunun üzerine Nuh önce geminin yapımında kullanılmak üzere çınar ağaçları ektirdi. 40 yıl içinde yeryüzünde hiç çocuk doğmadı, diye uzun bir öyküyle anlatıyor. İncil'in kısa değinmelerinin dışında Kur'an'da da tufan öyküsü nasibini buldu. Nuh, Hud surelerinde geçen öyküler tamamen Sümer efsanelerinin beklide deformasyona uğratılmış biçimleridirler. Nuh suresinde *"Allah Nuh'un dileklerini yerine getirerek doğruluktan sapanları tufanda boğdu, yok etti"* deniliyor. Hatta tufanın nedenlerini Mısır Firavunu Ramses II ile halkının Musa'ya inanmamaları yüzünden böyle bir felaketin olduğuna da öykülerde karşılaşmak mümkündür. Ancak unutulan bir şey vardı. Tufan M.Ö XI'nci yüzyılda Gılgamış destanında ele alındığı gibi Babil'de meydana geldiğine göre en yakın komşuları olan Mısır'da da firavunlar halk üzerinde büyük baskılar estiriyordu. Onların yaptıkları daha zalimce olduğuna göre orada neden tufan olmadı? Yani yalnızca Ortadoğu'da Sümerlerin yaşadığı çağda mı insanlar önlenemez günahlar işlemişti. Dünyanın başka bir yerinde insanlar yaşamıyorlar mıydı? Bu acı tabloya bakıldığında bu gün oluşa gelen doğal afetlerden tsunamı olaylarına benzer bir olay yaşanmış ve şişirme ağıtlarla günümüze kadar bu ilaveler yapılarak genişlemiştir. Tevrat'ın "Gökkuşağını" simge olarak belirlediği bu tufanı Yehova'nın gerçekleştirdiği ve insanların doğru yola dönebilmeleri için bir tufanın olabileceğini söylemesi üzerine görevi Nuh'a vermiş olduğu hala tartışılıyor. Kur-an'da da "Ved, Suva, Yegus ve Nesr" adlı putlara tanrı diye tapanları cezalandırmak için tanrı tarafından bir ceza verildiği anlatılıyor. Bu ceza Babil'de oluşmuş tufanın kendisiydi. Kur'an-i-kerim

Nuh suresinde tufan ile ilgili önemli ipuçları verilmekte. Ancak 950 yıl yaşadığı tahmin edilen Nuh'un tufandan sonraki hayatı tamamen sırlarla dolu. Kur'an-da bile anlatılmamaktadır. İncil'de önemli bir yer tutmayan tufan olayının Tevrat ile Kur'an'da geniş kapsamlı yer verildiği tartışılması gereken bir konu olmalı. Tufan ile ilgili Sümer kaynakları çarpıcı bilgilerle doludur. Sümerlerde tanrıların tanrısı olarak bilinen ve bilge olduğu kanıtlanan Kurnaz Enki kötü yola sapmış olan insanların tanrı tarafından cezalandırılacağı ve bununla ilgili bir tufanın olabileceğini Utanpiştim'e(Nuh) söyler. Yandaşlarıyla beraber tanrıya inananları kurtarmak için bir gemi yaptırılmasını söyler. Utnapiştim(Nuh) onun bu açıklamalarını dikkate alır ve bir gemi yaptırır. Gemiye her canlıdan erkek ve dişi olmak üzere yakınlarını çocukları de alır. Tufan başlar başlamaz Utnapiştim (Nuh) gemidekilerle beraber bilinmeyen bir yöne doğru seyahate başladı. Geminin Cudı dağında kaldığı anlatılır. Cudı dağında kalmış olabileceği zor bir ihtimal olan geminin Ararat eyaletindeki Ağrıdağında kaldığı tarihsel olarak kanıtlanmıştır. Enki; Sümer Tanrılar listesinin en yüksek derecesini oluşturan tanrılar ve tanrıçalardan daha üstün olan bir tanrı olarak kabul edildi. Yaratıcı bir tanrı olan Enki, kökleri mitlere konu olan çoğu yaratıklara onun şekil verdiği söyleniyor. Evrenin devinimlerine ve insan kaderlerine hakim olan bir tanrıydı. Yeraltı suları ve dipsiz derinliklerdeki suların tanrısıydı. Yaratılan her şeyin adını o belirler. M.Ö.2500 yılında Akadlar, Ea'ya Enki adını taktılar. Edebiyat ve mitolojide çok geniş bir yelpaze bulan Nuh Tufani için çeşitli imgesel benzerlikler yaratılmıştır. Fulki Nuh ve Safinei Nuh (Nuhun Gemisi) Fulki elfaz (sözler gemisi) Fulki hidayet (Doğru yol gemisi) Fulki rahmet (Tanrı bağışı gemisi) Fulki selamet (Kurtuluş gemisi) şeklinde adlandırılan tufan ve gemi ile ilgili yüzlerce kayıtlara geçmeyen kavram ve deyimler türetilmiştir. Hindistan'da (Manu) Yunanistan'da (Deukalion ve Pyrrha) dışında İskandinav ve bütün Güneydoğu Asya öykülerinde tufan öyküsü temel taş olarak görülmüştür. Zübdet ül-Tevahir'in 1588 yılında yaptığı Nuh'un gemisinin resmi İstanbul'daki Topkapı saray Müzesinde bulunmaktadır. Nuh'un kahramanlığını onaylayan Tufan öyküsüne günümüz sanat dünyasına baktığımızda oldukça yoğun bir trafik görmekteyiz. Öyküler resimler ve tapınaklardaki heykeller, gravürler, kabartmalar Nuh tufanını göklere çıkartıyor. Palermo'daki saray Capellasının ve Venedik'teki San Marco Bazilikasının mozaiklerinde, (Loggiaları)

aynı konuyu işleyen tablolar; Ucello (Floranson) Michelangelo (Sistina capellası) Rafaello (Loggialar)ve Paussin'in (Madrid) Ucello (Floransa) Giovanni Bellini (Besancon)Luını (Milano) G.Ferarı (Parma) Michelangelo (Sistina) Schiavane (Verona) ve A.Sacchi'nin (Viyana) Ghiberti (Florensa Vaftizhanesinin kapısı) Della Quercia (Bologna) ve Bandinelli'nin (Florensa) aynı konuyu canlandıran heykelleriyle sanat dünyasında en çok işlenen mitolojik bir öykü olduğu kesinleşti..

Birinci dünya savaşının ateşli günlerinde Rus pilot Roskovitsky'nin Ağrıdağının üzerinde geçerken buzlar arasında gemi teknesine benzer bir cismin olduğunu açıkladığı sıralarda dünyadaki bütün bilim adamlarını şaşırtmıştı. ikinci dünya savaşından sonra ise 11.O9.1959 yılında yüzbaşı İhsan Durupınar'ın Ağrıdağını incelemek üzere havadan çektiği fotoğrafları daha sonra inceleyerek gemiye benzer bir şekil bularak dünyanın dikkatini Ağrı'ya ve Ağrıdağına çekti. Yahudı, Hiristiyan ve Müslüman toplumu bu haberle tanrısal hislere kilitlendiler. Belki de insanların ikinci defa yeryüzüne çoğalarak dağılmasının yeri bulundu diyeceklerdi. Aslında bu düşünce doğrudur kanısındayım. Tufandan sonra Nuh'un gemisi Ağrıdağında demirlemişse bu onlar için yeni bir hayat olarak belirlenecekti. Nuh ve yakınları gemiden karaya ayak basar basmaz tarım yönünde yarıda bıraktıkları işlerini Ağrı yöresinde devam ettirmeye çalıştılar..Ancak bu yaşantıyla ilgili nedense hiçbir bulguya rastlanmadı. Dünya insanının yayıldığı ikinci anavatan olarak Ağrı odak noktası olarak kaldı. Kaynaklar Nuh'un Ağrı'da ve yöresinde nasıl yaşadıklarını bir türlü açıklamadı. Oysa gemi karaya oturmuş ve Ağrı'dan dünyaya yeni bir güneş doğmuştu. Tufandan ve ikinci yaşam serüveninden asırlarca yıl sonra Hititler, Huriler, Urartular, Kimmerler, Medler, Büyük İskender'in orduları, Ermeniler, Sakalar, Sasaniler, Araplar, Romalılar, Abbasiler, Taçoğulları, Selçuklular ve Osmanlı egemenliğinde kalan Ağrı oldukça zengin bir tarihe ev sahipliği yaptı. Yakın tarihte de üç isyanla kuşatılan bu bölgenin hasas oluşu Nuh tufanından sonraki yaşamın başlangıcı olarak biliniyor. Doğrusu da öyle..Fantastik öykülerde, mitolojilere konu olan tanrısal hikayeler, dünyada insan neslinin ikinci defa Nuh ile başladığına işaret etmektedir. Kaynaklar İlk insan yaşamını Hz.Adem ile Hava'nın dünya toprağına ayak bastıktan sonra başladığını hatırlatmaktadır. İkinci yaşam ise Ağrıda Nuh'la başlamıştır.

KIYAMET SENARYOLARI KORKUTUCU BOYUTLARDA

Çağlar boyu insanlar kendi sonlarını bilmek, öğrenmek için çok çırpınmışlar. Bu konuda sihirlere büyülere başvurarak olası bir sonun nasıl geleceğini merak etmişler. Anlamsız hareket içindeki batıl inançlar içinde çabalamak isteyenler de türetildi. Bu batıl inançları görselleştirmeye çalışanlara kâhin adı verildi. Kâhinlerin asırlardan bu yana geliştirdikleri senaryoların çoğu yaklaşık olarak bilindi. Yani düşünce negatif duyumlarını bu yolla harekete geçirdi. Bu kâhinlerden Nostradamus'un çoğu kehanetleri bu güne kadar doğru çıktı. Ünlü kâhinin öne sürdüğü bilgilerle su yüzünden Ortadoğu'da çıkacak olan bir savaş dünyayı kıyamete sürükleyecek. Ancak bu kehanet henüz gerçekleşmiş değil. Vatiguerro ise yaklaşık 200 yıl önceden Fransa'da olabilecek "devrimi" bilen tek kâhindir. Denizlerin kabarıp dev dalgaların ormanları sökeceğinden söz ediyor. Son yıllardaki tsunami ve katrina kasırgaları bunun en iyi örnekleridir. Kâhin Edgar Cayce, ikinci dünya savaşıyla Vietnam savaşının başlangıç ve bitiş tarihlerini tam olarak bilmiştir. Bu tarihleri verirken hiçbir yanlış bilgi ve anlatım çelişkisi içine girmemiştir. Amerika'daki ikiz kulelerin de yanarak çökmesinden söz ediyor. Nitekim ikiz kuleler Usssame Ben Ladin'in militanları tarafından yerle bir edilmiştir. Ona göre insan vücudunda dolaşan kan ile ilgili salgın bir hastalık kıyametin belirtisi olacaktır. Aziz Malaki kıyametin alametleri "Vatikan 111'nci papaya ulaşırsa gerçekleşecektir" diyor. En son papa Benedith 110'nuncu papa olduğuna göre kıyamete az bir süre var demektir. Malaki bu kehanetini 1139 yılında yazmıştır. Kehanetin günlük gazetelere geçtiği ve Şok Gazetesinde 1.09.2005 sayısında "Kıyamet alametleri" başlıklı bir yazıyla duyurmuştur.

Buzulların erimesi, Kutupların yer değiştirmesi, Depremler, Göktaşı felaketleri, Nüfusun artışı, Diğer yıldız ve gezegenlere ait olduğu düşünülen Ufo'ların çoğalması muhtemel bir kıyametin habercisi olan önemli bulgulardır. Depremler ve tsunamiden sonra ABD'yi kasıp kavuran Katrina kasırgasıyla birlikte insanları bir korku sarmaya başladı. Acaba kâhinlerin de söylediği gibi kıyamet mi kopacak? gibi kuşku dolu yaklaşımlarla düşüncenin kendi sonunu hazırlaması akla yatkın geliyor. Zinanın suç sayılmaması, anne ve babayı önemsemeyip çocukları tarafından isyanların artması, hırslı bir şekilde mal biriktirme ve gösteriş merakı, yaşlıların yanlızlığa terkedilmesi, gayru meşru doğumların artması, ırza geçmelerin çoğalması, kadınların çıplaklığını çekinmeden sergilemesi, özellikle kadınların birçoklarının kendi eşlerini başka erkeklerle aldatması, homseksüelliğin moda haline gelmesi gibi küçük belirtilerle birlikte; Deccal'ın İran'da başlayarak dünya genelinde ayaklanma başlatması, Yecüc ve Mecüc denilen küçük cinlerin birden bire milyonlarca sürüyle canlı hayata saldırması, İsa'nın yeryüzüne dirilerek geri gelmesi, felaketlerin çoğalması, salgın hastalıkların tehdit oluşturması, Güneşin batıdan doğması, "Dabbetül arz" denilen bir gücün ortaya çıkıp evreni parçalaması ve volkanların hareketlenmesi gibi büyük belirtilere dayanan medyumlar kıyametin olabileceğine sanki söz birliği yapmışçasına bir sondan söz etmekteler. Bütün bunlar günümüzde tartışıldığı gibi geçmiş uygarlıkların insanlarını da rahatsız eden düşüncelerin olduğu bilinyor. Kıyametin aslında sonun sonu şekline tanımlanması gerekmektedir. Bir şeyin kendi yaşamındaki en son nokta olarak bilinmesi gerekmektedir. Bu son ne yazık ki insan düşüncesine saldıran karanlık bir güçtür. Bu güç geleceği karamsarlıklara sokarak insan düşüncesini tanrsal yollara çevirmektedir.

SÜMER METİNLERİYLE TEVRAT'IN İLİŞKİSİ

Çoğu uygarlıklarda olduğu gibi Sümerlerde de yaratılış üzerine, evrenin kozmogonik biçimiyle ilgili dönemin bilginleri çeşitli biçimsel özellikler içeren öykülerle ele alıp, inanları bilgilendirmek istemişlerdi. Onlar bu öyküleri yazarken günümüze yansıyan ya da kendilerinden yaklaşık 5 bin yıl sonra başka dinsel kitaplarda konu olacaklarını belki de bilmiyorlardı. Tarih bu; izler ne yazık ki silinmiş gibi gösterilmişse de belgeler çıktıkça bu izlerin de çizgileri ortaya çıkmaktadır. Sümerler "yer ve gök" anlamına gelen "An-ki" sözcüğünü kullanırlardı. Yeri yassı, düz bir disk şeklinde tanımlarlarken göğü de altta ve üstten kubbe biçiminde çukur bir yer olarak düşünürlerdi. Gök ile yer arasında en yakın anlamı taşıyan "rüzgar"(hava, soluk, ruh) sözcüğü yerine "lil" sözcüğünü kullanırlardı. Göğün nasıl yapıldığına dair bilgi verememiş oldukları ifade ediliyor. (Ancak araştırmalar ve arkeolojik kazılar yapıldıkça, tabletlerdeki metinler çözüldükçe gökle ilgili öykülerinin de ortaya çıkacağına inanmaktayım) Gökkubbe'nin kalay cinsinden bir madenden yapıldığını ele almış olabilirler düşüncesini savunanlar var. Hatta gezegenler ve yıldızları da aynı madden yapılmış şeyler olduğuna inanmışlar. Yıldızların gökkubbe'den farklı olması onların ışık saçmış olmalarına bağlanmıştı. "Gök-yer" her taraftan sonsuzluk deniziyle kuşatılmış, evren bu denizin içinde sabit ve hareket etmeden duruyor inancı vardı. Sümer bilginleri bu bağlamdan yola çıkarak başlangıçta ilkel bir denizin olabileceği sonucuna varırlar. Evreni yaratanların ölümsüz canlı varlıklardan oluştuğuna inanırlardı. İnsan biçimli, insanüstü ve ölümsüz her canlıya "dingir" adı verilirdi. Dingir, dilimize çevrildiğinde "tanrı" anlamında kullanılan bir ifade ortaya çıkmaktadır. Sümer filozofları yücelttikleri tanrıları için "tanrıların sözlü öğretisi" adı altında bir "öğreti" geliştirmişlerdi. O dönemde yazman ve şair olanlar tanrıların yaptığı her şeyi yaptıkla-

rı başarılarını övüp onları yaşayanların önünde çok daha farklı bir şekilde yüceltmek için çalışmışlardı. Çünkü tanrılar insanüstü gücü elinde bulunduran varlıklardı. Yaratılış ile ilgili Gılgamış, Enkidu ve Ölüler Diyarı adlı şiirsel (Ya da destan) metinlerde karşılaşmak mümkündür. Bu üç şiirin ortak giriş bölümleri birbirinin benzeri cümlelerle gözle görünür şekildedir. Bu dizeler "*...Gök yerden uzaklaştıktan sonra, yer gökten ayıldıktan sonra, İnsanın adı konduktan sonra, An (gök tanrısı) göğü ele geçirdikten sonra, Enlil (hava tanrısı) yeri ele geçirdikten sonra..*" şeklindeydi. Buradan çıkan sonuçla yer ile göğün ayrılmadan önce bir bütün oluşturduğu ve aynı anda tanrıların bulunduğu şeklinde kozmogonik bir düşünceyle sonuça gidildiği görülür. Samuel Noah Kramer'in çevirilerini yaptığı tabletlerdeki ifadelerden sonra Sümer kozmogonisiyle ilgili "*...a) Başlangıçta ilksel deniz vardı: kökeni ve ya doğuşu konusunda bir şey söylenmemektedir. Sümerler onu her zaman varmış gibi düşünmüş olabilirler. b) İlksel deniz gök ile yerin birliğinden oluşan kozmik dağı vücuda getirdi. c) Tanrılar insan biçiminde kişileştirildiğinde, An (gök) Eril, Ki (yer) dişildi. Onların birleşmelerinden hava tanrısı Enlil doğdu. d) Hava tanrısı Enlil yerden göğü ayırdı ve babası An göğü ele geçirirken, Enlil'in annesi Ki'yi yeri ele geçirdi. Enlil ile annesi Yer'in birleşmesi evrenin düzenlenmesini, insanın, hayvanların, bitkilerin yaratılışı ve uygarlığın kuruluşunu başlattı...*"şeklinde bir düşünceyi ortaya çıkarır. Hititlerin yaratılış ile ilgili yazdıkları destanda yerin ve göğün "Upelluri" adında bir devin üzerinde kurulmuş olduğu ifade ediliyor. Daha sonra da tanrıların ataları tarafından bakır ve kılıçla ayrıldığı şeklinde öykülere konu olur. Bu ayrışmayı takip eden üç kuşak tanrıların taht kavgası yaptıkları belirtiliyor. En büyük tanrı olarak bilinen Alalu 9 yıl hüküm sürdükten sonra oğlu ve içki sunucusu tarafından tahttan indirilir. Bu olaydan yaklaşık 9 yıl sonra da Anu'nun oğlu Kumarbi başkaldırır ve göğe doğru kaçıp kurtulmaya çalışan babasının cinsel organlarını ısırır. Ortaya bir kehanet atılır. Babasının cinsel organını spermleriyle yutan Kumarbi yere tükürür ve toprağı döller. Bu döllenmeyle iki tanrısal çocuk ve Fırtına tanrısının yaratıldığı anlatılır. Bu öykünün çıkış noktası Sümer metinlerine çok benzmektedir.

İlginçtir ki Tevrat'ın içinde yer alan çoğu metinlerin Sümerli yazmanlar tarafından çok daha önceleri yazılmış olmasıdır. Tevratta adından söz edilen İbrahim ile "Keldani döneminde" Ur'daki

doğumu ele alınarak yazılmış olduğu ortaya çıkmaktadır. Kenan diyarı olarak bilinen bölgeden Mısır'a göç eden bazı Kenanlı ailelerin Sümerlerdeki mitolojik öyküleri taşımış olduğu tahmin edilmektedir. Bunun nedeni de Hz.İbrahimin'in atalarının Sümerlerin Edubba adlı okullarında eğitim görmüş bireylerinin olmasına bağlanmaktadır. Kendisi dahil olmak üzere ailesinden bazı bireylerin Filistin bölgesine göç ettikleri sırada getirmiş olabilecekleri kuşkusuz olarak tartışılmaktadır. Onların Sümerlerde önemli bir kitleyi peşinden koşturmuş dinsel mitolojisinden esinlenerek Tevrat'ın yazılması sırasında yararlandıklarını kuşkusuz olarak bilim adamları, araştırmacılar ve din yazarları tahmin etmektedirler. Bu öyküden yıla çıkarak Tevrat ile Sümerlerin yazınsal sanatında bir benzerlik ortaya koyan öyküler ve makaleler okunduğunda hiç de sürprizli bir açıklamanın ortaya konulacağı söylenemez. Sümerolog Samuel Noah Kramer, çeviri yaptığı tabletlerde Tevrat'taki bilgilerin Sümerlere ait bilgiler olduğunu net bir şekilde ifade etmektedir. Onun da ileri sürdüğü kitaptaki metinlerle tabletlerde yer alan metinler tamamen tartışmalı bir şekilde açıklandığında dinsel bütünlük yerine ödünç alınmış dualar ve metinlerle paylaşılan bir kitabın oluşu gözler önüne serilecektir. Bu benzerlikler arasında Evrenin yaratılması fikrinin önceleri Sümerlerde ele alındığı fikri olarak karşımıza çıkar. Sümerlerdeki ilksel denizde doğan yer ve göğün ayrılmasını sağlayan hava tanrısı Enlil yerine İbraniler Rab Allah anlamına gelen "Elohim"u işlemiş olmaları olarak karşımıza çıkar. Sümerlerdeki dinsel tabletlerde yaratılışla ilgili devam eden "insan'ın yaratılış öyküsünde" insanın yaratılması Sümerlerdeki dinsel metinlerde yazıldığı gibi Tevrat'taki dinsel metinlerde de kilden yaratılmış oldukları ve "yaşam soluğu"yla canlandırıldığı ifade edilir. Ancak Sümerlerle İbraniler arasındaki tek fark; yaratılan insanın Sümerlerde tanrılara, İbranilerde de sadece" Yahova"ya hizmet etmeleri ve kurban sunmaları şeklinde yaratılmış olma düşüncesi vardı. Nedendir bilinmiyor ama Tevrat'taki Sümer kaynaklı bilgilerin çoğunluğu düşünüldüğünde bu uygarlık ile ilgili neden hiç bir şeyin gerçek olarak belirtilmemesi de kuşku verici olarak düşünülüyor. Tufan öyküsünde benzer yanlarının oluşu ve tufan öncesi bölgede hüküm sürmüş on kralın uzun ömürlü olarak belirtilmesi Tevrat'taki adı geçen peygamberlerin ataları olarak ifade edilmiştir. Bu metinleri çoğaltmak onların tercüme edilmelerine bağlıdır. Enki'ni yeryüzü

düzenini sağlamak istediği bilgelik anlatımı Tevrat'ta da gösterilmiştir. Bu konuyla ilgili Tesniye'nin 32'nci babında (7-14) ayetlerde belirtilmiştir. Bir başka benzerlik İslam düşüncesinde de görülüyor. Samuel Henry Hooke'nin Ortadoğu Mitolojisi adlı eserin çevirisini yapan Alaeddin Şenel çeviri notu olarak "*.....Sümer mitolojisindeki "yer altı dünyasının yedi kapısı"ile Kur'an "Hicr" süresi 43-44 ayetlerde sözü edilen* "cehennem'in yedi kapısı" arasında koşutluk ilginç..." Bu ayetler "*....43/Onların hepsine vaad olunan yer şüphesiz cehennemdir. 44/Onun yedi kapısı vardır ve her bir kapı için de onlardan bir topluluk ayrılmıştır...*" şeklindeki açıklamasında haklı taraflarının olduğu artık kesinlik kazanmıştır. Sümererde cehennemin yedi kapısının olduğu ve her kapının önünde bir cehennem yaratığının (Zebani) bulunduğu tabletlerden günümüze ulaşmıştır. Bunun en iyi örneği İnanna'nın yeraltı dünyasına inerken karşılaştığı cehennemin kapılarında ki acınacak durumunun mitolojik olarak anlatılması pek de yabana atılacak bir anlatım değildir. Ayni şekilde İslam dininde de cehennemden ve onun yedi kapısından tereddütsüz söz edilmektedir.

Muazzez İlmiye Çığ "Bereket Kültü ve Mabet Fahişeliği" adlı eserinde "*...Muhammet'in vahiy olarak söylediklerinin küçük bir kısmı kendi zamanında taşlar, hurma dalları, ağaç yaprakları, kemikler üzerine yazılmış, büyük kısmı da bazı kimseler tarafından ezberlenmiş, Peygamber öldükten sonra bu ezberleyenlerden bazıları savaşlarda ölmeye başlayınca onlar tamamiyle ölüp bitmeden bunların toplattırılıp bir kitap haline getirilmesine karar verilmiş. Başta Ebubekir buna sıcak bakmamış, peygamber zamanında uygulanmayan bir şeyin sonradan yapılmasını hoş görmemiş. Fakat etrafındakilerinin zorlaması üzerine Halife Ebubekir Zeyid adındaki birine yazılı olanları toplattırmış. Ayrıca Zeyid mescid kapısında otururak peygamberden ayet olarak kim ne biliyorsa gelip söylemesini istemiş. Böylece yazılı ve ezbere olanlar bir araya getirilerek iki ayrı kitap halinde yazıya geçirilmiş. Bunlar için kullanılan yazılı malzeme de yakılarak, kırılarak ortadan kaldırılmış. Ebubekir öldükten sonra yazılan kitaplar Halife Ömer'e geçmiş. O da ölünce kızı Hazfa almış...*" şeklinde açıklamalar getirir. Örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak yeryüznü paylaşan diğer eski uygarlıkların tümünde birbirine yakın tapınma şekilleri görülmektedir. Bu örneklere bakıldığında dinsel anlayışın etimolojik kökünün tek bir yerden doğduğu ortaya çıkmaktadır.

İnançların sembolleştirilmesi

İnsanların üstün bir güce inanmaları yeni bir uğraş değil. Çok eski çağlarda yüksek ve ulu gördükleri yaratan için çeşitli semboller üretmiş ve o sembollerin günümüze kadar izlerinin ulaştırılmasını sağladılar. Öylesine ilginç semboller oluşturdular ki günümüzde yeni sembollerin yaratılma ihtiyacını ortadan kaldırdılar. yaratılan semboller bir anlamda da kozmik bir geleneğin olduğu fikrini ortaya çıkarır. Her uygarlık kendi tapınımında yeni nesnelerle semboller ürettikleri gibi görsel bir şekilde tapınak duvarlarına da işlemeyi ihmal etmemişlerdi. Tarihsel metinler ve "naa-kal" tabletlerinin çevirisinde göze gelen sembollerin ilk tapınmada kullanılan semboller olma fikrini ortaya koyar. Bu semboller daha sonra göçlerle başka yönlere yayılan insanlar yeni versiyonlarını üreterek çok tanrılı inançların önderleri oldular. Bilinçsiz bir şekilde nesnelerle yazılı kutsal metinleri sembolleştiren insanlar böylece yıldızımıza yayılan çeşitli inançların şekil değiştirerek çoğalmasına neden oldular. Ağaçları, dağları, yaprakları, bulutları, şimşeğin çakışını, nehirleri, göl ve denizler gibi objeleri yeniden şekillendirerek dinsel yükselişte katkıda bulundular. Nesneler dışında düşüncelerinde imgesel yaratıklar üretmiş ve onlara sıfatlar vererek tapınma içine sokmuşlardı. Güneşin, ayın ve yıldızların konumlarını da inanç gereği semboller halinde yeni formatlarla ele aldılar.

Mu'nun varlığını ortaya çıkaran James Churchward, o uygarlıkta kullanılan bazı sembollerin karşılıklarını bulmuş ve çağımızdaki inançlara destek olacak hale dönüştürmüş bulunmaktadır. Bu sembollerin Mısır uygarlığında çok daha fazlalaşması insanların bilinçten uzak tavırlar sergilemesine bağlanmaktadır. Mısır inancına damgasını vuran Osiris felsefesiyle eşi ve aynı zamanda kızkardeşi İsis'in çaba göstermesi tartışmalı ifadeleri ortaya serer. İsis'in sembolik olarak başındaki boğa(inek) boynuzları arasında resmedilen güneş diski betimlemesini çoğu uygarlıklar kendi geleneksel yaşam tarzlarına uygun bir biçimde kullandılar. Geleneksel inancın kozmik yaratılışa bağlandığı ve semboller eşliğinde insanların yaratılışla ilgili düşünce ve görüşleriyle süslendiğine tanık olmaktayız. Osiris kültünün inanılmaz bir boyutla törenleştiği Nil deltasında insanların gerçek yaşam dışında ruhani bir yaşam çiz-

gisine bağlandığı görülür. Ruhanı yükseliş günümüz yeni dinler olan Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlıkta çok daha farklı formatlarla şekil değiştirmiştir. İyilik ve kötülüğün karşılaştırıldığı ilkel benlikte bu sembollerin çok daha görselleştiği görülür. Totem anlayışıyla ağaç gövdelerini ya da ağacı işleyerek farklı modellerle süsledikleri inanç içinde o sembolik duruşun tanrı betimlemesi şeklinde görüldüğü dikkat çeker.

Fantastik yaratıkların betimlemeleriyle kaderin çok fazla rol aldığı eski dinlerde belki de hiç düşünülmemiş kozmik benzetmeler yapılırdı. Mısır'ın ezoterik inancında general Horembeb'in mezar duvarlarında resmedilen İsis'in başlığıyla kraliçe Hathor'un başlıkları aynı anlamlarda dizayn edilmiştir. Güneş tanrısı olarak tapınılan Ra ve Horus'un şahin başlı görünümleri de bu çalışmanın içinde önemli yer tutar. Mısır inancında güneş diskli haç şeklinde sembolize edilen "ankh" Anubis'in köpek başlı gösterilmesi ve bilge kişilik olarak betimlenen Thot'un da İbis başının kullanıldığı görülür. Bu tür betimlemelerin tüm eski inançların içinde yer aldığına belgeler incelendikçe tanık olmaktayız.

Sembollerle değişen inanç şekillerinde dört ana yön dört ana güç şeklinde tanıtılmaktadır. Bu ana güçler daha sonraları bir başka formatla karşımıza çıkar ve yönler insanlarla kişileştirilirler. İlk büyük güç kaynağını dönemin rahipleri göğü koruyan dört temel direk şeklinde ele almışlardı. Bunu da yerin kare biçminde düşünülerek her köşeye bir direk koyup dört temel gücü meydana getirmişlerdi. Bu yönler Kuzey, Güney, Doğu ve Batı şeklindeydi. Kare şeklinde düşündükleri dünyanın dört köşesinden yükselen dört temel direği kutsal hale getirip bazı sıfatlarla kişileştirdiler. Göğün dört temel direği sonraki yıllarda dört ana yön şeklinde belirtilir. Mısır mitolojisinde Horus'un dört çocuğunun koruması altında bırakılan yön tanrıları da şöyle;

Amset; İnsan başlı bir betimlemeyle tanıtılmaktadır. Doğunun koruyucusu.

Hapi; Köpek+Maymun başlı bir betimlemeyle tanıtılmaktadır. Batının koruyucusu.

Tuamutef; (ya da Duamutef) Köpek başlı bir betimlemeyle tanıtılmaktadır. Kuzeyin koruyucusu

Kepsenuf; (kebehsenuf) Atmaca başlı bir betimlemeyle tanıtılmaktadır. Güneyin koruyucusu şeklinde tanıtılmıştır.

Mısır inancında her ne kadar Horus'un çocuklarının dünyaya gelmesiyle başlamışsa da çok daha eski bir gelenek şeklinde sürdürülmüş ve sonra da Osiris kültünün yaygınlaşmasıyla Horus ve Osiris'e atfen uygulamışlardı. Özellikle ölü gömme geleneklerinde ölenin bazı iç organlarının koruması Horus'un dört çocuğunun koruması altına verilmişti. Mu kıtasının dinsel özelliklerini ortaya çıkaran James Churchward bu dört temel direğin ayrıca birer koruyucu tanrılarının olduğunu ifade eder ve bunu da dört melekle birleştirir. Onun ileri sürdüğü bazı ifadeleri birbirlerine yakın bulunan uygarlıkların ilahi metinlerinde yer almaktadır. Aynı paralelde olan diğer bazı uygarlıkların dinsel anlayışındaki yön tanrıları ve melekleri de şöyle;

Maya mitolojisindeki yön tanrıları:

Kan Bakab: (Sarı bakab) Güneyin koruyucu tanrısı
Şak Bakab: (Kırmızı bakab) Doğunun koruyucu tanrısı
Zak Bakab: (Beyaz bakab) Kuzeyin koruyucusu
Ek Bakab: (Siyah bakab) Batı'nın koruyucusuydu.

Hint inancında ise:

İndra: (Göğün kralı) Doğunun koryuyucusu
Varuna: (Suların tanrısı) Batının koruyucusu
Ruvera: (Bereket tanrısı) Kuzeyin koruyucusu
Yama: (Ölülerin yargıcı) Güneyin koruyucu tanrısı.

Mitolojilerde yer alan tanrı adları ve betimlemeleri daha sonraki yıllarda gelenek değişikliği nedeniyle dört yön tanrısı dört koruyucu ruh ya da melek şeklinde bir formatla değişmiştir..Yani soyut tanrı kavramları yine soyut olarak düşünülmüş melek kavramıyla örtüştürülmüş ve sonrada yaşayanlar arasında belirlenen kişiliklerle özdeşleştirilmişler...İslam dininde adları geçen dört meleğin aynı konumda olduğu düşünülmektedir.

VI
BÖLÜM

ÖLÜLER KİTABI

Bütün gizli yönleriyle Mısır'ın Ölüler kitabıyla ilgili bulunan Papirüs belgelerinde Tanrıça Maat'ın adıyla "Maatı Salonu" adı verilen ruhun yargılama salonunda 42 tanrı bulunmaktadır. Bu tanrıların salonda yargıç ve savcı görevleri gibi görevler üstlenmiş olmaları gerekecektir ki hepsinin konumları ayrı ayrı belirtilmiştir. Ruhun salona girer girmez bu tanrıların karşısında savunmaya geçmeleri gibi bütün tanrıların da özelliklerini bilmek zorundaydılar. Salonda görevli olan 42 tanrı ise; Usekh-nemtet, Hept-seshet, Fenti, Am-khaibitu, Neha-hrayı, Rereti, Mata-f-em-seshet, Neba, Set-gesu, Khemi, Uatch-nesert, Hra-f-ha-f, Kerti, Ta-ret, Hetch-a-behu, Am-senef, Am-besek, Neb-maat, Thenemi, Anti, Tututef, Ua-memti, Maa-ant-f, Her-seru, Neb-sekhem, Seshet-kheru, Nekhen, Kenemti, An-hetep-f, Ser-kheru, Neb-hrau, Serekhi, Neb-abui, Nefer-tem, Tem-sepi, Ari-em-ab-f, Ahi, Uatch-rekhit, Neheb-nefert, Neheb-kau, Tcheser-tep, An-a-f adlarını taşırlardı. Piramit, tapınak duvarları, mezar odaları ve kaya yontularına işlenmiş eski Mısır inancının temel alt yapısını oluşturan, sihirli sözler, dua ve ilahileri önceleri "cenaze ritüeli" adıyla Fransız bilgin J.Francois Champollion ortaya çıkarır. Ancak cenaze ritüeli başlığı metinlerin amacına uygun olamayacağı tartışma konusu olmuş ve çok daha farklı çalışmalar ilave eden Dr. Richard Lepsius 1842 yılında Torino'daki papirus çevirilerine Ölüler Kitabı anlamına gelen"Todtenbuch" başlığını koyar. Cenaze törenleri ve ölenlerle ilgili eski Mısır'ın yazmanlarının (ya da yazarları) ortaya koydukları bu ilginç ve sihirli sözlerle dolu ifadelerin yer aldığı dualaın bazıları 5'nci hanedan kralı Semti egemenliğinde ortaya çıkarılmış ve en azından bu kral tarafından önemi ortaya konmuştur. "Gündemden dışarı çıkanlar" anlamında betimlenen "Ölüler Kitabı"na konu olan ve 190 babdan oluşan babları daha sonraları Fransız bilgin J.Francois Champollion tarafından çevirileri yapılarak günyüzüne

çıkarılmıştır. Genellikle Ölüler Kitabı başlığıyla uygun bir biçimde kitaplaştırılan dua yerine kullanılan sihirli sözlerin ölenlerin ruhlarının Sekhet Aaru, Sekhet Hetep (cennet bahçeleri) ulaşmalarını ve ölümsüz bir yaşamı elde etmek için Osiris'in kişiliğine ulaşmasında bütün tılsımların çözülmesine yardımcı olabilmesi için okunup ezberlettirilirdi. Sihirli sözlerin Mısır'ın özellikle ilkel dönemlerinde Thot tarafından yaygınlaştırılan Osris'in tanrısal krallığına ulaşmak anlamında tılısımlar, sihirli sözler, büyüler, dualar cesaret ve güç veren sözlerin katkısı olabileceği düşünülmekteydi. Henüz araştırma aşamasındaki Mısır'ın bu kutsal metinlerine bakıldığında İlkel Mısır yaşamında herkesin kafasında yer edinen tek arzu, öldükten sonra Osiris'in saraylarını görmek, özellikle vaad edilen cennet bahçelerine girebilme şansını yakalamak oldukça etkileyici ritüellerle inandırılırdı.

Ölüler kitabı, Osiris'in "kozmik kültü"den esinlenerek hazırlamış olduğu kutsal dualar kitabıdır. Hiyerogliflerdeki adı "Reu Pert em Hru" İngilizce çevirisi ise "Chapters of the coming forth by day" İngilizceden Türkçeye çevirisinde ise "Günle gelecek olana ait bölümler" anlamını taşır. Ramses II döneminde tapınak rahibi olan Hz Musa (Hozarsif) ilk olarak tek Tanrılı dinin kurucusu ve Musevi toplumunun peygamberi oldu. Kaynaklar Museviliğin temelini oluşturan 10 emrin Osiris dininin 42 kuralından alınarak derlenmiş olabileceğini gösteriyor. Nedeni de Ramses II döneminde Musa'nın tapınağın başrahibi olmasına bağlanıyor. Rahip olduğu tapınakta Osiris kültü uygulanıyordu. Bulunan bazı papirüslerden de anlaşıldığı gibi bu kitap daha sonraki tarihlerde derlendiği zaman bile sıralama sistemi uygulanmamıştı. Papirüslerin adı da onları yazan katiplerin adı olarak geçti. Bu papirüsler: *"Nu Papirüsü, Ani Papirüsü, Anhai Papirüsü, Nefer-uben-f Papirüsü, Turin Papirisü"* olarak katiplerin adını taşımaktadır. Belki de daha yüzlerce bunlara benzer papirüsler vardır. Ancak bunların çoğu mezar soyguncuları tarafından çalınarak imha edilmişlerdir. Bu kitap ayrıca "Heliopols, Teb ve Saite" derlemeleri olarak da karşımıza çıkar. Bunlardan Teb derlemesi: XVIII-XXII Hanedanlar arasında papirüsler, mezar duvarları ve tapınaklara işlenmiş metinlerden derlendi. Sait derlemesi: Ölüler kitabının final bölümü olarak ortak bir karara odaklanan araştırmacılar, XXVI Hanedandan sonraki hanedanlar tarafından Hiyeroglif, Demotike ve Hiyeratik yazı ka-

rakterleriyle papirüslere, mezar duvarlarına ve tapınaklara yazılan metinlerden derlenmiştir. Heliopolis derlemesi ise, M.Ö. 3500 yıldan daha eski olabileceği tahmin edilen sembollerle gösterilen mezar duvarlarındaki metinlerden derlenerek hazırlanmıştır. Ancak yapılan araştırmalarda bu eski metinleri belirten çoğu semboller belirginlik özelliğini kaybettiği için belki de araştırmacılar bireysel görüşlerinden bilgiler katmışlardır. Özellikle Kitaba konu olan tanrıların sihirli sözlerle tanıtılması, onların yaratılış ile ilgili gösterdikleri çaba anlatıldığında hayret etmemek elden değildir. Nil deltasında ilk yerleşmelerden sonra, Keops ve Sakara piramitleri de yapılmadan çok daha önceleri; Mısır'ı meydana getiren halklar topluluğunda tanrısal inançlar zamanla ezoterik bir şeklide inisiye olur. Yaratılışın ilkeler doğrultusunda kendilerine verdiği kurallarla yetinen Mısırlılar her sabah doğan güneşin tanrıça Nut'un[1] karnından çıkıp, yaşayanlara ısı ve aydınlık verdikten sonra akşam da yine tanrıça Nut'un ağzında kaybolduğuna o kadar çok inanmışlardı onları bu inançtan azletmek oldukça zor görünüyordu. Yeraltında yatan ölülerin ise güneşin yapmış olduğu gece yolculuğunda Duat'ın 12[2] bölgesindeki değişimleri seyredebiliyorlardı.

1 **Nut:** (Nuit, Noout, Nouit şeklinde yazıldığı da görülmektedir) Eski Mısır'da gök tanrıçası. Osiris, İsis, Neftis ve Seth'in annesidir. "Ebedi anne" olarak bilinir. Bedeni yıldızlarla süslü olarak betimlenir. Bu da Nut'in kozmik hareketlerin sembolü olduğunu gösterir. Hava Tanrısı Su ile Tefnut'un kızıdır. Yeraltı Tanrısı ya da toprak Tanrısı Geb'in karısıdır. Kimi zaman vücudu gökten yeryüzüne eğilmiş vaziyettedir. Babası Tanrı Şu, kollarını uzatarak Nut'u yükseklerde, yeryüzü ve kocası Geb'den uzak tutar. Kimi zaman evrenin üzerinde duran bir inek görünümünde betimlenir. Cinler ona destek olur. Güneşin annesi ve karısıdır. Her sabah altın bir dana doğurur. Dana büyüyerek gökyüzünün en yüksek noktasında boğaya dönüşür ve annesi Nut'u döller. Akşam olunca da güneş onu yutar. Sabaha kadar gebeliği devam eder. Mısırlılar ona "anasının boğası" adını takarlar.

2 Duat: Duat'ın karşılığını araştırmacılar "Yıldızlara yükselme evi" şeklinde bir betimleme getirirler. Çoğu belgelerde "öteki alem" şeklinde belirtilir ve Osiris gibi önemli kişiliklerin gidecekleri bir yer şeklinde düşünülmektedir. Bazı kaynaklarda ise "yeraltı dünyası" şeklinde tanımlandığı görülmektedir. Ezoterik bir yer olarak belgelerde adı geçen Duat'ın kapılarını koruyan kuşlar, tanrıların bulunduğu ileri sürülen mağaralar, tüneller, kendi kendilerine açılan kapılar ve kuşlar tarafından korunan odalardan söz edilmektedir. Tamamen büyülü bir ifadeyle anlatılan bu yer, on iki bölümden oluşmaktadır ve on iki satte dolaşılabileceği belirtilmektedir. Duat'ın dünyasal yapısına kayalıklarla kaplı bir dağ geçidinden geçildiği söylenir. Duat sembolize edildiği metinlerde dairesel, yıldız ve uçan bir şahinle de belirtilmektedir. İnanılması zor olan bazı düşünsel metinlerde "İnsanlar ölür, tanrılar göklere uçar" tanımlaması bu ezoterik metinlerin anlaşılmazlığını

Ölüler burun deliklerinden çıkan nefesle yeniden yaşayacaklarına inanarak güneş kayığının köpek başlı maymun tapınıcılarını sihirli kürekleriyle Skarabe'den (Khepra) oluşmuş güneşi tanrı biçiminde görüyorlardı.

da ortaya koymaktadır. Firavun Teti'nin mezar duvarında yazılanlar belki de bu tanımlanmaya bir örnek olarak gösterilir. Teti'nin mezrında yer alan metin: "... İnsanlar düşer, adları yoktur, siz kral Teti'yi kolundan tutun, siz kral teti'yi göğe alın, ki dünyada insanlar arasında ölmesin.." şeklinde bilgileri içermektedir. Araştırmacı yazar Zecharıa Sıtchın "Gökyüzüne Merdiven" adlı eserinde, yeraltı dünyası ya da öte alem şeklinde belirtilen Duat için "....lahitler ve tabutlar ve de papirüsler (bunlara resimlemeler de eşlik ediyordu) üstündeki daha sonraki yazılar gerçekten de dizelerin, söylemler ve ("Yükselenlerin Bölümü" gibi adlar taşıyan) bölümlerin "Ölüler Kitabı"ndan kopya edildiğini göstermektedir. Bu kitap "Duat'ta olan", "kapılar kitabı", "iki yol kitabı" gibi adlar da taşıyordu. Bilginler bu kitapların da aslında daha önceye ait iki temel eserin versiyonları olduğunu inanmaktalar: Ra'nın göksel yolculuğuyla ilgili eski yazılar ve dirilen Osiris'e katılanların mutluluk dolu sonraki yaşamını göksel bir evdeki içkiler, yiyecekler ve zevkler vurgulayan daha sonraki bir kaynak (Hatta bu versiyondan dizeler, takan kişiye "gece gündüz kadınlarla olma" ve "kadın arzusu" sağladığına inanılan tılısımlara bile yazılmıştır...."şeklinde bir açıklamada bulunur. Duat'ın tanrıça Nut ile sembolize edildiği ve söndürülmeyen bir yıldıza ulaşılabilen tanrılar çemberi şeklinde gösterilir. Çoğu tartışmalarda Mısırın ölüler kitabındaki düşüncelerin tapınak duvarları üzerinde yazılan metinlerden elde edildiği ve bu metinlerden dolayı anlamların çıkarılabileceği tartışılır.

Yargılama sahnesi

Mısır'daki bu gelenek Güney Amerika uygarlıklarından bir olan Azteklerde de görülmektedir. Azteklerin inancında kim ölürse ölsün "üç ölüler ülkesi"dedikleri yerlerden birine giderdi. Bunlar Mıctland, Tlalocan ve güneşin evi şeklindeydi. Bunlardan asıl ölüler ülkesi olan "Mictlan"dır. Mictlan'a ölüler tanrısı Tzontemoc ile karısı hükmederdi. Kral dahil hasta olan herkes buraya giderdi. Ölenler için (Bunlar kadın, erkek, çocuk olabilirdi) *"...Nihayet yolun sonuna vardı. Artık limandasın evladım! Nefes nefese kaldın, yolunda çok yorulun! Efendimiz sana acıdı, çünkü dünya bizim ebedi ikametimiz değildir. Sadece bir süre, efendimizin lütuf ettiği kadar bir süre, ısınmak için buradayız. Ve şimdi seni tahtının yanına, ayaklarının dibine aldı. Orası bizim ebedi yerimiz, hepimiz orada sonsuza dek kayboluruz, orası dünyanın açıldığı yer. Artık son geldi, çünkü sen bilinmeyene gitin, o bilinmeyen ki kapılar terstir ve insanlar için yol yoktur. Artık geri dönmeyeceksin, az veya çok olsunlar, geride kalanları görmeyeceksin. Çünkü sen gittin ve çocuklarını, torunlarını terk ettin. Onları ziyaret edemeyeceksin ve onlar da günün birinde öyle ya da böyle sona erişecekler; vakit gelince hepimiz senin izlerini takip ederek olduğun yere geleceğiz..."* şeklinde bir yazı yazılırdı. Bu bir nevi dua şeklinde hazırlanırdı. Bu duadan sonra kağıt (Codic)

hazırlayıcılar, iş bilen yaşlılar bu kağıtlardan şeritler halinde keserek birbirlerine bağlayıp, ölünün süslemesinde kullanırlardı. Çömelmiş duruma getirilen ölünün başına su dökerek şöyle derlerdi "*Bu senin dünyada içtiğin sudur" şeklinde* bir ifade kullanırlardı. Daha sonra da bir testi suyu da ölünün elbiselerinin altına koyarak bu da *"Yolculuğunda ihtiyacın olan su"* şeklinde başka bir ifade kullanırlardı. Bu işlem bittikten sonra belirli bir sırayla *"...Bununla dağların çarpıştığı yere gideceksin ve bununla yılanın beklediği yoldan geçeceksin ve bununla kertenkelenin, çiçeğin sembolünün yanından geçeceksin. Ve bununla sekiz stepten geçen yolunu bulacaksın. Ve bununla sekiz tepenin olduğu yere varacaksın. Ve bununla Obsidiyen bıçak rüzgarın olduğu yere varacaksın..."* şeklinde dualar yaparak ölüyle ilgili ne varsa yakarlardı. Bazı kaynaklarda bu öykülere başka türlü bir senaryo uydurularak anlatılmıştır. Örneğin ölen eğer bir çocuk ya da bebekse birinci derecede ölüler ülkesi olan Mictlan'a değil *"bahçe ülkesi"* olarak tanımlanan Xochitlapan'a giderdi. Ölülerin gideceği ikinci yer ise Tlalocandı. Tlalocan yağmur tanrısının ülkesiydi. Burada yoksulluk yaşanmaz herkes mutlu ve zengindi. Sebzeler topraktan hiç eksik olmazdı. Bu ülke'de Zührevi hastalıklara yakalananlar, boğulanlar, yıldırım çarpması sonucu ölenler, cüzamlılar, uyuz ve kan çibanından şikayetçi olanlar, gut hastaları, sıska olanlar ve bulaşıcı hastalık taşıyıp ölenler giderdi. Bunlar öldükten sonra yakılmazlardı, ama gömülürlerdi. Üçüncü ölüler ülkesi ise Güneşin evi olan gökyüzüydü. Savaşta ölenler buraya giderdi. Ya savaşta ölen ya da esir düşürülüp, kurban edilenler giderdi. Kurbanlar büyük işkenceler içinde yapılırdı. Bu gurupta ölenlerin hepsi güneşin evine giderdi. Güneş doğduğunda savaş çığlıkları atıp, çeşitli deniz kabuklarını birbirine dokundurarak sesler çıkararak kalkanlarına vururlardı. Dört yılı geçirenler parlak tüylü kuşlara dönüşürdü. Bir kadın doğum sırasında öldüğünde ("kadın kılığında savaşçı") şeklinde betimlenen "Mociuaquetzqui" gibi kötü kaderli sanılarak onun için ağlarlardı. Ancak ailesi ve kocası çok sevinirlerdi. Çünkü onun güneşin evine gedeceğine inanırlardı. Yaşlılar doğum sırasında ölen kadınların gittiği yere, güneşin evi değil de ("kadınlar ülkesi") şeklinde betimlenen "Ciuatlampa" adını verdikleri ülkeye gideceklerine inanırlardı. Törenler yapılırdı. Özellikle törende kadınlar çeşitli şenilikler yaparak onu kadınlar ülkesine gönderirlerdi. Kabile inançlarında ayrıca doğum sırasında ölen kadınların gömülmeden önce

çeşitli sözlerle uğurlanırlardı. Bu sözlerden "*...Sen siyah süs tüyü, sen anasının kuzusu, sen savaşçı, sen ey güzel, sen küçük güvercin, sen benim kızım! Çok çalıştın, çok yoruldun, kötü talih seni buldu. Sevgili annen, prenses ve savaşçı Ciuacouatl-Quilaztli senin yanına aldı. Annenin ellerine verdiği kalkanı aldı, kaldırdın ve yükseltin. Şimdi uyan ve ayağa kalk. Şimdi artık gün doğdu, aydınlık oldu. Arara yükseldi, sabah kızıllığı her yanı kapladı, al tavuk, al kırlangıç ve tüm ateş renkli güzel kuşlar şarkı söylüyorlar. Ayağa kalk ve hazırlan, mutluluk, saadet ve haz içinde yaşanılan o güzel yere, güneşin-annenin ve babanın-evine git. Haydı, güneşe eşlik et, sevgili kız kardeşlerin, yüce prensesler, onlar ki sonsuz mutluluk ve sevinç içinde yaşar, her zaman güneşle birlikte ve onun yanında olur, onu neşelendirir, şamatayla ona eşlik ederler, onlar senin elinden tutacaklar! Haydi, mutlu olacağın yere git, efendimiz güneş tanrısının yanında, o iyi ve güzel yerde yaşa. Onu kendi gözlerinle gör, kendi ağzınla konuş onunla. Ona dua et, bizim için onunla konuş! Çünkü biz her şeyimizle kendimizi sana teslim ediyoruz...*" şeklinde dramatize edilerek söylenirdi. İkinci ölüler ülkesi olan Tlalocan, yağmur tanrısının ülkesiydi. Burada herkesin zengin ve mutlu olduğu anlatılır. Tlalocan'a bulaşık hastalıklardan ölenler giderdi. Tlalocan'ın her zaman yaz mevsimi ve yeşilliklerle dolu olduğu ifade edilir. Diğer üçüncü ölüler ülkesi olan Güneş evine savaşta ölenlerin ruhları giderdi. Savaş kurbanları da güneşin evine giderdi. Bu ruhlar burada dört yıl geçirdikten sonra parlak ve renkli tüylü kuşlara dönüşürlerdi.

Meksikalılar dinsel inançlarında dokuz ya da on üç gök katının olduğuna inanırlardı. Onlar en çok on üç gök katına inanırlardı. Ancak araştırmalarda Pueblo vadisindeki Tlaxala bölgesinde yaşayanlar dokuz gök katına inanmış oldukları görülmüştür. Birinci gök katında "yıldız etek" olarak tanımlanan bir kadın , "yıldız tanrısı" şeklinde tanımlanan bir erkek vardı. Tanrılar ikisini de "etimizin efendisi" şeklinde betimleyerek gökyüzüne yerleştirmişlerdi. İkinci gök katında bedenleri kemikten oluşan kadınların yaşadığı ifade edildi. Bu kadınlara "uğursuzluk işaretinin kadınları" ya da Tzitzimitl diyorlardı. Yaşlı yerlilerin dünyanın sonunu Tezcatlıpoca'nın güneşi yemesine bağlarlardı. Dünyanın sonu geldiğinde Tzitzimitil adındaki kemikten kadınlar, ruhları yemek için hazır beklerlerdi. Üçüncü gök katında Tezcatlıpocan'ın sarı, siyah, beyaz, mavi ve kırmızı olmak üzere beş renkten yarattığı dörtyüz erkek yaşar. Dördüncü gök katında her cins-

ten kuşlar yaşar ve oradan da yeryüzüne inerler. Beşinci gök katında ateş yılanlarının oturduğu söylenir. Kuyruklu yıldıza benzetilirler. Gök felaketlerinin onların kuyruklarını sallamasına bağlandığı ifade edilir. Altıncı gök katında sadece hava tabakası vardır. Güneşin bu gök katında olduğu belirtilir. Yedinci gök katında yüksek miktarda toz bulunmaktadır. Yeryüzüne tozlar oradan gelmektedir. Sekizinci gök katında bütün tanrıların yaşadığı belirtilir. Burada "etimizin efendisi" şeklinde tanımlanan tanrı ve eşinden başka hiçbirinin çıkmadığı anlatılır. Bu tanrılar yeryüzünde yaşayan insanlar için kararları bu gök katında verirler. Dokuzuncu gök katında ise orada daha üst tanrıların bulunacağı belirtilerek sırlarla yüklü gizlilik içinde bir tanımlamayla karşılaşınca yeterince ifadeler ve açıklamalar verilemiyor.

Ölüler Kitabı, bölümler şeklinde kullanılmıştır. W.A.Budge bu bölümleri 4 ana başlık altında toplamaktadır. Bunlar;

a-) Ayağa kalkanlar(Cenette ortaya çıkanlar)

b-) Ayağa kalkanlar(Pepi I)

c-) Betü Tütsüsü

d-) Natron tütsüsü(Pepi I)

E.Wallis Budge bu metinlerin ölüler kitabına ait olmadığını belirtir ve metinlerin metinler Thot'un kendisi olan Khemnu, bir kısmı Anu (Heliopolis) diğer kısımları da Busiris ve Nil deltasının diğer kentlerinde yazılmış olduklarını ileri sürer. Çeşitli arkeolojik kazılar ve araştırmalarda 5 ve 6 hanedan dönemlerine ait olabileceği ileri sürülen bazı dinsel metinlerin henüz bulunamadığı belirtilmektedir. 11 ve 12'nci hanedan dönemine ait bazı dinsel metinlerin içerdiği bablar tahta sandukalar üzerine yazılmışlardı. Metinlerin yer aldığı sandukalar bir şekilde Mısır topraklarından alınmış ve British Museum'da koruma altında tutulmuşlardır. Mısırlıların dünya müzelerini süsleyen tarihsel değerlerini yapacakları diplomasiyle kendi topraklarında koruma altına alacaklarını projelendirmeleri gerekmektedir. Ölüler kitabını süsleyen dualar XVIII hanedan döneminde papirüslere yazılıp rulo halinde ölüyle birlikte mezar odalarına gömülürlerdi. Roma ve Ptolemaios

dönemlerindeki rahipler ölüler kitabındaki bilgilere bağlı olarak "Neferler Kitabı" ve "Sonsuzluğun Kat edilmesi Kitabı" adlı kitaplar yayınlayarak en azından o bilgileri ölümsüzleştirdiler. Papirüslere yazılan dualar mezar odalarında ölünün yanına, ayaklarının üst kısmı ve kalçalarına gelecek şekilde lahitin Osiris'in tahtadan yapılmış heykelinin üstüne yerleştirerek bir şekilde belge haline getirirlerdi. Mısır inancında ölen insanların yargılandıktan sonra ruhu temize çıkmışsa "cennet bahçeleri" dedikleri Duat'ı geçmeleri ve Osirs'e bu şekilde ulaşmaları gerektiğine inanıyorlardı. Duat, içinde tanrıların, devlerin, cinlerin, iblislerin, iyi ve kötü ruhların sürüngenlerin bulunduğu bir yer şeklinde tanıtılmaktadır. Onlar ruhlarının temize çıkması adına gösterdikleri çabalar, tılısımlar, sihirli sözler, büyüler, dualar, güçlü sözlerle donanarak Osiris krallığına ulaşması için her zaman umutlanırlardı. Mısırlılar ölüler kitabında yer alan babları değiştirmek için uğraşmamışlar. Kitap 190 babdan oluşuyor. Bu bablar içerik olarak sıralandığında ortaya oldukça ilginç ifadeler çıkmaktadır. Bu içerikler:

*"...*Bab 1'de, ölenin cenazenin olduğu gün okunan dualarının metinleri yer alır.*

**Bab 137'de Mumya odasındaki önceden belirlenmiş büyüleyici ayinlerle dört duvar içine yerleştirilmiş sihirli nesneler gösterilir.*

**Bab 125'de Osiris'in mahkeme salonunu betimler ve ölenin ruhunun 42 tanrı huzurunda vicdanının temizliğini kanıtlamak adına yaptığı itiraflar belirtilir.*

**Bab 144, 147, 149, 150'de Osiris'in görkemli saraylarını, saray sütünlarını ve duvarlarını anlatır. Buralarda bekleyen tanrı isimleri ve ölünün bu sarayların her bölümünde okunması gereken büyülü duaları gösterir.*

**Bab 110'da cennet bahçelerinde betimlenen bir görüntü ve orada bulunan tüm kentlerle kasabaların yaşam tarzları ve konumlarıyla ilgili tanımını verir.*

**Bab 5'de ölünün yapmaktan kaçındığı işlerden kaçınan büyülü ifadeler yer alır.*

**Bab 6'da ölenin ruhu için çalışacak nesneyi ortaya çıkaracak büyülü sözler.*

*Bab 15'de Osiris dualarının süslediği güneşin doğuşu ve batışı ile ilgili kutsal ilahiler yer alır.

*Bab 2, 3, 12, 13'de kişinin öte dünyada özgür ve dilediğince davranmasını sağlayan sözler yer alır.

*Bab 9'da ölünün mezar odasından dışarı ve içeriye serbestçe girmek için büyülü sözler yer alır.

*Bab 11'de düşmanlarına karşı güçlü görünmek ve onları yenilgiye uğratmak için büyülü sözler yer alır.

*Bab 17'de Yaratılış ile ilgili adı geçen tanrı ve tanrıçalar için ortaya atılan farklı görüşler belirtir.

*Bab 21, 22'de Osiris'in önünde itiraflarda bulunmak için ölene ağzı geri verilir.

*Bab 23'de İtiraflarda bulunan ölen ruhun ağzının açılmasını sağlayan büyülü metinler yer alır.

*Bab 24'de Ölenin ruhu büyülü sözlerle donatır.

*Bab 25'de Ölenin hafızası geri verir.

*Bab 29, 30'da Osiris'in huzurunda itiraflarda bulunan ölüye kalbi geri verilir ve onun kalbine zarar gelmesin diye büyülü sözler yer alır.

*Bab 33, 38, 402'da ölenin yer altında yılanlar ve sürüngenlere karşı korunması için büyülü sözler yer alır.

*Bab 41, 42'de öte dünyada kişiyi toplu katliamlardan önleyen sözler yer alır.

*Bab-43'de Ölenin başının kesilmesinden koruyan büyülü ifadeler ve sözler yer alır.

*Bab 45, 46, 154'de Ölenin bedeni mezarda çürümesin ve solucanlar tarafından yenilmemesi için onu koruyan sözler yer alır.

Bab 50'de Duat'ta Osiris'in huzurunda itiraflarda bulunan öleni cellatlardan koruyan sözler yer alır.

*Bab 51'de ölen kişiyi günah ve hatalardan uzaklaştıran sözler yer alır.

*Bab 38, 52, 60, 62 Ölen kişiye Duat'ta (Yeraltı dünyası) hava ve su temin etmek için büyülü sözler yer alır.

*Bab 63'de Duat'ta kaynayan sudan içmesini önleyen sözler yer alır.

*Bab 64, 67'de ölenin mezardan dışarı çıkmasını, düşmanlarını yenmesini ve "aldığı güçle birlikte yukarıya gelmesini" sağlayan bir gücün verilmesi için büyülü sözler yer alır.

*Bab 76, 89 ölen kişiyi kendini ışık tanrısına, tanrının ilk ruhuna, Ptah ve Osiris tanrılarına altın ve ilahi bir şahine, Mısır lotus çiçeğine, benu kuşuna, balıkçıla, kırlangıça, sürüngene, timsaha ve arzu ettiği her şeye dönüşmesini sağlayan sözler bulunur.

*Bab 89'da ölenin ruhunun yeniden bedeniyle birleşmesini sağlayan büyülü sözler bulunur.

*Bab 91, 92'de ölen kişinin ruhunun mezardan çıkması için güvenini sağlayan sözler bulunur.

*Bab 98, 99 Aklanmış ruhun gök denizinde dolaşması için büyülü kayığın nasıl kullanıldığını, Duat'tan alarak nehrin karşı kıyısına Osiris'in yaşadığı "ateş adasına" taşıyacak kutsal kayıkçının hizmetlerinin anlatıldığı sözler yer alır.

*Bab 101, 102 ölenin Ra'nın kayığına geçmesini sağlayan sözler yer alır.

*Bab 108, 109, 112, 116'da Doğu ve batının ruhları ve Pe'nin, Nekhen'in, Khemenu'nun, Anu'nun şehirlerine ulaşmasını sağlayan sözler yer alır.

*Bab-117, 119 ona ölüm tanrısı Şeker'in krallığın bir parçası Rostau boyunca yolunu bulmasında yardımcı olan sözler bulunur.

*Bab 152'de temize çıkan ölenin rahat edebilmesi için ona bir ev yapmasını sağlayan sözler bulunur.

*Bab 132'de ona yeryüzüne geri dönüp evini görmesini sağlayacak gücü veren sözler bulunur.

*Bab 153'de onu kötü ruhlardan korunmasını sağlayan sözler bulunur.

*Bab 155, 160, 166, 167'de muskalar üzerine işlenmiş büyülü sözler tet (dişi), tet(erkek), Akbaba, Yaka, Yastık, göğüslük gibi biçim veren sözler yer alır.

*Bab 162' da yeniden dirilmek adına bedenin sıcak kalmasını sağlayan sözler bulunur.

*Bab 175, 176'da ölene ebedi yaşam veren sözler, ikinci kez ölmesi engellemek adına sözler yer alır.

**Bab 177 ölünün bedeniyle ilgili sözler bulunur.*

**Bab-178 ve diğer bablar da ölenin ruhunun kusursuz hale getirilmesi için büyülü sözlerle donatılmıştır."*

Ölü gömme geleneklerinde cenaze anında çeşitli dualar söyleyen Mısırlılar öldükten sonra yeniden doğacaklarına kesin bir gözle bakarlardı. Duaların özellikleri de bu düşünceyle ele alınıyor ve uygulamalarda oldukça ciddi bir biçimde törenleştiriliyorlardı. Aynı şekilde ilahilerde göze çarpmaktaydı. Duaların ve ilahilerin papirüslere geçişi yazan katibin adıyla anılmaktaydı. Örneğin Ani papirüsünde"*...Milyonlarca yıldır varlığı süren, ebediyetin kralına, sonsuzluğun efendisine Abydos'da yaşayan ulu tanrı Osiris Un-Nefer'e hamdolsun. Nut'un rahmindeki en genç oğul, Keb'in ve Erpat'ın babalık ettiği güney ve kuzey krallıkların efendisi, yüce beyaz krallığın hükümdarı, insanların ve tanrıların prensi. O, asa ve kırbacı ve de tanrı babalarının makamını aldı. Semt-Ament'de bulunan kalbini hoş tut, çünkü oğlun Horus senin tahtına yerleştirilir. Sana Tatu kralının tacı giydirilir ve sen Abydos'da hükümdarsın; senin eşliğinde dünya Nebertcher'in gücü önünde galibiyet elde eder. Maat 'seker' adıyla onu yeryüzünde ardından çeker. O 'Osiris' adıyla çok daha kuvvetli ve dehşet vericidir. O ebediyen var olmuş ve de "Un-Nefer" adıyla da var olmaya devam edecektir. Ey krallar kralı, Tanrılar tanrısı Nut'un rahminden olan, prenslerin prensi dünyaya ve Akert'e hükmettin, saygılarımla. Bedenin [tıpkı] parlak ve ışıldayan maden gibi, başın gök mavisi ve turkuazın parlaklığı senin etrafını kuşatmış. Ey sen, milyonlarca yıllık tanrı, bedeni her şeye nüfus eden yüzü Ta-Tcheset'de güzel olan, Osiris'in Ka'sının, yazıcı Ani'nin gökyüzünde ihtişam, yeryüzünde güç ve öte dünyada zafer sahibi olmasını sağla. Tatu'ya doğru yaşayan bir ruh biçiminde gemiyle yola çıkabilmemi ve Abydos'a doğru benu kuşu biçiminde gidebilmemi mümkün kıl. Ötedünyanın tanrıların kulelerinde durdurulmaksızın girip çıkabileyim. Burada serinlik evinde benim için ekmek Anu'da (Heliopolis) yiyecek sunulan Sekhet Aru'da buğday ve arpasıyla birlikte ebedi bir çiftlik arazisi olsun..."*şeklinde bir ilahi yazılmıştır. Hunnefer papirüsünde ise yine farklı bir ilahi göze çarpar. Bu ilahi "*...Tanrılar sana gelirler, senin önünde yere eğilirler ve senden korkarlar. Onlar seni Ra'nın dehşetiyle dolu gördükleri zaman geri çekilirler ve oradan ayrılırlar ve de siz majestelerin zafe-*

ri onların kalplerine uğrar. Yaşam seninle birlikte, et ve içki sunuları sizi izler ve hakkın olan yüzüne sunulur. Avuçlarımda gerçeği tutarak sana geldim ve kalbim hilesiz. Hakkın olanı sana sunarım, yaşadığın yer neresi bilirim. Bu topraklarda günahın hiçbir türünü işlemedim; hiç kimseyi onun olandan yoksun etmedim. Ben Thoth, kusursuz katip, elleri tertemiz olan, gerçeğin yazıcısı, günah nefret ettiğim şey..." şeklinde devam eder. Ayrıca ilahilerin toplandığı bir kitap British Museum'da koruma altındadır. Bu kitaba "Nefesler kitabı" adı verilmiştir. Nefesler Kitabında (Shai en Sensen) yer alan ilahiler yine yakarış ve af dileme örnekleriyle bezenmiştir. Kitapta "*...Selam sana Osiris Kersher, Tashenatit'in oğlu! Saf yüreği arı, bedenin ön kısmındaki bütün uzuvların temiz, arkandakiler arınık; için tütsü ve natronla temizlenir ve organlarından hiç biri asla zarar görmez. Kersher, Grasshoppers Diyarı'nın kuzeyine doğru uzanan Adaklar Diyarı'nın sularında yıkanır. Tanrıça Uatchet ve Nekhbet seni gece sekiz saatte ve gündüz sekiz saatte arındırırlar. Daha sonra gel ve hakikatin salonuna gir. Çünkü sen artık bütün günahlardan ve kusurlardan arındın. Bundan böyle "hakikatın taşı" senin adın. Duat'a(ötedünya)tanrı Amen saf olarak görebilirsin. Buyük salondan hakikat tanrıçaları tarafından arındırılan. Keb'in salonunda(yeryüzü)üzerinde kutsanmış su döküldü ve Shu'nun salonunda(cennet) bedenin temizlendi. Akşam vakti Ra, Tem suretinde ortaya çıktığında sen ona bakarsın. Amen sana yaklaşır ve sana hava verir ve senin için senin uzuvlarını tasarlayan Ptah da aynı şekilde yaklaşır ve hava verir; sen Ra ile birlikte ufka girersin. Ruhun Osiris'in gemisi Neshen'e kabul edilir. Ruhun Keb'in sarayında kutsal kılınır ve sen sonsuza dek muzaffer olursun...*" bilgiler görülür. British Museum'da koruma altında bulunan "nefesler Kitabı"ndan başka Viyana'da koruma altında bukunan bir papirüste "Sonsuzluğun kat edilmes" adlı kitap da ilgi çekici dualar ve ilahilerle süsülüdür. Bu papirüsün giriş metninde "*...Ruhun cennette Ra'nın huzurunda yaşar.Ka'an tanrıları n kutsal doğasını kazanmıştır.Bedenin Osiris'in huzurunda derin sarayda(mezar)kalır.Ruhi bedenin canlılar arasında görkemli olur.Torunların yeryüzünde büyür. Kep'in huzurunda canlılar arasındaki yerinde ve adın "sonsuzluğun Kat Edilmesi Kitabı" aracılığıyla var olanların kelamıyla oluşturulur. Günle beraber yükselirsin ve güneş tanrısı Aten'e katılırsın...*" şeklinde bir ifade yazılmıştır.

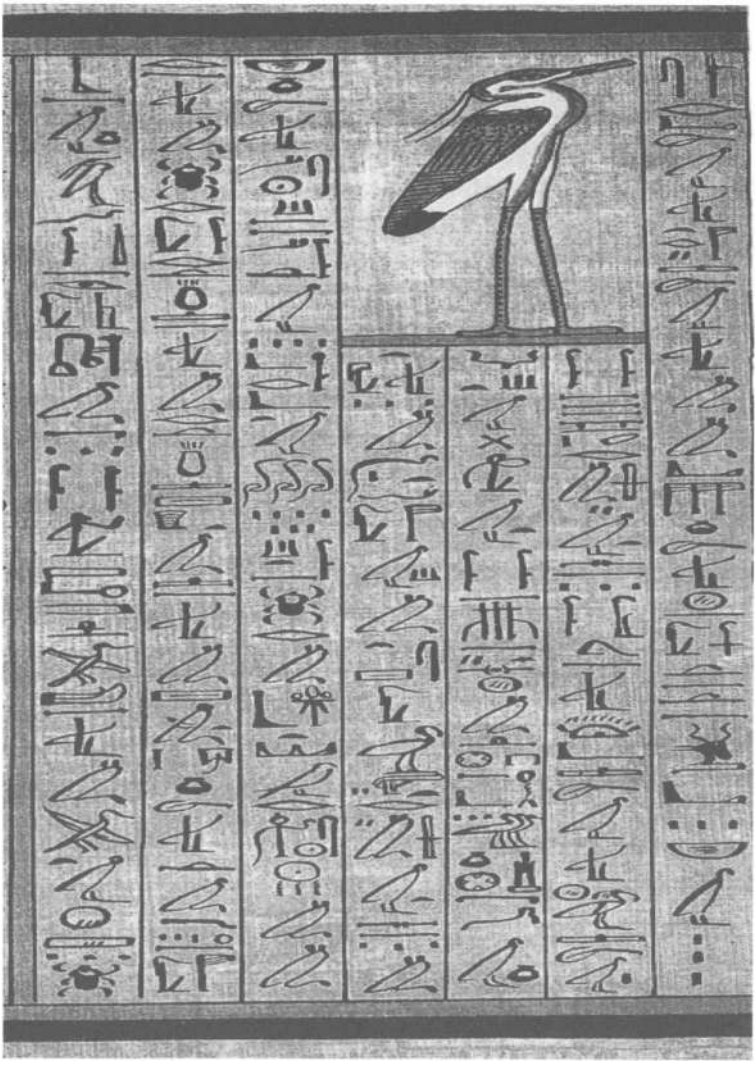
ATLANTİSLİ BİLGE OSİRİS VE MISIR'A YAYILAN KÜLTÜ

Osiris, Neb-Er-Tcher ve Usıre adlarıyla daha çok tapınıldı. Eski Mısır dilindeki Neb-Er-Tcher'in Yunan dilindeki Usire'nin karşılığıdır. Yer tanrısı Geb, gök tanrıçası Nut'un oğludur. Mısır'ın geleneksel hiyeroglif dilinde "User " adıyla tapınıldı. Aynı sözcük Mısır'da hala kullanılmaktadır. Mısır'ın ölüler kitabında ayrca "Un-nefer ve Neb-er-Tcher" adları da onun için kullanıldı. Elleri dışında, bedenini sıkıca saran bir giysiyle insan olarak betimlenen bir Mısır Tanrısı olarak tanıtıldı ve önceleri ölüler tanrısı olarak tapınılan Anubis'in yerini aldı.. Her iki tarafında birer beyaz tüy bulunan yüksek bir taç kullanır. Ellerini ovuşturmuş şekliyle bir asa tutar. Bir de flagellum. Önceleri bitkiler dünyasının yaşam gücünü simgelediği için bedenini genellikle yeşile boyardı. Delta'da başlayan bu kültü kısa sürede Mısır'ın tüm bölgelerine yayılırkan komşu kentlerdeki insanlar ise onu merakla izlediler. Busiris'te "Kral-Tanrı" olarak ün yapmış Ancthi'nin yerini aldı. Ölümünden sonra Delta'da onun eşi olan tanrıça İsis ve sonradan da "Tanrı-kral" olarak anılan Horus'a tapınıldı. Heliopolis'teki "Enneadlar" adlı Tanrılar gurubunda Ra ile özdeşleştirildi. Memfis'teki mezar tanrısı Sokaris'in yerini aldı. Tanrı Ptah ile birleştiği de söyleniyor. Abydos'ta Nekropolis'in Tanrısı Hentimentu ile aynı parelelde tapınıldı. Ondaki bu değişimler gün geçtikçe onun kültünü Mısır'da büyüttü ve efsaneleştirdi. İnsanlara yaptığı yardımlarla çevrede sevilen Osiris'i kral olan kardeşi Seth kıskançlık nedeniyle onu nasıl yok edebileceğinin planlarını yaptı. Önce bir eğlence gecesinde onu yakalayıp, bir sandığa kilitleyerek Nil nehrine attı. Olayı duyan kızkardeşi Nepthys (Seth'in karısı) tanrıça İsis(Aynı zamanda da kızkardeşi) ile birlikte Byblos kıyılarında onu ölmek üzereyken bulup geri getirdier. Kıskançlık krizi geçmeyen kral Seth yeniden Osiris'i yakalayıp öldürterek 14 parçaya böldü. Her

bir parçasını da değişik tapınakladaki kanallara atı. Yeniden eşininin parçalarını aramaya başlayan İsis'e Seth'in kardeşi ve aynı zamanda da eşi Nepthys ile ölüler tanrısı olarak tapınılan Anubis parçaları teker teker toplayarak Osiris'in bedenini yeniden birleştirdiler. İki kız kardeş birer kuş gibi kanatlarını çırparak ona can verdiler. Osiris dirildi ve İsisi hamile bıraktı. İsis bir erkek çocuk doğurdu ve adına da Horus dediler. İsis çocuğu Seth'in acımasızlığına karşı gizlice nil kıyısında büyüttü. Horus büyüdü babası Osiris'in intikamını amcası Seth'den aldı. Osiris'in efsanesi son derece dramatize edilerek yazılmış. Bu efsane tıpkı Samilerdeki " Ba'al" ile Suriyelilerin "Adonis" efsanelerine benzer. Osiris kültü klasik dönemde tüm Akdeniz kıyılarına yayıldı. Osiris ile ilgili bir başka kaynakta ise; yaklaşk yirmibin yıl önce yaşadığı söylenir. Atlantisli bir bilgedir. Atlantis'ten "Mu" kıtasına yerleşen bu bilge "naa-kal" okularında "kozmik öğretiler" le ilgili eğitim gördü. Tekrar Atlantis'e döndü. Mu kıtasında öğrendiği kozmik öğretiyi Atlantis'e yaymağa başladı. Halktan büyük bir destek gördü. Halkın dinsel yönden lideri oldu. Atlantis halkı her nekadar onu kral Uranos'un yerine getirmek istemişse de o bu görevi kabul etmedi. Öldükten sonra halk onun Atlantis'e yaymak istediği kozmik öğretisini "Osiris dini" olarak yaydı... Daha sonrakı yıllarda bu kıtalarda yaşanan felaketlerden dolayı Atlantis insanları üç bölgeye göç ederek yaşamlarını sürdürdüler. Osiris kültünün Mısır'a gelişi bölgeye yerleşen Atlantisli halkların gelişine bağlanır.

Mısırlıların tapındıkları Osiris de ölülerin koruyucu tanrısıdır. Tüm doğal şeylerin simgesi olduğu bilindiğinden ölüler arasındaki yeri ve güveni tamdır. Ölüler belleğinden uzak bulunan zamanda yeniden doğacaklarına inanırlar. Bu doğuş ikinci defa doğma anlamında düşünülür. Osiris hakkında öne sürülen belgelerde yaşanılan dünya ölü bir hücre olana kadar yeryüzünde ne varsa onlar adına özellikle ölülerin "kalbı ve yüzü" olduğu için damlayan su damlacıkları gibi yeniden çoğalacaktır. Osiris bir tanrı biçiminde ölüleri yeniden doğuşu tattırmak için onların dünyasına inecektir. Kendini temize çıkaran ölü ruhu Osiris'in önünde toprakta yeniden filizlenmiş bir tohum taneciği (Mısırlılar buğday taneciği şeklinde betimlerler) gibi evrenin sonsuzluğunda bir yaşam tomurcuğudur. Ölüler "Gökyüzü anası" tanrıça Nut'un kollarındayken Osiris'te kişileştirilebileceklerini düşünürler. Onu çoğaltırlar, Ka'larının kuşlar

gibi olmasına ve İalu tarlalarının muhteşem güzelliklerine açılırlar. Osiris'in karısı Mısır inancında sihirbaz ve büyücü olarak tanıtılan İsis'tir. İsis aynı zamanda da onun kızkardeşidir. İsis, kardeşi seth tarafından parçalanarak öldürülen Osiris'in parçalarını birleştirerek ona canlılık kazandıran ve ölülerin iç organlarını kanopos adı verilen kaplarda saklanmasını ve cesedin çürümesini önlemek için bedenin mumyalanması gerektiğini öğreten bir tanrıçadır. Osiris'in kardeşi Seth tarafından 14 parçaya ayrılarak öldürülmesi ve parçalarının da Mısır'ın her tarafına dağıtılmasında bir tarayıcı olarak onun bedeninin 13 parçasını bulur, ancak cinsel organı olan 14'ncü parçasını bulamaz. Bulduğu parçaları birleştirerek Osiris'i canlandıran eşidir. Abydos(ölüler kenti) kentindeki Osiris lahitinde ölülerin yeniden dirilmesi hakkında ilginç bir betimleme tablosu bulunmaktadır. Duvar tablosunu yapan kişi ölüler kitabındaki betimlemeleri son derece iyi kullanır. Duvarlarda alçak kabartmayla Mısır firavunu Seti I'in yeniden dirilişi gösterilmiştir. Bu kabartmada İsis ve Horus'un ölüyü kutsadıkları ve "kalk, uyan" sözcüklerinin ağızlarından çıktığına tanıklık edecektir. Duvar kabartmalarındaki ritüelde ölen firavunların tümünün Osiris'e doğru gidecekleri fikrini ortaya çıkarır. Hatta Osiris'e karşı ölünün söylemek istediği dua şeklindeki ön söylemlerde firavun Osiris'e doğru temiz elleriyle ilerlemekte olduğunu ve kendisinin de bir Osiris'in bir rahibi olduğu gibi tapınakta Osiris dualarıyla yüceliği yakalamış bir rahibin oğlu olduğunu belirtecek şeklinde dualar edecektir. Hatta dua içinde *"bağ çözüldü, bu kapıyı geçmek için bilekler serbest kaldı. Üstümdeki bütün kötülükleri yere attım..."* şeklinde kendisinin arınmış bir ruh olduğuna inandırarak Osiris'e doğru ilerlediğini söyleyecek. Osiris'e doğru ilerleyen ruhun burun deliklerine kuzeyden esen ruzgarın serinliği dolacak ve yüzleri de yeni baştan hayat ve güç bulacak. Ruhlar Osiris yoluna girerken gökyüzündeki İalu tarlalarında "buğdayların büyümüş olduğunu" görecekler. Ruhların hepsi dirilecek ve Osiris'in karşısında ayakta duracaklar. Doğrulukları kanıtlanmış ruhlar ise her gece diğer dünyanın on iki bölgesinde yüzen kayıkla gökyüzünde dolaşacaklar. Bu dolaşma esnasında Heliopolis'in kutsal ağaçlarını araladıktan sonra kutsal kedi, işıklı hayaletler, Khepri(Skarabe) ve göksel idarecilerin önünde daha önce bedenlerinden alınmış iç organlarını görecek ve Osiris'e"*...Ey güçlü Osiris! Biraz önce doğdum! Bana bak, az önce doğduk..*"diyecekler.

Papirüs üzerine işlenmiş bir metin

ÖLÜLER KİTABIYLA TOPRAĞA DÖNÜŞ

Eski metinler incelendiğinde günümüz insanına önemli mesajların bırakıldığı görülecektir. Nil deltasında yaşayanların ortaya koydukları inançlara bakıldığında önce bir saçmalığın olduğu görülecek. Oysa özetle belirtilen ezoterik tapınma kişinin kendisine yönlendirilmesini amaç edinmektedir. Çağımız insanlarının "putperest" olarak sınırlandırdığı Nil inancının belirtilerine yer veren tabletler incelendikçe hiç de saçma sözcüklerle karşılandığı görülmeyecek. Bu metinlerin çıkış noktalarına bakıldığı zaman Mu kıtasındaki öğretilere işaret etmek, ölüler ülkesine yapılacak yolculuğun ana ilkeleri de ortaya çıkmış olacaktır. Günümüzde Nil'in inanılmaz piramit tapınması yaklaşık İ.Ö.3000 yıllarına dayandırılmış olsa bile ezoterik bilgilerin merkezi çıkış noktasının Mu kıtasındaki naakal okullarında eğitim gören Atlantisli Osiris'in öğretilerine dayandırıldığı bazı belgelerle belirtilmektedir. Nil deltasında uygulanan ölü gömme törenleri ve ölümün karşısında savunma amaçlı yapılan ritüeller günümüz insanına çok şeyler vermektedir. Bu bilgiler arkeolojik kazılar yapan sabırlı ve yetenekli arkeologlar tarafından tapınak kalıntıları, ağaç kovukları, mağaralar ve ormanlarla kaplı diğer uygarlıkların tören alanlarında bulunmuş belgelerle doğruluk payına ulaşır. Önemli bilgiler ve tören şekilleriyle donatılan ölü yargılama ve gömme geleneği Mısırlıların Mu'daki ezoterik bilgileri daha da zenginleştirerek yeni bir versiyonla Duat'ın henüz çözülemediği kapısı, gecenin 12 kapısının özellikleri ölenlerin ruhlarını sadece yemek için onları ayrıntılarıyla araştıran ruh yiyicinin, cinlerin ve yargılama esnasındaki tanrıların konumları, görevleri ve neden toplu bir şekilde salonda hazır bulunmalarıyla, silahlarla donatılması son derece gizemin bir kaynağı olarak görülür. Thot'un ithal olarak getirdiği bu bilgilerin Nil deltasına yayılmasından sonra Menes adlı bir kral

Nilde "Krallık kenti"olan Mısır'ın temellerini atarak bir anlamda da devletçiliğe ilk adımın atılmasını sağlar.

Thot'un Mu kıtasında Mısır'a ithal ettiği Osris'in öğretilerinde güneşin her sabah tanrıça Nut'un karnından yükseldiği ve akşam olunca yeniden tanrıça Nut'un ağzına girerek kaybolduğu inancı vardı. İnançlarına göre yeraltı dünyasında toplanan ölülerin güneşe yaptıkları gece yolculuğu sırasında Douat'ın 12 bölgesindeki ilginç değişiklikleri seyretme şansına sahiplerdi. Ölüler yeniden yaşamın tadını çıkarmak için burun deliklerinden yaşam havasını alır ve yeniden dirileceklerine inanırlardı. Güneşi Anubis, Khepri'ye (Ya da Skarbe, Khepra) benzetirlerdi.

Ankh (Mısırlıların kutsal haçı)

RUHUN YARGILANMASI İÇİN AYDINLIĞA DOĞRU AÇILAN PENCERE

Yeraltı dünyasının tuhaf, ilginç, gizemli, ve korkulu yargılanmalarla dolu olduğuna inanan Mısırlılar bir anlamda tanrısal bilgilerin kaynaklarına nasıl inilceğini öldükten sonraki ruhun durumuna bağlı olduklarına o kadar çok inanmışlardı ki yaşamları süresince hep bu dünyayı merak etmişlerdir. Ölülerin "rüzgarla yükselir" şeklindeki metni yüreğinde barındıran Torino papirüsünde eski Mısırlılar için ölümün hiçbir şey olmadığını ifade eder. Onlar nasılsa öldükten sonraları bile yaşayacaklarına göre bu şekilde düşünmelerine neden olan mutlaka öğrendikleri kozmik bilgilerdi. Bu bilgilerin kaynaklarının Atlantis ya da Mu kıtasındaki inisiyelerin biraz daha değiştirilmiş şekillerinden kaynaklandığı artık inkar edilmiyor. Torino papirüsündeki metinlerde genellikle ölenle yakınları arasındaki ince ayrıntıları ele aldığı gibi yakınma tarzında bir pazarlık da ele alınmıştır. Metinde olağanca bir yakarış yer almaktadır. Bu metinde Memphisli bir memurun yakarış mektubu şöyle "*...Kusursuz ruhlu ankhiri ! sana ne kötülük ettim ki bu kadar zavallı bir hale düştüm? Niçin beni ezmeye çalışıyorsun? Ben senin sadık kocan değil miyim? Gençken seni aldığım zamandan beri ekmeğini, elbiselerini, kokularını sana ben verdim. Seni hiç hor görmedim; yabancı bir kadının evine hiç girmedim. Öldüğün zaman adamlarımla birlikte ağladım, sana ince ketenden elbiseler giydirdim. Ve douat dünyasında olduğun üç yıldır bana eziyet ediyor ve eski neşeme kavuşmama engel oluyorsun. Kalbimi sevinmekten alıkoyuyorsan, seni adalet karşısında suçlamak üzere dava mı açmalıyım?...*" şeklinde eşinin ölümünden sonra duyduğu rahatsızlığını tanrısına yakarır gibi bir yardımın yapılmasını istiyor. Bu metinde anlaşıldığı gibi o dönemin insanları arasında da aile namusu ön planda olmalı ki memur "*ya-*

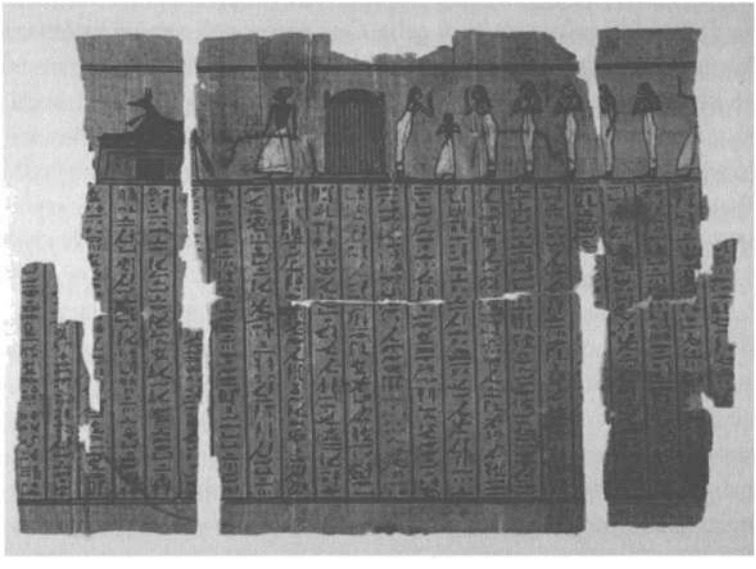
bancı bir kadının evine gitmedim" şeklinde ruhunun arı ve temiz olduğunu itiraf etmektedir. Aynı bilgilerin mutlak benzerlerinden bir metin ise Tutmosis III'ün mezarının üstündeki yazıdan anlaşılmıştır. Mezarın üstünde "*...Mezarında uzanmış olacağın o günü düşün...*" şeklindeki dörtbin yıllık papirüsten sonra "*....Bir akşam, sedir yağı ve tanrıça tarafından örülmüş bantlarla kutsanacaksın. Gömülme gününde güzel ağlayıcı kadınlar cenaze alayının önünden gidecekler ve başlarına batı vadisinin ince kumlarını serpecekler. Mumyan altından olacak. Öküzlerin çektiği ölü arabasında giderken, tabutunun tavanı gökyüzü gibi üzerinde olacak. Mezarının kapısında kutsal danslar yapılacak ve rahipler kalbini sevindirecek sözler söyleyecekler...*"şeklinde uyarı niteliğinde bir açıklama yer almıştı. Metinler bugün bile şaşkınlıkla izleniyor. Dörtbin yıl önce yazılan bu metinlerde tek tanrıcılık ile ilgili kuşkusuz olarak hiçbir belirti yok gibiydi. Ancak Akhenaton'un yapacağı din devrimine babası Tutmosis III, belki de bilinçli olarak bir yatırım yapmıştı. Mısır halkı bütün dinsel gelişmelerin perde arkası gelişmelerinden sürekli korkarak, çekinerek ibadetlere katılmışlardır. Tapınak rahipleri eski dinsel metinlerine bir başka görselliği katarak dinsel tapınmayı daha gizemli hale getirmeyi başararak, halkın korku içinde ruhuyla baş başa kalacağı yargılamaya yöneltmeyi başarmışlardır. Her cenaze töreninin ardında "duat'ın" karanlık dünyası onları korkutuyor ve tapınmalara ortak olmalarını zorluyordu. Ölünün bilinmeyen yolculuğun başlangıcında rahipler onun ruhuna yardımcı olacak düşüncesiyle son kapı kapanmadan, mühürlenmeden önce mezara dinsel inisiyenin uygun gördüğü koşullara göre yazılmış bir papirüs konurdu. Bu papirüs; Ölüler kitabı, Güneş İlahileri Kitabı, Gizli Evin Kitabı, Kapılar Kitabı, Nefes Alma Kitabı (Duat'ta olanın Kitabı) yazılı bir papirüstür. Adı geçen kitaplardan büyülü dualar kopya edilerek yazılmış ve ölünün ruhunu aydınlatacak bir şekilde mezar odasına bırakılmıştır. Bu uygulamayı, ölümü bekleyen her Mısırlı biliyor ve sevinçler içinde ölecekleri günü bekliyorlardı. Onlar mezarlarına bırakılacak olan kutsal yazıların yer aldıkları tabletler ya da papirüslerin öte dünya için bir rehber olacağına inanmışlardı. İslam dininde de cenaze törenleriyle ilgi çekici dualar ve ayetler yer alır. Osiris'in öne sürdüğü törenlerden biraz daha açıklayıcı gelişmeleri adı geçen ayetler içinde gördüğümüzde büyük bir farklılığın gözler önüne serileceği anlamına gelmediği görülecektir. Dinin he-

sap gününün maliki olduğunu belirten fatiha süresinin dışında yargılama gününü hatlarıyla belirten Bakara süresini burada kaynak olarak göstermenin ihtiyacını duydum. Bu sürelerdeki açıklamalar ise;"*...Fatiha süresi 7 ayettir, Mekke devrinde nazil olmuştur. (1) Hamd, alemlerin rabbı olan Allaha mahsustur.4) Din (hesp)gününün malikidir.)* Ayrıca bakara süresinde öte dünyadaki yaşam koşulları, ruhun yargılama sırasındaki temiz ve arı olma durumu, öldükten sonra yeniden yaşamanın ele alındığı görülüyor. Bu uygulama ölüler kitabında çok daha ayrıntılı bir biçimde ele alınmış bulunmaktadır. Ayrıca ölüler kitabı İslam dininden belki de 6 bin yıl önce uygulanmıştı. Bakın bakara süresinde yargılama notları "*...Bakara Süresi 286 ayettir-Medine devrinde nazil olmuştur. (2-İşte, bu Kitab'dır ki, onda şüphe yoktur. Takva sahibleri için bir hidayettir. 4) Yine onlar ki, sana indirilene (Kur'an'a) ve senden önce indirilenlere (diğer kitaplara)inanırlar. Onlar, ahirete de kat'i olarak iman ederler. ["Öyle ise, adalet-i ilahiyenin tam ma'nasıyla tecelli etmesi (görünmesi) için, haşre(yeniden diritmeye) ve mahkeme-i kübraya (ahiretteki büyük mahkeme) lüzüm vardır ki; biri cezasını, diğeri mükafatını görsün! "(işaratü'l-İ'caz, 53)"] 23) Ve eğer kulumuza indirdiğimiz (Kur'an) dan şübhe içindeyseniz, hadi onun benzerinden bir süre getirin; (eğer) iddianızda doğru kimseler iseniz, Allah'dan başka şahidlerinizi (yardımcılarınızı) da çağırın!28) (ey kafirler) Allah'ı nasıl inkar ediyorsunuz ki, (siz) ölüler idiniz de, size (O) hayat verdi. Sonra sizi öldürecek, sonra sizi tekrar diriltecek, sonra da ancak ona döndürüleceksiniz. 29) yerde ne varsa hepsini sizin için yaratan sonra göğü (yaratmayı) kasdedip onları yedi (kat) sema olarak tanzim eden O'dur. Ve, o, her şeyi hakkıyla bilendir.25) (Habibim, ya Muhammed) iman edip salih ameller işleyenlere, şübhesiz kendileri için altlarından ırmaklar akan cennetler olduğunu müjdele! (Onlar) ne zaman rızık olarak oradan, herhangi bir meyveden rızıklandırılsalar "bu, daha önce rızıklandırıldığımız şeydir" derler. Çünki bu (Cennet ni'metleri) kendilerine (dünyadaki rızklarıyla) birbirine benzer şekilde verilir. Onlar için orada tertemiz zevceler de vardır ve onlar, orada ebedi olarak kalıcıdırlar. 54) O vakit Musa kavmine "ey kavmim! şübhe yok ki siz, buzağıyı (ilah) edinmekle kendinize zulmettiz; öyle ise yaratanınıza tevbe edip, nefislerinizi öldürün! Bu (haliniz), yaratanınızın katında ..."* Şeklinde ifadeler görülür. 54'ncü ayette bahsedilen Buzağı, Mısırlıların tapındıkları Apis boğası şeklinde gösterilmek-

tedir. Oysa Musa Mısır'da Amon tapınağında başrahipken Osiris'in dualarıyla ibadeti gerçekleştiriyordu. Sadece belli bir kesim Apis boğalarına tapıyordu. Mısırlılar o dönemde de eski dönemde de Ra'dan hiçbir zaman vazgeçmemişlerdi. Bu bilgilerin ana kaynağının yabancı olmayan yönü ölüler kitabının günümüze kadar aktarılmış olan bablarından kaynaklanmaktadır. Mısır'ın ölüler kitabı yaklaşık 453 bab'dan oluşmasına rağmen çeşitli şekillerde imha edilerek ancak bu bablardan 200 tanesi kurtarılmıştır. Bu kurtarılmayı da Mısır'da Yunanlı kral olan Psametique'nin saltanatı sırasında gerçekleşmiştir. Ölüler kitabında ele alınan nesnenin ikinci doğuşu kendisiyle beraber yüzlerce soruyu canlandırır. *"her şey bütünüyle çifttir"* yazılması bile bugün kozmik enerjideki geçekten her şeyin karşılığının olduğu şeklinde ifade edilmiştir. Torino Papirüsü, Mısır'da ölüm fikrinin olmadığını belirtir. Ölenler yeniden yaşam bulan canlılar olarak değerlendirilirdi. Mısır'ın ölüler kitabı yağmacılar yüzünden yarısından fazlası kayıp, kitap halinde de kayıp. Kitap ve metinlerinin kayıp nedeninin büyük ihtimalle Musa'nın ortaya koymak istediği din devriminde adı geçen havarilerinin emeği olabilir düşüncesi bilinen gerçekler arasında yer alır. Ne deni son derece açıktır. Musa yararlandığı Osiris dinideki ezoterik bilgileri kendisine mal etmek için ortadan kaldırmıştır. Ancak bazı bablar mezar duvarları, tapınak duvarları ve kil tabletlerdeki metinler birleştirilerek elde edilmiştir. Önemli derecede günümüz dinsel iniysiyesinde benzer taraflarının bulunduğu babların bazı özellikleri ise ; *"...16-XVI Bab; dünyanın yaratılışıyla ilgilidir. (j.Kapart'ın çevirisine göra) 17-XVII bab; Ancak tanrılar insanların nereden gelip nereye gideceklerini bilirler. 21-30-XXI-XXX bab arası ölünün her türlü büyüden ve kötülükten arınması için çeşitli yöntemler açıklanır. Tanrısal alt dünyada ağzının gücünü, iç organlarının derililerinden kalbini sökmek için" çekişen Heliopolis tanrılarının önünde çeşitli yöntemler açıklanır. 26-XXVI bab Anubis'in gökyüzü rabları önünde bacaklarını kuvvetlendirmesi için okunan bir bab. (G.Kolpaktchy'nin çevi,risi). 30-125- XXX-CXXV babın ilk yargılamanın ne olacağ tekrarlanır. Ruhun tartılması sahesinin tekrarıdır. Ölü Amenthi'ye girerken okuyacağı belli başlı dualardan biridir. "....Ben gökyüzü mekanlarının, uzay, sonu olmayan bir sıvı okyanusu gibiyken, zamanların ve şekillerin tanrısıyım. Hiç kimse beni doğurmadı; çünkü yer varlıkken daha önce doğmuştum. Benim adlandırıldığım bütün isimlerin*

büyü gücünün şefaatı ile gök hiyearşısını ve kendi kendini yeniden yaratan maddeyi yarattım. Ben atom'um ve kozmik okyanusta hiçbir hayat izi yokken ben yine vardım. Ben evrenin başlangıcı ve büyük tabutun içine uzanmış olacağı zaman sonu olacak olanım. Yokluktan nehrin sularının silindiği gibi çoktan silinmiş varlıkların pınarını fışkırttım ve bedenimde yarının sayısız varlığını da taşıyorum. Ben atoum'um ve biliyorum ki ölüler Osiris'te sonsuzdurlar. Çünkü Osiris, doğru ve yardım etmeyi sevenler ve Mısır toprağından kötülüğü kovanlar için aynı zamanda da sonsuzdur. Büyük yıkımda Osiris'in organları oraya buraya dağıldıktan, dünyalar çöktükten sonra, göksel alemlerin dengesini yeniden kurdum. Onların parlaklığını iade ettim ve ışığı ışığım olan Ra'nın doğuşunu gördüm...Ben atoum'um, Heliopolis'in Tanrısal kedisiyim. Ey, temize çıkmış ölüler, siz ki canlı iken kötülük ruhuna karşı savaştınız, Amenthi'de Osiris'in hizmetkarlarını parçalayan ve cehennem kazanlarında haşlayan uzun bıçaklı ruhları sizden uzaklaştıracağım. Kadavra ve pislikeri yiyen şeytanları, ölülerden uzaklaştıracağım; çünkü ben gökyüzü mekalarının Atoum'u, başlangıçların ve dünyanın sonunun atoum'uyum..." 21-41-XXI-XLI bab arası rahip ölünün pislikle beslenen, yakıp bitirici ateş tüküren sekiz adet timsah başlı şeytandan kendini nasıl koruyacağı rahip tarafından okunur. Ölüye öğretilen kesinlikle akılda tutulması gerekmektedir. Ölü, kötülüklerden kurtulması için sürekli dualar eder. 42-47-XLII bab dan XLVII baba kadar, ölünün organlarının tanrısallaştırılması onu edinir. Ölü"omurgam Seth'ın, erkeklik uzvum Osiris'in" gibi açıklamalar yapar. (G:Kolpaktchy çevirisi) 62-LXII Bab, sayesinde ruh yeniden"hayat nefesini" bulur. Yer ve göğün kapılarının açılması ve Osiris'in mekanı olan semavi nilin sularını görür. 64-65-LXIV bab ile LXXV bab kadar ölüye, ruhun güneşe nasıl yükseleceğini, İsis'in bağrında nasıl gençleşeceği ,anası olan gök mekanında nasıl yeniden doğacağını, gökte olan Helypoliste tanrıların yanında oturmaya nasıl kabul edileceği anlatılır. (S.Mayasis). 75-LXXV babda ölüye, kendi kendisini değiştirmesi için "değişme formüllerini" seçmesi önerilir. Ölüler kitabındakı açıklamalar; Babil tufanı, Gılgamış destanı, Tevrattakı Somon ile Gomora'nın benzeridir. 150-124-CL'den CXXIV baba kadar ölüye Batının sırlarını ve tanrıların yazıcısı olan Thot'un gizli kitapların sırlarının bilgisini kolaylaştırmak için okunur. Bu da Ra-setau'nun (Osiris'in krallığı) önüne gelmeden ışığın 7 derecesini geçmesi içindir. 125-CXXV bab;

dirilme ve yüksemeyle sonuçlanacak ölünün temizleyici itirafları, yargılanma ve ruhun tartılması olayını ele elır. 126-139-CXXVI ile CXXXIX bablar; Ölüye kendi kendini değiştirebilmesine "değişme formüllerini" seçmesi hatırlatılır.. Ruh artık Osiris olup mükemmel bir hayata kavuştuğuna yaratıcı çıkan ışıyla eriyip, zaman ve mekan boyunca sonsuz, kendi ışığında mutlu Osiris'in evindeki gökte parladığı zaman söyleyeceği formülleri hatırlamalıdır. 190-CXC bab; (G. Kolpaktchy çevirisinde) Bu kitap tanrısallaşmış ruhun Ra'nın bağrındaki mükemmeleşmesini konu alır. Onu, Osiris'in gözünde yüceltir. Amenthi'nin efendisinin gözünde güçlü kılar ve tanrıların hiyeraşısında saygıya laik görülür" .72-LXXII bab; ölünün aşağı dünyada yolunu kaybetmemesi için ne yapması gerektiği anlatılmata.. " şeklinde ifadelerle bezenmişti. İnisiyeciler 6 alemi biliyorlardı. Bu alemler ise üçü fiziksel (Beden, isim ve gölge) diğer üçü de fizik ötesiydi (Ankh, ba, ve ka) şeklindeydi. Bablar, kitabın özelliklerinin daha kutsal bir duruma sürüklenmesi için ölünün altdünyada farklı bir bilgelik elde edebilmesine güç verecek şekilde rahipler tarafından "değişme förmülleri" eklenerek okunurdu.

Papirüs ve hiyeroglif

İTİRAFLAR YOLUNDAKİ AYDINLIK

Tibet'in Ölüler Kitabı'nda *"...Burada ölünün birçok insan için olduğu gibi kendisine şimdiye kadar verilen bilgilere karşın, karması dolaysıyla Bardo'da geçireceği kırkdokuz günün, sakin tanrıların görüneceği ilk yedi gün içinde karşılaşacağı ve yenmek zorunda olduğu tehlike ve sorumlulukların, kendisine ayrıntılı olarak anlatıldığını söylememiz gerekir..."* şeklinde bir ifade yer almaktadır. Ölenin ilk yedi günde karşılaştığı durumu ve ayrıntılarını görür. Birinci günde birey öldüğünü kesinlikle bilir ve doğacak yolun üzerinde olduğuna inanır. Bu süre içinde çoğunlukla onun ölmediği şeklinde sorular sorulur. İkinci günde ise onu saran korku nedeniyle aydınlıktan kaçmak ve söylenenlerin tersine hayallere daldığı görülecek. Üçüncü günde canlı yaşamdaki kibirlilik orada da etkisini gösterince ölen kendisine uzatılacak kancayı tutamaz. O gün ölüyü karşılamaya tanrı ve tanrıçalarla Bhagvan Ranta Sambhava karşılamaya gelir. Ona adıyla seslenmeye başlarlar. Dördüncü günde eğer ölünün yaşamı süresince kötü şeyler yapmamış ise korkmazlar; işte dördüncü gün diğer tanrı ve tanrıçalar dışında Bhagavan Amitabha onu karşılamaya gelir ve adıyla seslenir. Beşinci günde ölü doğruluğunu kanıtlamışsa diğer tanrı ve tanrıçalar dışında Bhagavan Amogha-Siddhi gelir ve ona adıyla seslenerek *"....Ey soylu oğul, dikkatle dinle! Beşinci günde hava elementinin ilk biçimi olan yeşil ışık senin üzerinde parlayacak..."* Altıncı günde beş aşamaların tüm baba-ana tanrıları hep birlikte ona öğütler verir ve aydınlık saçarlar. Yedinci günde cennet bilgisini ellerinde tutan tanrılar, ölüyü almaya gelirler. Onun adını çağırarak, cennetin bilgelerinin gelip onu alacaklarının müjdesini verirler. Görüleceği gibi ezoterik bilgiler yaşam devam ettikçe büyük bir gizlilik içinde kalmış ve günümüze kadar da gizli olarak yerini koruyabilmiştir. Tibet ölüler kitabındaki bu açıklamalar gösteriyor ki canlı yaşamda da diğer adıyla yeraltı dünyasındaki manevi yaşamda insanları hep bekleyen bir yargılama hukuku gözler önüne serilmektedir. Yaşam mücadelesi içinde belki de uygulanan bu

yasaların ya da yargılanmaların bir benzeri insanlar tarafından yeraltı dunyasındaki manevi koridorda tanrılar tarafından uygulamaya geçirileceği ele alınarak en adaletli kararları da kutsal güç olan tanrıların verebilecekleri inancı son derece egzotik olarak ele alarak insanın yaşamsal sorumluluk alanındaki yerini genişletme yerine daralmaya iterler. Tibetin ölüler kitabı bir din kitabı yerine bir meditasyon kitabı olarak yerini koruyor. Ama Mısır'daki ölüler kitabının çizmiş olduğu grafik, uyguladığı ritüeller; eğer bugün önde gelen kitaplı dinlerin içindeki doğrulara yakın olarak ele alınırsa tanrısal bir inisiye olarak karşımıza çıkar. Çünkü içinde ki bilgiler insan bedeninin içinde yer aldığı tartışılan ruhun sosyolojik yapısını ortaya koyar ve canlı yaşamda beden kullanarak neler yaptığının itirafı yer almaktadır. Bütün yeryüzü dinlerini ele almanın insan ömründeki kısıtlamalar nedeniyle mümkün olduğunu kırmızı parantezler açarak belirtmekte yarar görüyorum. Bütün dinlerde ölünün yargılanması cennet ile cehennem dedikleri kentlerin giriş kapılarına yönelmesi olarak değerlendirilmiştir. Ne varki manevi dünyanın olduğu düşünülürse orada sadece bir yargılanmanın olamayacağı ve tanrısal gücün üst dünyada yaşıyanlara gerekli garantiyi vermeleri koşuluyla tartılmanın adil olacağına ianmaktan öteye gidilmez. Yani koşullu olarak yargılanmak zorunda olmamalı ruhlar. Nedeni de kutsal güç zaten ruhlar üzerindeki egemenliğini biliyor ve izlemeyi de ona göre yapıyor olmalıdır. O halde ikinci bir defa (Bu yargılamam İslam dininde Kabir azabı şeklinde yer almıştır) ölünün yargılanması ve ruh halindeyken psikolojik bir dengesizliğe girmesi yanlış olması gerekmektedir. Yargılanma inisiyeleri İslam dini, Hırıstiyan dini ve Yahudiler arasında az farklarla benzerlikler göstermiş olsa da Mısır dini olan "Osiris dinin"de son derece ezoterik bir biçim ele alınarak uygulanmıştır.

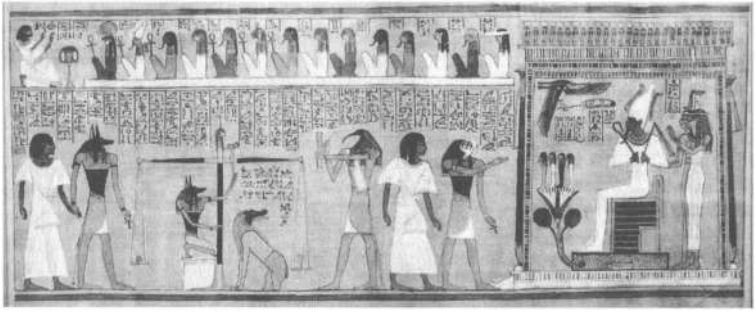
Hiç kuşku yoktur ki bütün dinler ki bunlara semavi dinler de dahildir; dinsel kitaplarının tümü ölüler üzerine konulan hükümlerle tamamlanmıştır. Bütün ilahi kitapların ortaya koydukları geleneksel ritüellerin tümü öldükten sonraki yaşam ile entegre edilmiştir. O halde tüm dinsel metinler ve kitapların özelliğine bakıldığında devinim halinde olan yaşamı oldukça hızlı bir şekilde yüzeysel olarak ele alınmış ancak ardından da ölüler dinyası için inanılmaz imgeler ortaya koymuşlardır. Bu durumda tüm eski dinlerin metinleri ve yeni dinlerin kitapları sadece ölülere yönelik ilke ve yapılması gereken görevler sıralanmıştır.

BÜYÜK YARGILAMA

Tapınak ve piramit duvarların üstünde alınarak transkripsiyonları yapılan metinlerin ölüler kitabında yer alan CXXV babında Mısırlıların 18'nci Hanedanlığın ayrıntılarını veren bir metin olduğu ileri sürülür. Mısırlılar bir zamanlar yukarı ve aşağı olmak üzere iki krallık şeklinde yönetildiği için tanrıça Maat iki tarafta da tapınılmaktaydı. Bu nedenle Mısır dininde tanrıça Maat için "Usekht Maat" sıfatıyla da kullanıldığına dikkat çekilmektedir. Tanrıça Maat adına organizeli bir şekilde yapılan ölümden sonra ruhun yargılanması sırasında salonda 42[1] hakim-savcı tanrı bulunmaktaydı. Ancak daha önceleri ruh salona girmeden önce neler konuşacağı hakkında bilgilendirme yapılırdı. Bu durum ölüye sağlanan bir fırsat şeklinde değerlendiriliyordu. Metinlerde "kırmızı su"dan içme sınavı olarak da bilinen bu yargılamada ruhun yaşadığı ülkesinin dini ve ahlaki geleneklerini iyi bilmesi gerekirdi. Yargılama salonuna giren ölü kendisini"....*Saygılar sana, Ey büyük tanrı, maati'nin efendisi. Sana geldim, ey efendim, kendimi buraya sizin güzelliğinizi seyredebileceğim bu yere geldim. Seni tanıyorum. Adını biliyorum. Bu hakikatın salonunda sizinle beraber bulunan, günahkarlar üzerindeki hapishaneyi koruyan, Un-nefer (iyi varlık, Osiris) huzurunda insanların hayatları hesaba çekilirken onların kanlarını beseleyecek 42 tanrının adını biliyorum. Gerçekten sana geldim, sana hakikatı getirdim. senin için kötülüğü yok ettim. İnsanlara hiç kötülük etmedim. Aileme karşı hiç yanlış yapmadım ya da onlara eziyet etmedim. Doğruyu yapmak yerine yanlışı yapmadım. Değersiz bir adamla arkadaşlık etmedim. Kötülüğe yol açacak bir şey yapmadım. Kendimi haklı çıkartmaya çalışmadım. Adımı yüksek mevkilere yazdırmadım. Hizmetkârlara kötü muamelede bulunmadım. Zor durumda olan birini dolandırmadım. tanrılar için nefret uyandırıcı ya da tabu olan bir şey yapmadım. Bir hizmetkarın efendisi tarafından kötü muamele görmesine*

1 (Mısır'da 42 eyalet vardır. Bu rakam eyaletleri de temsil etmektedir)

neden olmadım.[hiçbir insanın] acı çekmesine sebebiyet vermedim. Hiç bir insanın aç kalmasına izin vermedim. Kimseyi ağlatmadım. Cinayet işlemedim. Kimseye benimadıma cinayet işlemesi için emir vermedim. Kimseye acı çektirmedim. tapınaklardan sunu çalmadım. Tanrıların ekmeğini çalmadım. Ruhlara sunulmuş ekmeklerden almadım. Zina yapmadım. Şehrimde bulunan tanrıya ait kutsal yerleri kirletecek hiçbir harekette bulunmadım. Ölçülerde eksiltme yapmadım. Toprağa ekleme yapmadım. ya da aşırmadım.[komşularımın] tarlalarına tecavüz etmedim. Teraziye ağırlık eklemedim. Terazinin göstergesini şaşırtmadım. Çocukların ağzına süt almadım. Otlaklarındaki sığırları kovmadım. Tanrıların korumasındaki tüylü kümes hayvanlarını tuzağa düşürerek yakalamdım. kendi türlerinde [balıktan yem yaparak] balık tutmadım.[akması gerektiği zaman] suyu durdurmadım. Akan sudan bir kanal açmadım. Yanması gereken bir ateşi söndürmedim. Tanrıların mülkünde bulunan sığırları kovmadım. Hiç bir tanrıyı ortaya çıktığında red etmedim. Temizim, temizim, temizim, temizim..."şeklinde savunur. CXXV babının ikinci bölümünde aynı şeyler tekrarlanır ve ölü savunmasında"...*Selam sana Heliopolis'teki yükselen uzun adımlı, ben günah işlemedim. selam sana alevin kucakladığı Khepradan yükselen zor kullanarak hırsızlık yapmadım. selam sana Nose, Hermapolis'ten yükselen[hiçbir insana] zor kullanmadım. selam sana, karanlıkları yiyen, Qerti'den yükselen, hırsılık yapmadım. Selam sana kokan yüz, Rastau'dan yükselen bir erkek ve kadını öldürmedim. Selam sana, kemik parçalayan, Hensu'dan yükselen, hiç yalan söylemedim...*" şeklinde bir özetle suçsuzluğunu yakınarak tekrarlar.

Mısırın ölüler kitabında yer alan bir tören. Ani papirüsünde gösterilen bu törende ruhun Osirise yükselişini betimlemektedir.

Metinlerin çoğunda 42 tanrının özelliklerinden söz edilmiyor ancak son dönem metinlerinde bazı tanrı adlarıyla karşılaılmış ve bulunanlar da kayıtlara geçmiştir. Bu tanrıların adlarını A'dan Z'ye Mısır adlı eserimde kısa da olsa ayrıntılı bir şekilde vermiştim. Kesin olmamakla beraber hiyeroglif yazısındaki bu tanrı adları da Usekh-nemtet, Hept-seshet, Fenti, Am-khaibitu, Neha-hrayı, Rereti, Mata-f-em-seshet, Neba, Set-gesu, Khemi, Uatch-nesert, Hra-f-ha-f, Kerti, Ta-ret, Hetch-abehu, Am-senef, Am-besek, Neb-maat, Thenemi, Anti, Tututef, Uamemti, Maa-ant-f, Her-seru, Neb-sekhem, Seshet-kheru, Nekhen, Kenemti, An-hetep-f, Ser-kheru, Neb-hrau, Serekhi, Neb-abui, Nefer-tem, Tem-sepi, Ari-em-ab-f, Ahi, Uatch-rekhit, Neheb-nefert, Neheb-kau, Tcheser-tep, An-a-f şeklindedir. Bu 42 tanrının tümü ruhun yargılanması sırasında hazır bulunarak ölü ruhunun temizliğine inandıktan sonra onu ışık basamağına uğurlarlar. E.Wallıs Budge bu 42 tanrının Mısır'daki 42 eyaleti temsil ettiğini işaretler ve her bir tanrının da konumuna göre görev aldığını ileri sürer. Ruhun yargılama salonunda kendisinin 42 günah ve suçtan arındığını ısrar eder ve "günahsız ve dürüst olan kalb"ine ulaşır. Uçüncü bab'da ruh kendisini daha kişisel bir biçimde anlatırken dinsel dualara da yaslandığı görülmektedir. Bab'ın Üçüncü bölümünde ise"...*Saygılar size, Ey siz Maati'nin salonundaki tanrılar! Sizi tanıyorum ve adınızı biliyorum. Bıçağınızın altına düşmeme izin vermeyin. Kötülüğümü dinleyeceğiniz tanrının önüne getirmeyin ve kötülüğün sizden bana gelmesine izin vermeyin. Nebretcher'in*[1] *huzurunda bana suçsuzluğum haberini verin,*

1 Neb-er-tcher: Mısır ölüler kitabında Tanrı Osiris'e verilen adlardan biri. Sözcük olarak eski dilde anlamı "zamanın efendis" dir. Ezoterizmde ise "zamanın enerjisi" olarak ele alınır. Bazı ifadelerde Neb-er-tcher tanrının sıfatlarından biri olduğu şeklinde açıklamalar yer alır. Bu tanrı ile ilgili açıklamaları papirus'ten çevirisini yapan ve metnin tamamı 1891 yılında Archaelogie'nin Cilt 52'de yayınlayan E. A. Wallis Budge "...*Ben evrimlerin (evolution) evriminden geliştim. Kendimi tanrı Khepera'nın evrim biçimiyle evrimleştirdim, ki o tüm zamanların başlangıcında evrimleşmişti. Ben tanrı Khepera'nın evrimleriyle evrimleştim. Ben evrimlerin evrimi vasıtasıyla evrimleştim; yani ben kendimi, kendi yaptığım ilksel maddeden geliştirdim. Benim adım Ausares'tir (Osiris), ilksel maddenin tohumu. Ben irademi bu dünyaya hakim kıldım, onu yaydım ve içini doldurdum ve kendi ellerimle güçlendirdim. Yalnızdım, çünkü hiçbir şey meydana gelmemişti; o vakit kendimden ne Shu'yu ne de Tefnut'u tezahür etmemiştim. Kendi ismimi, bir kudret kelamı olarak kendi ağzımla söyledim, ve doğrudan doğruya kendimi evrimleştirdim. Ben kendimi tanrı Khepera'nın evrim biçimiyle evrimleştirdim, ve kendimi zamanın başlangıcından beri çok kere evrimleşmiş ilksel maddeden (primeval matter)*

çünkü Temara'da (yani Mısır'da) doğru olan ne ise onu yaptım. Ne tanrıya küfrettim ne de zamanında kralın üstüne kötülük(?) attım. Saygılar size, ey siz. Maati salonunda duran tanrılar, içlerinde hiç günah lekesi bulunmayan, hakikate dayalı yaşayan baba'dan kurtarın. İzin verin sizin yanınıza geleyim, çünk[size karşı] hiç suç işlemedim; kötülük yapmadım, yalancı şahitlik yapmadım; bu nedenle bana hiçbir[kötülüğün]yapılmasına izin vermeyin. Ben gerçeğe dayalı bir yaşam sürüyorum. Gerçekle besleniyorum. Ben insanların buyruklarını ve de tanrıların zorunlu kıldığ şeyleri yerine getirdim. Tanrının arzusunu yerine getirerek onun [benim yaptıklarım sayesinde]huzur içinde olmasını sağladım. Aç olana ekmek verdim, susamışa su ve çıplak olana elbise verdim. Taşıma Salı olmayana sal verdim. Tanrılara sunular sundum ve ruhlara cenaze yiyecekleri verdim. Bu nedenle sizler benim kurtarıcılarım olunuz, benim koruyucularım olunuz.[büyük tanrının huzurunda]bana karşı hiçbir ilhamda bulunmayın. Ağzım temiz, ellerim temiz; bu nedenle izin verin de beni görecekler şunları söylesin-huzur içinde geldin, huzur içinde geldin(hoş geldin, hoş geldin)herhaf [1] huzurunda ifade verdim ve o beni takdir etti. Rastau'daki Persea ağacının [dalları]üzerine saçtığı şeyleri gördüm. Dualarımı tanrılara sundum ve onların adamlarını biliyoryum. Geldim ve gerçeği bildirmek için ilerledim ve teraziyi[2] Aukert'teki[3] yerinde çalıştırdım..." şeklinde af dileyen bir savunma yapardı. Genellikle diğer semavi dinlerde olduğu gibi ölü işlediği günahlardan kendini afetmesi için yakarış şeklinde

geliştirdim. Yeryüzünde hiçbir şey yoktu ve ben her şeyi yaptım. Benimle birlikte çalışan hiç kimse yoktu. Tüm evrimleri orada biçimlendirdiğim ve sulu dipsizlikte pasif durumda kalmış ilahi ruh vasıtasıyla gerçekleştirdim. Üzerinde duracak bir yerim yoktu. Fakat yüreğim kuvvetliydi ve kendim için bir yapı teşkil ettim ve yapılmış olan her şeyi yaptım. Yalnızdım. Yüreğim (ya da iradem) için bir yapı kurdum ve kendilerini tanrı Khepera'nın evrim biçimiyle evrimleştiren kümelerce şey yarattım ve onların nesilleri kendi doğumlarının evrimiyle vücuda geldiler. Tanrı Shu ve Tefnut'u kendi varlığımdan südur ettirdim ve bir olan ben üç oldum; Onlar benden çıktılar ve bu dünyada vücuda geldiler...Shu ve Tfnut, Seb ve Nut'u meydana getirdi ve Nut da bir batında Osiris, Horus-khent-an-maa, Sut, İsis ve Neftis'i meydana getirdi..." şeklinde çevirisini yapmıştır.

1 Doğruluğu kanıtlayan ruhlar Osirisin huzuruna bir kayıkla giderlerdi. Bu kayığa "herhaf" adı verilmiştir. Eğer ruh doğruluğunu ispat edemezse asla bu kayığa binemezdi.Asla Osirisin bulunduğu gök adasına gidemezdi.

2 Mu metinde kalbin tartıldığı teraziden söz edilmektedir.

3 Heliopolis yakınlarında olduğu belirtiklen ötedünyanın bir bölümüne veriken ad.

dualar yaparlar. Özellikle Osiris'i işaret ederek bu dualarının devamını da "...*Selam sana, kendi standardında bir yere yükselen Atef tacının efendisi, adı-rüzgarların efendisi-olan, beni kötülük eden elçilerinizden kurtarın, zarar veren, yüzleri meydanda olan elçilerinizden, çünkü ben hakikatın efendisi için doğru olan şeyi yaptım. Kendimi ve vücudumun ön kısımını kutsal suyla arındırdım. Arka kısımını da bir şeylerle temizledim ve içimi hakikat gölüne[daldırdım]Hiçbir yerim yok ki hakikat bulunmasın. Güneyin havuzunda kendimi arındırdım. Gecenin ikinci saatinde ve gündüzün üçüncü saatinde Ra'nın denizcilerinin banyo yaptığı Grasshoppers topraklarındaki kuzey şehrinde dinlendim...*" şeklinde söylerdi. Ruhun yargılamayı üstelenen tanrılardan bir anlamda şikayetçi olduğu bu duada Osiris'in adeletini kullanmasını beklediğini işaret eder. Mısır'ın ölüler kitabında ölünün ruhu bedenindeyken işlediği günahlardan arınması için yaptığı dua ise CXXVI bölümünde yer alan"...*Selam olsun, Ra'nın gemis'nin burun tarafında oturan siz dört maymun tanrısı, hakikatı nebertchet'e taşıyan, zayıflığımı ve gücümü yargılayan, ağzınızdaki alevler aracılığıyla tanrıları mücadele etmek zorunda bırakan, tanrılar için ilahi adaklar sunan ve de ruhlara mezar yemekleri sunan, hakikat üzerinde yaşayan, kalplerdeki doğruluğu besleyen, yalansız ve hilesiz olan ve kötülüğün tiksindirici gekldiği sizler, kötü işlerimi yok edin ve yeryüzündeki kırbaçları hak eden günahlarımı saklayan ve beni saran her türden kötülüğü yok edin ve size karşı benim tarafımda herhangi bir engel olmamasını sağlayın. Sizin takdirinizle yolum Ahmet*[1] *Odasından geçsin, izin verin Rastau'ya girebileyim ve izin verin Amentet'in gizli yerlerinden geçebileyim. Takdirinizle ekmek, bira ve tatlılar ruhlara verilirken bana da verilsin, takdir edin ki Rastau'ya*[2] *girip çıkabileyim...*" şeklinde yakarış yüklü dualar okumuşlardı. Bu tür yakarmalar semavı olan ya da olmayan tüm dinlerde görüldüğü gibi ilkel kabile dinlerinde de vardı. İlginçtir ki Mısır Ölüler kitabında yer alan CXXVI'in bölümlerinde ölenin bu yakarmalarına maymun tanrısı yanıt vererek bazı yardım içeren ipuçlarını sıralar. Bu ipuçları ölenin biraz daha rahat nefes almasını sağlamaktadır. Maymun tanrı"...*gel, çünkü biz senin kötülüklerini yok ettik ve biz*

1 Ölü ruhların incelendiği yer olan Seket(seker) krallığında yer aldığı ileri sürülen kutsal odanın adı...

2 Ölü ruhların incelendiği yer olan Seket(seker) krallığında koridorlara verilen ad.

kırbaçlanmayı hak eden, dünya üzerindeyken işlediğin günahı bir kenara koyduk ve seni saran kötü her şeyi yok ettik, Bu nedenledir ki Rastau'ya gir ve Amentet'in gizli yerlerinden geç, ekmek ve bira tatlılardan sana verilecektir ve istediğin gibi girip çıkabileceksin, hatta ruhlar[tanrılar tarafından]övülürken bile ve [adın] her gün ufukta duyurulacak..." şeklinde rahatlatıcı yanıt verir.

RUHLAR YARGILANIYOR VE TANRILAR KARAR DEFTERLERİNİ İMZALIYORLAR

Ölen kişinin ruhu altdünya'ya geçtiğinde orada daha önce meydana gelmiş olan doğa felaketlerini, kıyametleri ve yeryüzü şekilinin nasıl değiştirilmiş olduğunu görürler. Bu onlara irkilme getirdiği gibi tanrılara karşı olan sorumluluklarından dolayı korkuyu da beraberinde büyütür. Mısır ölüler kitabındaki anlatımlar Babil tufanı, Gılgamiş destanı, Tevrat ve Sümerlerin çoğu dinsel mitolojisinde yer alan paragraflarla benzerilkler içinde kaynaşıp, yeni bir kimlikle ortaya çıkar. Ölüler kitabında *"Gerçekte bu kitap çok gizli ve çok derin bir sırdır.."* şekkindeki ifade Tevrat, İncil ve Kuran'da da görülmektedir. Ölen kişi yargılanmadan önce temizlenerek pisliklerden arındırılması gerekmekteydı. Nedeni de yargılama salonunda 42 hakim tanrı ölünün yargılanması için hazır bulunacak ve yargılama işlemini sonuçlandırmak için tanıklık yapacaklardı. Yargılama şekline geçmeden önce Ölüler kitabında *"...Çünkü, cehenneme ve ya cennete gönderilmeden evvel ölünün kalbı, yani vicdanı, tanrıların terazisine konulup tartılıyor ve hükümlendiriliyordu. Timsah ağzlı, su aygırı karınlı metinlerde adı "müstekreh hayvan [ruh yiyici]" olarak geçen bir canavar terazinin yakınında, ağzı sulanarak bekliyordu. Geri dönülmez yargıyı bildiren ölüler tanrısı Osiris yönünde, bakışlarını yumuşatıyordu. Her biri eski Mısır'ın Zambak ve papirüs çifte krallığının bir vilayetini (Nomark: Vali, hakimler) aynı zamanda insanların işlediği dince kararlaştırılmış (canonigue) kırk iki günahtan birini temsil eden kırk iki adalet tanrısı, topukları üzerine çökmüş, mahkeme önünde kendini temize çıkarması gereken ölüyü sorguya çekiyorlardı..."* ifadelerle karşılaşırız. Bu anlatım papirüslere işlenmiş bir şekille betimlenmişti. Ölenin ruhu salonda Thot'a olumsuz itirafları söylemek zorundaydı. Yargılama salonu anlatılmaz bir ta-

sarım içindedir. Ölünün ruhu, Thot ve terazinin yanında bekleyen Anubis'in önünde ayakta göğsünü içten yumruklayarak itiraflarda bulunurken salonun sağında ve solunde eli bıçaklı 42 tanrı ise tanık olarak ölünün itiraflarını dinliyordu.

Ölüler kitabına göre bu itiraflar:

"..*İnsanlara karşı günah işlemediğini,

*Tanrıların hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmadığını,

*Hiyerarşiye saygı duyduğunu,

*Ne öldürdüğünü, ne de öldürmek için emir verdiğini,

*Kimsenin ıstırabına sebep olmadığını,

*tapınaklara bırakılması gereken yiyecek ve tütsüleri gizliden ölçerek hırsızlık yapmadığını,

*Ölülerin yiyecek ve içeceğinden çalmadığını,

*Kutsal yerlerde cinsi fiilde bulunmadığını,

*Komşusunun toprağını çalmak için yanlış ölçü kullanmadığını,

*Uzunluk ölçülerini yanlış tutmayıp terazide hileli ağırlık kullanmadığını,

*Tanrıların kuşlarını veya kutsal göllerin balıklarını çalmadığını,

*Teb Amon'un sürülerine zarar vermediğini,

Tapınakların hazinesine bırakılması gereken gümüş külçelerini yanlış saymadığını..." açıklayarak yargılama sırasında kendini temize çıkarmak için çırpınırdı. İlginç olan bir durum ise 42 tanrının eli bıçaklı olması. Burada yargılama salonunda tamamen bir psikolojinin ağırlığı hüküm sürüyor anlamında kullanmamız her halde yanlış olmaz. Çünkü terazinin başında çakal başlı Anubis zaten tek başına ölü ruhunun deformasyona uğramasına yeterli olduğu tahmin ediliyor. İtirafları dinleyen ölü karşılık olarak salondakilere dönerek cevap vermek zorundaydı. Bu durumda "...Hayatımı iyilik etmek için kullandım, size yalan söylemeksizin, ebedi ve sevgili tanrılar, kendimi meth edebilirim. Çünkü en iyiler arasında en iyiydim; zayıf olanları besledim. Sussuz olana gün ortasında su verdim; hiçbir şeyi olmayana balık kayığımı ödünç verdim. Osiris, Thot ve Anubis önünde göğüslerini yumruklayan bu ölüler, ne kadar doğru, ne kadar iyilermiş! Öbür dünyada onlara inanacak olursak*

hepsi yetim babasız, dulun dayanağı, şansızların yardımcıları imişler!-Heliopolis'e yemin ederim, hiç günah işlemedim! Kher-Aoua'nın alev taşıyıcısına yemin ederim, hiç çalmadım! Hermopolis'in burnuna yemin ederim! Hiç aldatmadım. Gölge yiyicisine (Ruhları yok eden anlamında) yemin ederim! insan öldürmedim. Güğün çift aslanına yemin ederim! Zahire çalmadım. Herakleopolis'in kemik kırıcısına yemin ederim! Tapınağın servetini yağmalamadım! Akrabalarımı gömdüm. Hizmetkarlarımdan hiç birinin kızını esir etmedim. Kutsal hayvanlardan olan gökyüzünün akbabalarını besledim. Doğduğumdan beri bir defa bile, hakim önünde dayak yemedim ve bir ölünün ruhunu ürkütecek hiçbir işaret çizmedim; temiz olmayan şeyleri davet edebilecek bir şekilde çizmedim..." şeklinde adalet hakimliği görevini yapan Thot'un önünde itiraflarda bulunur ve salondaki 42 tanrıdan da af diliyordu. Genelde ölü gömme geleneğinde mezarlara konulmadan önce katipler tarafından hazırlanan ve dualardan oluşan bir mezar taşı diktirmeye de özen gösterirlerdi. Mezar taşında Jean Capart'ın çevirisini yaptığı "*Bu yerden geçen biri, müteveffa (ölmüş) falancayı hatırlasın- Bu taşı okuyan, okuması yoksa başkasına okutan, ölünün ruhu için bir armağan olan duayı okusun...*" metin dinsel yönden bugünkü dinlerle arasındaki diyaloğa daha net bir açıklık getiriyor. Çünkü günümüzdeki dinlerde de mezar başında ya da mezarlardan geçenler bölgesel geleneklere göre dualar okuyarak ölüye olan saygısını gösterirler. Burada din ayırımı yapmak yanlış olur. Çünkü bütün yeni dinlerde (Özellikle tek tanrıcılık dinleri) ölülere mezar başında ya da mezar yanında geçerken dualaların okunmasının zorunlu olduğu öğretilir.

Thot

RUHUN SALONA GELİŞİ

Geniş bir salon düşünün. Bu salonun giriş kapısından pencerelerine, koltuklarından terazı bölümüne, renklerinden ve yapısı gereği görkemliliğinden salonda yer alan tanrıların yarattığı heyecanı düşünün...İnsan alabora olan bir tekne gibi kendini bu yargılama yargıçlarının karşısında görür. Özellikle sessizliğin egemen olduğu yargılama salonunda Ruh yiyen canavarın homurdanması da ölüye psikolojik bir baskının uygulandığını belirtir. Salonun sağında ve solunda yer alan 42 tanrının savaş düzeni şeklinde bıçaklı olarak hazır beklemelerine cevap bulmanın sanırım zor olmayacağını hepimiz biliriz. Bıçaklı 42 Tanrı salonun sağında ve solunda ölünün ruhunu tehdit edercesine durması ve Thotla Anubis'n ölünün ruhunu yargılayıp Osiris'in huzuruna çıkarması arasındaki zaman tüneli ölü ruhunun işkenceler içinde itiraflarda bunmasını ortaya koyar. Ruh salonun kapısından girmeye cesaret edemeyecek durumda görür kendini. Çünkü salon mitolojilere konu olan bir görsellikte düzenlenmiştir. Kapıdan içeri girecek olan ruh; kapının feryat edip bağırmasıyla donup kalacaktır. Çünkü kapının feryadı ölünün ondan izin almadan salona girmesine neden olacaktır. Kapı kimliğini ölüden sorar doğru yanıt alındıktan sonra ölü kapıdan salona girmeye çalışır. Ancak döşemelerde de hayretler uyandıracak homurdanmalar çıkar. Ruha döşemeye basma izni verilmez. Nedeni de döşemenin gururunun incinmesi olarak değerlendirilir. Ölenin ruhu döşemenin de kimlik bilgilerini tam olarak verdikten sonra salona Thot ile Anubis'in bulunduğu terazı noktasına doğru ilerler. Terazinin başında da ruh yiyici hazır beklemektedir. Ölüler kitabında yargılanma salonuna "Maat" adı verilmiştir. Bu ad tanrıça Maat'ın adından esinlenmiştir. Çünkü yargılama salonunda günah ve sevapların tartılması için hazır duran terazinin bir kefesinde onun saç tellerinden biri konmuştur. Ruhun günahları bu saç telinden hafif gelmesi durumunda Osiris'in huzuruna çıkartılacaktır. Aksi halde hazır bekleyen ruh yiyici günahların fazla olması nede-

niyle ruhu yiyecek ve yeniden doğma şansını kaybedecektir. Tabii ki bu tür yargılama sahneleri genelde dramatizeli sonuçlanmıştır. Ancak ölü ruhunun salona girmeden önce tanrılar (yardımcı tanrılar) tarafından belirli sorularla ruha yol gösterilir..Yardımcı tanrılar ve rahipler ruhun öteki dünyada yolunu bulabilmesi için gerekli olan her şeyi ölüyle birlikte mezara koyarlar...Maat'ı salonundaki teraziye bakanlar ölünün mezara kendisiyle beraber konulan gereksinimlerine bakarlar bu gereksinimler *"...Ölünün, tören ekmeklerini, birayı, kızıl bir boğanın ayaklarını, dört çanak kanı, beyaz bir ineğin dört çanak sütünü koyduğunu bilirler. Bilirler ki ölü, vücuduna Lapis-Lazuli'den (Lacivert taşı) ya da donuk yeşil akikten(Jaspe) muskayı (udjat) ve çiçek bileziği (ankham)ı vücüduna koydurmuş, mihraplara on iki ateş yaktırmış"* ifadeleri belirtilir ve tabutunun üzerinde Ölüler kitabının LXXII bab'ın bir bölümünün kopyasını bırakılmasını sağlanır. Yargılama sırasından temize çıkma yüceliği olan "Maa Kherou"ya ulaşır. Thot, böylece Ölüler tanrısı Osiris'e ölü ruhunun Maat'ı salonundaki terazide tartıldığını ve Maat'ın saç telinden kalbinin daha hafif geldiğini ifade ederek ölü ruha bir anlamda yardımcı olduğunu işaret eder.... Salon büyük bir sessizlik içinde ölü ruhunun teraziye doğru ilerleyişini izler. Ruh ayakta ve Thot ile Anubis'e Osiris'in huzurunda yalan söylememek için yaşam boyu doğru yönde yaptığı işleri anlatır ve Salonda hazır bulunan 42 tanrıdan kendisine yardımcı olmasını ister. Bu nedenle 42 tanrının tümünü tek tek kimlikleri ve yaptıkları işleriyle beraber anlatır. Doğruluk derecesini ise Thot onaylar. Böylece itiraflar sonucu ölü temize çıkmış ve Osiris huzuruna kabul edilmek üzere hazırlanır. Temize çıkan ölü "Ölüler kitabı"nın anlatımlarına göre aşağı dünyanın on iki bölgesi, yaşayanların bölgesi ve Samanyolunun derinliklerinde dolaşmaya hak kazanır. Hatta Abydos'a giderek Mısır tanrılarının yüzlerini de görebilir. Suçsuz görülen ruhun omuzlarına tanrça Maat'ın enerjisi yüklenir. Böylece tanrılar mahkemesinde suçsuz olarak kabul edilen ruh ölü olmamaktadır. Ruh gökyüzünde "yok olmazlar"ın yanına gitmeyi hak kazanmıştır. Her çeşit yiyeceğin bol olduğu *"ialou tarlaları=yiyecek tarlaları" ya da "kamış tarlaları" denilen yerlere gidecektir."*...Udjat'ın gözbebeğinde, kollarını kaldırmış, iki bacağında yılan, başı güneş kursuyla süslü bir tanrı görecektir. Dört çeşit ışığı ayırt edebilecektir. Güneş ışığı ile aynı olmayan –Seth'in ışığı-karanlıkların ışığı; yaratılışın başlangıcındaki ışık; nihayet, mezarın arkasındaki; Anubis'in ışığı. İalou tarlalarında ruhların –bacakla-

rının bütün gücüyle- mutlu yerlere koşup, yaşam akımından yoksun, kovulmuş ruhlardan kaçtıklarını görür. Güneşten çıkan güçler, sayesinde göklerin gezegenlere bağlandığı sonsuzluktan gelen akımların rüzgarlarından bir kısmı kendilerine bırakılmış ışık saçanlara yaklaşır. (Virey. Religion Egyptienne: Mısır Dini) *"Mısırın ölüler kitabında "...Sonsuzluk değişmez ve tektir; galaksilerin hiç durmayan hareketi onun maddeleşmesini sağlar. Sonsuzluğun bütün kapsadığı, bütün olmuş olduğ, bütün olan ve bütün olacağı, titreşim aracılığıyla böyledir. Her şey bütünüyle çifttir. Ölüm bir kriz halinden ibarettir; o sırada "bir isim taşıyan kişi, ne ölü ne de diridir; o sırada onda var olan sonsuzluk görünür ve kişi bedenini terk eder..."*ifadelere yer verir.

Torino Papirüsü "rüzgarla taşınan" şeklinde tanımlanan ölülerin yaptığı kötülüklere değinilir. Ölüyle yakınları arasında ince pazarlığı ele alır. Dul kalanlar, yetimler ölenin ruhuna bir daha sefaleti arttırmamak için ona dualar eşliğinde yalvarırlar. Uzaklarda görevli olan bir adamın eşi öldüğü zaman üç yılın onun yasını çeker. Neşesini yeniden elde edemeyişini kadının ruhuna bağlar. Ve onu suçlar...Bu nedenle onun mezar odasına bir mektup bırakır. Mektupta aynen şunlar yazılıdır. *"....Kusursuz ruhlu Ankhiri! Sana ne kötülük ettim ki bu kadar zavallı bir hale düştüm? Niçin beni ezmeye çalışıyorsun? Ben senin sadık kocan değil miyim? Gençken seni aldığım zamandan beri ekmeğini, elbiselerini, kokularını sana ben verdim. Seni hiç hor görmedim; yalancı bi kadının evine hiç girmedim. Öldüğün zaman adamlarımla birlikte ağladım, sana ince ketenden elbiseler giydirdim. Ve Douat dünyasında olduğun üç yıldır bana eziyet ediyor ve eski neşeme kavuşamama engel oluyorsun. Kalbimi sevinmeken alıkoyarsan, seni adalet karşısında suçlamak üzere dava mı açmalıyım?..."* Rahipler; bilinmeyen bir yöne düğru yapılan yolculukta ölünün ruhuna yardımcı olabilir düşüncesiyle mezarın sol kapısı mühürlenmeden önce, inisyasiyonlara göre yazılmış bir papirüs bırakır. Konulan papirüse; Ölüler kitabı, Güneş ilahileri kitabı, Gizli evin kitabı, Kapılar kitabı, nefes alma kitabı ve Douat'ta olanın kitabı"denir. Ölüler kitabı 453 babdan oluşmuş. Bunlara piramitlere adanmış metinlerdi. Bu metinler ancak Psammetik'in hükümarlığına 165 bab olarak kısaltılmıştır. Kısaltılmış metnin en iyi örneği Torino'daki 20 metre uzunluğundaki papirüstü. Bu papirüs Lepsius tarafından tercüme edildi. Çok sayıda mezar metinlerini de tercüme etti.

DUAT'IN KAPISINDA BEKLEYEN CANAVARLAR

Dörtbin yıllık bir papirüste "*mezarında uzanmış olacağım o günü düşün...*" diye yazılır.... Bu ifadeler Thutmosis. III'ün mezar duvarında yazılmaktadır. Ona göre 542 tanrı ve zebaninin egemen olduğu evrende her yaşamın açılıp geliştiği öğretilmekteydi. Bir papirüste "*...Bir akşam sedir yağı ve tanrıça tarafından örülmüş bantlarla kutsanacaksın.Gömülme gününde güzel ağlayıcı kadınlar cenaze alayının önünden gidecekler ve başlarına Bai vadisinin ice kumlarını serpecekler.Mumyan altından olacak. Öküzlerin ektiği ölü aabasına gierken,tabuunun tavanı göküzü gibi üzerinde olacak.Mezarının kapısına kutsal danslar yapılacak ve rahipler kalbini sevvindirecek sözler söleyecekler.....*" şeklinde oldukça kozmogonik ifadelerin yazıldığı görülmektedir. Mısır mitolojisinde yeraltı dünyası şeklinde tanımlanan Duat; Tuat, Akert ve Amenthes adlarıyla da anılmıştır. Mısır inancının en önemli ve hassas olarak görülen metinlerinde güneşin gece boyunca duatta yolculuk yaptığına inanılır. Dinsel metinlerde ölen kişinin ruhunun yargılandığı bir yer olarak da belirtilmektedir. Ruh burada Osiris'in önünde itiraflarda bulunmak zorundadır. Burada yargılanan ruhun yaşadığı süreç içinde doğruları itiraf etmek zorundadır. Eğer günahkar olarak görülürse Amit (Amut, Ammet, Amam, Amemet, Ahemait) adı verilen bir canavar tarafından yutularak yenir. Yeraltı dünyasıyla ilgili tapınak duvarları üstünde yazılan kutsal metinlerin tümünde ölenin ruhunun tanrılar huzurunda itiraflarda bulunulması gerektiği yazılmaktadır. Ammit mitolojide suaygırı, timsah ve aslanın karışımından yapılmış bir canavar şeklinde betimlenir. Yargılama esnasında ölenin ruhu Anubis'in önünde temize çıkmışsa Amit ona dokunamaz. Ancak tanrıça Maat'ın saç tüyü ruhun kalbinden daha haif gelirse Amit ölünün kalbini yer ve onun Aaru'ya girişini engeller.

Ölen artık asla rahata kavuşamaz. Ammit semavi dinlerde bir anlamda da cehennem zebanisi şeklinde de betimlenir.

Mu kıtasıyla ilgili araştırmalarıyla dikkat çeken James Churchward'in ileri sürdüğü bilgilerle ölüler kitabında belirtilen "ateş denizi" dönemin rahipleri tarafından başka anlamlar yüklenerek "cehennem çukuru, cehennem ateşi" şeklinde değiştirilmiş ve bu biçim daha sonraki semavi dinlerin tümüne "cehennem ateşi" şeklinde geçmiştir. Böylece semavi dinlerde caydırıcı olarak ateşin gücü bir işkence modeli olarak gösterilmektedir. Oysa James Churchward'e göre ölüler kitabında ifade edilen "ateş denizi" Mu kıtasının batışıyla ilgili bir ifadedir. Ona göre sembollerin çözümüyle batık kıta olduğu söylenen Mu hakkında bilgiler ortaya çıkmıştır. Oldukça ilginç olan bir başka benzetme ise ölüler kitabında resmedilen bazı simgelerin deşifre edilerek ortaya yine Mu kıtasıyla ilgili ifadelerin çıkmasıydı. Bunların bir bütün oluşturduğuna bakıldığında eski metinler içinde hala şifreleri çözülmemiş bigilerin yer aldığı düşünülmektedir. Ölüler kitabında sıkça kullanılan sunak figürü, üstünde resmedilen batan güneş ve batan güneşin de üstünde gösterilen bir lotus çiçeği bulunur. Bu betimlemenin Mu kıtasının batışıyla ilgili bir ifade tarzı olduğu belirtilir. Konuyla ilgili James Churchward"...*Lotus çiçeği Mu'nun çiçek sembolü idi. Bu birleşik sembol, Mısır'ın Ölüler Kitabı'nda en çok rastlanan çizimlerden birisidir. Ve bütün kitap boyunca lotus hep kapalı ve ölü olarak çizilmiştir. Yani bu Mu'nun battığının ifadesidir. Bir numaralı çizim Mu'nun geleneksel sunak şekli, iki numaralı kutsal lotus sembolü kapalı durumda, üç ışık saçmayan güneş, güneşin battığını ve ufukta kaybolduğunu göstermektedir. Mu'nun lotusun altına çizilmesi, güneşin Mu ufkunda kayboluşunu ifade etmektedir. Yani güneş ölü Mu uygarlığı üzerinde bir daha doğmamak üzere batmıştır...*" şeklinde bir ifade görülmektedir. Ölüler kitabı ölümle bedenlerini terk eden ruhların ölüm ötesi hallerini ve ötealem olarak da anılan amenti(Amentet, Amenit) hakkında bilgiler aktarır. Ölenin yeniden dirilip yaşama başlaması adına Mısır dinsel geleneklerinde oldukça çaba gösterilir ve ölenin mezarının önünde onun yaşaması için çeşitli yiyecekler konurdu. Mısır inancına göre itiraflarda bulunmak adına hazırlanan "Maat'ı salonu: hakikat salonu"na gelen varlıkların, içinde merdivenler olan bir kayıkla geldikleri görülmektedir. Ölenlerin ruhlarını yeryüzü ile öteâlemi

ayıran karanlık sulardan geçilip öte yakaya taşıyan kayıkta dümenci kimi zaman Khu-en-ua, kimi zaman Horus görülür. Ancak yargılama aşamasını başarıyla geçiren ruh bu defa Ra'nın kayığına biner. Kayıkta dümenci ise Ani papirüsüne göre Horus vardır. Yargılanan her kişi Osiris'in önünde itiraflarda bulunmak üzere konuşması için ağzı geri verilir. Ayrıca olanları hatırlayabilmesi ve 42 tanrı önünde doğru yönde itiraflarda bulunması adına belleği de geri yüklenir. (Bu bilgilerden yola çıkıldığında günümüz yaşamında önemli bir yer elde eden bilgisayar proğramlarının da geri yükleme şeklinde bir formatla geliştirilmiş olduğuna tanık olmaktayız.) Ölenin ruhu yargılama sırasında doğruyu söyleyerek bu zoru atlattığı zaman göksel sular üzerinde egemenlik kurma hakkını elde eder. Elde ettiği kazanımla evrende istediği, arzu ettiği her şeyi yeni baştan gerçekleştirebilmektedir. O artık özgür bir kuş gibi kendini hiseder kutsal göllerde yıkanarak pisliklerden arınır, huzur veren sulardan dilediği kadar su içer. İsterse yeniden doğabilir. İtiraflarıyla aklanan ruh ışığa dönüşürerek Nefer-Tem ile özdeşleşip, Sirius yıldızının "yüce kapısı"na ulaşabilirler. Ruhlar İsis'in gücünü elde ederek bir eli göğe, bir diğer eli de yer'e doğru açık olur.Bu bilgiler insanların öldükten sonra ne kadar zor bir sınavdan geçirileceğine işarettir.

TANRIYLA BİREBİR DİYALOĞ BAŞLATANLAR

Kemal Şenoğlu"Türk tarih Tezi ve Mu Kıtası"adlı eserinde"..... *Musa'nın din ve uluhiyet hakkındaki telakkilerini Sina dağındaki Osiris mabedinde tahsil edip,"beni İsrail'e" telkin etmiştir. Tanrının birliği ve ebediyeti vücudun fani ve ruhun ilahi ve ebedi olduğu hakkında efkar ve telakkiyatı Mu'dan binlerce sene evvel çıkan Uygurlar, Akadlar, Sümerler, Mayular ve Tamailler bütün cihana neşretmişler ve Mısırı-ulya ve Mısırı-süfla'da medeni hükümetler kuran eski Mısırlılar dediğimiz Mu çocuklarının bilhassa Sina dağında Mu'nun yüksek felsefe ve hikmetlerini tedris ettikleri Osiris mabedinde semabe dinnelerce tahsil eden Musa burada tahsilini bitirerek üstat payesini ihras etmiş ve bu meşhur mabedin başrahibi olmuştur.Müşarünileyh müteakiben Mu'nun yüksek din prensiplerini aynen ve ya "beni İsrail'in" o zamanki seviyeli dima giysisine göre tadilen alarakmüsevi dinini vaz etmiş ve bu yeni dine Mu'nun mukaddes rumuzlarını aynen ithal etmiştir..."* Bu bilgilerden yola çıkıldığında Mu kıtasındaki yayılma ve daha sonra kurulan imparatorluklar elbetteki kendi paylarına evrenin bir yerinde yaşadıklarına inandıkları bir kozmik enerjiye bağlanmak zorunda kendilerini geliştireceklerdi. Mu'nun kozmik gücünün her tarafa yayıldığına tanık olmuş olan Mu'nun insanları yeryüzü topraklarının başka bölgelerine dağılmış bulunsalar da onlar kendilerine has olan bir din seremonisini de taşımış ve gittikleri yerlerde konumlar ve doğal şartlar doğrultusunda ele alarak geliştirmeyi ihmal etmemişlerdi. Mu'dan yayıldığı öne sürülen kolonilerle ilgili James Churchward'ın Tibetli "Rishi"den öğrendiği "naa-cal" dilinden sonra çevirisini yaptığı taş tabletlerin o dönemlerde ortaya koyduğu ses bir taraftan Churchward'ın eleştirilmesine diğer taraftan da insanların en azından nereden geldiklerine dair bulunan ipuçlarla onu yüceltmeye başlamışlardı. Jhames Churcward'ın

Mu'nun kozmik güçlerinden söz ederken o dönemin din inisiyecileri tarafından ateş yağmuruna tutulmuştu. Ancak Hans Stephan Santesson Chaurchward'ın öne sürdüğü belgelerin doğruluğunu onaylar gibi bir tavırla onun düşünce ve yorumlarına katılıyordu. Santesson *"Batık Ülke Mu Uygarlığı"adlı eserinde "...Churchward, Mu efsaneleriyle mukayese etmek için bu eski uygarlığın yazılarını tetkike devam etti. Kısa zaman sonra; Yunan, Kalde, Babil, Pers, Mısır ve Hint Uygarlıklarının Mu'dan çıktığı kesinlik kazandı.[.....] Araştırmalarını sürdürürken, bu kayıp kıtanın Kuzey Hawai'den Fiji ve Paskalya Adalarına kadar uzandığını ve tartışmasız insanlığın beşiği olduğunu keşfetti. Bu memleketlerde oturanlar yeryüzünü kolonize etmişlerdi. Bundan 12 bin yıl kadar evvel, korkunç yer sarsıntılarından sonra, su ve ateş girdapları içinde kaybolup, sulara karışıp gitmişti..İşte insan bu kıta üzerinde belirmişti..."* şeklinde bilgiler sunar. Bu bilgilerden yola çıkıldığında en zanından uzak bir ihtimal de olsa insanlar kendilerinin geliş noktası olabilecek bir dayanak bulmuş olurlar. Oysa Mu'dan sonra ortaya çıkan uygarlıklardaki dinsel fragmanlara bakıldığında ortak bazı küçük benzer ayrıntılar dışlında sıfatların oldukça değişik olduğu ve bu sıfatlarla bir tapınmanın yapıldığına tanık olmaktayız.

MUMYALAMA SIRASINDA ÖLÜYÜ KORUYAN DUALAR

İslam dini ölü gömme geleneklerine bakıldığında Mısır'da uygulanan ölü gömme geleneklerinden farksız bir şekilde yapıldığı görülmektedir. Osiris'in yüce bilgilerini Nil deltasına yerleştiren Thot, inanılmazın ötesinde yeni ilkelerle onu yüceleştirmiş ve tapınma törenlerinde de değişiklikler yaparak Osiris'i ölüler tanrısı haline getirmiştir. Mısır'da görkemli bir şekilde yapılan cenaze törenleri en çok Musa'yı etkilemiş olmalı ki o da Osiris'in felsefi anlayışında bazı imgesel ritüeller bularak farklı bir tarikat şeklinde ortaya çıkmış ve Amon mezhebine sert tepkiler göstermişti. Onun döneminden birkaç yüz yıl önce Amon mezhebi içinde çoğalan tarikatların krallığa zarar verdiği gerekçe gösterilerek bir dizi önlemler alınmış ve Akhenaton (Amenofis IV)[1] tarafından dünyada ilk defa dine karşı bir

1 *1-Akhenaton: (M.Ö. 1353-1336/Mısır dilindeki Horus adı "Ne-ferheprure" (Önceki adı Amenofis IV) Amenofis sözcüğünün karşılığı "Amon bağışlayıcıdır"; Akhenaton sözcüğü ise "Aton'u memnun eden" anlamını taşır. XVIII. Hanedan döneminin firavunu. İlk işi akrabası olan vezir Ramose'yi görevden almak oldu. Firavun olmadan önce Halk arasındaki adı "Amenhotep", (Yunan dilinde Ame-nofis), firavun olduktan sonra ise Aton'a olan bağlılığını sonsuzlaştırmak için adını "Akhenaton" olarak değiştirdi. Akhenaton' un Mısır dilindeki sözcük anlamı ise ["Güneş tekerinin hoşuna giden"] ya da ["küre-'nin eylendiği/Aton'u memnun eden"] anlamlarını taşır. M.Ö. 1353-1336 tarihleri arasında Mısır'ı egemenliği altında tuttu. (Bazı kaynaklarda ise bu tarih M.Ö. 1372-1354 ya da M.Ö. 1354-1314 olarak ele alınmıştır.) Son derece mistik ve geleceği görebilen bir düşünceye sahipti. Mısır'da ilk defa insanlık tarihinde halkı tek Tanrıya inanmaları için ikna edip, çok yönlü dinsel reformlar yaptı. Şahin başlı olarak betimlenen Ra-Harahatı yerine "Aton-ra'yı benimseyerek" tapınma sembolüne "ışınlı güneş diski" adını koyar. Krallığın gücünü kullanıp, tek tanrıcılığa yeni bir adım atarak Mısır tarihinde ilk dinsel devrimi başlattı. Krallığından önceki dönem olan babası Amenofis III'ün işlerini sürekli engelleyen Amon rahiplerinin cemaat kurarak krallığı yıpranmasına Amenofis III, razı olmadığı için bir dizi önlemler alıyordu. Yani dönemin irticai çalışması firavunu tedirgin etmişti. O krallık döneminde irticayi büyümeyi önlemek istiyordu ama ömrü yetmemişti. Ondan sonra kral olan Amenofis IV(Akhenaton) babasının bu projesini hemen uygulamaya koymuştu.. Akhenaton, Amenofis III ile Kraliçe Tiye'in oğludur. Babası Amenofis III (Amenhotep ya da

reform süreci başlatılmıştı. Bu tür oluşumlar tüm eski dinlerde meydana geldiği gibi tek tanrıcılık inancında da meydana gelmektedir. Günümüzde ortaya çıkan mezhepler bunların birer kanıtları şeklinde düşünülmektedir. Mısır inancında olduğu gibi İslam dininde cenaze gömüleceği yere götürülene kadar dualar eşliğinde gider, toprağa konulduğu anda ise onun aklanması için her türlü çaba gösterilir. Bu tören bir anlamda İslam inancına göre tanrıya dönmek anlamında tanımlanmaktadır. Çünkü Mısırlılar da öldükten sonra yeniden dirileceklerine inanmışlardı. Onların bu şekildeki inançları Tevrat, İncil ve Kur-an'a da geçmiştir. Bu genç dinlerde uygulanan cenaze ri-

Amenofis III) yerine tahta geçip firavun olan Akhenaton'un gerçekleştirdiği dinsel reformlar uzun sürmedi. Sanata ve yazınsal gelişmeye büyük destek vererek yenilikler yarattı. Tek Tanrıya inanmada çeşitli reformların yanı sıra halkı sanata yönlendiren çalışmalar yürüttü. Akhenaton "Güneş Kursu Ufku" adlı tavansız bir tapınak yaptırdı. Amon-ra'nın bütün heykellerini yıktırdı. Tek tanrıcılığa inanma (Monoteist) sistemini yerleştirmeye çalıştı. Tell el Amarna'da Aton için yaptırdığı tapınak, tek Tanrıya inanmanın bir sembolü olarak düşünüldü. Teb'deki Amon-ra'ya tapınmayı yasakladı. Bir tek Tanrının evrenin sahibi olduğunu açıklayan belki de insanlık tarihinde ilk insan unvanını aldı. Onun için yüce Tanrı Aton'du. Hollanda, Eski Eserler Ulusal Müzesi Mısır koleksiyonu sorumlusu Maarten Raven, Akhenaton için "... çağdaşları neye uğradığını şaşırmıştı.. "şeklinde bir ifade kullanmıştı. Eşi Nefertiti ile birlikte eserler yaratan sanatçıları korudu. Çok sevdiği karısı Nefertiti'nin adını da "Nefer-Nefru-Aton" olarak değiştirdi. Mitanni ülkesindeki adı Tadukhepa olan Nefertiti'nin Mısır dilindeki anlamı da "güzel geldi" şeklindeydi. Aton-Ra'yı tek Tanrı olarak kabullendirmeye çalıştı. Yazınsal sanata yeni bir üslubun başlamasında önemli bir rol oynadı. Ancak Mitanni prensesi olan eşi Nefertiti, Aton-ra'nın Amon'dan daha üstün olamayacağını her defasında savundu. Nedeni de saraydan sık sık sokaklara inerek halkı dinlemesine bağlandı. Ancak Akhenaton karısının bu gizli çalışmasını beğenmiyordu. Sonunda korkulan olmuştu. Amon Rahipleri pusu kurarak vezir Ay'ın katkılarıyla Akhenaton'u zehirleyip öldürdüler (Ancak kesinleşmiş olan kaynaklarda Ak-henaton (Amenofis IV); "marfan sendromu" hastalığından ölmüş olduğu açıklandı. Bu hastalık nedeniyle vücuttaki kemikler uzayarak yüz ve bacaklarda anormallikler görülür.) Akhenaton'un ölümünden sonra Amon rahipleri yönetime egemen oldular. Mısırı yöneten sonraki firavunlar da Amon rahiplerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Amon-ra rahipleri eski güçlerine kavuştuktan sonra bu defa da kendilerine karşı gelen Nefertiti'nin sanatsal gelişmelerini çok engelledi. Böylece Akhenaton'un ölümünden sonra yeniden çok Tanrılı dönem de başlamış oldu. Ölümünden kısa bir süre sonra kızı Meritaton'un kocası Semenkhare yönetime geçmişse de başarılı olamamış ve genç yaşta Akhenaton'un oğlu Tutankhamon (aynı zamanda da damadı) firavun koltuğuna oturtulmuştu. Bunların da sergilediği kötü yönetime fazla dayanamayan General Horembeb'in yaptığı askeri darbe ile Mısır'da yeni bir dönemin kapıları aralanmıştı... Bazı kaynaklarda Nefertiti ile ilgili öyküler yazılmaktadır. Tanrılar tarafından lanetlendiğine kendisini inandırmaya çalışan Nefertiti 6 kız çocuk ve 1 erkek çocuk dünyaya getirdi. 6 kızı bilinmeyen nedenlerle öldü. Lanetlenme nedeni Akhenaton'un davranışlarına bağlandı. Çünkü Akhenaton Amon-ra' ya ait putların çoğunu yıktırmıştı.

tüelleri çok eski zamanlarda bile Mısır'da vardı ve tapınak duvarlarına işlenmişti. Ölü mumyalanır ve tanrıya gönderilmek üzere aklanır ve daha sonra mahkeme salonuna çıkarılarak yargılanır. Mahkeme salonuna kadar ölünün saklandığı ve Mısır inancında yüzdeliklere bakıldığında çoğunun Ra'nın kayığıyla Osiris'in huzuruna çıktığı belirtilmektedir. İslam dininde de kabir azabı bir ön yargılama yeridir. Büyük yargılama dedikleri terazilerin konulacağı alan zaten Mısır'da gösterilmişti. Bu yargılamada ruh Hz.Muhammed huzurunda temiz olduğunu kanıtladığında cennete gönderilecekti. Mısır inancında da öyleydi. Ölünün ruhu Mati (hakikat salonu) salonunda yargılanır ve ruhu aklandığında Osris'in husrunda Ra'nın kayığıyla önce gökyüzünde dolaştırılır sonra da cennete gönderilirdi. Böylece Mısır inancında ruh cennetlik olacak ve ölüler kitabında yazıldığı gibi hareket edecekti. Dualar kitabı olarak da adlandırılan Mısırın Ölüler kitabında ölü mumyalandığı sırada Duat (yani ötedünya) da Thot ile Temu'nun yaptığı bir konuşma, kâtip Anu(Ani) tarafından yazılmış olan 154-175 bablarda yer alan ifadelerin; ölünün mumyalanması için koruma duaları şeklinde olduğunu belirtir. Bu dua"... *Saygılar sana, Ey benim kutsal babam Osiris, vücudunun tüm uzuvlarıyla birlikte yaşayan. Sen çürümezsin. Sen solucana dönüşmezsin. Sen yok olup gidemezsin. Sen bozulmasın. Sen kokuşmazsın. Ben tanrı Khepera'yım*[1] *ve organlarım ölümsüz bir varoluşa sahiptir. Ben çürümem. ben çürümem. ben kokuşmam. Ben solucanlara dönüşmem. Tanrı Shu'nun gözü önünde çürümem. Varlığıma sahişp olacağım. Varlığıma sahip olacağım. yaşayacağım, yaşayacağım. büyüyüp yeşereceğim. büyüyüp yeşereceğim. Huzur içinde uyanacağım. Kokuşmayacağım. İçimdeki organlarım çürümeyecek. Zarara uğramayacağım. Gözüm çürümeyecek. Görünümüm kaybolmayacak. Kulağım sağır olmayacak. Başım boynumdan ayrılmayacak. Dilim kopup gitmeyecek. Saçım kesilmeyecek. Kaşlarım gitmeyecek. Hiçbir fena kaza bana uğramayacak. bedenim yapılacak ve o yeryüzünde ne ufalanacak ne de zarar görecek... şeklinde, Ani bu yazılarda ölümsüz bir yaşamı hatırlatır ve kendisi de "beni buraya getiren durum nedir? Burada hiç*

1 Khepera: (Ya da Chepri, Kheper, Kheprive kehperı) Mısır'ın skarabeus" dışkıböceği" Tanrısı Heliopoliste "doğan güneş" biçiminde tapınıldı. Adı "doğmaktan olan" anlamını taşır. Gökyüzüne yükselen Ra'nın simgesidir. Ra'nın güneşi itip yükseltmesini böceğin gübreyi yuvarlatıp yürütmesiyle eş değerde görüldüğü için bir adı da "böcek Tanrı" olarak anılmıştır. Simgesi skarabeus böceğiydi. Bu nedenle adı geçen böcek Mısır'da dinsel alanda önemli bir yer tutardı.

su yok, Hiç hava yok, dipsiz bir derinlikten siyah geceden bile siyah ve insanlar çaresiz dolanmakta. Burada bir inasn kalbi sakin bir şekilde yaşayamaz, ne de muhabbet ihtiyacı giderilebilir..."şeklindedir. Ölünun ağzının kapatılması da bir dua eşliğinde ve törensel gereği yapılırdı. Albert Champdor'un "Mısır ölüler kitabı" adlı eserinde bayan Weymant-Ronday'ın "Ağız açma serenomisi"ni

1) Ölünün heykeli yüzü güneye doğru bakacak şrekilde yeryüzü gibi şekillendirilmiş bir kum tabakası üzerine konur.

2) Birbiri ardından birçok defa tütsülenir.

3) Dörder adetten oluşan iki sra kaba konulmuş suyla dört yönün tanrıları adına (Horus, set, Thot ve Sepa) heykel temizlenir.

4) heykelin ağzı beş adet güney, beş adet kuzey için olmak üzere natron(doğal sodyum karbonat) topakları tütsü olarak takdim edilip temizlenir. Bu topaklar ayini yönetenin avucuna aldığı küçük bir sepete konulur ve sepet iki kez heykelin ağzına, iki kez gözlerine, bir kez de eline olmak üzere kullanılan toprak adedi kadar değdirilir.

5) Bu temizleyici ritler heykele takdım edilen tütsü tanecikleriyle heykelin baştan aşağı tütsülenmesiyle son bulur.

6)Bir deriye sarılmış ve bir yatakta uyumakta olan bir şahsın uyandırılmasını anlatan anlaşılmaz bölüm.

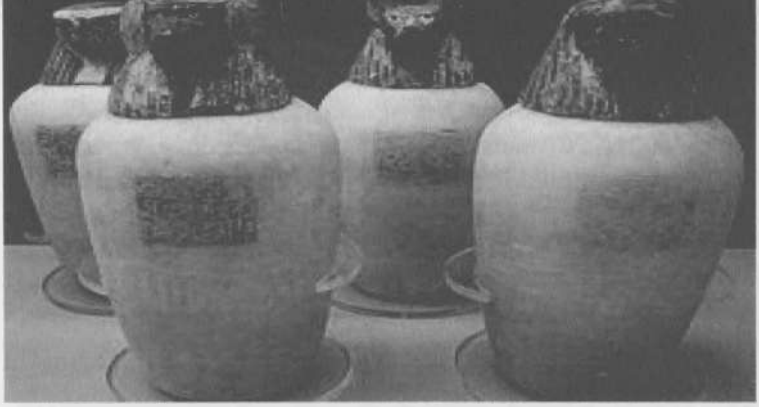
7)Ayını yapanların dördünden birinin(Horus'un dört oğlunu temsilen) heykelin ağzını küçük parmağıyla açıp heykele, bir oğlun babasına hitap eder gibi hitap etmesi.

8) Bir öküz, bir ceylan, bir kazın kurban edilmesi.

9) Öküzün ön ayağı ve yüreğinin heykele takdim edilmesi.

10) Önceden ayrılmış parçanın, kanlı etle heykelin ağzını ve gözlerini oğuşturur gibi yaparak tattırılması girişimi.

11) Ağzın ve gözlerin çeşitli araçlarla açılması: Ağzı kıvrık marangoz kalemi ve Werhikau denen bir büyü aleti..." şeklinde sıraladığını belirtmektedir. Bu belirtilere bakıldığında İslam düşüncesinde de aynı şeyler uygulanmaktadır. Ölen kişinin bedeni toprağa konulurken sağ omuz üzerine ve yüzü kıbleye gelecek şeklilde gömülme tamamlanmaktadır. Kıble güney yönünü temsil eder. Mısırlılarda ölünün kafasının güney yönüne gelecek şekilde düzelttikleri görülmektedir.

Mumyalama sırasında İç organların aletlerle alınarak saklandıkları Kanobos küpleri:

Mısırlılar Fravun taçlarını süsleyen ve kutsal gözle bakınılan Naja yılanını marangozların kullandıkları kıvrık aletine benzetirler. Özellikle kaynaklarda "Anubis'in aleti" şeklinde bir betimle getirilen bu aletle ölü çeşitli büyüler sonucunda, doğrusu buna Anubis büyüsü adını verdikleri bir çeşit büyüyle, öte dünyada yaşamsal becerilerini elde edecekti. Güneşin gözü, insanın iki varlığı arasında hiç kimseye yer vermeyen bir sonsuzluğu simgeler. Bu iki varlıktan biri yaşadığımız kısa süreli beden diğeri de Mısırlıların öldükten sonra da yaşayabileceklerine inandıkları ruhani varlığıydı. Onlar ölenlere yaptıkları törenlerle bedenin ölüp toprağa teslim edilmesini ve çürümesini asla kabul etmezlerdi. Yaratıcının doğa kanunlarını kullanarak bedenin yeniden yaratılmasıyla öte dünyada daha farklı bir yaşamın başlayacağına inanırlardı. Ölüler kitabını süsleyen dualar ve törenlerin tanrılarla insanlar arasına konulan iyi ve kötüyü tartışmak için bir çekişmeyi belirten dualar topluluğudur. Yapılan tüm ritüeller, söylenen tüm dualar; ağız ve göz açma, ölünün yeniden bedenine kavuşma öte dünyada yaşamın sembolize edilmiş bir gerçek yansımasıydı. Büyük

düşünceler sergileyen Mısır'daki inancın Thot aracılığıyla zirveye taşındığı dönemlerde ölen kişinin cansız bedeninin de bir temizlik seremonisinden geçtiği ancak metinlerin yıpranması ve silinmesi nedeniyle ayrıntılı olarak bilinmese de Khonsu mezarının önünde dikilen anıttın ölen kişiyi belirten bir mezar taşı şeklinde diktirldiği ve bu taşın üstündeki kabartmalarda ölen için ağlayan kadınlarla iki Mısır krallıklarının gösterilmesi bu anlamda kullanılmış olduğu fikrini ortaya çıkarmaktadır. Dikkat edilecekse ölenin kadavrasının temizlenmesi bütün dinlerde vardır. Bu da cenaze töreninin önemli bölümlerinden biridir. Çünkü yargılanacağı yere gönderilen ölünün çok temiz olmasına özen gösterilirdi.

Mısır inancında inanılmaz düşünceler içinde sadece öldükten sonraki yaşam için törenler yapılıyor, ölenin ruhunun bir kuş halinde Ra'ya ulaşacağını düşünüyorlardı. Bu düşünce kozmik bir inancın insanlara yön gösterdiğini ortaya çıkarmaktadır. Bir taraftan ruh kuş haline dönüşüp kanatlanarak Ra'ya uçacak diğer taraftan da Mısır metinlerinde Osiris'in dirilmesi için kızkardeşleri olan İsisi ile Nepthys'in kanatlarını çırparak onun dirilmesine yarayacak havayı üflemesi olayı bir şekilde sonraki dönemlerde Tevrat, İncil ve Kur'ana geçecektir.

Mumyalanmış ölünün ruhu kuş şeklinde gösterilmektedir.

Papirüslere işlenen duaların içeriğinde, özellikle firavunların tümünün Osiris'in huzuruna eksiksiz gidileceğine ve herhangi bir zorlukla karşılanmadığına dikkat çekilmiştir. Onlar yaşadıkları sürece yarı tanrı varlıklar şeklinde gösterildikleri için Osiris'in huzurunda herhangi bir zorlamayla karşılaşmayacaklarına inanırlardı.

İnsanları gözyaşlarından yarattığı ileri sürülen Ra'nın özelliklerine bakıldığında İslam dini felsefesinde de insanın bir damla sudan yaratıldığı Sümer mitolojisinde tanrıların sarayının sular altında bir yerlerde olduğunun örtüşmesiyle Mısır'da yapılan ölü gömme geleneklerinin İslam dini ve daha doğrusu diğer semavi dinler olan Tevrat ve İncil'e nasıl bulaştığına sanırım eski metinler, elyazmalarındaki açıklayıcı ve doyuryucu bilgiler bunların birer kanıtı şeklinde gösterilmektedir. Ölünün serbest ruhu[1] gök tanrısı Horus'un gözleri konumunda görülüyordu bu nedenle oldukça dikkatli davranması gerektiği belirtilmekteydi. Yani Horus'un gözlerinin ışıklarını tanrının bir dokusu şeklinde algılarlar. Tapınaklarda ölü ritüellerini yapan dönemin rahipleri *"...Ey ölü-Osiris rahibin açtığı gözüne Horus'un gözünün ışığını koyuyorum, Ey ölü-osiris, Saçlarına Horus'un gözünün ışığını koyuyorum..."* şeklinde bir dua yapardı. Albert Champdor; Moret'in çevirisini de *"... Ey-Amon-Ra,senin için horusun gözünü hazırladım.Kokusu sana geliyor.sana gelen Horusun gözünün kokusudur.Amon-ra,sen ki reçineyi seversin..."* göstermektedir.

1 Mısr dilinde ba: can; ka; bedenin dubklesi; sekhem: şekil; khabit: gölge. ren: isim olarak belirtilmektedir.

SKARABE'NİN GİZEMLİ MESAJI

Dinsel yönden insan düşüncesinin diplomatik trafiğini karıştıran Mısır'daki gizem hiç bitmeyecek bir enerjiyle her geçen gün biraz daha büyümektedir. Hala anlamlandırılamamış yüzlerce hayvanın mumyalarının yapılması Mısır inancında inanılmaz bir hareketliliğin olduğunu ortaya koyuyor. Bu hayvanlar arasında Aslan, kartal, kurt, tilki, maymun, İbis, balıklar ön sıralarda görünüyordu. Çakal başlı Anubis'ın yargılama salonunda hazır beklemesi, Horus'un Şahin başlı olarak gözükmesi, belki de inanılır değil ama acaba Mısırlılara bu şekilde gözüken insanlar mı vardı? Kuşku ve derin düşüncelerin yer aldığı bir girdaba sokar insanı. Onların inançları gereği neden hayvanları kutsal gördükleri hakkında her ne kadar bazı düşünceler yazılmışsa da tatmin edici özellikler sergileyememektedir. Bu hayvanlar arasında bir böcek firavunların dikkatini çekmiş ve bu dikkat sonucu ilgiyle izlenen böcek tapınak rahiplerinin dünyasına kadar işlenmiştir. Bu böcek Türkçe dilindeki anlamı "bok böceği" olan Skarabe böceğidir. Skarbe; Mısır çöllerinde yaşadığı ifade edilen bir böcek türüdür. Anadolu'da bu böceğe mayıs böceği adı takılmaktadır. (Fransız dilinde scarbee, İng İngiliz dilinde scarabı ve Latin dilinde ise Scarebus olarak yazılır) Hamam böceği cinsinden bir böcek türü olduğu bilinmektedir. Firavunların saygı duyduğu bir böcekti. Böceğe saygı duymalarının nedeni ise henüz bilinmiyor. Ancak çoğu firavun'un açılan mezarında bu böceği temsilen sert mermerlerden yapılmış küçük semboller şeklinde oldukça bol miktarda bulunmuştur.

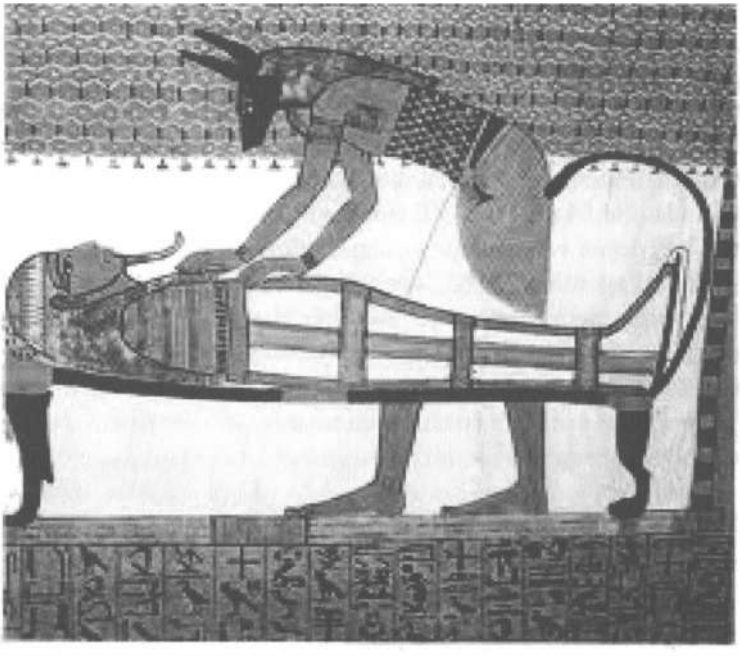
Güneşin yuvarlak oluşunu Mısırlılar biliyorlardı. Onlar tapınma gereği olarak güneş diskini kullanırken diskin eş değerdeki çalışmalarına benzer Skarabe böceğinin (bok böceği) gübreyi yuvarlak bir şekilde toparlayarak güneşi andıran bir nesneyi ortaya çıkarması garipsenecek bir tapınma meydana getirmişti. Böceğin neden gübreyi yuvarlak bir nesne haline dönüştürmesi dinsel bir

fanteziden öte artık kutsal obje durumunda görülmüştü. Bu küçük böceğin yapmış olduğu olağan üstü çalışmayla taşıdığı güç dinsel inisiyede güneşin mimarı olarak düşünülmüş ve kutsal görülmüştü. Skarabe'nın çizdiği yuvarlak Osiris'in içinde Horus'u oluşturması şeklinde düşünüldü. Yeniden doğuşun hem sembolü ve hem de kalıbı olarak yüceltilmiştir. Ramses.IV'ün ölüm salonunda bunu doğrulayacak bir sembol gösterilmiş ve Skarabe'nin ne kadar kutsal bir böcek olduğu da böylece vurgulanmıştır. Horus'un skarabe şekli içinde oluşması sağlanırken, İsis ve kızkardeşi Nephtis ise şeklin birer tarafında dengede durması için yardımcı olmuşlardır. İlginçtir ki dinsel inançta ruhun yeniden dirilmesini yılanın karanlıkta kalan kuyruğundan başlayıp, aydınlığa doğru olan ağzından çıkması şeklinde değerlendirmişlerdi. Ne var ki bu gizemli nakil, bu gün reenkarnasyon'u hatırlatmaktadır.

GÜNEŞE YAPILAN YOLCULUK

"Ayaklarınızın altındakı dünyada"toplanan ölüler yargılanacağı saatı bekliyorlardı. Kaos'un olmadığı mahkeme salonun ötesindeki alanda belki de beden ile ruhun aynı anda heyecanlandığı bir noktaydı. Bütün organizasyon yapılmış ve ruhlar yargılanacağı saatı bekliyorlardı. Mısır'ın ölüler kitabında öne sürülen bazı kozmogonik inisiyeler Mu kıtasıyla tamamen benzer bir biçimde işlendiği mantığa uygun olarak ifade edilir. Onları yargılama sırasında salonda hazır bekleyen tanrılardan Ptah(Ptaah) hakkında; *"...Varolan her şeyi yaratarak insanın yaşamasını sağladı. O her şeyi yaratmadan önce "ne varlık, ne yokluk vardı. Yukarıda ne uzay ne de gökyüzü vardı. Hareket eden neydi? Nerede ve kimin yönetiminde? Derin, dipsiz su mu vardı? O zaman ne ölüm ne ölümsüzlük, ne de geceyi gündüzden ayıracak bir belirti vardı. "BİR" nefes almadan soluyordu, kendiliğinden hareketli idi; ötesinde hiçbir şey mevcut değildi. Başlangıçta karanlıklar karanlıkları örtüyordu. Boşlukta hapsolmuş "BİR" sıcaklığın gücü ile vücut buldu.(Rigveda-x-129-Louis Renou çevirisi.).."* şeklinde bilgiler tapınak duvarlarına işlenmişti. Ölüler kitabında Ptah'ın tanrıları, *"ilksel sulara batmış"* bir ülke olan Mısır'ı yarattığı belirtilir. Ptah'ın sayesinde kutsal şeylerin, kutsal konuşmaların, kutsal dualaların ve tanrılar için törenlerin yapılmış olduğu da bir ilksel olarak belirtilmektedir. Memfis'te oluşturulmuş dinsel öğretilere göre Ptah, çoğalma organları olarak belirtilmiş "yürek ve dil" olduğu da bilgiler arasında yer almıştır. O triliyonlarca yıllık yaşamı sembolize eden asanın da sahibi olarak tanıtılmaktadır. Mısırlılar dinsel kültlerinde çok eski zamanlara dayandığı belirtilen geleneklerinde güneşin her sabah "Nout'un karnından çıkıp, her akşam da Tefnut'un (Tefnout) ağzında kaybolduğuna inanırlardı. Yeraltı dünyası dediğimiz yerde toplanan ölü ruhlarının güneşe yapacakları gece yolculuğunda Douat'ın oniki bölgeden oluşan değişimlerini seyrederlerdi. Onlar güneş

kayığının *"köpek başlı maymun tapınıcılarını, büyülü kürekleri ve skarabe"* biçiminde görürlerdi. Ölüler kitabının bab"ları arasında gezintimize çıkmadan önce diğer önemli tanrıları da kısaca belirterek konumları hakkında bilgi vermek bu kutsal kitaba en azından saygı göstermek anlamında düşünülecek. Ruhları yargılayan tanrıların bulunduğu mahkeme binası içindeki salonda tanrıların başında gelen Anubis, yaratılışın ilk günlerinde bütün herkesin yerini belirleyen ve koyduğu yasalarla ölümden sonra da yerlerinin olacağını işaret eder. Mayassis çevirilerinde, bu tanrıyı ruhların koruyucu tanrısı şeklinde ele alarak ruhları korkutmadan onaran yol göstererek arındırmaya yönelik yardım ettiği şeklinde tanımlar. Anubis "kemikleri yeniden toplayan" ve yeraltı dünyasının "kapı açıcısı" şeklinde de tanımlanmıştı.

Anubis

Evrenin yaratılmasıyla ilgili tanrılar mahkemesinin başında yer alan diğer önemli tanrılar arasında yer alır. Görevi ve içinde bulunduğu konumu gereği yaşam dünyasını ve ölüler dünyası arasında söz sahibi olan bir tanrı şeklinde tapınıldı. Anubis hakkında araştırma yapan S.Mayasis bir açıklamasında "*...Ölülerin ve ruhların bir koruyucu tanrısıdır ve bu koruma onlara yardım edip, onları arıtmaya yöneliktir...*" *der.* Anubis'in "kemikleri yeniden toplayan" aşağı alemin "kapı acıcısı" şeklinde de belirtilmektdir. Mısır'ın ölüler kitabında önemle anlatılan tanrılar mahkemesine yargılanmak üzere götürülen ruhu karşılayıp, ona çeşitli önerilerde bulunarak, cesaretini toplamasını belirtip ellinden tutarak, Osiris'in divanına götüren odur. Aynı zamanda dünyanın ivmelerine, canlıların hareketlerine, mekanlar, şekiller ve göklerdeki yıldızların da bir muhasebecisi şeklinde tanıtılmıştır. Ayın da koruyucusudur. Diğer

tanrıların katibi olmakla Teb kentinde hüküm sürmüş firavunların adını önceden bildiren ve hayatı Heliopolis'in kutsal ağacına işleyendir. Osiris'in ölülerin koruyucu tanrısı şeklinde ifadelerin doğruluğu "ölüler kitabındaki" anlatımlarla da kanıtlanmıştır. Bu tanrının bütün doğan şeylerin simgesi olduğu açıklanır. Yüryüzü ve uzaydaki yaşamsal etkinlik olan Osiris; denir ki, bütün yaşamlarda ölülerin kalbi ve yüzü olunca onlarla yeniden çoğalarak doğacaktır. O ölülerin yeniden doğarak yaşayacaklarını ifade etmek için bütün görkemliliğiyle onların dünyasına girer. Ölüler kitabında yargılama sonrası kendini temize çıkarmış olan ölü, evrende bir hayat tomurcuğu şekline girerek yaşamına devam eder. O, "gökyüzünün anası" tanrıça Nout'un kolları arasındayken Osiris'te kişileşmek ve "Ka"larının çoğalması için ezoterik düşüncelerinde güzelliklere açılır. Karısı İsis (ki buna belki de haketmediği biçimde büyücü yakıştırmasını yaparlar.) insan bedeninin çürümemesi için ne yapılması gerektiğini bilendir. İç organları ayırarak kanobos vazolarına koyan ve daha sonra da bedenin yok olmaması için mumyalamayı öğretendir. O kadar mükemmel bir doğaüstü güce sahipti ki kardeşi Seth tarafından öldürülüp, Mısır'da çeşitli yerlere atılan Osiris'in parçalarını toplayıp, birleştirerek onun yeniden yaşamasını sağladı. Ancak erkeklik organını bulamamıştı. Çünkü o organ "Oxyrhyngue"[1] adlı bir balık tarafından yutulmuştu.

Seth'in hayvan başlı kötülük prensi şeklinde tanımlaması yapılırken, yeraltı dünyasındaki karanlıkta kötü, bozucu herşeyi kişileştirdiği anlatılır. Kendisine kötülük yaptığı, "pislik attığı" Horus tarafından erkeklik yumurtaları koparılmış ve erkeklikten edilmiştir. Mısırlılar bunu kanıtlamak için Coptos'ta Seth'in erkeklik organını elinde tutan Horus'un heykelini dikmişlerdir. Seth, Osiris'in ruhu aya sığınmış düşüncesiyle her ay dönümünde ayı yuttuğu şeklinde ifadelerle de tanıtılmıştır. Horus ile Seth arasında geçen sürtüşme iyi ve kötü arasındaki sonsuz savaşı simgeler. Horus yaklaşık yirmi değişik sıfatla mısır mitolojisinin en büyük tanrılardan biri konumundadır. Buna bedenlerin acıcısı olarak "Hor Behoudit" adı da verilmiştir. Tanrıların zifaf gecesiyle çiftleşen canavarların da koruyucu tanrısı olarak tapınılmıştır. Şahin

1 Oxyrhyngue: Osiris'in cinsel organını yuttuğu düşünülen bu balık daha sonra Mısırlıların inancında kutsal bir balık olarak yer edinmiştir.

başlı güneş diskli simgesi Mısır'ın bütün tapınaklarında en yüksek yeri almıştır. Piramit duvarlarındaki metinlerde Seth ile Horus arasındaki sürtüşmeler anlatılmıştır. Bu anlatımlarda Horus'un tıpkı babasız doğan Isa'yla bnzerlikler ortaya çıkarılmıştır. Kardeşi Osiris'e kötülük yapıp öldürerek, parçalara ayıran Seth'in Horus tarafından kovalanmasına ölüler sevinmişlerdir. Ölüler onun bu hareketinden cesaret alarak "gözünü açmıştır" şeklinde anlatılır. Hatta S.Mayassis "*...İsis, Osiris'i Horus biçiminde dirilttikten sonra onu gökyüzüne, tanrıların karşısına, yeni bir şekilde çıkardı... Eski Mısırlılar, içinden çıktığı eski bir şekilden evrim sonucu oluşan her şekle çocuk diyorlardı. Genç bir adam, kendi kendinin çocuğu, çocukluğunun oğlu (yetişkin, genç adamın babası, ihtiyar da yetişkinin babasıdır). O, önceki şekli üzerindeki yengisiyle yeni nitelikler kazanmıştır. Horus, Osiris'in yeni bir yaşam biçimidir....Evrim, ruhun yükselişi ve saflaşma yoluyla değişimi, önceki tabiatında, şeklinden çıkarak bir çocuk olunmasına bağlı bir şeydir...*" şeklinde bir açıklamayla Horus ile ilgili kaygıları açıklamaya çalışmıştır. Yine S. Mayassis'in piramit metinlerdeki çevirisinde de Horus için Mısırlılar şöyle bir ifade kullanmışlar "*...Ölmüş Osiris'ten çıkıp İsis'i dölleyen tohum bir Horus-Sothis, "aydınlık Horustur!"* Bu metinlerden de anlaşılacağı gibi olağanüstü bir doğasal güç ölmüş olan Osiris'in bedeninden Horus'un çıktığını belirtir. Bunların mitolojik detayları anlatılmakla bitmiyor. Bizim asıl konumuz Mısırın ölüler kitabının kaynaksal bir dinsel inancı taşıdığını ve bu inancın nasıl doğduğu şeklindeydi.

KAYNAK KİTAPLAR

1-Antik Edebiyatta hayaletbhikayeleri-D.felton-Arkeoloji Samnat-2006-İst

2-Antik Mısır edebiyatı-E.A.Wallıs budge-İlya-İzmir-2008

3-Antik Yunanda mitoloji-Roza agızza-Arkeoloji Sanat-İstn-2006

4-Antik Mısır Sırları-Ergun Candan-Sınır Ötesi Yay-İst-2005

5-Atlantis Troya'dır-Eberhard Zangger-Pan yay-İst-1999

6-Atatürk ve Kayıp kıta Mu-Sinan meydan-Truva yay

7-Atlantis Efsanesi Gerçek mi-Murry Hope-Adam yay- 1991- İstanbul

8-Atlantis'in Esrarı-Charles Berlitz-Milliyet Yay- 1976- İst

9-Atlantis Troya'dır-Eberhard Zangger-Pan Yay-İstanbul-1999

10-Andromeda'dan Gelen Ufo-Prof.R.N.Hernandez, Yrb Wendelle, C.Stewens, Usaf Zıhta,Rodrıques

11-Montıel-Akaşa Yayınları-İst

12-Ay'da ilk adımlar-Peter Ryan- sander yayınları-İst

13-Alberto Maguel-A History of Reading-1996

14-A'dan Z'ye Sümer-Ali Narçın-Ozan yayıncılık_istanbul

15-A'dan Z'ye Mısır-Ali Narçın-Ozan yayıncılık_istanbul

16-A'dan Z'ye Asur-Ali Narçın-Ozan yayıncılık-İstanbul

17-Bhagavad-Gita-Maharishi-Mahesh Yogi-sistem yayıncılık-2003-İstanbul

18-Büyük İnisiyeler-Eduard Schure-Ruh ve Madde yay-199-İst

19-Batık Ülke Mu Uygarlığı-Hans stephan santesson-Ruh ve madde-İst-1989

20-Batık Kıta Mu'nun Çocukları-James Churchward-Ege meta yay-İzmir-2006

21-Büyük Uygarlıkların Doğuşu-Selehattin Sert-Ozan yay-İst-2009

22-Bilim ve Teknik dergisi-Eylül-1996

23-Büyük Uygarlıkların Doğuşu-Selehattin Sert-Ozan yayınevi-İst-2009

24-Bereket Kültü ve Mabet Fahişeliği-Muazzez İlmiye Çığ-Kaynak yay-İst-2006

25-Bilim ve Teknik Dergisi-Eylül-1991

26-Büyük Larousse-Milliyet Yayınları-İstanbul

27-Büyük Larousse –Sabah Yayınları

28-Cumhuriyetin 75'ncı yılında Ağrı-İsmet Alpaslan-Ankara

29-Cinsiyet Kültürü-Mualla Türköne-Ark yay-Ankara-1995

30-Cumhuriyet Gazetesi-Bilim ve Teknik eki 20.12.2003

31-Din İle Bilim-Bertnard Russell-Say Yayınları-İst-1981

32-Diyalog Tuzağı-Mehmet Oruç-Arı Sanat-İst-2003

33-Din Devlet ve Toplum-Zaman Gzt-İst-2000

34-Dört Anlaşma-Don Miguel Ruiz-Ötesi yay-İst-1999

35-Dünyanın En Ünlü tanrıçaları-Vera Zingsem-İlya yay-İzmir-2006 cilt:1

36-Dünyanın En Ünlü tanrıçaları-Vera Zingsem-İlya yay-İzmir-2006 cilt:2

37-Düş zamanı-Aborjinler-Eser Coşkun-Pera yay-İst-2008
38-Dünya Halklarının Dinler tarihi-Sergei Aleksandrovich-Ozan yay-2006-İst
39-Durcheim Emile- Les Formes Elementaires De La Vie Relıgıeuse- 1912
40-Eskilerin Mağarası-T.Lobsang Rampa-Akaşa Yayınları-1996-İst
41-Ezoterik-Batını Doktrinler tarihi-Cihangir Gener-gece yay-İst-1995
42-Evrenin sırları ve insan-Tahsin Armay-A.M.D.T Serisi-9
43-Evrenin sıları-Prof.Dr.Hans Von Aiberg-Kitsan yayınları-
44-Felsefe Sözlüğü –Orhan Hançercioğlu-Remzi Kitapevi-İst
45-Gezegenler Klavuzu-Patrıck Moore-Tubitak Yayınları-Ank
46-Görünmez Kral Tanrı-H.G.Wells-İzdüşüm Yay-İst-2000
47-Her Yönüyle Ağrı-İsmet Alpaslan-Ankara-1995
48-Hıristiyanlığımızdaki Putperestlik-Arthur Weıgall-Ozan yayıncılık-İst-2002
49-Harabeler-(İmparatorluk devrimleri üzerine düşünceler)Volney-Doz yayınları-1996
50-Hullupu Ağacı-Abdullah Rıza Ergüven-Kaynak yay-İst-1999
51-Işığın Çağrısı-Marc Niclas-Akaşa yayınevi-İst.
52-Irk ve Tarih-Claude Levi-Strauss-Metis Yay-İst-1985
53-İncil-Kitabı Mukaddes-1984
54-İkinci Beden-T.Lobsang Rampa-Akaşa Yayınevi-İst
55-İsa'nın Hayatı-Renan-MEB Yay-İst-1997
56-İslam Kültürünün Garbı-Ahmet Gürkan-Zaman Gzt-İst-
57-İncili Kim Yazdı-Mehmet Sakioğlu-Ozan yay-İst-2004
58-İsa Haçta Öldü mü-Mehmet Sakioğlu-Ozan Yayıncılık-İst-2004
59-İslamiyetin doğuşu ve yayılışı-Günaydın yay-İstanbul
60-İslam Kültürünün garbı-Ahmet Gürkan-Nur yay-Ankara
61-İlkçağ Gizem Tapıları-Walter Burkert-İmge yay-1999-Ank
62-İslamın vaat ettikleri-Roger garaudy-Pınar yay-İst-1983/1984
63-İnsanlığın Tarihi-Andre Ribard-May Yay-
64-İnsanın Gerçeği"Kendini Bilmek- P.D.Ouspensky-" RM yayınları-İst.1997
65-Işığın Çağrısı-Marc Niclas-Akaşa yayınevi-İst.
66-İnsan Nasıl İnsan Oldu-M.İlin,E.Segal-Say Yayınları-İst
67-İlkel Mitoloji-Joseph Campbell-İmge-Ankara-1992
68-James Churchward, Books of the Golden Age
69-James Churchward, Kayıp Kıta Mu, Ege Meta
70-James Churchward, Mu'nun Kutsal Sembolleri, Ege Meta Yayınları
71-James Churchward, Cosmic Forces As They Taught in Mu (1934)
72-James Churchward, Second Book of Cosmic Forces of Mu (1935)
73-James Tracer-The People's Chronology-
74-Kurman yazıtları-geza vermes-Nokta Kitap-İstanbul-2005

75-Kur-an'ı Kerim Türkçe Açıklaması

76-Kırık Mızraklar-Mıguel Leon-Portılla-Aykırı Tarih-2004-İst.

77-Kainatın Sırları-Readres Dieges-Milliyet yay-İst-1989

78-Kutsal Ziyaretçiler-Çağın Okurlar-Ozan Yayıncılık-İst-1998

79-Kuran-ı Kerim'in Şifresi-Ömer Çelakıl-Sınır Ötesi-İst-2002

80-Kur'an,İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni-Muazzez İlmiye Çığ-Kaunak yay-006

81-Kozmik Devirler-rene Guenon-İnsan Yayınları-İstanbul-1997 82-Kitabı Mukaddes-(eski ahit kitabı)Kitabı mukaddes şirketi-İstanbul-1988

83-Kayıp Uygarlıklar-Rupert Furneux-Altın kitaplar-İst-1979

84-Kainatın Sırları-Reader's Digest'ten_milliyet Yay-1989-İst

85-Kur-an'ı Kerim Türkçe Açıklaması

86-Kayıp Diyarlar-Zecharia Sitchin-Ruh Ve Madde yay-İstanbul-2005

87-Kayıp Diyarlar- Zecharia Sitchin-Ruh ve Madde yayınları-İstanbul-2005

88-Kayıp Uygarlıklar-Rupert Furneaux-Altın kitaplar-1979-İst

89-Kemal Şenoğlu, Mayatepek Raporları Türk Tarih Tezi ve Mu Kıtası (2006)

90-Kebra Negest-Karl Bezat-1995-Münih

91-Kuran'I Kerimin Şifresi Çözüldü-Ömer Çelakıl-

92-Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı mealı-Şaban Döğen-Yeniasya Araştırma Mrkz-2001-İstanbul.

93-Maya Mitolojisi-Ronald Bnewıtz-Gün yayıncılık-İstanbul-2000

94-Mısırın Ölüler Kitabı-Albert Champdor-Ruh ve Madde yay-İst-2006

5-Mu'nun Kutsal sembolleri-James Churchward-Ege meta yay-İzmir-2004

6-Mısır'ın Ölüler Kitabı-Yazarsız-Kozmik yayınlar-2004-İst

97-Mısır'da Ölüm Sonrası Fikri-E.A.Wallis Budge-Ege Meta yayınları-2001-İzmir

98-Mesaj-Dr.Edip Yüksel-Ozan Yay-İst-2000

99-Mu'nun Kutsal Sembolleri-James Churchward-Ege meta yay-2004-İzmir

100-Maya Mitolojisi-Ronald Bnewıtz-Gün yayıncılık-İstanbul-2000

101-Mitlerin Özellikleri-Mircea Eliade-Simavi yay-1993-İst

102-Mu - Tarih-öncesi Evrensel Uygarlık- Alparslan Salt ve Haluk Egemen Sarıkaya, (1978)

103-M.S.2150 Makro Felsefe Klasiği-The Alexander

104-Materyalist Felsefe Sözlüğü-M.Rosendal,P.Yudın-Sosyal Yayınları-İst

105-Mitoloji ve Nartlar-Yismeyl Özdemir Özbay-Kafdağı yayınları-1990 Ankara

106-Natıonal Geographıc-Ekim-2002 sayısı

107-Ninnova ve kalıntıları-Rusten Henry Layard-Avesta yay-2000-İstanbul

108-On The Relatıon Of Mathematıcks and Physıes-R.B.Lındsay

109-Ölüler Kitabı-Albert Champdor-Ruh ve Madde Yayın-1984-İstanbul

110-Ölü Deniz Parşömenleri/Kurman Yazıtları-Geza vermes-Noktakitap-İstanbul-2005

111-Popol-Vuh-yazarsız- maya-Kişelerin el kitabı-Ruh ve made Yay-1991-İstanbul

112-Peygamberler Tarihi-Mehmet Faruk Gürtunca-Sağlam yayınevi-İstanbul

113-Ramayana-Valmiki-İmge -2002-Ankara

114-Sandığımdaki Tanrılar-Alev İnan-İlya yay-İzmir-2008

115-Sumerlerin Kurnaz Tanrısı Enki-Samuel Noah Kramer –Kabalcı Yayınları-İst-2000

116-Sayıbilim(Numeroloji)-Francoise Laure-Udp-1993

117-Süper Zihinler « Super Minds »-Jhon Taylor-Ruh ve Madde-1993

118-Sümerler-Samuel Noah Kramer-Kabalcı yay-İstanbul-2002

119-Şok Gazetesi-Kıyamet Alametleri-1.09.2005 sayısı

120-Şifre Çözüldü-İlker Çınar-Ozan yay-İst-2005

121-Şaşırtan Varsayım-Françis Crick-Tubitak-Ank-1997

122-Tanrıdan İnsanlara-İlhami Sadık-Ozan Yay-2003

123-Tarih ve Uygarlık-Şerefhan Ciziri-Doruk yayınları-Ankara 1997

124-Totem ve Tabu-Sigmund Freud-Cumhuriyet Kitap-İst-1998

125-Tibet'in ölüler Kitabı-Yazarsız-Kozmik Yay-İst-2004

126-Tevrat, Zebur, İncil ve Kuran-ı Kerim Ortak Ayetler-Zakir Barutçu-Müthiş Kit-2002

127-Tanrılar mezarlar ve Bilginler-C.W.Ceram-Remzi Kitapevi-İstanbul-1969

128-Tevrat'ı Kim Yazdı-Mehmet Sakioğlu-Ozan yayıncılık-İstanbul-2004

129-Tarih Sümerlerde Başlar- Samuel Noah Kramer_ -Kabalcı-1999/2002_ist

130-Tarih ve Uygarlık-Şerefhan Ciziri-Doruk yayınları-Ankara 1997

131-Tibet'in ölüler Kitabı-Yazarsız-Kozmik Yay-İst-2004

132-Türlerin Kökeni- Charles Darwing

133-Taş Devri Bildiğimiz gibi değidi-Erıch Von Danıken-cep Kitapları-1993-İst

134-The Comunıcatıon Dergisi Ekim-1988

135-Thema Larousse-Sabah yayınları-İstanbul

136-Tanrıların Arabaları yeryüzüne döndü-Erhan Etiker-M.yayınları-1974

137-Uzak Şark-Prof.Dr.M. Şemsettin Günaltay-Milli Mecmua Basımevi-1937

138-Uzak Şark-Prof.Dr.M. Şemsettin Günaltay-Milli Mecmua Basımevi-1937

139-Üç Tanrı mı Tek Tanrı mı- Carlos Madrıgal-Bütün Dünya yay-İst-2002

149-%100 Mınd Pover-Jack Esıgn Addıgton-Akaşa Yayınları-İst

150-Yaratılış ve evrim teorileri-H.Mustafa Genç-Beyan yay-İst-1983

151-Yaratıcı Mitoloji-Joseph campbell-İmge yay-Ankara-1994

152-Yıldızlara Dönüş-Erıch Von Daniken-Cep Kitapları-İst-1988

153-Yazı İnsanlığın Belleği-Georges Jean-Ykb-İst

154-Semboller Nasıl Okunur-Clare Gibson-yem yay-İst-2009

BİLİNMEYEN SÖZCÜKLER

Fabl: "masal türünden anlatı" anlamında tanımlanmıştır. Bazı kaynaklarda "hayvan masalı" şeklinde tanımlandığı da görülmüştür.

Flagellum: (Fr. sözcük) Mısır arkeolojisinde birbirine bağlı üç deri kayışla belirlenmiş krallık asası olarak geçiyor. Bu asa duvar ve mezar kabartmalarındaki betimlemelerde Osiris'in elinde bulunur.

İnisiya: (İnisiyasyon) Öğretici demektir. İnsanın yaşam tarihi sürecinde fikirsel geleneklerin devamını sağlamak için (gizli gelenek) bilginin yaymasında rol alan öğreticilere inisiyeci denir. İnisyason bilgisinde üç ana tema işlenmiştir. Allah, insan ve tabiat. Bu üç tema arasındaki ilişkilerin nitelikleri ve dereceleri konu edinilir. Mısır ölüler kitabında yer alan tanrıların inisyeleri günümüze kadar ulaşmıştır. Aynı şekilde Maya-kişelerin el kitabı olan "Popol-Vuh" 'ta da tanrısal inisiyeler vardır.

Ölüler kitabı: Osiris'in "kozmik kültür"den esinlenerek hazırlamış olduğu kutsal ölüler kitabıdır. Hiyerogliflerdeki adı " Reu Pert em Hru" İngilizce çevirisi ise "Chapters of the coming forth by day" İngilizceden türkçeye çevirisinde ise " Günle gelecek olana ait bölümler" anlamını taşır. Rames. II döneminde tapınak rahibi olan Hz Musa ilk olarak tek Tanrılı dinin kurucusu ve Müsevi toplumunun peygamberi oldu. Kaynaklar Müseviliğin temelini oluşturan 10 emrin Osiris dininin 42 kuralından alınarak derlenmiş olabileceğini gösteriyor. Nedeni de Ramses. II döneminde Musa'nın tapınağın baş rahibi olmasına bağlanıyor. Rahip olduğu tapınakta Osiris kültü uygulanıyordu. Bulunan bazı papirüslerden de anlaşıldığı gibi bu kitap daha sonraki tarihlerde derlendiği zaman bile sıralama sistemi uyglanmamıştı. Papirüslerin adı da onları yazan katiplerin adı olarak geçti. Bu papirüsler: "Nu Papirüsü, Ani Papirüsü, Anhai Papirüsü, Nefer-uben-f Papirüsü, Turin Papirisü" olarak katiplerin adını taşımaktadır. Belki de daha yüzlerce bunlara benzer papirüsler vardır. Ancak bunlar belkide mezar soyguncuları tarafından çalınarak imha edilmişlerdir. Bu kitap ayrıca *"Heliopols, Teb ve Saite"* derlemeleri olarak da karşımıza çıkar. Bunlardan Teb derlemesi: XVIII-XXII Hanedanlar arasında papirüsler, mezar duvarları ve tapınaklara işlenmiş metinlerden derlendi. Sait derlemesi: Ölüler kitabının final bölümü olarak ortak bir karara odaklanan araştırmacılar, XXVI hanedandan sonraki hanedanlar ta-

rafından Hiyeroglif, demotike ve hiyeratik yazı karekterleriye papirüslere, mezar duvarlarına ve tapınaklara yazılan metinlerden derlenmştir. Heliopolis derlemesi ise, İ.Ö. 3500 yıldan daha eski olabileceği tahmin edilen sembollerle gösterilen mezar duvarlarındaki metinlerden derlenerek hazırlanmştır. Ancak yapılan araştırmalarda bu eski metinleri belirten çoğu semboller belirginlik özellğini kaybettiği için belki de araştırmacılar bireysel görüşlerinden bilgiler katmışlardır.

Svastika: Kayıp kıta Mu'nun kutsal dörtlüsünü belirleyen en önemli sembol.

Ur-Zababa: Kiş kent devletinin kralıdır. Bu kralın daha sonraki yıllarda Sami İmparatorluğunu kuran Sargon'u Fırat nehri üzerinde bir sepet içinde bulduğu ve daha sonra adının sargon olarak anıldığı Sargon'u büyüttüğü hikaye edilir. Ur-zababa bir savaşta döndüğünde Sargon göçmen olan Samilerin başına geçer ve babalığını tahttan indirip bir nevi devrim yaparak işe başlar.

Kozmogoni: Evrenin nasıl doğduğunu ve nasıl geliştiğini ele alan bilgi.

İnkarnasyon: Doğum yoluyla bedenleşme demektir.

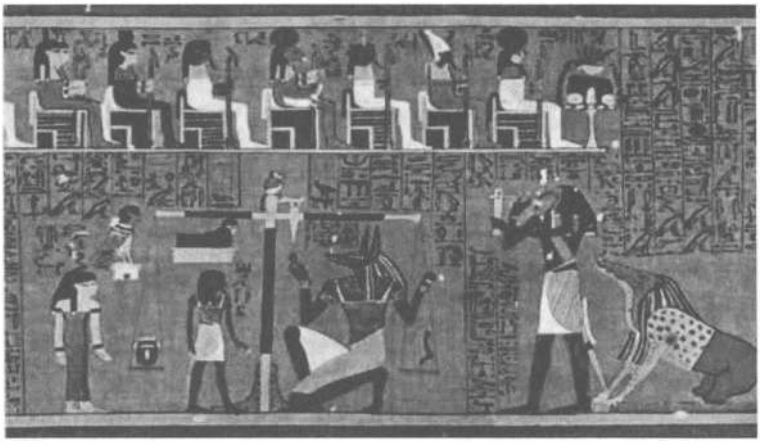
Re-enkarnasyon: Doğum yoluyla yeniden bedenleşme demektir.

İTİRAFLARLA İLGİLİ BAZI DUVAR GÖRÜNTÜLERİ VE PAPİRÜSLERE İŞLENEN GÖRSELLER

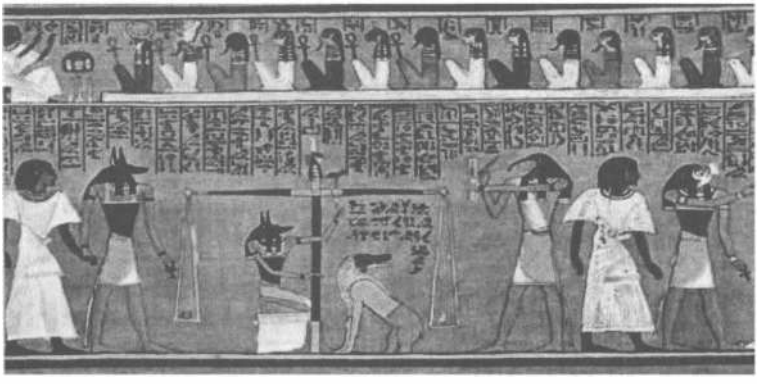
1934 yılında albay Jhames Churchward'ın Tibetli rahip Rsihi'nın yardımıyla günyüzüne çıkarmış olduğu 16 bin yıllık naakal tabletlerinin transkripsiyonuyla ortaya önemli tarihsel ve dinsel konular çıkar. Bu dinsel konuların başında ise batık imparatorluk olan Mu uygarlığında muhteşem törenlerle kutlanan Osiris dininin rahip yazman Thot tarafından Mısır'a getirildiği belirtilmektedir. Günümüzdeki dinlere önemli mesajlar veren Mısır'daki Osiris kültü; ezoterik şekliyle hala kilitlendiği sandıktan çıkarılamamıştır. Bu önemli kültün bazı ayrıntıları firavunlar tarafından tapınak duvarları ve papirüs yapraklarına işlenmiş şekliyle günümüze kitabın adı da Ölüler Kitabı olarak kayıt altına alınmıştır. Kitaba zenginlik kazandıran Ani papirüsündeki yargılanma sahneleri ise oldukça ilgi çekicicdir. British Museum'da koruma altındakı bu papirüs'teki bazı sahneler ise:

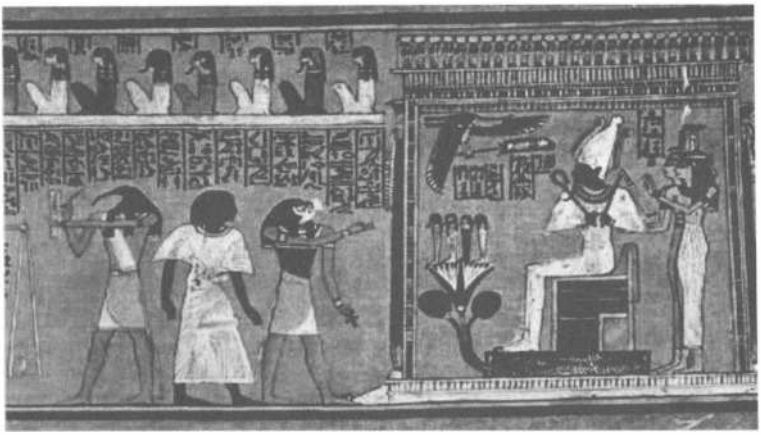
Katip Ani'nin ruhu Osiris'in huzuruna kendisini ifade etmek üzere getirilmiş. Osiris tahtında oturmaktadır; Karısı ve aynı zamanda eşi olan İsis ve diğer kızkardeşi Nepthis de onun arkasında ayakta koruyucu tanrıçalar şeklinde hazır bulunmaktadırlar. Tahtın önünde ise bir lotus (Nilüfer) çiçeğini andıran Horus'un dört çocuğu Osiris'in (dedeleri) önünde görülmektedir, Bu dört çocuk ölü organlarını koruyan tanrılar olduğu gibi yön tanrıları şeklinde de tanıtılmaktadır.

Bu desenin üst bölümündeki tanrılar yargılama salonundaki "savcı-hakım" tanrılardır. Ölünün kalbi (yani vicdanı) tartılırken, onlar tanık olarak bulunmaktadırlar. Anubis, günah ve sevaplarının tartılacağı terazinin yanına gösterilmiştir. Terazinin bir kefesine ölünün kalbi(ya da vicdani)diğer bir kefesine de tanrıça Maat'ın saç tüyü konulmaktadır. Tartılma sırasında olumsuzlukları not eden "Tanrıların yazıcısı" Thot(Tot) ve arkasonda ruh yi yici (zebani) şeklinde belirtilen timsah başlı Amemit bekleyiş içindedir. Terazinin solunda ise Renenit ve Meschenit adlı iki tanrıça bulunuyor. Onların üstünde de kuş şeklinde belirtilen katip Ani'nin ruhu ve beşiği andıran bir sandık görülmektedir.

Resimde Hunnefer'in üst kısmında "savci-hakim" olarak görevlenidrilen on dört tanrı bulunmakta. Onlar Hunneferin itiraflarına tanıklık etmek için Maat'i adı verilen salondalar. Onların alt kısmında Anubis, Hunnefer'i teraziye doğru getirir ve onun kalbini (vicdanını) terazinin bir kefesine koyuyor. Solda yine Anubis'i hatırlatan çakal başlı bir tanrı ölüyü teraziye doğru getiriyor. Kefeye konulan kalp(vicdan) tanrıça Maat'in saç tüyü ağırlığına göre tartılıyor. Terazinin sağında ise ruh yi yici timsah başlı Amemit hazır bekliyor. Tanrıların yazıcısı olan Thot ise ölünün yargılanma sonucunu not olarak tutuyor. Daha sonra da onu "babasının intikamcısı" şeklinde betimlenen Horus'a götrüyor.

Resmin sol alt bölümünde tanrıların kâtibi olan Thot Hunnefer'in vicdanı (kalbi) tartıldıktan sonra sonuçları not etmektedir. Yukarıda solda ise tanrılar bu törene tanıklık etmektedirler. Sağda ise Osiris ve önünde Lotus(Nilüfer)çiçeği biçminde Horus'un yön tanrıları şeklinde tapınılan 4 oğlu görülmekte. Osiris'in arkasında ise tanrıça İsis ve Nepthis bulunmaktadır. Bu resimde tahtın sular üzerinde kurulduğu vurgulanmaktadır.

Bir taht üzerinde Tanrı "Ptah Socharis Osiris". Onun arkasında Isis ve Nephthys. Onun sağında amblemi, Güneşle ilgili diskle şahindir. Ondan önce kuzey ve güneyin Tanrıçaları. Sol tarafta ise tanrıça Maat, tanrıça Amentet tarafından koruma anlamında kucaklanıyor. Osiris'in önünde bir kaplan derisi ve vazoya damlayan kanı resmedilmiş.

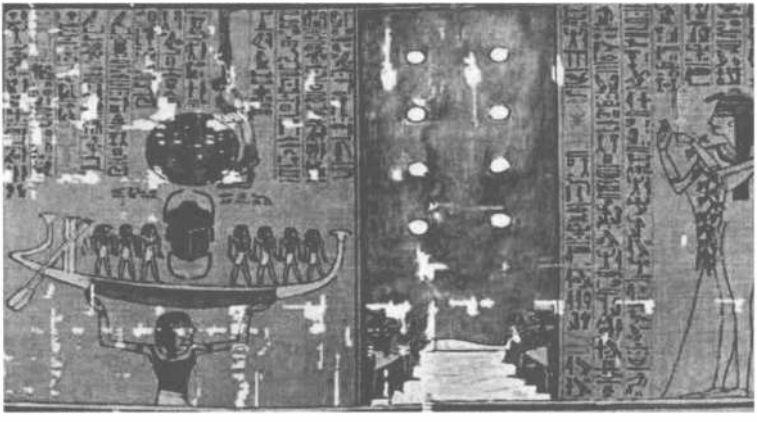
Bu resimde sol üst tarafta oturan "savcı-hakim" tanrılar tartılan ruhun son durumunu belirten karar anında bulunmaktadırlar. Tanrıça Maat'ın bir saç teline karşılık ölenin vicdanı tartılıyor. Dengeyi sağlamaya çalışan da tanrı Anubis'tir. Sol tarafta da Thot olanları not ediyor. Amemit ise terazinin yanında ruhun suçlu olması durumunda onu yemeyi sabırsızlıkla bekliyor. Sağda ise Horus, Anhai'nin kolundan tutmuş götürüyor. Ayrıca arkalarında ise tanrıça Shai ve Renenit görülmektedir. Bunların kader tanrıçaları olduğu belirtilmektedir.

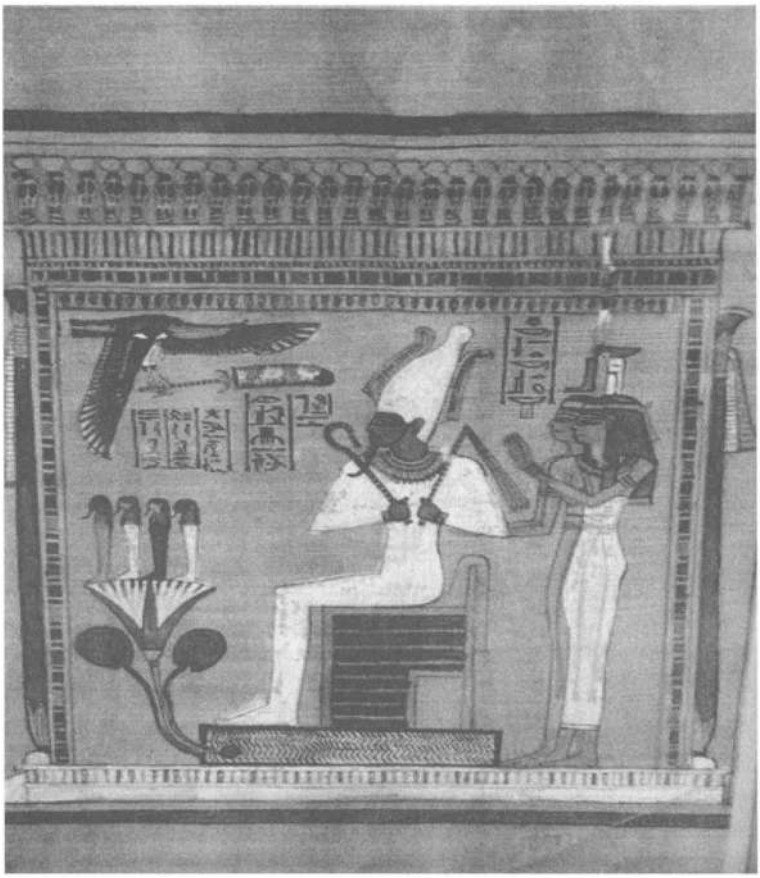
Bu resimde papirüs yazmanı, Anhai ve onun kocasının sosyal yaşamından bir kesit veriyor. Resimde onun tarla sürdüğü, tarla biçtiği, tanrılara tapındığı gösterildiği gibi Anhai'nin sevimli ve sevgi işaretiyle inancı birleştiren karelerine yer veriyor. Bu tür desenler Mısır'da ölenin mezarını süsleyen çalışmalardır. Bir anlamda da ölünün gerçek yaşamındaki hatıralarının yakınları tarafından bilinmesine yarayan çalışmalardı.

Ani papirüsünün 91. 92. 93 bölümlerindeki metinde Yazman Anı (Anu)nun ruhunun geri dönmesi belirtilmiştir. Metinde mumyalanmış Ani'nin bedeni üzerine ruhu geri gelmiş ve bedenini yeniden inceliyor. İslami geleneklerde de aynı işlem tekrarlanmaktadır. Ölenin ruhu son defa bedenini gördükten sonra göklere doğru uçar şeklindeki ifade Mısır'ın ruhu kuş şeklinde gösterilmesiyle örtüşmektedir. Bu resimde "ölü bedende ruhun toplantısı" şeklinde betimleniyor.

Kanatlı scarabe böceği ve güneşle ilgili disk ve yedi tanrıyla örtüştürülen Nu. Yanda Khemmenu kenti ve iki tanrı merdivenin başında görülüyor. Anhai ve annesi resimde görülmektedir. Tanrı Nun'un içinde skarabe böceklerinin bulunduğu güneş kayığını ilkel sularda çıkarken taşıdığı betimlemiştir. Skarabe'in bir tarafında İsis diğer tarafında da Nepthis bulunmaktadır. Resim ters döndürüldüğünde tanrıça Nut'un vücüdu Duat'ın alt dünyadaki sınırını çizecek bir biçimde çizilmiştir. Duat'ın 12 saatı. Anı papürüsünde gösterilmiş ve W.Budge, Mayassis tarafından çevirisi yapılmıştır.

Resim, Hunnefer papirüsünde itiraf bölümünde yer almaktadır. Elinde tayf ve kamçısı olan osiris, suların üstüne konulan tahtında oturmaktadır. Arkasında ise İsis ve Nepthis bulunuyor. Osiris'in önünde ise yön tanrıları olarak da belirtilen Horus'un dört çocuğu açılmış bir lotus çiçeğinin yaprakları arasında görülüyor. Üst sol köşede ise kanatlanmış Udjat'ın gözü yer alıyor.

Hunnefer papirüsündeki bu resim ölünün yargılandığı törenin en önemli kanıtlarından biridir. Mısır'ın ölüler Kitabını süsleyen en önemli göreselliktir. Bu tabloda ölenin ruhu tanrıların huzurunda yargılanmaktadır. Resmin alt kısmının solunda Anubis, Hunnefer'in ruhunu ölmeden önce ürkütücü bir şekilde betimlenen terazinin önüne getiriyor. Anubis ölünün itiraf metnini dinledikten sonra onun kalbini (vicdanını) terazinin kefelerinden birine koyuyor ve hangi yöne ağırlığın düşeceğine bakıyor. Resimde ölünün vicdanı olarak betimlenen kalbi tanrıça Maat'inin saç tüyünün bulunduğu kefeye doğru eğiliyor. Maat'ın saç tüyü herşeyin doğruluğunu, adeletlisini temsil eder. Terazinin alt tarafında ise kendi vicdanıyla temize çıkamayan ölü ruhu yutmaya hazırlanan timsah başlı Amentu bekliyor. Resmin sağ tarafında ise İbis başlı Thot(tot) yargılama sırasında ölünün anlattığı itiraflarının olumsuzlarını elinde tutuğu levhaya not ediyor. Yargılama sırasında eğer ölü ruhu temiz çıkmışsa "babasının intikamcısı" şeklinde betimlenen Horus onu sütunların koruyucu tanrılarına doğru götürür. Bütün görevliler Osiris'in huzuruna birinin doğduğunu belirttiklerinde sevinç içinde kalırlardı.

Sol baştaki resimde Osiris'in kızkardeşleri İsis ve Nepthis Osiris'in merkezi olarak tanıtılan Dijet'in önünde diz çökmüş durumdalar. Doğu kapılarının açıcıları olarak betimlenen köpek başlı maymunlar güneş diskini taşıyan ve hayat haçını elinde tutan güneş ateşinin merkezindeler...Sağ başta ise Amon-ra kurumunda bir üye olan Anhai formatıyla birlikte Duat tanrılarının huzurunda görülüyor. Anhai sol elinde tanrıça Hathor'un "Denderah'ın tokmağı" şeklinde tanımlanan çalgı taşıyor. Önünde sunu olarak konulmuş yiyecekler var. Bu yiyecekler şarap, yağ ve lotus çiçekleriyle donatılmış durumda. Ayrıca Anhai ketenden bir elbise içinde görülmektedir.

ALİ NARÇIN
KAYIP KITA MU ve OSİRİS DİNİ

1934 yılında Albay James Churchward'ın Tibetli rahip Rishi'nın yardımıyla günyüzüne çıkarmış olduğu 16 bin yıllık "Naa-kal" tabletlerinin transkripsiyonuyla ortaya önemli tarihsel ve dinsel konular çıkar; Mu uygarlığında muhteşem törenlerle kutlanan Osiris dini, rahip-yazman Thot tarafından Mısır'a göç yoluyla getirilmişti!

Günümüzdeki dinlere önemli mesajlar veren Mısır'daki Osiris kültü ezoterik şekliyle hala kilitlendiği sandıktan çıkarılamamıştır. Tüm yaratılış öykülerinde korkunç bir son yaratan tufanların meydana getirdiği tahribat, günümüze ulaşması gereken belgeleri de tahrip etmiştir. Mu kıtası doğal afetler nedeniyle sulara gömülmeden önce, kıtada yaşayanların güneş kültüyle yakından ilgilenmeleri nedeniyle imparatorluklarına "Güneş İmparatorluğu" adı verilmişti. Bilindiği gibi İnkalar da kendilerine "Güneşin Çocukları" adını takmışlardı!

Ali Narçın, eski Mu inancından Mısır'daki Nil deltasına damlayan bilge Osiris'in, yazdıklarıyla yüzlerce dinsel ekolün oluşmasına katkı sağladığını, ölümden sonraki yaşam geleneklerini, ölenin hangi aşamalardan geçerek Ra'nın sarayına ulaştığını ince bir tarzla ele almıştır.

ISBN: 978-[illegible]-77-50-1
9 786054 777501

www.siyahbeyazyayinevi.com
/Siyah-Beyaz-Kitap
/Siyah-Beyaz-Kitap